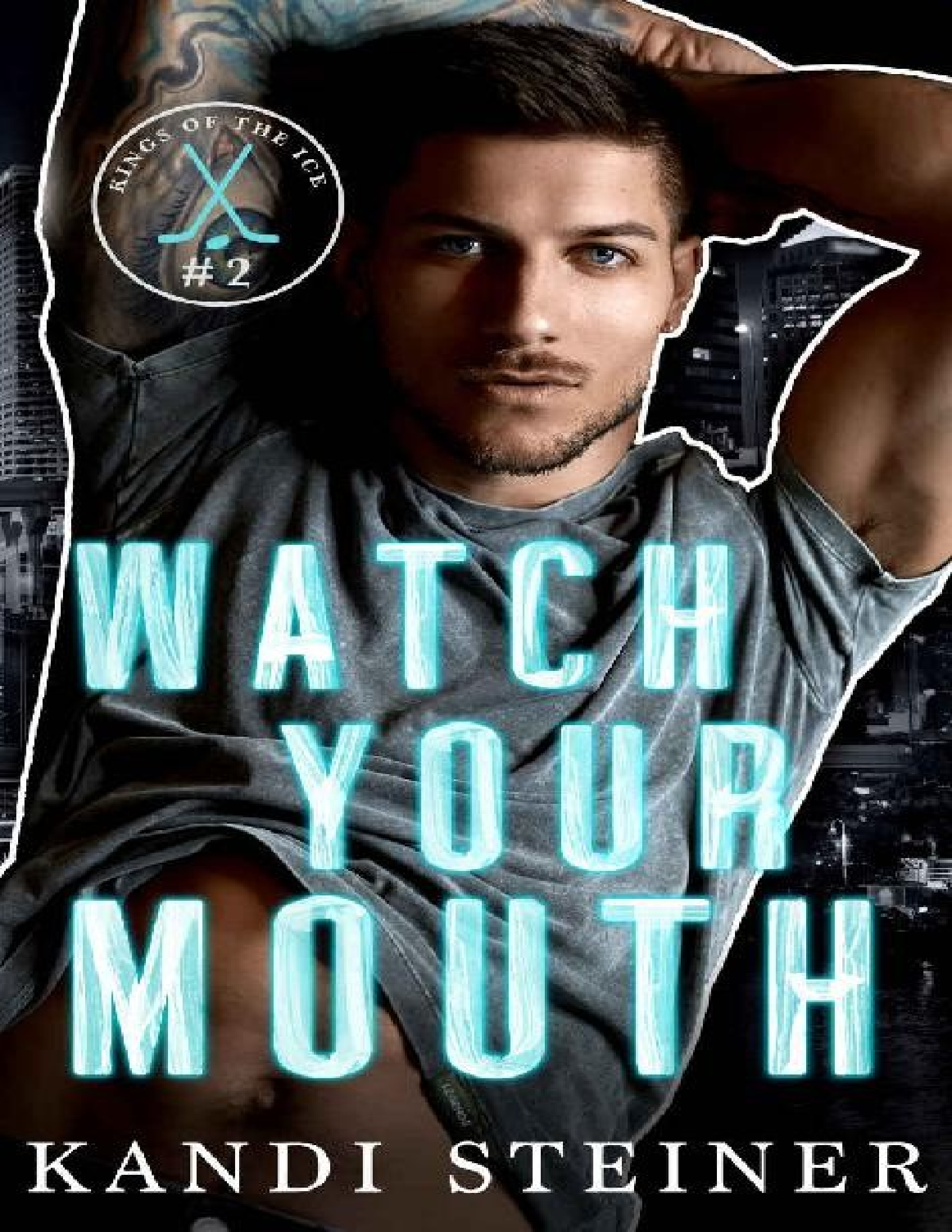

KINGS OF THE ICE
#2
WATCH YOUR MOUTH
KANDI STEINER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

KA N D I ST E I N E R

Telif Hakkı (C) 2023 Kandi
Steiner Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.
Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.
Kandi Steiner, LLC tarafından yayınlandı
Düzenleyen: Elaine York/Allusion Yayıncılık
Kapak Fotoğrafı: Cadwallader Photography/Utterly Unashamed, LLC Kapak Tasarımı: Kandi Steiner
Biçimlendirme Elaine York/Allusion Yayıncılık

TABLE OF CONTENTS

İthaf Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Bölüm
ÜçüncüDördüncüB
eşinci
AltıncıYedinci
Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
OnaltıBölüm
Onuncu Onbirinci
Oniki
OnüçüncüOndördü
ncüOnbeşinci
Bölüm
YirmiOnyedinci
Bölüm Onsekizinci
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir Yirmi
İki Yirmi Yirmi-Bölüm
Üç Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yedi Bölüm Dört
Yirmi Yirmi Yirmi Yirmi
Yirmi DokuzBeş Altı
Sekiz

Otuzuncu Bölüm
Otuz Birinci Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz İkinci
Üçüncü Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Birinci
BölümDördüncü
Beşinci Altıncı Yedi
Sekizinci Otuz
Dokuzuncu Kirkıncı
Bölüm Kırk
Sonsöz
Blind Side - Sneak Peek
Kandi Steiner'dan daha
fazlası Teşekkür Yazar
Hakkında

Gariplere.
Böyle devam et.

CHAPTER 1

Alacakaranlıkta

Sürüyoruz Jaxson

Tüm hayatım boyunca bir sisin içinde, sonsuza kadar benimle kalacağını düşündüğüm yoğun ve ağır bir bulutun içinde yürüyordum.

Ama onunla geçirdiği bir gece güneşi getirmişti.

Doğduğum andan itibaren hayatımın planını biliyordum. Bu plan hokey etrafında dönüyordu. Üç yaşındayken elimde bir sopa vardı. Beş yaşıma geldiğimde bir takımda oynuyordum. Ailem hokey kampları için aile tatillerini, hokey malzemeleri için Noel hediyelerini ve çalışabildiğimiz her takımın videosunu izlediğimiz akşamlar için masa oyunu veya bulmaca gecelerini feda etti.

Babamın hayalini gerçekleştirmem gerekiyordu. Ondan çalınan hayali.

Ben de öyle yaptım.

Beni yanlış anlamayın - hokey *benim* de hayalimdi. Hiçbir şey ruhumu buzun üzerinde olmak kadar dolduramazdı.

Ama performansım ne olursa olsun, her maçın sonunda onayını en çok istediğim adamdan bir kırbaç yiyordum.

Bunun birinin ruhunu parçalamaması imkansızdı.

Ne olduğunu bile anlamadan, başka biri tarafından yaşanıyormuş gibi hissettiren bir hayatın ortasında uyandım. Ben profesyonel bir hokey oyuncusuydum - babamın performansımı yüzde yirmi oranında pasif bir şekilde onaylamasına ve diğer sekseninde de çok kızmasına neden olan bir defans oyuncusuydum. Her zaman daha iyisini yapabileceğimi düşünürdü. Her zaman *daha fazlasını* yapmam için beni zorluyordu.

Üzerimdeki baskıdan, elimdeki her türlü maddeyle - çoğunlukla alkol ve kadınlarla - kendimi uyuşturarak kurtuldum. Neyse ki, özellikle son bir yıl içinde takım arkadaşlarımdan bir aile de bulmuştum.

Çoğu gün, başımı suyun üstünde tutan tek şey onlardı. Bana oynamak için bir neden verdiler - sadece babam ya da kendim için değil, onlar için de.

Kardeşim gibi olan takım arkadaşlarımdan biri de Vince Tanev'di; yeni kanat oyuncumuz, doğuştan bir lider gibi devreye girmişti.

Tam da bu yüzden NHL'de yılın çaylağı ödülünü kazandığı geceden beri kız kardeşinden başka bir şey düşünmediğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

Şimdi onun evindeydim ve golf oynayabilmek için kalecimizin bizimle buluşmasını bekliyordum. İki hafta önce Austin'de geçirdiğimiz hafta sonundan beri onları görmemiştim, herkes sezonu kapatmıştı. Ama şimdi Vince'in mekanında olduğum için kız kardeşini düşünmeden edemiyordum.

Ki bu gerçekten büyük bir sorundu.

Son on dört günün yarısını onu ve o geceyi zihnimden silmek için elimden gelenin en iyisini yaparak geçirdim. Çünkü sohbetin ne kadar kolay geçtiğinin, beni ne kadar içten güldürdüğünün ya da kalabalık bir kulüpte dans ederken kalçaları ellerimdeyken bedenimin nasıl mırıldandığının hiçbir önemi yoktu.

Grace Tanev sınırların dışındaydı.

Bir ilişkisi vardı. Benden sekiz yaş küçüktü. *Takım arkadaşımın küçük kız kardeşiydi*.

Bu benim bile atlayamayacağım bir engeldi.

Neden atlamak istediğimi bile anlamıyordum ama o bana bir şey yapmıştı. Hayatım plana göre gidiyorsa, o her şeyi paramparça eden nükleer bombaydı.

Sanki beni derin bir uykudan uyandırmıştı ve şimdi tamamen uyanıktım, hayata yeni bir bakış açısıyla bakıyordum ve yatağa geri dönmek için kesinlikle sıfır istek duyuyordum.

Onu aklımdan çıkarma konusunda iyi sayılabilecek bir iş çıkarmıştım. Onu sosyal medyada arama dürtüsüne karşı koymuş, bana numarasını vermesini ve vedalaşmadan önce telefonuma yazmasını görmezden gelmiştim.

Çünkü bu tam olarak bir vedaydı. Ta ki öyle olmayana kadar.

"Paranı kaybetmeyi gerçekten *bu kadar* çok mu istiyorsun, Fabio?" Vince, Carter'a ıslık çalarak ve başını sallayarak sordu. Yeni evindeydik.

Sahilin yarısı hâlâ kutularla doluydu ve Will Perry'nin gelmesini bekliyordu ki biz de başlama vuruşumuzu yapabilelim. "Biliyorsun, benim oyunum seninkini utandırır."

Carter Fabbri, ya da bizim ona taktığımız isimle *Fabio*, geçtiğimiz sezon da çaylaktı. Ne yazık ki o da Mart ayında playofflarda onlara yardımcı olması için AHL'ye gönderilmişti. NHL takımı bir oyuncuyu yedekte tutabiliyorsa ve AHL takımının yardıma ihtiyacı varsa bu bazen olurdu. Ama aşağıya çağrıldığınızda her zaman canınız çok yanardı, çünkü bu bir şeyin açık olduğu anlamına geliyordu: harcanabilirdiniz.

Yine de playofflardan sonra her şey sıfırlandı. Carter takıma olan bağlılığını göstermek için Tampa'ya taşınmıştı ve Eylül'de hepimizle birlikte kampta olacaktı. Ondan sonra nereye gideceğinden emin değildim ama bizimle olmasını umuyordum.

NHL'de pivot olarak kalıcı bir yer edinmek istiyorsa performansını düzeltmesi gerekiyordu.

"Pratik yapıyordum," diye savundu Carter. "Ayrıca, Maven'ın kıçında sürünmekle o kadar meşgulsün ki, bahse girerim oynamak için kafan çok dağınık olacak."

"Hey, kıçımı bu işe karıştırma," diye seslendi Maven mutfaktan, dolaplardaki cam eşyaları düzenliyordu.

Carter suratını asarak, "Ama bu şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi," deyince Vince koluna bir yumruk indirdi.

"Bu konuda hemfikir olduğumu söylemeliyim," diye araya girdim, Vince'in beni kıskaca almasına fırsat vermeden eğildim. "Hâlâ o sarı elbiseyi hayal ediyorum..."

Vince'i kızdıracağını bildiğim bu şakayla sırıttım. Maven artık onun nişanlısıydı ama Tanev'in NHL'deki ilk yılını takip etmekle görevli bir muhabir olarak sezon boyunca hepimizin hayatındaydı. Hepimiz onun sınırların dışında olduğunu biliyorduk ve onu artık her şeyden çok bir kardeş gibi seviyorduk.

Ama Tanny Boy'a zor anlar yaşatma fırsatını kaçırmazdım.

Vince Carter'ı itip beni kovalamaya başladı, ben de sehpadan kaçıp kanepenin üzerinden atladım ve ulaşamayacağım bir yerde durdum. Carter "Benny Hill Theme Song "u mırıldanmaya başladı, Tom ve Jerry'ymişiz gibi ağzıyla çıkardığı bazuka seslerine uyarak kalçalarını çırpıyordu.

Antrede bir figür belirdiğinde, mutfak adasının etrafında çoraplarımla kayıyor, gülen, kırmızı suratlı Maven'ın arkasına saklanıyordum. Başta Will olduğunu sandım, bu yüzden maskaralığa devam ettim. Ama bir bavul

mermer zemine düştü ve arkasından yumuşak bir çığlık geldi, hepimiz durduk, başlarımız o yöne döndü.

Ve işte . Bana

bakıyordu.

Unutulması imkansız olan kız.

Austin'de o gece içine kolayca daldığım yeşil gözleri parlak ve kırmızıydı, düğme burnu da aynı pembe tondaydı. Gözlerinin altındaki torbalar mor ve grinin korkunç bir tonundaydı, omuzları çökmüştü, kimse tek kelime etmeden orada durdukça alt dudağı titriyordu. Topuklu ayakkabıyla bile minyondu, ama parmak arası terliklerle orada dururken çok hafif, çok küçüktü, küçük bir fare gibiydi.

Grace Tanev.

Austin'deki dans pistinde onu döndürdüğüm gece görüşümü bulanıklaştıran uzun, düz sarı saçları karmakarışık, kirli, yağlı ve mattı. Saçlarını, üzerinde *Pislik* yazan yırtık bir şapkayla örtmüştü.

Ama dudakları düz bir çizgi halindeyken bile gülümsemesini hatırlayabiliyordum.

Gülüşünü, saçma dans hareketlerini ve daha da saçma sorularını hatırlayabiliyordum.

Her şeyi hatırladım.

Ne kadar bitkin görünse de, bronz teni giydiği beyaz tişörtün ve onunla birlikte giydiği minik kot şortun üzerinde sanki haftalardır plajdaymış gibi parlıyordu. Tişörtünde kovboy gibi silah tutan bir opossum karikatürü vardı ve altındaki yazıda *alacakaranlıkta ata bineceğimiz* yazıyordu.

Eğer onu görmek göğsümde sahiplenici ve vahşi bir kıvılcım yaratmasaydı gülerdim.

Cehennem gibi görünüyordu, cehennemden *geçmiş* gibiydi ama yine de gördüğüm en güzel şeydi.

Daha iyi düşünemeden ona doğru yürümeye başladım - aynı anda Vince de yürüdü. Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra durdum ve o da yoluna devam ederek kız kardeşine doğru koştu ve ona şiddetle sarıldı.

Maven eşyalarını yerleştirmeye geri dönerek onları yalnız bıraktı ve Carter telefonuyla ilgileniyormuş yaptı.

Öte yandan, ben başka tarafa bakamadım.

Benim neyim var böyle?

Onunla geçirdiğim o geceye dair bir görüntü gözümde dans etti ve sorumun cevabını biliyordum. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum. Kötü bir fikir olduğunu bildiğim halde ona mesaj atma ya da aramızdaki bağı korumaya çalışma dürtüsüne direnerek güçlü olduğumu sanıyordum.

Ama şimdi buradaydı, benimle aynı odadaydı ve beni lanet olası bir mıknatıs gibi kendine çektiğini hissediyordum.

Vince bir süre sonra geri çekildi ve Grace'in omuzlarını elleriyle tutarak onunla kısık bir sesle konuştu. Grace de ona bir şeyler söyledi ve sonra Vince ona tekrar sarılıp bavulunu aldı. Koridorda yürüyüp merdivenleri çıktılar ve onlar gittikten sonra Maven bir nefes verdi.

"Bu hiç iyi görünmüyordu," dedi.

Carter'ın ağzı yana çekildi ve önce merdivenlere, sonra da bana baktı. O sırada gözleri biraz kısıldı ama daha bir şey söyleyemeden Vince geri döndü ve elini başının üzerinde gezdirdi.

"O iyi mi?" Maven sordu.

"Hayır," dedi. "Ama olacak. Ona burada bizimle kalabileceğini söyledim." "Elbette," dedi Maven, mutfak adasının etrafında dönerek Kollarını Vince'in beline doladı. "İhtiyacı olduğu sürece."

Vince başını salladı, nefesini üfledi ve Maven'ın alnını öptü. Onun kendisini kucaklamasıyla rahatlamış görünüyordu ama benim kaslarım sımsıkı gerilmişti.

Carter bir şakayla ortamı yumuşatmaya çalıştı ve ardından kalecimiz içeri girerek havanın golf oynamak için çok sıcak olduğunu söyleyerek ortamın gerginliğini bozdu.

Her zaman bir şeyler hakkında homurdanırdı.

Çıkmadan önce tuvaleti kullanmam gerektiğine dair sessiz bir yalan mırıldandım ve koridora çıktım.

Sonra kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Sen bir aptalsın.

dön.

Şu anda kimseyi görmek istemiyor, en azından seni.

Ağlıyor, kardeşim.

Git. Onu. Tek başına.

Sağduyumun bana haykırmaya çalıştığı her kelimeyi duyuyordum ama sanki iki kulağıma da tıkaç tıkanmış gibiydi, sanki başka seçeneğim yokmuş gibiydi. Bedenim ben istemeden hareket etti, zihnim beni durduracak güçte değildi.

Vince'in yeni evi çok büyüktü, o kadar çok odası vardı ki Grace'i hangisine koyacağından emin değildim. Ama ortadaki çatlak kapıdan burnunu çektiğini duydum ve kapının hemen dışında durup parmak uçlarımı tahtaya hafifçe vurdum.

"İçeri gel," dedi yumuşakça, acınası bir sesle, sesi kısıktı.

Onu görebilmek için kapıyı ittim, o da beni görebildi ve sonra ikimiz de donup kaldık.

Ne beklediğimden emin değildim. Belki de bana defolup gitmemi ve onu rahat bırakmamı söylemesini bekliyordum, çünkü bir gülümsemeyle parladığında içim burkuldu - sanki bunu hak etmemiştim, sanki onun her gülümsemesini istemek benim için tehlikeliydi. Yanakları kalktı, gözleri kırıştı ve sanki gülümseme onları serbest bırakmış gibi iki gözyaşı daha mükemmel bir uyum içinde aşağı kaydı.

"Hey," dedi ve bu sadece tek bir kelimeydi, sadece bir selamdı. Ama o gülümseme, beni izleyişi, her şeyi yoluna koyabilecek güce sahip olduğumu hissettirdi.

"Kimi öldürmek zorundayım?"

Hıçkırık ve kahkaha arası bir şeyle boğuldu, elindeki peçeteyle burnunu sildi. Sonra gözyaşlarını sildi. "Hapis yatmaya değmez."

O anda göğsüm tutuştu, kıvılcım aleve dönüştü.

O.

Bu şüphelerimi doğruladı.

Austin'deki o gece bana kampta tanıştığı bir adamla çıktığını çok sevimli ama kararlı bir şekilde söylemişti. O zaman bile, onun sikik bir çocuk olduğunu hissetmiştim. Aslında, onun da bunu bildiğinden oldukça emindim.

Gözyaşı lekeli yüzüne , adam işi batırmıştı. Salak herif.

"İyi misin?"

Gülümsemesi azaldı. "Evet, evet," dedi hızla, elini bir sivrisineği uzaklaştırır gibi havada sallayarak. "Bu onun kaybı, değil mi?" Başını salladı, sesi soluklaştı ve bir arkadaşının onu daha iyi hissettirmek için söylediği bir şeyi tekrarladığını hissettim. "Biraz güneş ışığı ve tuzlu suyun düzeltemeyeceği bir şey değil."

Zorla bir gülümseme daha takındı, ben de kaşlarımı çatarak odaya doğru bir adım daha attım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"İyiymiş gibi davran. Acı çekmiyormuş gibi davran. Tek düşündüğün iyi tarafmış gibi davran."

Kaşları birbirine kaydı, ama sonra ellerinin hâlâ toplanmış mendili tuttuğu yere baktı ve omuz silkti.

"Gerçeği kabul etmekten daha kolay."

Carter aşağıdan adımı seslendi ve ben de lanet okuyarak odadan çıktım ve koridorda biraz ilerledikten sonra "Hemen geliyorum!" diye bağırdım.

Sonra kapı aralığına geri kaydım, Grace'in o büyük, dört direkli yatakta bu kadar küçük olduğunu görünce göğsüm ağrıdı. Boş bir kitaplık, yerde duvara yaslanmış birkaç sanat eseri, yarım düzine bitki ve monte edilmiş ama henüz bağlanmamış bir televizyon dışında odadaki hemen hemen tek şey buydu.

"Git," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Ben
iyiyim." Ama gözleri farklı şeyler söylüyordu.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

Soru, ben daha düşünmeden aptal ağzımdan çıkıverdi - ki düşünmüş olsaydım çenemi kapalı tutacağımı düşünürsek bu çok açıktı. Bana gitmemi söylediğinde onu dinlerdim. Hayır - buraya hiç gelmezdim. Hâlâ aşağıda olur, takım arkadaşımın kız kardeşinin yörüngeme geri dönmesini umursamıyormuş gibi davranırdım.

Grace kaşlarını çattı ve sonra daha dik oturarak sahte bir gülümseme daha takındı. "Bir baloya ev sahipliği yapıyorum. Belli değil mi?" Ellerini açarak kendi üzerinde ve odada salladı.

Ağzımın kenarı yukarı doğru seğirdi. Bu kızın kalbi kırılmıştı ama yine de şaka yapıyordu.

İki kişi oynayabilir.

"Tamam. Yarın, balon bittikten sonra tabii ki," Yüzümde bir sırıtışla ona baktım. "O zaman ne yapıyorsun?"

"Gerçekten o kadar uzağa gitmedim," diye fısıldadı üzüntüyle, düşünceli
bir şekilde. "Biraz gezmeye çıksak nasıl olur?"

Tekrar soruyorum, ne oluyor Jaxson?

"Araba mı?"

Başımı salladım, bilinçaltım bana başımı sallamamı ve *boş ver, ben bir aptalım, siktirip giderken beni mazur gör ve ilk başta yapmam gerektiği gibi seni yalnız bırakmamı* söylese bile.

"Nerede?" diye sordu.

"Herhangi bir yer."

Kollarını kavuşturdu. "Peki ya kardeşim?"

İçimde bir uyarı alevlendi ama görmezden geldim. "Kardeşine her şeyi anlatıyor musun?"

Ne. Ne. Yanlış. Benimle mi?

Bu, kalbi kırık bir kızdı, onu açıkça inciten bir ilişkiden yeni çıkmıştı. Yirmi iki yaşındaydı - benim için çok gençti.

Bu Grace Tanev'di, takım arkadaşım ve en iyi arkadaşlarımdan birinin küçük kız kardeşi.

Uzaklaş, mantık bana yalvardı. *Burası senin yerin değil.*

Ama ben dimdik durdum, iradem dışında yerimde durdum, onu izledim ve onun daha güçlü olmasını bekledim çünkü görünüşe göre ben olamıyordum.

Deniz yeşili gözlerinde yaramazlık canlandı, açık pembe dudaklarında Austin'den beri gördüğüm ilk gerçek gülümseme kıvrıldı. Sonra yataktan fırladı.

"Yolculuk mu?"

Kaşlarım havaya kalktı.

Aklımda daha çok sahil boyunca bir araba yolculuğu ya da belki de kırsalda uzun virajlı bir yol vardı. Ama bu beni aptal ağzımı açıp "Eğer istediğin buysa" diye cevap vermekten alıkoymadı.

Eğer ihtiyacın olan buysa, Jax?

Bu kesinlikle çılgıncaydı.

Yine kendi bedenimde bir tutsak gibi hissettim, sanki sağduyum kafamın içinde ne kadar yüksek sesle öfkelenirse öfkelensin, istesem bile ona itaat edemezdim.

Çünkü istemediğim açıktı.

Bu kızın huzuruna tekrar çıkmak bile beynimi allak bullak etmişti. Ciddi olduğuma pek inanmamış gibi gözleri biraz kısıldı.

Böylece iki kişi olduk.

"Peki ya antrenman?"

"Sezon dışı," diye açıkladım. Ve o noktada, sağduyumdan geriye ne kaldıysa bana sırtını döndü.

Grace'in gözleri elmas gibi parlıyordu.

"Herhangi bir yer mi?" diye sordu, az önceki düşüncemi yineleyerek.

"Her yere."

Gülümsemesi daha da arttı ve odayı iki adımda geçerek elini benimkine uzattı.

"Alacakaranlıkta ata biniyoruz," dedi gömleğine atıfta bulunarak.

Elini tuttuğumda zihnimdeki siren seslerini duymazdan geldim ve sanki milyonlarca dolarlık bir iş anlaşması yapmışız gibi elimi sıktı. Sonra ay yürüyüşü yaparak geri çekildi, parmak tabancaları ve burnumdan kahkaha atmama neden olan bir *pew pew* sesi çıkardı.

Yanlış bir yola saptığımdan ve kendimi Felaket Kasabası'na doğru yönlendirdiğimden oldukça emindim.

Ama rotamı değiştirecek gücü kendimde bulamadım.

CHAPTER 2

Don 't You Fuckers İki Hafta Önce Bunu

Düşünmediniz Bile

Grace

Kardeşim için kenardan tezahürat yapmaya alışmıştım.

Hayatım boyunca bunu yaptım.

Annemin göğsüne bağlanmış bir bebekken onun sopayı nasıl tutacağını öğrenmesini izlediğimden beri gözlerim ağabeyimin üzerindeydi. Beceriksiz bir çocukken hokey oynamayı öğrenmesini, hormonlu bir gençken biraz daha iyi olmasını ve bir çocuktan bir erkeğe geçerken kesinlikle baskın olmasını izledim.

Ona baktım.

Belki de bu konuda hiç seçim şansım olmadığı içindir.

Bu yüzden, NHL ödüllerinde Calder Memorial Trophy'yi kabul edişini izlemek için orada bulunduğumda, aslında onu yılın çaylağı ilan ettim

- Hiç şaşırmadım. Ayağa kalktım, alkışladım ve o kadar yüksek sesle bağırdım ki etrafımızdaki sporcular ve aileleri bana vahşi bir çocukmuşum gibi baktılar. Sanırım çığlık atan ailem bile benden biraz utanmıştı.

Tabii ki ben de buna alışmıştım.

Ama Vince'in gölgesinde yaşamama rağmen, onun için hâlâ gurur duyuyordum. O benim kardeşimdi. O bir lider, çok iyi bir hokey oyuncusu ve daha da iyi bir adamdı.

Onun küçük kız kardeşi olmaktan onur duydum.

Ödül töreni bu yıl Austin, Teksas'taydı ve ben de hiç düşünmeden ailemle birlikte Michigan'dan buraya uçmuştum. Vince söz konusu olduğunda hiçbir şeyi kaçırmalarına imkan yoktu.

Şehirde hava zaten dayanılmaz derecede sıcaktı ve katılımcıların çoğu bu durumdan şikayetçiydi. Öte yandan ben mi? Sıcağa bayıldım. Michigan'da bir kış günü yerine şehirde kaynayan bir günü her zaman tercih ederdim. Annem ve babam ödül töreni biter bitmez dışarı çıktılar, kısa bir süre sonra gerçekleşecek olan sefahatin isteyecekleri bir şey olmadığını biliyorlardı. Vince'le yarım saat kadar ilgilendiler. Sonunda iyi geceler dileyerek ona sarıldı, sonra da vekaleten bana.

Onlar gittikten sonra daha rahat nefes aldım.

"Bunun için hazır mısın?" Tampa Bay Ospreys takımının geri kalanıyla birlikte bizi şehre götürmek için bekleyen parti otobüsüne doğru ilerlerken Maven kolunu benimkinin içinden geçirerek bana sordu. Maven ağabeyimin yeni kız arkadaşıydı - hiçbir zaman bir ilişkisi olmadığını düşünürsek bu hepimizi şok etmişti. Yine de Maven tam bir avdı - çok , kıvrak zekâlı ve kesinlikle muhteşemdi. Şimdi sıcak bal rengi gözleriyle beni izliyordu, gülümsemesi geniş ve parlaktı.

"Şaka mı yapıyorsun? Ben bunun için *doğmuşum*," dedim sırıtarak ve kalçalarımı sallayarak ona karşı küçük bir twerk yaptım.

Bir kahkaha attı. "Tıpkı kardeşin gibisin."

Keşke.

Bu düşünce bir şimşek gibi aniden geldi ama aynı hızla söndü.

Parti otobüsüne iki düzine kabadayı takım arkadaşının gürültüsüyle bindik, hepsi de Calder Kupasını zaferle başının üzerine kaldırırken Vince'in adını haykırıyordu. Ayağını otobüsün ilk koltuğuna dayadı ve kupayla saçma bir vücut yuvarlama dansı yaparak hokey oyuncularıyla dolu otobüsün daha yüksek sesle tezahürat yapmasını sağladı.

Kardeşimin kutlama yaptığını milyonlarca kez görmüştüm. O, aklına koyduğu her şeyde başarılı olan bir insandı. Şu anda NHL'de yılın çaylağı ödülünü elinde tutuyor olması ve ayrıca kilden güzel vazolar yapabiliyor olması bunun kanıtıydı.

"Çok gürültülü!" Gürültü üzerine çığlık attım.

Maven kolumu sıkarak güldü. Kardeşim kupasını gururla havaya kaldırırken otobüsün ön tarafında şoförün yanında durduk.

"Liseden beri bu anın hayalini kuruyorum," dedi ve bir mucize eseri otobüsteki çocuklar onu duyabilecek kadar sakinleşti. "O zamanlar bunu solo bir ödül olarak görüyordum..."

Devam etti ama ben onu pür dikkat izleyen bir otobüs dolusu erkeği tararken sadece yarım yamalak dinledim.

Tampa Bay Ospreys.

Bu adamları etrafta soytarılık yaparken görmüş, birbirleriyle cıvıldaştıklarını duymuş ve aile gibi olduklarını anlamıştım. Ama şu anda hepsi Vince'e odaklanmıştı, yüz ifadelerinde saygı parlıyordu.

Takımda geçirdiği bir yılın ardından şimdiden onlara liderlik ediyordu ve bu göğsümün yeniden gururla kabarmasına neden oldu.

Yüzlerini tararken, gözlerim en arkadaki bir çift alacakaranlık mavisine kilitlendi.

Jaxson Brittain.

Takımın defans oyuncusuydu, bu kadarını biliyordum çünkü Vince hangi takımda olursa olsun, onlar hakkında her şeyi bilmeyi kendime görev edinmiştim. Ailemiz dışında kardeşimin en büyük amigosuydum.

Ayrıca Jaxson'ı, Aralık ayında ailemle birlikte Noel için Vince'e sürpriz yaptığımızda, o parlak mavi gözlerinin asfaltta beni nasıl boylu boyunca izlediğini özellikle hatırlıyordum.

Bu, takım arkadaşının küçük kız kardeşi olduğumu bilmeden *önceydi*, alnımdan kocaman bir kırmızı bayrak çıkmadığı zamanlardı.

Ve o anda gözleri beni yutmuş, tenimi yakmış ve karanlık, lezzetli vaatlerle parlamıştı.

Ne kadar kısa sürmüş olsa da, onun ilgisinin ışıltısının tadını çıkarmıştım.

Şimdi bunu hatırlamak tüylerimi diken diken ediyor.

Jaxson göz kırptı ve ben de bakışlarımı ayırıp zamanında kardeşime döndüm ve onun yeni kupasına bir bira doldurup tüm takım arkadaşlarının çılgınca onayıyla içtiğini gördüm.

"Umarım uzun bir gece için hazırsındır," dedi Maven bana.

Bir sonraki anda, ağabeyimin kucağına çekildi ve boğazımı temizledim ve onu hırpalamasını izlemekten kabus görmemek için rahatsız edici bir şekilde başka tarafa baktım. Ağabeyim hâlâ orada olduğumu fark ettiğinde tavana bakıyordum.

"Kahretsin, al Gracie," dedi, kupayı kaldırdı ve Maven'in hâlâ kucağında olduğu yere oturabilmem için yana kaydı.

Alay ettim, saçlarımı bir omzumun arkasına çektim. "Lütfen. Üçüncü tekerleği pas geçeceğim." Sonra Osprey'lerle dolu otobüse döndüm. "Kimin yanında boş koltuk var?"

İki saniye boyunca sessiz kaldı.

Sonra otobüste bir muhabbet başladı, herkes benimle ilgilenmem için bağırırken bir yandan da yer açmak için takım arkadaşlarını koltuklarından itiyorlardı.

Ona kaşlarımı salladığımda Maven güldü, yüzümde boktan bir sırıtış vardı. Aşırı korumacı ağabeyimle uğraşmayı seviyordum ve takım arkadaşlarıyla flört etmek bunu yapmanın en kolay yoluydu.

Ayağa kalkıp her birine ölüm parmağını doğrultan Vince'in çenesi gergindi.

"Sakın aklınızdan bile geçirmeyin." En arkadaki Jaxson'a odaklanmadan önce herkese ters ters baktı ve çavuş parmaklarını şıklatarak emrini verdi. "Jax, bırak senin yanına otursun. Güvenebileceğim tek kişi sensin."

O mavi gözler tekrar bana kaydı, ama bu sefer ardına kadar açıktı.

Yutkunduğunu gördüğümü sandım, bu da beni sırıttırdı.

Kardeşimin arkadaşlarını rahatsız etmek gibisi yoktu. Hayatım boyunca da *bunu* yaptım, çünkü sahip olduğu tüm arkadaşlarını benden uzak durmaları için tehdit etmişti.

Vince sonra beni işaret etti. "Eğer onlardan biri sana elini sürerse-"

"Aman Tanrım. *Sakin* ol," dedim ve sonra otobüsün arkasına doğru zıpladım, geçtiğim her oyuncuya gülümsedim.

Jaxson'ın yanındaki koltuğa oturdum ve muzip bir gülümsemeyle ona baktım.

"Merhaba," dedim.

Bu sefer yutkunduğunu görecek kadar yakındım. "Merhaba."

Tanrım, o ses.

Bariton bir sesle konuşmuştu, kim olduğumun temelinde bir deprem gibi hissettiğim bir ses. O tek kelime göğsünden gürleyerek çıkmıştı, derin, pürüzsüz ve incelikli bir özgüvenle. Eğer hokey onu hayal kırıklığına uğratırsa, reklam seslendirmesinde kariyer yapacaktı.

Sonrasında bana iyi bir kız olduğumu söylese sattığı her şeyi alırdım.

Oyunculardan biri omzuma dokunarak bana bir bira uzattı ve ben de en sevdiğim parti numaralarından birini yaparak otobüsün arka yarısının gürültüsü eşliğinde biramı yudumladım.

Üniversitede bana meydan okuyan her erkekten daha iyi bira içmeyi öğrenmeyi kendime görev edinmiştim. Dürüst olmak gerekirse, bu benim *tek*

üniversitede görev. Hiçbir zaman akademik bir tip olmamıştım. Ama kardeşlik partileri ve elimde sahte kimliğimle şehirde geçirdiğim uzun geceler işe yaramıştı.

Sizi küçük bir şey olarak gördüklerinde insanları şaşırtmak eğlenceliydi.

Jaxson'a döndüğümde dudaklarımdaki köpükleri kolumun tersiyle sildim ve gözleri yavaşça üzerimde gezinirken gülümsemem arttı. Yine de bunu asfalttaki ilk seferinde olduğu kadar utanmazca yapmadı.

Bu sefer, sanki kendi iradesi dışında, bakmaması gereken ama kendine engel olamadığı bir şeymişim gibiydi.

Araba kazası gibi bir şey.

Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman böyle hissediyordum. "Bana öyle bakmamalısın," dedim.

Çenesindeki bir kas gerildi, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı.

"Bir erkek arkadaşım var. Şey," diye düzelttim, ikram eden birinden bir bira daha alırken çeneme vurdum. Üstünü açtım ve birayı bitirmek yerine yudumladım, koltuğa geri oturdum ve bacak bacak üstüne attım. "*Teknik olarak,* hiçbir şeyin üzerine bir etiket koymadık, ama çok erkek arkadaş-kız arkadaş şeyler yapıyoruz."

Bu belirsiz ve garip ifadenin ardındaki gerçek, Trent'le Mayıs ayında bir kamp ateşinin etrafında esrar paylaşırken tanıştığım ve sonra onun minibüsünde . O zamandan beri onu yavru bir köpek gibi takip ediyordum, çünkü başka ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum.

Ama etrafımda olmamı umursamıyor gibi görünüyordu ve bana herhangi bir ilişki aramadığını söylemesine rağmen, başka erkeklerin benimle konuşmaya çalıştığını gördüğünde kıskanıyordu. Ayrıca bana alenen sevgi gösterilerinde bulundu, bana hediyeler aldı, her gün bütün gün mesaj attı ve ikimizi de içeren planlar yaptı.

Bana çok *ilişkisel* geldi ama ne bilebilirdim ki?

Jaxson, "Güven bana - konu sana bakmak olduğunda erkek arkadaşının olması endişelerimin en küçüğü," dedi.

Dürüstlüğü karşısında gülümsedim. "kardeşimden korkuyorsun?" "Ona saygı duyuyorum."

"Aynı şey."

Kıkırdadı, kendi birasından bir yudum alırken cama yaslandı. "Bu oynamayı en sevdiğin oyunlardan biri, değil mi?" diye sordu. "Kardeşinin arkadaşlarını hayatları için korkutmak."

"Kesinlikle ilk beş favori," diye onayladım. "Ama endişelenme, sanırım bu gece seni çok yakından izlemeyecek kadar meşgul."

Vince ve Maven'in otobüsün ön tarafında öpüştükleri yere doğru başımı salladım, kız Maven'in kucağındaydı ve Maven elini kızın elbisesinin içine soktuğunu saklamak için çok kötü bir iş çıkarıyordu.

Jaxson dikkati tekrar benim üzerimde olmadan önce burnunun içinden hafifçe güldü.

, çok ateşliydi.

Benim alışık olduğum türden bir ateşli de değildi. Hayatım boyunca hokey oyuncularıyla birlikte olmuştum. Onların nasıl ateşli olduklarını *bilirdim*; çalımla yürürlerdi, uzun, dağınık saçları, çarpık *sırıtışları* ve doğru yerlerdeki yara izleri başınızı belaya sokacak kadar kötü görünmelerini sağlardı.

Ama Jaxson Brittain kendine has bir türdü.

Koyu kahverengi saçları uzun ve asi değildi, orta uzunluktaydı, denemiş gibi görünecek kadar evcilleştirilmişti ama aynı zamanda parmaklarınızı tellerin arasında kıvırıp çekiştirmek istemenize neden olacak kadar dağınıktı.

Yüzünün her açısı keskindi - burnunun eğimi, çene hattının kesimi, elmacık kemiklerinin açısı. Hokey için fazla güzel bir yüzü vardı, üst dudağını ve çenesinin genişliğini kaplayan çizikler vardı.

O enseye dokunmak, parmak uçlarımın altında ve boynumda hissetmek istedim.

Buna bir de size dokunsa da dokunmasa da size bir şeyler yapan bir ağzı olduğu gerçeğini eklediğinizde çılgına dönüyordunuz. Alt dudağı dolgun ve *davetkârdı*, sırıtışının kıvrımı o ağzı da nasıl kullanacağını bildiğini gösteriyordu.

Kollarını, sırtını, karnını ve bacaklarını saran kaslarıyla ancak bir defans oyuncusunun olabileceği şekilde yapılıydı. Bunu anlamak için onu kıyafetleri olmadan görmeme de gerek yoktu. Gömleğinin altındaki çıkıntıları, çizgileri ve kesikleri görebiliyor, kalın kalçalarının pantolonunun dikişlerini nasıl gerdiğini izleyebiliyordunuz.

Bahse girerim onun da taş gibi bir kıçı vardı.

Bu otobüsten inmek için ayağa kalktığımızda bunu öğrenmeyi bir numaralı görevim haline getirirdim.

Yıllarca en acımasız sporlardan birini yapmış olması yeterince seksi değilmiş gibi bir de vücudunun yarısını dövmelerle kaplamıştı.

Mavi ve siyah mürekkepten oluşan uzun çizgiler sağ kolunu bilekten omuza kadar sarıyordu. Üzerindeki takım elbiseyle o dövmeleri şimdi göremiyordum ama onu pistte gördüğüm ilk gün hayretle bakmıştım.

Acaba mürekkepli olan sadece kolu muydu, yoksa giydiği o pahalı ipliklerin altında keşfedilecek daha çok şey var mıydı?

Peki Jaxson Brittain pastasının kreması?

Gözleri.

Elmas mavisi, bir şekilde aynı hem buz gibi soğuk hem de yakıcı sıcak. Sırıttığında bile kara kaşları neredeyse her zaman gözlerinin üzerinde kıvrılırdı ama o mavi havuzlar her şeye rağmen parlardı. İçinizi gören, sakladığınız her kirli sırrın ortaya çıkmasından korktuğunuz için geri çekilip başka tarafa bakmak istemenize neden olan türden gözlerdi.

Gözleri o anda bana sabitlenmişti, biraz kısılmıştı, sanki ona sormadığım bir sorunun cevabını anlamaya çalışıyordu.

"Bu gece başımı belaya sokacaksın, değil mi?" diye sordu otobüs bizi 6inci Cadde'ye doğru götürürken.

Gülümsedim, biramdan bir yudum alırken saçlarım biraz yüzüme düştü. *Erkek arkadaşım olmayan Trent*'in kıskançlıktan dişlerini gıcırdatmasına neden olacak bir gülümsemeyle ona baktım. Bacaklarımı diğer tarafa geçirip biraz daha yaklaştığımda yüksek topuğum pantolonunun dış dikişine sürtündü ve gözleri bu hareketi takip ederek bir kaşını yavaşça saç çizgisine doğru kavislendirdi.

"Kendi başınıza bela bulabileceğinizi hissediyorum."

Bu bir meydan okumaydı ve kardeşimin takım arkadaşlarından hiçbirinin bunu kabul etmeyeceğini bildiğim için kendimden emin bir şekilde yapabiliyordum.

Ama Jaxson alt dudağını kaydırdığında, mavi gözleri yaramazlıkla parladı...

İlk o olsun diye dua ettim.

CHAPTER 3

Bağırsağa Bir-İki Yumruk Jaxson

Haksız değildi.

Kendi başıma bela bulabilecek durumdaydım ve yanımdaki koltukta o otururken uzağa bakmama gerek yoktu.

Grace Tanev'i Tampa Havaalanı'nın pistinde ilk gördüğümde, soyadının bu olduğunu *bilmiyordum*. Giydiği sundress elbisenin altındaki bronzlaşmış bacaklarının sınırsız olduğunu ya da bana attığı meraklı gülümsemenin benimle dalga geçtiğini bilmiyordum.

Onu niyetle izlediğimi, onu istediğimi biliyordu.

Ve onun Vince'in küçük kız kardeşi olduğunu anladığımda parçaları birleştirmemi izlerken harika zaman geçirmişti.

Bu aylar önceydi ve kazanma sezonunun sıcağında olduğumuz için onu kolayca düşünmeyi bırakmıştım.

Ama bu gece otobüse bindiğinde, göğsümde aynı kıvılcımı hissettim, onu belinden tutup kucağıma oturtmak ve fazla yaklaşmaya cüret eden takım arkadaşlarıma havlamak istememe neden olan kıvılcımı.

Ancak Vince ona benimle oturmasını söylediğinde bu ateş sönmüştü.

- Güvenebileceği tek kişinin ben olduğumu da ekleyerek.

Hay sikeyim.

Şimdi bacağı benimkine sürtünüyordu, çıplaktı ve gece için giydiği küçük siyah elbisenin altında pürüzsüzdü. Ayrıca ayak bileklerine bağlanmış kristal taşlı zarif bir çift topuklu ayakkabısı vardı - pozisyon değiştirdiğinde bunlardan birini bacağım boyunca pek de incelikli olmayan bir şekilde sürükledi.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Ve eğer kendimi tutmasaydım, takım arkadaşım kıçıma tekmeyi basacaktı.

"Neden bu kadar gerginsin?"

Sorusu gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi.

Onu yine takip ettiğimi fark etmemiştim ama önümde lanet olası bir nakavt varken vazgeçmekte zorlandığım bir alışkanlıktı bu.

O öyle bir güzeldi ki, parlak gülümsemesini size doğru her çevirdiğinde içinize bir-iki yumruk atarak nefesinizi kesiyordu. Uzun sarı saçları, dolgun pembe dudakları, ateş saçan zümrüt yeşili gözleri - hepsi de onu en yakın yatağa fırlatmak istememe neden olan tatlı küçük bir pakete sarılmıştı çünkü bunu kolayca yapabileceğimi biliyordum.

"Bu çok açık bir varsayım," dedim soğukkanlılığımı yeniden kazanarak.

"Bu bir gerçek. Kendine bir bak," dedi elini üzerimde sallayarak.

"Omuzların kulaklarının yanında ve boynundan bir damar fışkırıyor."

Gülme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Gerginlik daha çok şu anda ellerimi kendime saklamaktan kaynaklanıyordu. "Vücut dilini okuyorsun, anlıyorum."

"Evet," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, birasından bir yudum daha almadan önce tırnaklarına hayranlıkla bakarak. Tırnaklarının kısa kesilmiş ve ojesiz olduğunu fark ettim, bu jest beni daha da eğlendirdi. "Avuç içleri de öyle."

"Avuç içi mi okuyorsun?" "Ve tarot kartları."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne kadar da cadısın."

"Dikkatli ol, yoksa seni büyümün etkisi altına alabilirim."

Beni sinirlendirmek için gözlerini kocaman açarak parmaklarını oynattı ama ben bakışlarımı onunkilere sabitleyerek biramdan tembelce bir yudum aldım.

Elini bir şaplakla kalçasına indirdi, yanıt vermemem üzerine dudakları düzleşti. "Gördün mü? Kaskatı kesilmişsin."

Ağzımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Keşke beni ne kadar sertleştirebileceğini bilseydi.

Parti otobüsü 6inci Cadde'nin kenarında durdu ve takım arkadaşlarım birbiri ardına gürültülü Austin gecesine dağıldı. Onlara katılmaya hazır bir şekilde biramın son damlasını da içime çektim ve elimi serbest bırakır bırakmaz Grace onu yakaladı.

Benimkinin içinde çok küçüktü, benimkinin sert olduğu yerde çok pürüzsüzdü, benimkinin soğuk olduğu yerde sıcaktı. Ve daha ilk dokunuşta bunu hissettim - Zeus'un bir yıldırım düşürmesi gibi bir elektrik sarsıntısı. Bu aynı anda hem bir uyarı işareti hem de cesurlara bir davetti.

Yemi lanet bir güneş balığı gibi yuttum.

"Hadi," dedi, beni koridordan aşağı çekerek.

Beni tekrar yakalayıp arkasına çekmeden önce, kendini otobüsün ortasındaki striptiz direğine atacak kadar uzun süre bıraktı, seksi olmaktan çok ağaçtan sallanan bir primat gibi görünüyordu.

"Hadi dans edelim." "Ben dans etmem."

Dişlerini emdi, omzunun üzerinden bana baktı. "Bu gece huysuzluk yapmana izin yok. Benim gözetimimde olmaz. O yüzden egonu kapıda bırak *Brittzy*."

Sadece takım arkadaşlarımın bana taktığı lakabı kullanarak ona güldüğümde uğurlu bir şekilde gülümsedi. Sonra ileri doğru hareketini durdurdu ve yüzüme doğru gülümseyerek ayak parmaklarının üzerine basana kadar döndü.

"Bu gece mi? Sen dans et."

Yanağımı dilimle ısırarak ona başımı salladım, sonra beni de yanına çekmesine izin vermekten başka çarem kalmadan ilk bara atladı. Beni tam yanından çekip aldığında Vince'in göğsüme sert bir yumruk atarak beni durdurmasını bekledim ama o tamamen habersizdi - zaten uzun barın kenarında Maven'a takılmıştı.

Grace bizi gittikçe yoğunlaşan kalabalığın arasından geçirerek, arkada dans edenler ve öndeki DJ kabinine doluşanlar arasında neredeyse ezilene kadar daha da ileriye itti.

İstediği yeri bulduğunda o kadar hızlı döndü ki neredeyse ona çarpacaktım. Ondan çok daha uzun olduğum için kolları olabildiğince boynuma dolandı ve ellerimle kalçalarını bulmaktan başka çarem yoktu - her şeyden çok devrilmemizi önlemek için.

Gözlerinde muziplik ve cesaret ışıltısıyla bana baktı.

Sonra daha da yaklaşırken kalçalarını tuttuğum yerde yavaş, alaycı bir ritimle bir o yana bir bu yana salladı.

"O kadar korkmuş görünme," dedi müzik eşliğinde ve sonra arkasını dönerek göğsüme yaslandı.

Ellerimi kaldırdım, o daha da geri çekilirken teslim oluyormuşum gibi tuttum, ta ki kıçı yavaşça pantolonumun fermuarına sürtünene kadar.

Lanet olsun.

Başını göğsüme yasladı, ellerimi tutup tekrar kalçalarına götürmeden önce yüzümdeki ifadeye sırıttı. "Sakin ol," dedi, kelimesi müziğin bas sesleri arasında boğuluyordu. konuşmacı. "Bu sadece dans."

Temposunu daha da yavaşlattığında burun deliklerim alevlendi, bir eliyle ensemden kavrarken diğer eliyle belindeki ellerimden birini kapattı. Küçük, sıkı bedenini bana doğru sardı ve bu açıdan, ince askılı siyah elbisesinin altında gizlenmiş iki mütevazı kabarıklığı mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Sütyen giymiyordu.

İnledim, dudağımı ısırdım ve tavana baktım. Grace bir parmağını çene çizgimde gezdirdiğinde Kanada'nın tüm eyaletlerini ve bölgelerini saymayı yarılamıştım.

Yavaş ve metodikti, parmak ucu ben ona bakana kadar çenemi aşağı indirdi. Yeşil gözlerindeki eğlence, benimki onunkileri bulduğunda biraz azaldı, daha sıcak bir şey topuklarının üzerinde kayıyordu.

Görünüşe göre ölüm cezasına çarptırılmış aptal bir orospu çocuğuydum, çünkü nefesimin altında *lanet olsun* diye mırıldandım ve bizi birbirimize uydurmadan önce kalçalarını kendime doğru daha da sıkı kavradım.

Dudaklarının kenarı zaferle kıvrıldı ama gözlerini ayırmadı. Ellerim elbisesinin kumaşını kavrayıp hareket ettikçe biraz daha sıkarken beni izledi. Ritim ağır ve bas ağırlıklıydı, kalabalık etrafımızda bir kalp atışı gibiydi. Ve ben tam alışmışken Grace temposunu bir o yana bir bu yana değiştirerek bana yaslandı ve vücudunu *zar zor* döndürdü.

Göğsünün, karnının ve leğen kemiğinin dalga benzeri hareketini izlerken, dansın her santimini bana karşı hissediyordum. O vücut yuvarlanmasının alt kısmında kıçı bana öyle bir sürtünüyordu ki, ereksiyon olmaktan başka çarem kalmamıştı.

Kendimi otuz yaşında bir adam yerine lanet olası bir gibi hissediyordum.

Sersemliğimden sıyrılıp onun hareketine tekrar uydum ve uyduğumda, nefesimin altında küfretmeme yetti.

O dans pistinde resmen sevişiyorduk.

Tamamen giyinik olmamızın bir önemi yoktu. Onu kendime çektiğim kadar sert bir şekilde bana doğru bastırdı ve kıçının sikime sürtünmesiyle tüm kısıtlamalarım yok oldu.

Grace gözlerini kapadı, başını göğsüme yasladı ve sonra ellerini benimkilere dolayarak vücudunda gezdirmeye başladı. Yavaş ve inceydi, o kadar ki etrafımızdaki herhangi biri bunu fark edemezdi.

Ama elimi göğüs kafesine götürdüğü anda nefesim kesildi.

Grace duraksama nezaketini gösterdi ama sonra parmaklarını benimkilerin üzerinde birleştirdi ve birlikte göğsünü avuçladık.

Kızarmıştım.

"Siktir," diye bağırdım ve laneti mırıldandığım omzunun üzerinden tüylerim diken diken oldu. Ağırlığını test ettim, onu daha güvenli bir şekilde avuçladım ve başparmağımla elbisesinin kumaşını hissettim, ta ki altın bulana kadar, meme ucunu zirvede bulana kadar.

Bu değerli keşfi parmakladığımda inleyerek nefes verdi.

Sonra, olayların garip bir cilvesi olarak, şarkı aniden kesildi. Ve yüksek sesli, yüksek enerjili bir country şarkısı onun yerini aldı.

CHAPTER 4

Tercih eder miydin...

Jaxson

Ben ve Grace dışında dans pistindeki herkes bu ani tempo değişikliğine alışmış görünüyordu. Çabucak dağıldılar, pisti temizlediler - ya da daha doğrusu, görünüşe göre hepsinin alışık olduğu bir sıra dansı için yerlerini aldılar.

Grace'i neredeyse kendimden uzağa fırlatacaktım ama o hiçbir tepki vermedi. Elleri başının üzerinde, sanki onu döndürmek istiyormuşum gibi bir daire çizdi ve sonra bana iki parmak silah doğrultup geriye doğru yürümeye başladı.

Gülmek istedim ama pantolonumun içindeki sikimi düzeltmekle ve ışıkların kimsenin fark edemeyeceği kadar parlak olmamasını ummakla meşguldüm. Takım arkadaşlarımın çoğunun barda nerede olduğunu kontrol ettim, Vince'in hâlâ Maven'la meşgul olduğunu görünce biraz rahatladım.

Grace bilmiş bilmiş sırıttı ama sonra hemen yanındaki kadının hizasına geçti ve onun adımlarını izlemeye başlayarak çizgi dansını öğrenmeye çalıştı.

Bunu dans pistinden çıkmak için bir işaret olarak kabul ettim.

Geriye doğru sürüklenmeden önce dört adım bile atamamıştım.

Grace beni yanına çekerek, "Hayır, ," dedi.

Ani dönüş ve dansın tekmesiyle ikimiz de neredeyse devriliyorduk ve tekrar dönmekten başka çaremiz kalmadan önce ellerimi beline koyarak onu sabitlediğimde Grace güldü.

"Devam et!" diye bağırdı müziğin üzerine.

Denedim, gerçekten denedim, ama Grace etrafındaki herkesin ayaklarına odaklanıp sonunda çizgi dansının ritmini yakalarken, ben sadece herkesin etrafında manevra yaptım ve yoluma çıkmamaya çalıştım.

Grace'i de izledim.

Gülümsemesi, dönmesi ve etrafındaki herkesle arkadaş olmasıyla büyüleyiciydi, gözleri parlıyordu. Gösterinin sonunda hepsi ona beşlik çakıyordu ve sonra iki adım atmaya başladığında muzip bir sırıtışla bana döndü.

Bir şekilde ayak uydurabildiğim bir danstı.

Alberta'da büyüdüğüm için, kendi payıma düşenden daha fazla taşra barına gitmiştim. Sıra dansları bana hiç hitap etmedi ama güzel bir kıza yaklaşmak için her bahane beni heyecanlandırırdı.

Grace'in elinden tuttum ve onu dans pistinin kenarlarında döndürürken ortada başka bir çizgi dansı gerçekleşti ve sonra döngü kendini tekrarladı.

Grace beni tekrar piste çekmeden önce dansı sadece shot atacak ya da biralarımızı dolduracak kadar bıraktık.

Kırılma noktama geldiğimde neredeyse bir saat olmuştu, Grace başka bir sıra dansına bağlandığında kalabalığın arasından kayarak geçtim. Barın arka kapısından küçük bir avluya çıkmadan önce ekibin henüz ayrılmadığından emin olmak için kontrol ettim.

Çoğunlukla boştu, sadece köşedeki bir masada birkaç adam ve Edison ışıklarının altındaki bir bankta öpüşen bir çift vardı. Bir nefes verdim, tuğla duvara yaslandım ve serinlemek için taze biramın yarısını içime çektim. Terden sırılsıklam olmuştum, gömleğim göğsüme ve kollarıma yapışmıştı, sanki bütün bir dönem sıra değiştirmeden oynamış gibiydim.

O sırada çocukların bana merakla baktıklarını ve kendi aralarında mırıldandıklarını fark ettim. Yüzlerindeki o bakışı tanıdım. Beni tanıyıp tanımadıklarını merak ettiklerinde, kendi kendilerine "*çok tanıdık* geliyor" diye düşündüklerinde yabancılardan aldığım bakıştı bu.

Sadece gerçek hokey hayranları bunu .

Vince gibi ilgi odağı değildim, internette milyonlarca hayranım yoktu - çoğunlukla da zaten oraya çok az mesaj attığım için.

Ama bu adamlar taraftar olmalı, çünkü içlerinden biri birasını kaldırdı ve "Bu yıl harika bir sezon geçirdin, Jax" dedi.

Teşekkür etmek için biramı ona doğru eğdim ve gerçekten minnettardım, çünkü o ve arkadaşları öylece bıraktılar. Kimse fotoğraf ya da imza istemedi ve ben de tuğla duvara yaslanıp serinlemeye çalışmaya geri döndüm.

"Ben çakırkeyif küçük bir züppeyim!"

Grace topuklu ayakkabılarının üzerinde biraz sendeleyerek bardan çıktı, doğruldu ve bana bakmadan önce neredeyse bana düşecekti.

"Şimdi ne olacak?" Ben de kendi sırıtışımla sordum.

"Çakırkeyif küçük bir züppe," diye tekrarladı - sanki ikinci kez söylediğinde daha anlamlı olacakmış gibi. Sonra omuzlarını biraz salladı ve yanımdaki duvara yaslanıp başını iç çekerek tuğlaya yasladı. "Dans etmeyi seviyorum. Dans etmek beni her zaman özgür hissettirir."

"Komik. Kendimi pervasız hissettiriyor."

Gözlerini açmadan gülümsedi, sanki bunu zaten biliyormuş gibi, sanki başından beri planı buymuş gibi.

"Gevşemeye ihtiyacın vardı."

"Beni geçen Salı gününe geri götürdüğünde bunu kardeşine söyle." "O hiçbir şey görmedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Hâlâ , değil mi?"

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle tek gözünü açıp bana baktı ve sonra duvara yaslandığı yerde dönerek sırtını değil omzunu tuğlaya dayadı. Burnunu bana doğru kıvırdı.

"Balık mı yoksa kuş mu olmayı tercih edersin?" Gözlerimi kırptım.

Sonra bir kahkaha attım. "Yine mi geldin?" "Bir balık ya da bir kuş, Brittzy. Zor bir şey değil."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra güldüm ve başımı salladım. "Bir kuş sanırım."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Uçmak havalı görünüyor."

Ağzı yana doğru çekildi. "Adil. Ama ben bir balık olurdum. Suyun altında nefes alabildiğini hayal edebiliyor musun? Sırt üstü yatıp yüzdüğünüzde hissettiğiniz o duyguyu biliyor musunuz?"

Kollarını iki yana açtı ve gözlerini kapattı, yüzü huzurlu bir mutlulukla yumuşadı.

"Her şey çok sessiz. Olunacak hiçbir yer yok. Olunacak *kimse* yok. Sadece... var oluyorsunuz."

O anda yüzünde üzgün bir ifade gördüğümü sandım ama ben tam olarak algılayamadan bir tokatla kollarını iki yanına indirdi.

"Tamam. Şuna ne dersiniz? Sürekli tekmeleyen iki minyatür bacağınız olduğunu hayal edin," dedi senaryoyu işaret ve orta parmağıyla gösterdi. Onları baş aşağı barış işareti yaparak aşağıya doğru çevirdi ve yürüyen bacaklarmış gibi ileri geri oynattı. "Onları çenenize mi yoksa kukunuza mı takmak istersiniz?"

İçimden yükselen kahkahayı zapt etmek imkânsızdı ve Grace daha da geniş bir şekilde gülümseyerek kıpırdayan parmaklarını çenesinin altında oynattı, sonra da bir kadından görebileceğim en itici hareketle bacaklarının arasına soktu.

"Hadi, birini seçmelisin," diye kışkırttı.

O kadar gülüyordum ki, parmaklarını seçenekler arasında ileri geri hareket ettirmesini izlerken yanıma bir dikiş atıldı.

"Bu hayatımda bana sorulan en tuhaf soru." "Yine de hava durumu hakkında konuşmaktan iyidir, değil mi?"

Elimi ağzıma sildim ve kollarımı göğsümde kavuşturmadan önce başımı salladım. "Bilmiyorum. Çenem sanırım."

"Güzel," dedi. "Bir sirke katılabilirsin. Ya da Vegas'ta kendi gösterini yapabilirsin. Ayaklarına ayakkabı giydirir misin, yoksa yalınayak mı bırakırsın?"

"Ayakkabılar, tabii ki. Ben bir canavar değilim."

Grace güldü ve sesi o kadar tatlıydı ki göğsümde bir özlem acısı gibi hissettim, artık hayatınızda olmayan birinin anısını hatırladığınızda hissettiğiniz türden.

Belki vücudum bana onun ne kadar sınır dışı olduğunu hatırlatıyordu.

"Bence bu fırsatı kaçırdın, açıkçası," dedi ve sonra uzanıp topuklu ayakkabılarının ikisini de çıkardı ve bir eliyle kayışlarından tuttu. "Bunun... *partnerin* için ne kadar eğlenceli olabileceğini bir düşünsene."

"Amına tekme yemekten hoşlandığını mı söylüyorsun? Çünkü tuhaf ama aynı zamanda ilgi çekici."

Bakışlarını benimkilere çevirdi. "Neden benim olabileceğimi düşünüyorsun?"

Grace o ciddi ifadesini benim gülümsememi eritecek kadar uzun süre korudu.

"Kahretsin, ben-" Göğsüm söylediklerimden dolayı endişeyle sıkışırken içimden küfrettim. "Ben sadece-"

"Anladım."

Parmağıyla beni işaret etti, yüzümdeki tüm kanın çekilmesinden zevk aldığına şüphe yoktu. Duvarı itip küçük bir dönüş yaptıktan sonra topuklu ayakkabılarını eliyle başının üzerinde döndürürken, yüksek sesli bir kahkahayla başı geriye düşerken ağzım bir lepistes gibi açık öylece durdum.

Birden durdu, sanki aklına bir fikir gelmiş gibi gözleri kocaman açılmıştı. "Bana telefonunu ver," dedi elini uzatarak.

Hâlâ onun küçük şakasının etkisindeydim ve emrine tereddüt etmeden itaat ettiğim için daha önce itiraf ettiği büyücülüğü suçluyordum.

Grace numarasını çıkardı ve bana geri vermeden önce telefonuma kaydetti.

"İşte. Artık numaram sende var."

Daha o şeyi yakalamıştım ki Grace tekrar dönmeye başladı, çıplak ayakları kirli zeminde dans ederken kendi kendine mırıldanıyordu.

Telefonumu tam zamanında cebime soktum ki ayağı takılıp düşsün. Ben.

O gülerken kalçalarını ellerimle yakaladım ve sonra gülümsedi Bir eliyle topuklu ayakkabılarını tutarken diğer eliyle de gömleğimin kumaşından karnıma *hafifçe* kıvrılmıştı.

Tüm şakalar buhar olup uçtu.

Birden her şeyin farkına vardım - bardan yayılan müziğin, meşe ağaçlarından esen ılık meltemin, ışığın yüzündeki gölgeyle oynayışının, bana nasıl bastırdığının, her santiminin ve ayak parmaklarının üzerinde yükselirken gözlerinin benimkiler arasında nasıl gidip geldiğinin.

Yutkunduğumda gözleri boğazıma kaydı ve bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturmadan önce dili alt dudağının üzerinde gezindi.

"içini okumamı ister misin?" diye sordu.

Çenem sıktığım için ağrıyordu, bir elimi kalçasından çekip aramızda tutarken kendimi tutma gücüm azalıyordu.

Avucumu kendi avucunun içine aldı ve parmak uçlarını tenimi kırıştıran çizgiler boyunca sürükledi. Gülümseyerek başını iki yana eğdi ve parmak eklemlerimi boydan boya geçen bir gülümsemeye dokundu.

"Burada yorgun olduğun yazıyor," dedi. "Sanki beklentinin ağırlığını o kadar uzun süredir taşıyorsun ki dizlerin bükülüyor."

Saçmaladığını biliyordum ama bu ifadenin doğruluğu yüzümdeki gülümsemeden geriye kalanları da silip süpürdü.

Grace bir sonraki satıra geçerken bana bakmadı. "Ama bu," dedi bir kez daha dokunarak. "Bu bana senin yeniden keşif yolunda olduğunu söylüyor.

önceliklerin değişmek üzere ve gerçek mutluluğu bulacaksın."

Yine saçmalık.

Ama yine de ilgimi çekti.

"Ah..." diye düşündü, gözlerini kısarak avucumun tam ortasındaki küçük, silik bir çizgiye baktı. Edison ışıkları altında daha yakından incelemek istercesine elimi havaya kaldırdı. "Bu çok ilginç."

"Ne?"

"Şuradaki çizgiyi görüyor musun?" diye sordu, parmağının ucunu çizgide . "Şu iki farklı yola ayrılan gerçekten silik olanı?"

Başımı salladım.

Grace başını kaldırıp bana baktı, gözlerindeki yeşil avlunun alçak ışığında derin bir orman gibiydi. "Bir gün beni öpeceğini söylüyor."

Bu sözler asılı kaldı, doğası gereği şakacı ve yine de bataklık kumu gibi yapışkan.

Yutkundum, elimi tekrar kalçasına götürüp aramızda kalan boşluğu kapatınca burnum alevlendi.

Aptal olma, Jaxson. Takım arkadaşının.

Küçük. Kardeşi.

Bu uyarı, onu ne kadar kolay savuşturduğuma bakılırsa, dayanıksız bir örümcek ağı da olabilirdi.

"Erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Kendime onu bırakmamı, uzaklaşmamı söyledim ama ellerimin kendi aklı vardı ve onu bana daha sıkı tuttular.

"Erkek arkadaşım varsa arkadaşlarım olamaz mı?" diye sordu nefes nefese - bu da masum görünme çabasını mahvetti.

"Bütün arkadaşlarını öpüyor musun?"

"Seni henüz öpmedim," dedi ama bunu değiştirmem için bana meydan okurcasına ayak parmaklarının üzerine bastırdı.

Dünyanın en aptalı ben olmalıydım, çünkü pes ettim.

- Sadece bir anlığına, ellerimi hoyratça kalçalarında gezdirip kıçını avuçlamak için yeterince uzun bir süre.

Bu açgözlü, bencil bir hareketti - daha fazla karşı koyamadığım bir dürtü. Bir anlık delilik için bile olsa, onu hissetmeliydim. *Hissetmek* .

Nefes nefese kaldı, ben inleyip onu sıkarken nefesini içine çekti ve tuttu. Bu kadar küçük bir şey için harika bir kıçı vardı. Ona şaplak atmanın, onu domaltmanın, yanaklarını ayırmanın ve onun yaşındaki hiçbir çocuğun yapamadığı gibi tatlı amcığının tadını çıkarmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.

Bana bakarken gözleri istekle doluydu, sanki aklımdan geçen her kirli düşünceyi görebiliyordu.

Sanki kendi kirli düşünceleri de bir film şeridinde oynuyormuş gibi.

Siktir et.

Onu ensesinden kavradım ve önsezisini gerçekleştirmeye hazır bir şekilde ağzımı indirirken onu orada tuttum. Grace'in gözleri şaşkınlıkla irileşti ve sonra arzuyla, ihtiyaçla sarhoş oldu ve gömleğimi kavrayarak beni yarı yolda karşıladı.

Ancak dudaklarımız buluşamadan, Osprey'lerden oluşan bir nehir barın dışına fırladı, birbirlerinin üzerine devrildi ve kaotik bir gürültü patlamasını da beraberinde getirdi.

Grace yıldırım hızıyla benden uzaklaştı ve Carter'ın yanında küçük bir daire çizerek sanki onlarla birlikte bardan fırlamış gibi döndü.

Vince beni yakaladığında hâlâ şoktaydım ve duvara yaslanmıştım.

"İşte buradasın, Brittzy!" dedi saçlarımı karıştırarak. Sonra kaşlarını çattı. "Kız kardeşim nerede?"

Ben cevap veremeden kız bir savaş çığlığıyla adamın sırtına atladı ve adam gülerek onu döndürdükten sonra otobüse doğru yola çıktı. Ekibin geri kalanı da onu takip ederken, ben az kalsın yapacağım şey için kendimi azarlıyor ve soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalışıyordum.

Sonunda duvarı itip avludan çıkarken takım arkadaşlarımın son dalgasını takip ederken ne kadar aptal olduğuma dair başımı salladım. Maven biraz geri çekildi, ben yetişirken merakla bana baktı.

"İyi misin, Brittzy? Doğum günü mumlarını başka biri üflemiş gibi görünüyorsun."

Zorla gülümsedim. "Ben harikayım. Sadece sarhoşum."

Bana inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve sonra ikimiz de yüksek sesli, tiz bir çığlık ve ardından kahkaha sesleri duyunca döndük.

Vince, Grace'in sırtında can havliyle otobüsün etrafında daireler çizerek koşuyordu ve ben sağduyumu korumaya çalışırken ekip ona tezahürat yapıyordu.

Beni geçip gittiklerinde Grace gülerek başını arkaya eğdi. Sonra

gözleri benimkileri buldu.

Zaman yeniden durdu, her şey ağır çekimdeydi, saçları arkasından savruluyor ve dudaklarında yavaş, hınzır bir gülümseme yayılıyordu.

Bir gece.
Kaos dolu, gürültülü bir gece.
Grace Tanev'in tüm dünyamı ters etmesi için tek gereken buydu.

CHAPTER 5

Kaçış Arabası

Şimdi

Grace

Bir ayrılıktan sonraki sabah uyanmak, aptalca bir şekilde arka arkaya yedi tekila içtikten sonraki sabah uyanmaya çok benziyordu.

Ve bunu deneyimlerimden biliyordum.

Yüzümü buruşturup kendimi yatakta yukarı iterken başım ağrıyordu, midem boş olduğu için ağrıyordu ama yine de yemek düşüncesiyle çalkalanıyordu. Sonra parmak uçlarımı gözlerime bastırdım, ağlamaktan hâlâ şiş ve kuru olduklarını hissettim.

Ağlamaktan *nefret ederdim*.

İğrenç ve rahatsız ediciydi, çok fazla vücut sıvısı ve istemsiz nefes alma şekilleri hoşuma gitmiyordu. Kendimi buna kaptırmaya nadiren izin verirdim. Ama dün gece başka seçeneğim yoktu.

Aptal çocuklar.

İnleyip yorganı üzerimden atarken rahibe olmak için gerekenlere sahip olup olmadığımı yarı yarıya düşündüm ve sonra yalınayak ve neredeyse kör bir şekilde banyoya doğru yürüdüm, işedim ve yüzüme su sıçrattım.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Güneş ufukla flört ettiği için erken olduğunu tahmin ediyordum ama aşağı inmeden önce telefonuma bakmadım.

Ev sessizdi, Maven ve Vince hâlâ uyuyordu ve sessizce oturma odasına doğru ilerledim, arka kapıyı yavaşça ve sessizce kaydırarak açtım ve arkamdan tekrar kapattım.

İlk tuzlu hava tenimi yıkadığında ruhum iç çekti.

Suya doğru ilerlerken her nefes daha kolay geliyordu, güneş arkamda tembelce yükseliyor ve suyu yavaşça parlak bir turkuaza çeviriyordu. Kıçımı kuma gömdüm, ayak parmaklarım ilk katmanın altındaki daha serin taneciklere doğru kıpırdadı, okyanusun tuzlu kokusu yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı ve esinti yanaklarımı öptü.

Gözlerimi kapatıp derin nefes aldığımda anında kendimi daha topraklanmış hissettim. Ama bu hayatımın berbat olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Tanıştığımız ilk andan itibaren bana ciddi bir şey aramadığını söyleyen bir adam yüzünden ne kadar zavallı olduğuma gülmek istedim. Ama kalbim bana onun davranışlarının bu sözlerle tamamen çeliştiğini hatırlattığında gülmek gelmedi.

Trent neredeyse her günü benimle geçiriyor, birlikte olmadığımız zamanlarda da durmadan mesaj atıyordu. Birlikte *olduğumuz* her an bir ilişki içindeymişiz gibi hissediyordum. Sabahın ikisinde sevişmek istediğinde beni aramazdı. Beni konserlere götürürdü. Güneş doğana kadar bütün gece benimle konuştu. Seks yaparak geçirebileceğimiz gecelerde sarıldık. Tanrı aşkına, birlikte yemek kursuna gittik.

Orospu çocuğu en sevdiğim şarkıyı gitarla öğrenip yıldızlı bir gecede göl kenarında kamp yaparken ateşin yanında çalma cüretini bile gösterdi.

Tüm bu harika şeyler ona aşık olmak istememe neden oldu ve belki de beni en çok üzen buydu. Teoride, şeyler, birlikte geçirdiğimiz zaman... bunların hepsi ona delicesine aşık olmamı sağlamalıydı. Onu kaybettiğim için bu sahilde içim içimi yemeliydi.

Ama beni bıraktığında - sanki hiç var olmamışım gibi, sanki ölmüşüm ve o da ellerini temizlemiş gibi tüm bağlarını kopardığında - neredeyse bundan incinmiş gibi davrandığımı hissettim.

Gerçek şu ki, aslında bunu bekliyordum.

Ve en çok acı veren de buydu - Kampçı Trent'i kaybettiğim için değil, *bu* kadar kolay bir kenara atıldığım için. Bu, uzun süredir gömülü olan güvensizliklerimin derinliklerine inen bir hamleydi.

Bu bana unutulabilir olduğumu ve asla kimsenin ilk tercihi olmadığımı hatırlattı.

Mızmızlanmam avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırmama neden oldu ve başımı salladım, uzun, sabit bir nefes daha vermeden önce hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım.

Nefes aldım.

Nefes verdim.

Nefes
al.
Nefes
ver.

Sonra ellerimi gözlerimden indirdim ve önümdeki güzelliğe baktım.

Florida'nın diğer kıyısından doğan güneşin pembe ve turuncu renkleriyle pamuk şekeri gökyüzünü fark ettim. Ayak parmaklarımın altındaki kumu, saçlarımın arasından süzülen esintiyi, gökyüzünü tararken günaydın diye vıraklayan martıları fark ettim. Bir elimi göğsüme bastırdım ve ciğerlerimin hala çalıştığını, kalbimin hala attığını, kanımın hala sıcak olduğunu hissettim.

Ve
gülümsedim.

Ben de
buradaydım.

Hayattaydım.

Önümde başlamamı bekleyen güzel bir hayat vardı.

Beni iki kez düşünmediği belli olan, hatta özlediğimden bile emin olmadığım bir adamın kaybının yasını tutacak vaktim yoktu.

Ve bunu yaparak bir saniye daha kaybetmek istemedim.

Göğsümdeki şiddetli, inişli çıkışlı bir ağrı itiraz etti, sanki bedenim bana üzülmek için biraz ara vermem gerektiğini söylüyordu.

Ama üzgün olmaktan *nefret ederdim*. Hayat üzgün olmak için çok kısaydı.

Bir keresinde, üniversiteden kısa bir süre sonra katıldığım bir yoga eğitiminde, Marta adında gümüş saçlı ve göbek piercingli nazik bir kadın, hissetmeye zaman ayırmadığım tüm bu duyguların bir yere gitmesi gerektiği konusunda beni uyardı. Ayrıca genellikle kalçalarım gibi bölgelerde kendilerini sıkıca sardıklarını söyledi.

Bu yüzden ayağa kalktım, melankoliye uzaktan bile benzeyen her duyguyu bulabildiğim her yarığa iterken nazik bir yoga akışına geçtim.

Hepimizin bir seçimi vardı. Her gün uyandığımızda, sahip olmadığımız her şeyi, kaybettiğimiz her şeyi ve hayatımızda eksikliğini hissettiğimiz her alanı düşünebilirdik. Nerede yetersiz kaldığımıza, nerede daha fazlasını yapabileceğimize ya da daha fazlası *olabileceğimize* odaklanabilirdik.

Ya da minnettarlığı seçebiliriz.

Sahip olduğumuz her şeye, deneyimlediğimiz için şanslı olduğumuz her şeye, çevremizdeki güzel ve iyi olan her şeye odaklanmayı seçebilirdik.

Yeni bölümler ve yeni başlangıçlar seçebiliriz. Mutlu
olmayı seçebiliriz.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım.

Telefonum çalmadan önce kuma geri yatmıştım ve mesajı okumadan önce ekrandaki bilinmeyen numaraya kaşlarımı çattım.

Kaçış arabasını emniyete aldım.

Kaşlarımı çattım ama sonra tanıyınca midem bulandı.

Jaxson Brittain.

O olduğunu biliyordum ve ayaklarımı kaldırıp Disney World'e gideceği söylenen küçük bir kız gibi havaya atacak kadar geriye yaslandım.

Dün gece bir yolculuğa çıkmayı teklif ettiğinde onu çok ciddiye almadım, özellikle de çocuklarla golf oynadıktan sonra eve döndüğünde ve Vince'in üzgün olduğum için bana nasıl yaltaklandığını gördüğünde.

Kardeşim en sevdiğim yemeği - ketçaplı dana etli ve peynirli börek - pişirmiş ve ardından takım arkadaşlarıyla dolu yemek masasında bana sorular yöneltmişti. Daha sonra teke tek konuşmak ve iyi olduğumdan emin olmak için beni hemen odama kadar takip etmişti.

Gerçekten çok tatlıydı ve kardeşimi seviyordum ama *lanet olsun,* o bir engeldi.

Jaxson'la dün gece bırakın birlikte arabaya binmeyi, mutfağa bile yalnız girebilmemizin imkânı yoktu. Ve gecenin sonunda ayrıldığında, bu etkileşimi odamda daha önce *şakalar* olarak etiketlenmiş dolaba koydum ve aklımdan çıkardım.

Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış olsam da şaşırmadım. Aklının başına geleceğini düşünmüştüm.

Şimdi mesajını görünce yanıldığımı umdum.

Bana mesaj atman çok uzun sürdü.

Jaxson: Evet, kardeşin otururken sana mesaj atamazdım.

Ben: Diğer iki hafta için bahanen ne?

Jaxson: Genç yaşta ölmek istemeyen akıllı bir adamdım.

Jaxson: Ayrıca, bir erkek arkadaşın vardı, hatırladın mı?

Buna homurdandım.

Ben: Yani şimdi sen hayata saygısı olmayan aptal bir adam mı oldun?

Küçük noktalar bir süre zıpladı, bana yazdığını söyledi ve sonra kayboldular. Başka bir mesaj gelmeyince kaşlarımı çattım, cevap gelmedikçe hayal kırıklığım daha da derinleşiyordu.

Kendimi azarladım.

Gerçekten mi, Grace? Erkeklerin aptal olduğu ve yalnız kalmanın daha iyi olduğu dersini almadın mı?

Bu klasik bir benlikti - kendinden önce gelenin kokusu gitmeden önce bana ilgi gösteren bir sonraki adama koşmak.

Birinin önceliği olmak için o kadar çaresizdim ki, bu beni
Aptal.

Telefonumu çıplak kalçamın üzerine yüzüstü koyar koymaz çaldı ve
İlk başta kendime bakmamamı, *onu* bekletmemi söyledim.

Ama sonra o şeyi sıcak bir patates gibi elimde oynatıyor ve aceleyle kilidini açıyordum.

Jaxson: Ben seni üzgün görmekten nefret eden bir arkadaşınım.

Dostum.

Biraz çöktüm ama sonra bir mesaj daha geldi.

Jaxson: Bu adrese bir Uber çağır.

Daha sonra bir harita konumu geldi.

Ben: Çok otoriter.

Jaxson: Belli sebeplerden dolayı seni oradan alamam.

Ben: Neden olmasın, eğer sadece arkadaşsak?

Jaxson: Fikrimi değiştirmeden önce buraya gel.

Mesaja baktım, bunun muhtemelen berbat bir fikir olmasının tüm nedenlerini küçük bir kahkahaya karşı dudağımı ısırdım. Yine de ayağa fırladım ve toparlanmak için içeri daldım.

Çünkü benimle ilgili bir şey varsa o da yeni bir maceraya asla hayır demememdir.

- - -

Bir saat kadar sonra, hayatım boyunca gördüğüm en seksi arabayı göstererek, "Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedim.

Tam olarak ne *olduğunu* bile bilmiyordum - bir tür eski Porsche dışında. Ama yaban mersini mavisi, parlak ve son derece şık olduğunu biliyordum. Hayal edebileceğim her türlü yolculuk hissini veriyordu, elinizi camdan dışarı sallayarak ve eski radyoda Fleetwood Mac çalarken çölde camları aşağıya doğru sürmek gibi.

Ama Jaxson'ın garajında güvenli bir şekilde saklanmıştı, olması gerektiği gibi yola çıkmaya hazır bir şekilde durmuyordu.

"*Bu* senin araban, ama biz... bunu mu alıyoruz?"

Parmağımı 2023 model G-wagon'a doğru sürükledim ve sanki bir minivanmış gibi burnumu kırıştırdım.

Jaxson kıkırdayarak kollarını kavuşturdu. Uykulu görünüyordu, sanki yeni uyanmış ya da henüz bir fincan kahve içmemiş gibiydi. Ayrıca gözlük takıyordu - ki buna ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ve *ayrıca* alt bölgelerime çok özel şeyler yapacağını *da* bilmiyordum.

Kehribar rengi kristal çerçeveler keskin yüz hatlarını bir şekilde daha da ortaya çıkarıyordu.

Görünüşe göre benim için yeni bir sapkınlığın da kilidini açtılar.

"Benz'e binmekten bu kadar hoşnut olmayan birini daha önce hiç görmemiştim," dedi.

dedi.

"Peki, ikisi arasında bir seçim yaparsak?" Aralarında işaret ettim tekrar. "Yani, hadi *ama.* Bu araba yolculuklar için *yapılmış*."

"Aslında bu araba saatler ve saatler süren restorasyonla *yapıldı*," diye düzeltti, kaputu bir araba yerine bir kediymiş gibi okşayarak. "Ve onu bir otoyola koyup, aklımda hiçbir hedef olmadan mil eklemiyorum. Zaten en güvenli seçenek de bu olmazdı. Ayrıca bu kiralık," diye ekledi Mercedes'i göstererek. "Bu şekilde, çok uzağa gidersek geri dönme konusunda endişelenmemize gerek yok. Eve uçabiliriz."

Suratımı astım, gözlerim tekrar kobalt güzelliğindeydi. "Ama çok güzel." Jaxson bunun üzerine biraz gülümsedi. "Öyle, değil mi?"

"O mu? Oh, Tanrım. Sen de onlardan birisin. Sonra da bana *onun* bir adı olduğunu söyleyeceksin."

Gözlerini kırpıştırdı. "Arabana isim *vermiyor* musun?"

"Benim yok," dedim gülerek, başımı salladım ve bavulumu Benz'e doğru sürükledim. "Yani, hayır."

"Nasıl araban olmaz?"

"İhtiyacım yok. En azından şu anda. Ayrıca, gözümü bir karavana dikmiş durumdayım."

Jaxson cevap vermek için ağzını açtı ama sonra bavulumu lüks SUV'ye sokmaya çalıştığımı görünce koşarak yanıma geldi. Kendisi yapmak için beni yoldan itti ve sonra devasa şeyi arkaya atarken homurdandı.

"Aman Tanrım, kadın. İçinde ne var?"

"Temelde sahip olduğum her şey," diye itiraf ettim. "Göçebe bir ruh halindeyim, rüzgar beni nereye sürüklerse oraya gidiyorum."

Bir evim olmamasının kulağa hoş geldiğini umuyordum, sanki istediğim buymuş gibi, sanki bu benim yaptığım bir seçimmiş gibi. *Bana bakın! Yaşayan vahşi bir çocuk*

Her geçen an, bir sonraki adımda ne olacağını asla bilemeden. Gerçek daha çok nerede olmak istediğimi bilmediğim gerçeğinde yatıyordu.

Mayıs ayında Michigan'daki üniversiteden mezun olmuştum; bu görevi sadece ailem zorladığı için tamamlamıştım. Pek çok nedenden dolayı gitmek istememiştim; akademik olarak motive olmadığım gerçeğinden başlayıp, on sekiz yaşında hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi bilmediğim gibi kalın puntolarla yazılmış bir maddeye kadar.

Bunun dünya için neden şok edici olduğunu anlamıyordum, ama öyleydi ve ailem gözlerini Vince'den, güven fonumu istiyorsam üniversiteye gitmem ve bir diploma almam gerektiğini söyleyecek kadar uzun süre ayırmıştı.

Bu yüzden, benden en az miktarda istenen rastgele bir şey seçtim ve listeden onu işaretledim.

Artık Felsefe alanında lisans derecesine sahip olmaktan pek de gurur duymayan biriydim.

Her ne kadar bu durumdan biraz rahatsız *olsam* da, aileme benim için ayırdıkları fon için minnettardım. Çalışmak zorunda kalmayacağım kadar *değildi* ama nereye gitmek istediğimi ve ne yapmak istediğimi anlamam için bana zaman vermeye yetiyordu. Benim yaşımdaki çoğu insan aynı lükse sahip değildi.

Yasal olarak alkollü içki içebilecek yaşa gelmeden önce hayatımızın geri kalanında ne yapmak istediğimizi seçmemizi bekleyen bir ülkede nasıl yaşadığımız beni aşıyordu.

Hiçbir zaman toplumun beni itmeye niyetli göründüğü hayatı yaşamak istememiştim. Üniversite ya da ailem ve Vince ile aynı hayatı yaşamamı sağlayacak süslü, yüksek maaşlı bir iş umurumda değildi. Duvarında adımın yazılı olduğu altın bir plaketi olan bir köşe ofisi arzulamadım.

Macera istedim.

Sınırsız seçenekler, sıfır sınır ve bu dünyada geçirdiğim her günü en iyi şekilde değerlendirme özgürlüğü istiyordum.

Elbette hayatta kalmak için hâlâ paraya ihtiyacım vardı. Yani, en azından birkaç yıllık istikrarı güvence altına almak için üniversiteye gitmek mi? Buna değerdi.

Jaxson başını sallayıp "Pekâlâ, işte planımız" demeden önce kaşlarını kaldırarak çantama baktı.

Yolculuk için seçeneklerimizden bahsetti, ki bu seçenekler tabii ki kuzeye gitmekle başlıyordu. Tecrübelerime dayanarak Florida'dan çıkmamızın saatler alacağını biliyordum. Daha sonra, Florida'ya vardığımızda geri dönebileceğimizi açıkladı.

Orta batı ya da yola devam - takımdaki diğer oyuncularla ayarladığı bazı antrenmanlar için 1 Ağustos'a kadar buraya döndüğümüz sürece.

Gözleri kısa bir süre benimkilere takıldı, sanki bu yolculuğun ne kadar süreceğini merak ediyormuş gibiydi.

Ona hiçbir ipucu vermedim.

Kıvranmasını izlemek eğlenceliydi.

Ben de onu sadece yarım yamalak dinledim, çünkü çoğunlukla arabasına yaslanıp gevezelik ederken nasıl göründüğüne dikkat ediyordum.

Yolculuk için giyinmişti ama yine de bir şekilde şık görünüyordu.
- ancak Tanrı'dan daha fazla parası olan bir NHL veteranının yapabileceği şekilde. Krem rengi rahat bir Nike şort, tayt kesim çoraplar ve beyaz spor ayakkabılar giymiş, siyah uzun kollu Tampa Bay Ospreys tişörtünü ön kollarından kıvırmıştı. Ön kolları kalın ve kaslıydı; gözlerimi yine sağ kolundaki mürekkebe diktim. Sol bileğinde ona tam oturan bir Rolex saat vardı. Bu bir esneklikti ama yine de bir şekilde çok rahat görünmesini sağlıyordu.

Ve görünüşe göre başka bir sapkınlığım daha vardı, çünkü saatin bileğini sarma şekli ağzımı sulandırıyordu.

Saklayacak daha fazla dövmesi olup olmadığını merak ettiğimde de cevabımı almıştım çünkü sol baldırında, kaval kemiğinde ve dizinde mekanik dişlilere benzeyen etkileyici bir kol vardı. Sanki robotik bir adamdı ve derisi, altında çalışan makineleri ortaya çıkarmak için çeşitli yerlerinden soyulmuştu.

Saçları dağınıktı, hiç şekillendirilmemişti ve gözlükleri ile kıyafetinin uyumu nasıldı?

Onu çok *rahat* gösteriyordu.

Özellikle jogger benzeri şortları ve hayal gücüne çok az şey bırakmalarını seviyordum.

İstese de o şişkinliği saklayamazdı.

"Kulağa hoş geliyor mu?" diye sordu, ben de gözümü kırpıştırdım ve her kelimeyi duymuş gibi gülümsedim.

"A tipi bir planlamacı gibi görünüyorsun," dedim.

Kaşlarını çattı. "Bir plan yapmadan öylece arabaya binip gidemeyiz."

"Neden olmasın?"

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Bak, bunu bir kılavuz olarak kullanabiliriz," dedim ve not defterini dikkatlice elinden aldım. Her şeyi elle yazmak için zaman ayırmasını biraz dayanılmaz buldum ve bütün gece Google Haritalar'da plan yaptığı düşüncesiyle gülümsedim. "Ama maceraya açık olmalıyız. Ya dünyanın en büyük çorba tenekesini görmek için rotamızın yüz mil dışına çıkmak istersek? Ya varlığından bile haberdar olmadığımız bir eyalet parkının tabelasını görürsek?"

"Florida'da göreceğimiz tek tabela seks dükkanları ya da İsa için olacak."

Doğruluğu karşısında homurdandım.

"Tamam," diye kabul etti. "Tek şartım Ağustos'a kadar Florida'ya dönmüş olmam ve 4 Temmuz'da bir yardım golf turnuvası için St. Louis'de olmam."

Sadece dört gün kalmıştı.

"Hokey oyuncuları ve golf arasında ne var?"

"Sezon dışında hokeye en fazla bu kadar yaklaşabiliyoruz. Ayrıca, rekabetçi olmaktan başka bir şey yapamıyoruz. Aylarca birbirimizin kıçını tekmelemeden durmamızı istemek, bir zürafadan uzun olmamasını istemek gibi bir şey."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, golf turnuvasına yetişiriz. Neredeyse unutuyordum," dedim ve koşarak Uber'in beni yere gittim. Yoldan iki adet yeniden kullanılabilir çantayı aldım ve her iki omzuma yükledim. "İlk tur atıştırmalıkları aldım."

"*İlk* tur mu?" Jaxson parmağıyla taşan çantalardan birinin içine bakarak sordu. "Bütün ligi doyurmaya yetecek kadar var."

"Yolculuğun en iyi yanları atıştırmalıklar ve müziktir. Hazırlıklı olmalısınız."

"Senin de bir çalma listen var

mı?" "Tabii ki var."

Başını salladı, bir elini saçlarının arasından geçirerek sırıttı. Ancak bu gülümseme çabucak kayboldu; önce bana, sonra da cipe bakarken kaşları çatıldı.

"Dinle... dün gece bir yere gitmek isteyip istemediğini sorduğumda, aslında sadece... şehir etrafında falan demek istemiştim. Niyetim..."

Durakladı ve midem bulandı.

"Gitmek istemiyorsun."

"Hayır, hayır, biliyorum," dedi ama göğsümdeki tüm heyecan Macy's Şükran Günü geçit törenindeki delinmiş bir şamandıra gibi sönüyordu.

"Sorun değil," dedim bavulumun sapını tutarak. "Sadece nazik davranıp kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordun. Ama ben iyiyim. İyi olacağım."

"Grace, dur," dedi ve bavulumu bagajdan çıkarmamı engellemek için elimi tuttu.

O temas noktasından ayak parmaklarıma kadar ısı yayıldı. Bu bana onun elini ilk kez tuttuğum ve onu Austin'deki parti otobüsünden sürüklediğim zamanı hatırlattı; o dokunuş derimin altında bir alev tutuşturmuş ve başımı döndürmüştü.

Jaxson ben ona bakana kadar, mavi gözlerinde yansıyan görüntümü görmekten başka çarem kalmayana kadar bekledi. "Gitmek istiyorum. İstemeseydim teklif etmezdim."

Yutkundum.

"Ben

sadece..."

Sözleri soluklaştı ve o anda yüzündeki korkuya biraz gülümsemekten kendimi alamadım. *Bu* daha önce düzinelerce çocuğun yüzünde gördüğüm bir ifadeydi. "Vince'in öğrenmesinden korkuyorsun."

"Daha çok bilmesi gerektiğini düşünmüyorum."

"Sadece iki arkadaş küçük bir yolculuğa çıktık," diye

kışkırttım. Dudaklarını düzleştirdi ve bana ters ters

baktı.

"Sakin ol. Bunu dün gece konuşmuştuk," diye hatırlattım ona. "Bilmesine gerek yok. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Son cümleyle birlikte boğazımın düğümlenmesinden nefret ettim.

Başkalarını mutlu etmek için kendini hiçe indirgeyen kız olmaktan çok yorulmuştum.

Ama bu düşünce beynimin yüzeyinden daha yeni sıyrılmıştı ki, gülümseyerek elimi Jaxson'a uzattım.

"Küçük sırrımız," dedim.

"Ona ne söyledin?"

"Vince benim kardeşim, babam değil," diye hatırlattım ona. "Yemek ve yer için teşekkür eden bir not bıraktım. Bir yerde uzun süre kalmadığımı biliyor. Güven bana, bu konuda iki kere düşünmeyecektir. Zaten endişelenmesi gereken kendi işleri var. Yeni ev, yeni nişanlı, hatırladın mı?"

Jaxson başını salladı, görünüşe göre yatışmıştı.

"Bence bizim de bazı sınırlar koymamız gerekiyor."

"Sınırlar mı?" Elimi bırakarak sordum.

Uzun bir nefes verdi. "Austin'deki o gece..."

Kelimeler aramızda asılı kaldı, Jaxson söylemediği şeylerin boşluklarını doldurabilecekmişim gibi bana bakıyordu.

"Mesajda söylediklerimde ciddiydim Grace. Arkadaş olmak istiyorum." Yutkundum. "Başka ne olabilirdik ki?"

Burun delikleri biraz alevlendi, gözleri benimkileri aradı.

Cevap vermeyince gülümseyerek elimi tekrar uzattım. " bir şey yok. Sen başka bir arkadaşının aptal bir çocuğu atlatmasına yardım eden bir arkadaşsın. Sadece biraz eğlenmek için yola çıkmış iki arkadaşız." Diğer elimi kaldırdım, iki parmağım izci gibi havadaydı. "Yemin ederim yaramazlık yok."

Jaxson elimi kendi eline almadan önce uzun bir süre ihtiyatla baktı ve bunu yaptığında, iki hafta önce birlikte geçirdiğimiz gecenin bir başka sarsıntısı beni bir yük treni gibi vurdu.

Aynı elin göğüs kafesimden yukarı kaydığını hissettim, göğsümü nasıl avuçladığını ve kulağıma inlediğini hatırladığımda bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. O gece onu test etmiş, elimden gelen her şekilde sınırlarını zorlamıştım.

Ve tam onu kırdığımı düşündüğümde, elleri sert ve muhtaç olduğunda, ağzı benimkine doğru yol aldığında...

Kardeşim mahvetmişti.

Jaxson sanki aynı anıyı yaşıyormuş gibi elini çekti, boğazını temizledi ve cebinden güneş gözlüklerini çıkardı. Numaralı olmalıydılar, çünkü güneş gözlüklerini takmadan önce zaten takmakta olduğu gözlükleri çıkardı.

Sonra cipin etrafında döndü, yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve içeri girmem için eliyle işaret etti.

Arabaya binip emniyet kemerimi taktığımda, o arkadaş sınırını test edebileceğim tüm yolları hayal etmeye başlamıştım bile.

CHAPTER 6

Benimle Oyna

Jaxson

Kahretsin, bu kötü bir fikirdi.

Bu düşünceyi vücudumun her zerresinde hissediyordum ve Grace Tanev'in yanımdaki yolcu koltuğunda bağdaş kurmuş ve yalınayak oturması beni uyarıyordu.

Daha önce hiç duymadığım bir şarkıya eşlik ediyordu, sözleri Korece olduğunu tahmin ettiğim yabancı bir dildeydi. Bir eliyle dizine vuruyor, diğer eliyle de bacaklarının arasına yerleştirdiği paketten çıkardığı ekşi sakızlı kurtları yiyordu. Ayaklarında ve baldırlarında plajın kalıntıları vardı, beyaz kumlar bronz tenini beni kıskandıracak şekilde sarıyordu. Şükürler olsun ki kiralamayla gitmiştim. Bebeğimin içinde atıştırmalıklar ve kum mu?

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertti.

Hiç uyumadığı belliydi. Gözleri yorgun ve biraz şişti, gülümsemesinin kenarları hâlâ hüzünlüydü. Ayrıca bu sabah ona mesaj attığımda yataktan fırlamış ve hiç düşünmeden bir Uber çağırmış gibi görünüyordu. Üzerinde küçük, dayanıksız bir uyku şortu ve altında sütyen olmayan spagetti askılı bir bluz vardı. Saçları yağlıydı ve yarıya kadar dökülmüş bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, saç bağı başının arkasında can havliyle .

Hiç makyaj da yapmamıştı.

Bunu her şeyden daha karşı konulmaz buldum.

Kadınların benim için süslenmesine çok alışmıştım. Ve beni yanlış anlamayın, buna bayılıyordum. Saçları kıvrılmış, gözleri çizgili, kirpikleri kalın ve dudakları yakut kırmızısı bir kadının bende sevişme isteği uyandıran bir yanı vardı. Kolumda böyle bir kadın olması hoşuma gidiyordu. *Grace'*in iki hafta önce NHL Ödülleri'nde süslenip püslenmesini sevmiştim.

Ama bu?

Bu, şimdiye kadar tanıştığım en gizemli kadının sahne arkasına, her yere giriş iznine sahip olmak gibiydi. Filtrelenmemişti. *Gerçekti.*

Ve lanet olsun, çok seksiydi.

Bu şort bacaklarının her ince santimini ortaya çıkarıyordu ve şu anda olduğu gibi bağdaş kurarak otururken, iç uyluklarının yağsız kaslarına ve o dayanıksız kumaş parçasının amını nasıl zar zor gizlediğine bakmaktan kendimi alamıyordum.

Evet.

Bu kötü, çok *kötü* bir fikirdi.

Aklımda hiçbir hedef olmadan otoyolda bir arabada olmanın bana kurdeşen döktürdüğü gerçeğini de eklerseniz, yolculuğumuzun ilk birkaç saatinin pek de rahat geçmediğini söyleyebilirsiniz.

Keşke çocukluğumdan kalma güzel yol anılarım olsaydı, ama benim için genellikle iki şeyden biri anlamına geliyordu.

Birincisi, babamın mutlaka almam *gerektiğine* inandığı özel dersler veren bir AHL oyuncusu vardı ve gerekirse bunu karşılayabilmek için annemin ya da benim değer verdiğimiz her şeyi rehin verebilirdi.

Ya da iki - o ve annem kavga ediyorlardı ve annem beni bir bavulmuşum gibi arka koltuğa itip birkaç geceliğine stres atmayı planladığı yere götürmüştü.

Ve hepsi bu kadar, en fazla birkaç gece. Her

zaman geri döndü.

Bu da benim de geri dönmem gerektiği anlamına geliyordu.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedi Grace kalçalarına vurarak.

Düşüncelerimin bölünmesiyle biraz sarsıldım, zamanında baktım ve onun yarısı yenmiş solucan poşetini bir kenara koyduğunu gördüm. Sonra parmak uçlarındaki şekeri en masum şekilde emdi, *bunu her zaman yapıyorum*.

Ama benim kirli zihnimin gördüğü tek şey, o pembe dudakların parmaklarını sarması ve ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi onları emerek temizlemesiydi.

Gözlerimi ayırıp yola döndüm, direksiyonu tuttuğum yerde yumruklarım biraz beyazlaştı. "Yapmayalım."

"Ah, ama," diye yalvardı suratını asarak. Sonra da bilmiş bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. "Bu beni daha iyi hissettirirdi. Burada oturmuş, Trent'i düşünüp üzülüyordum..."

Gözyaşları gözlerini parlatırken bir aktris olabileceğini kanıtlayan abartılı bir iç çekiş yaptı.

Başımı salladım. "Tam bir baş belasısın."

"O da öyle dedi," dedi, sesi yumuşak ve sessizdi.

Bu sözler göğsüme inen bir tekme gibi geldi ve ona baktığımda dizlerini göğsüne çekmiş pencereden dışarı bakıyordu.

Sikeyim.

"Ne oyunu?" Ben sordum.

Ve küçük afacan kocaman bir gülümsemeyle ellerini çırparak etrafına bakındı.

Sol elimle direksiyonu tuttum, böylece sağ elimle uzanıp onu gıdıklayabiliyordum. "Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?"

İki elimi tekrar direksiyona koyduğumda Grace dilini dışarı çıkararak kıpırdandı.

"Hmm," dedi parmağının ucuyla çenesine dokunarak. "Oh! Piknik oyununa ne dersin?"

Ona kaşlarımı çattım.

"Temel olarak, pikniğe gideceğimi söyleyerek başlayacağım. Size getireceğim birkaç şeyi söyleyeceğim ve siz de bana bir şeyler getirip getiremeyeceğinizi soracaksınız. Ama siz ne anlamaya çalışıyorsunuz. Yani, bana bir şeyler getirip getiremeyeceğinizi sorduğunuzda, evet ya da hayır diyeceğim ve gereksinimleri anlamak için parçaları bir araya getirmeniz gerekecek."

Gözlerimi kırptım. "Ve sen bunu *eğlenceli mi* buluyorsun*?* Bana kokuşmuş hokey oyuncularıyla dolu bir odada video izlemekle eşdeğer bir işkence gibi geliyor."

Bana salladı. "Bu kadar huysuz olmayı bırak. Size bir örnek vereyim. Pikniğe gideceğimi ve yanımda çilek, domates ve acı sos getireceğimi söylesem..."

"İğrenç."

Güldü ve koluma vurdu. "*Hadi* ama," diye mızmızlandı ve sonra konsolun üzerinden eğildi, üst kısmı gözlerimi yolda tutmak için biraz daha fazla çalışmamı sağlayacak şekilde aralandı. Sonraki sözleri daha yavaş, daha yumuşak ve niyetliydi. "Benimle oyna, Jaxson Brittain."

Yavaş ve kontrollü bir nefes vererek boynumu kırdım, ona bakmayı ve taktığını bildiğim hınzır gülümsemeyi görmeyi reddettim.

Belirlediğimiz sınırlar buraya kadarmış.

"Diyebilirim ki... kırmızı dolmalık biber getirebilir miyim?" Söyledim.

"Ben evet derdim, sen de 'kırmızı olan şeyler mi' derdin, ben de SEN KAZANDIN derdim ve sonra piknik yapma sırası sana gelirdi."

Tekrar yerine oturdu ve omuzlarını sallayarak küçük bir zafer dansı yaptı, ben de sadece başımı salladım.

Bu lanet kız.

Normal günlük hayatımda ciddi olduğum için ödüllendirilirdim. Hokey konusunda, takımım konusunda, kariyerim konusunda ciddi olmak zorundaydım. Sözleşmelerimi müzakere ederken, vücudum üzerinde çalışacak doğru antrenörleri bulurken ya da hangi yemeği yediğim konusunda ciddi olmalıydım.

Babam, elime ilk sopayı aldığım andan itibaren bana bunu aşılamıştı.

Oyunlar için zamanım yoktu.

Yine de buradaydım, son varış noktası olmayan bir yolculukta, sakızlı solucanlar barındıran ve beni çocuklar için tasarlanmış bir oyun oynamaya teşvik eden bir kızla birlikteydim.

Ve en alışılmadık duygu kemiklerime işliyor, göğsümü hafifletiyor, neredeyse her zaman kaşlarımın arasında duran kırışıklığı serbest bırakıyordu. Bu yabancı bir duyguydu, hem rahatlatıcı hem de endişe vericiydi, sanki hayatımın en güzel yemeğinin tadını çıkarıyordum ve bunun bana gıda zehirlenmesi ve daha sonra cehennem gibi bir gece yaşatma olasılığının yüzde elli olduğunu bilmiyordum.

İnsanı duraksatan, bir *anlamı* olup olmadığını merak ettiren türden bir duyguydu.

Ondan kaçmalı mıydım yoksa doğrudan pençelerine mi düşmeliydim bilemedim.

Yolculuğun bir saati kolayca geçti, Grace bana o aptal pikniğe ne getireceğini anlatırken ben de ne getirebileceğimi tahmin etmeye çalıştım. Sonunda onun kategorisinin *s ile başlayıp e ile biten şeyler* olduğunu anladım ve sonra sıra bana geldi.

Ben çok daha az yaratıcıydım, pikniğime sadece meyve getirdim.

Lake City'nin hemen dışındayken bir benzin istasyonuna girdim ve ikimiz de SUV'den inip gerinirken oyunu en azından o an için bitirdim.

"Ben atıştırmalık alacağım!" Grace heyecanla "Ben atıştırmalık alacağım" dedi ve benimle birlikte arka koltukta duran devasa yiyecek torbalarına bakarak içeri atladı.

Yine de onunla bu konuda tartışmadım. Sadece başımı salladım ve kredi kartımı uzatıp benzin deposunu doldurmadan önce gidişini izledim.

Telefonum yarısına kadar doluyken çaldı ve ekranda beliren DADDY P yazısına kaşlarımı çatarak baktım. Will Perry ligdeki en iyi kaleciydi. Aynı zamanda içine kapanık, rahatsız edici derecede sessiz bir piçti, bu yüzden beni aradığını görünce şaşırdım.

Onun sesini daha önce telefonda duyduğumdan emin değildim.

"Hey, P Baba. Golf oyunun hakkında tavsiye almak için mi aradın? Çünkü sana söylemeliyim ki, dünden sonra, sanırım benden yardım alamayacaksın."

"Şakaya ayıracak vaktim yok" demeden önce diğer uçtan homurdandığını duydum. Bugün boş musun?"

Ciddi ses tonuyla tekrar kaşlarımı çattım, gaz memesini yerine koydum ve fişimi aldım. "Ah... tam olarak değil."

"Lanet olsun."

"Ne oldu?"

Will uzun bir nefes verdi ve o iç çekişte kaşlarının nasıl birbirine yaklaştığını hayal edebiliyordum. Bunu binlerce kez görmüştüm. "Yok bir şey, ben sadece... bakıcım beni yine ortada bıraktı, o yüzden Ava'ya bakacak kimsem yok ve benim de..."

Sözleri , bir başka sinirli iç çekiş hırıltıyla karıştı. "Önemli değil. Yine de teşekkürler."

"Yardımcı olamadığım için üzgünüm, en sevdiğim kızla takılmak için anında orada olacağımı biliyorsun."

Will "Ama?" demeden önce durakladı.

Kahretsin.

"Ama ben bir yolculuğa çıkmaya karar verdim."

"Bir gezi," diye tekrarladı ve sonra Grace kolları cips poşetleri, şeker kutuları, rastgele içecekler ve Tanrı bilir başka nelerle dolu olarak bana koşmaya başladı.

"Evet ve yola geri dönmek üzereyim, bu yüzden daha iyi-"

Grace bana ulaşmadan önce telefon konuşmasını kesmeye çalıştım, ama o küçük şey yıldırım hızındaydı ve yaklaşırken arka koltuğa başıyla işaret etti. Üzerinde çapraz askılı bir çanta, bir anahtarlık halkası ve iki çirkin anahtarlık vardı - biri deri bir kırbaca benziyordu, diğeri ise tüylü bir puf topundan başka bir şey değildi.

"Çabuk, tüm bunları kaybetmeden önce kapıyı aç!"

Kapıyı açmadan önce bir küfür mırıldandım ve bana gülümsemeden önce memnun bir gülümsemeyle atıştırmalıkları bıraktı.

"*En tuhaf* şeyleri aldım. Timsah kurutulmuş etleri vardı!" Çapraz askılı çantasını çıkarıp arabaya fırlattı, o lanet anahtarlar deli gibi şıngırdıyordu. Telefonla konuştuğumu fark edince durakladı. "Kim o?"

Sonra P Baba'nın sesi kulağımda gümbürdedi. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Seni sonra ararım. Maven'ı dene. Biliyorsun o her zaman sana yardım etmeyi teklif eder."

Will, "Gördüğüm kadarıyla sorudan kaçıyorsun," diye değerlendirdi. "Neden seni dikkatli olman için uyarmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Grace cipin diğer tarafına atlarken yutkundum, bunu yaparken çürük şortu mükemmel küçük kıçıyla birlikte zıplıyordu.

"Muhtemelen ateşle oynadığım içindir," diye mırıldandım.

Baba P bir kahkaha attı. "Turnuvada bunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi. "Kıza karşı nazik ol, her kimse. Görüşürüz Brittzy."

"Sonra," dedim ve işeyecek ve enerji içeceği alacak kadar benzin istasyonuna girdim.

Arabaya döndüğümde Grace yolcu koltuğunda Bad Company'nin bir şarkısına kafa atıyordu, sadece şarkı sözlerini söyleyecek kadar durakladıktan sonra iki elindeki timsah etiyle davul çalıyor ve tekrar kafa atıyordu.

Göğsümde yine o his vardı.

Tam içeri girerken Grace telefonunu selfie modunda tutarak ikimizin videosunu çekti.

"Bugün bir maceraya başlıyorum. Yeni en iyi arkadaşımla bir yolculuğa - Jaxson." Sonra bana gülümsedi. "Jaxson, bana iyi bir şey söyle."

Kameraya kaşlarımı çatarak baktım, dudaklarımı düzleştirdim.
Onu.

"Sakin ol, bu videoyu benden başka kimse görmeyecek," dedi.
benim endişem. "Her gün bir video çekiyorum ve gelecekteki bana bu tarihte ne yaptığımı anlatıyorum. Görünüşte sıradan olan günlerde bile hayatımdaki iyi şeyleri kendime hatırlatmayı seviyorum."

Biraz güldüm ve ona tuhaf bir yaratıkmış gibi baktım. "Ve sen bunu yayınlamıyorsun?"

"Postalamak mı?" Burnunu kırıştırdı. "Sosyal medyada mı demek istiyorsun? Bende hiç yok."

Bu beni çok şaşırttı ve irileşen gözlerim ona bunu anlatmış olmalı.

"Kameraya iyi bir şey söyle ki telefonumda değerli bir alanı boşa harcamayayım," dedi kamerayı yüzümde oynatarak.

Omuz silktim, sanki havada asılı duran bir cevap varmış gibi etrafıma bakındım, sonra tekrar kameraya ve yanımda oturan, ekrana yansıyan kıza baktım. Güneş gözlükleri burnunun yarısına kadar inmişti.

Elindeki timsah etinden bir ısırık daha alırken genişçe gülümsedi.

"Sezon dışındayız ve oldukça havalı bir kızla yolculuğa çıktım."

Grace bana gülümsemek için güneş gözlüklerini daha da aşağı kaydırdı. "Awww," dedi burnunu kırıştırarak. Sonra güneş gözlüklerini tekrar taktı ve "Benimle flört etmeyi bırak Brittzy" dedi.

Ben gülümsememi geri çekerken videoyu kesti.

CHAPTER 7

A ctions Speak Louder Than Words

Grace

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım, Atlanta şehir merkezindeki kalabalık caddeden çıkıp gece kalacağımız evin vale sırasına girerken ağzıma bir avuç beyaz çedar patlamış mısır daha attım. "Lanet olası *Four Seasons* mı, Jax?"

Jaxson direksiyonu kırıp Mercedes Benz'imizi bir Maserati'nin arkasına çekerken şaşkın görünüyordu. "Burası güzel bir yer," diye söz verdi, sanki beni ilgilendiren buymuş gibi. "Stars'la oynadığımızda takımla birlikte sık sık burada kalıyorum."

"*Yolculuğa* çıkıyoruz," diye hatırlattım bir patlamış mısır tanesi atarak. "Lüks bir NHL gece gezisi değil."

Bacaklarının arasından patlamış mısırı aldı ve ağzına attı. "Bize havalı bir otel ayarladığım için cidden *kızgın* mısın?"

"Hayal kırıklığına uğradım."

Sanki onu yaralamışım gibi yumruğuyla kalbini kapadı ama sonra gülümsedi ve bizi biraz daha içeri çekti, vale üniformalı genç bir çocuk aceleyle yolumuza çıktı. Patlamış mısır poşetinin kapağını kapattım ve yerine koydum.

"Tampa'yı en son ziyaret ettiğinizde JW Marriott'ta kaldığınıza emin olduğumu düşünürsek bu komik."

"Tekrar söylüyorum*, bu bir yolculuk değildi*. Ayrıca," diye ekledim vale arabamın kapısını açarken. "Bu tamamen ailemin işiydi, benim değil."

Gülümsedim ve sanki o bir at arabasıymış ve ben de bir prensesmişim gibi, cipten inmeme yardım eden adama teşekkür ettim. Gözlerinin uyku şortum üzerinde gezinmesini kaçırmadım, şüphesiz atıştırdığım çeşitli atıştırmalıkların tozuyla kaplıydı, sonra tekrar benimkileri buldular.

Onu bakarken yakaladığım için sırıttığımda gözleri büyüdü.

Arkamı döndüm, omzumun üzerinden baktım ve ellerimi şortumun arkasında gezdirdim. "Kıçımda bir şey var mı?" "Kıçımda bir şey var mı?" diye sordum.

Zavallı çocuğa kirpiklerimi savururken masumdum.

Güçlü bir el beni dirseğimin iç kısmından kavrayıp götürürken kıpkırmızı kesildiğini ve neredeyse yeşile döndüğünü gördüm.

"Ona kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" Jaxson kulağıma doğru hırladı. Ona sırıttım. "Belki de ona numaramı vermeye çalışıyorumdur."

Bunun üzerine Jaxson'ın burnu biraz alevlendi ve vale ekibi arkamızda bavulumla uğraşırken beni tutmaya devam etti.

"Ayy, *kıskandın* mı?" diye takıldım ona ve sonra elini dirseğimden kaldırıp kolunu omuzlarıma doladım. Ona doğru eğildim ve kendi kolumu beline doladım. "Merak etme Brittzy. Erkeklerin korkunç derecede hayal kırıklığı yaratması ve kadınlara cinsel olarak ilgi duymadığım talihsiz gerçeği nedeniyle şu anda bekârım. Ayrıca," diye ekledim, ona bakmak için harcadığım çabadan dolayı boynum ağrıyordu - uzun boylu orospu çocuğu. "O gerçekten benim tipim değil. Ben daha çok *kardeşinin huysuz takım arkadaşı* tipinde bir kızım."

Gözlerini kapadı ve başını bir kez salladı, uzun bir iç çekiş onu terk etti, ama dudaklarının köşesinin nasıl hafifçe kıvrıldığını gördüm.

"Tamam, bu gece sen kazandın," diye kabul ettim ve kolunun altında kalmaktan memnundum ama resepsiyona yaklaştığımızda beni serbest bıraktı.

Birden beş yıldızlı bir otelin lobisinde kirli pijamalarımla ve sütyensiz olduğumun farkına vardım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sanki yanımızdaymış gibi annemin kulağıma ahlaksızlığımla ilgili fısıldayan sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

"Ama yarın gece kalacağımız yeri ben seçeceğim," diye ekledim. Jaxson tartışmaya hazırmış gibi görünüyordu, ama check-in sırası ondaydı,
ve ışıltılı bir gülümsemeyle masaya yaklaşırken yüzündeki her kasın kıpırdanışını izledim.

Vay anasını.

Tamamen dönüşmesi sihir gibiydi. Cebinden cüzdanını çıkarırken bir dirseğini masaya dayamış, Noel ağacı gibi ışıldarken gerçek benliğini görünmez bir duvarın arkasına saklayışını izledim. Masanın arkasındaki kadına bu gece için kayıt yaptırdığını söyledi ve adını söylediğinde hem kadının hem de onun iki yanındaki masalarda oturan birkaç meslektaşının gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi.

İkisi birbirlerine bir şeyler mırıldanmaya başladı, Jaxson'ın her hareketini izlerken utangaç bir şekilde gülümsüyorlardı. Yemin ederim ki tüm salonda bir sessizlik hissettim.

Lobide ve omzumun üzerinden bara baktığımda, gözlerini Jaxson'a dikmiş çeşitli insan kalabalıkları da vardı.

Kardeşimle buna alışmıştım. Vince Tanev NHL'de sadece bir sezon geçirdikten sonra çoktan tanınan bir isim olmuştu. Maven'ın tüm sezon boyunca onu takip ettiği ve her hareketini sosyal medyada paylaştığı gerçeğini de eklerseniz, kudurmuş bir hayran kitlesine sahip olduğunu söyleyebilirsiniz. Artık ondan fotoğraf ve imza istemeden bakkala bile gidemiyorduk.

Jaxson'a döndüğümde, onun da muhtemelen aynı kaderi paylaştığını fark ettim. Masanın arkasındaki kadınla pek de belli etmeden flört etmesinden hoşlanmadığı söylenemezdi. Onun konuşmasını dinlerken saçlarıyla oynuyordu ve şimdi kıskanç olan *bendim*, onun cazibesini kadın için sonuna kadar kullanmasını izlerken içimde batan bir his vardı.

Burada ekiple birlikte birçok kez kaldığını söylemişti. Bu

duvarların içinde kaç kadın sikmişti?

Jaxson kredi kartını tekrar cüzdanına koymadan önce tezgâha vurdu, kadından otel anahtarlarını ve broşürleri aldı ve bana döndü. Yine de tanıdığım Jaxson'a geri dönmedi - oda numaramızı odamıza buz getirmesi talimatıyla birlikte görevliye verirken bu dış görünüşünü güçlü bir şekilde korudu.

"Hazır mısın?" diye sordu, dışında keskin kalemle oda numaramın yazılı olduğu bir üç katlı kâğıdı bana uzatırken. Sonra gözleri arkama kaydı ve gülümsemesi gerginleşmeden önce bir küfür mırıldandı.

"Hey, dostum, rahatsız ettiğim için *çok* üzgünüm," dedi bir ses, Orta Batı'da bir yerlerden geldiğini ele veriyordu. Döndüğümde ellerinde telefonları olan dört adamla karşılaştım. İçlerinde en cesur olanı konuşuyordu. "Sadece giriş yapmaya çalıştığınızı biliyoruz ama biz büyük hayranınızız. İkimiz de Ohio State'e gittik."

"Bastır Bucks!" diye ekledi arkadaşı.

"Sadece bir fotoğraf çektirebilir miyiz diye merak ediyorduk?" diye sordu adam, yüzündeki umutlu ifadeye rağmen biraz buruk bir ifadeyle.

Jaxson'ın kendini nasıl eğittiğini, kocaman gülümsemeden önce nasıl sakin bir nefes almaya zorladığını hissettim. "Elbette, dostum."

"Gerçekten mi? Oh, iğrenç," dedi ve sonra fotoğrafı çekecek birini bulmak için etrafına bakındı.

Elimi uzattım ve adam bana teşekkür ettikten sonra arkadaşlarıyla birlikte Jaxson'ı kuşattı. Bizi izleyen başka bir grup daha vardı ve yavaşça

Bu seferki üç çift gibi görünüyordu. Onlara buranın Disney Dünyası olmadığını söylediğimi umduğum uyarıcı bir bakış attım ve işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü ilerlemelerini durdurdular.

Fotoğraflar çekildikten sonra Jaxson aceleyle kapüşonunu çekti ve içeride olmamıza rağmen güneş gözlüklerini yerine taktı. Bu düşünce diğer birkaç grubu da bize durdurdu ve acaba hayvanat bahçesi hayvanıymış gibi fotoğraf çektirmekten hoşlanmıyor muydu, yoksa *fotoğraflarımızın* dünyaya yayılmasından mı endişe ediyordu? Bunun olmasını istediğimden de değil - Tanrı biliyordu ki kardeşim çılgına dönerdi ve bunu ikimiz için de istemiyordum - ama yine de biraz acı veriyordu.

Jaxson elimi tutup beni asansöre doğru çekmeden önce fazla düşünecek zamanım olmadı.

O temas noktasına, elinin benimkini tamamen sardığı yere baktım ve Austin'de birlikte geçirdiğimiz geceden bir anının daha canlandığını hissettim. Teni sıcak ve nasırlıydı; bakışlarını asansörlere kilitlemişti ve sanki yanımızdan geçerken bizi izleyen hayranlardan korunması gereken *benmişim* gibi kurnazca etrafına bakınıyordu.

Beni güvende tutmak, *kendi çocuğuymuşum* gibi korumak istediği düşüncesiyle midem uçuşa geçtiği için kendimi azarladım. Sadece on saniyedir bekârdım ve şimdiden başka bir ilişkinin hayalini kuruyordum.

Sen aptal, aşık bir kızsın Grace. Hiç
dersini alacak mısın?

Birlikte kiralık arabaya adım atmadan önce sadece arkadaş olduğumuzu açıkça belirttiği gerçeğini de ekleyince, *aptallığa* ekstra bir vurgu yaptım.

Gözleri üzerimde gezinirken ne söylediğine aldırmadan bu sözleri dinlemem gerekiyordu.

Bunu Trent'le yapmış olsaydım, kendimi bir sürü kalp ağrısından kurtarabilirdim.

Bir erkek böyle bir şey söylediğinde onun sözüne inanmamamın sebebi neydi? Neden onların fikrini değiştirecek kişi olmak gibi saçma bir fantezim vardı*, bir ilişki aramadığım* adamın ayaklarıma kapanacağı ve bana sonsuz aşkını ilan edeceği kadar özel olmak gibi?

izlediğim 90'ların romantik komedilerini suçladım.

Yani, gerçekten - eğer Kat Stratford, Patrick Verona'nın huysuz, elde edilemez bir pislik olmasına rağmen ona aşık olmasını sağlayabildiyse ve başlangıçta sadece bir pislik ona para ödediği için onunla konuşmaya başladıysa... bana kız arkadaşım gibi davranan ama olmadığıma yemin eden bir adamla nasıl bir şansım olduğunu düşünmeyecektim?

Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur, derler.

Ancak daha yüksek sesle konuşuyor onların gerçek olduğu anlamına gelmez.

Asansör bizi en üst kata bıraktı ve zihnim, ona izin verecek kadar uzun süre durduğumda sık sık yaptığı gibi dönmeye başladı. Bu yüzden her zaman bir sonraki macerama koşuyordum.

Hareket etmeyi hiç bırakmadıysanız, fazla düşünecek zamanınız da olmamıştır.

Jaxson 5314 numaralı odayı işaret ederek, "Buradasınız," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan taraftayım."

"Yatmaya mı gidiyorsun?" Telefonuma baktığımda kaşlarımı çatarak sordum. "Saat yedi bile değil."

Bir nefes verdi, elini saçlarında gezdirdi ve sanki yapması *gereken* şey yatağa gitmekmiş gibi bana baktı.

Ama ikna edilebilecek gibi de görünüyordu.

"Hadi, duş alalım ve akşam yemeğini aşağıda yiyelim," dedim. "Belki birkaç içki içeriz?"

"Bugün ağzına o kadar çok fıstıklı M&M attığını gördükten sonra aç olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ağzıma bu kadar dikkat etmen ilginç, Jaxson Brittain," diye takıldım, biraz daha yaklaşarak.

Bir sonraki nefesi daha yavaş, daha kontrollü geldi, sanki çok hızlı verirse nefesi yanacakmış gibi. Gözleri benimkileri aradı, çenesi titriyordu.

Bu konuda beni aramasını, küçük *sınırlarımızı* hatırlatmasını bekledim. Onları çağırdığı gibi.

Ama o sadece baktı.

Ve bunu daha da yaklaşmak için bir izin olarak kabul ettim.

"Bir saat içinde burada olacağım," dedim ve ayaklarımın altındaki yeri işaret ettim. "Eğer akşam yemeğinde bana katılmak istersen, o zaman burada buluşalım. İstemezsen de," diye omuz silkerek ekledim ve geri çekildim. Bunu yaptığımda göğsünün açıldığını gördüğüme yemin edebilirim. "O zaman uykunun tadını çıkar. Eminim birlikte takılacak başka birini bulabilirim."

Bunun üzerine gözleri parladı ve yine o aptalca, yanıltıcı hissin yüzdüğünü fark ettim. Başka birinin düşüncesi gibi görünüyordu

Onun dışında benimle takılması onu çıldırtmaya yetti.

Gerçekte, ben muhtemelen onun için sadece bir baş belasıydım - takım arkadaşının, bir şekilde ilgilenmek zorunda hissettiği küçük kız kardeşi.

Anahtar kartımı okuttum ve odama girdim, çantam buzda bir şişe şampanya ve petit fours dolu mermer bir tabakla birlikte beni bekliyordu.

Buraya sadece bir *oda* demek gülünçtü.

Kral yataklı, şehir manzaralı ve dev küvetiyle lüks bir süitti ve şimdiden beni çağırıyordu.

Kendi kendime kıkırdadım ve başımı az önce arkamdan kapattığım kapıya yasladım.

"Yolda gerçekten çok zorlanıyorum," diye mırıldandım ve sonra şortumu ve üstümü çıkardım, küvete giderken arkamda kıyafet izleri bıraktım.

CHAPTER 8

Sahte Gerçeklik

Grace

Hızlı bir banyonun ardından otelin sağladığı pelüş bornoza sarındım ve makyaj masasına oturup yüzüme nemlendirici sürdüm. Aynı anda başparmağımı telefonumun ekranında gezdirdim ve sık kullanılanlar listemden annemin numarasına dokunarak telefon çalarken kremi cildime yedirdim.

Vince'e sadece iyi olduğumu bildiren bir mesaj göndermiştim, ki benden tek istediği de buydu. Bana çoktan yoluna ettiğini söyleyen hızlı bir başparmak yukarı emojisi gönderdi, iyi olduğumu ve kendimi idare ettiğimi varsayıyordu. Bu adil bir varsayımdı, çünkü çocukluğumuzdan beri bunu yapıyordum. Gücüme inanması hoşuma gittiği kadar, buna sahip olmam gerektiğine inanması da hoşuma gitmiyordu.

Ona ihtiyacım olduğunu söylesem kardeşim yanımda olurdu. Bazen, keşke ona ihtiyacım olduğunu görebilseydi.
söyledi.

"Merhaba, Gracie," diye yanıtladı Annem , biraz biraz soluk soluğa. "Her şey
Tamam mı?"

Selamlama karşısında göğsüm daraldı.

Başka biri için bu, kızının çağrısına onun iyiliğini düşünerek cevap veren bir anne gibi görünebilirdi.

Ama benim için, bunun ne tür bir arama olduğuna dair hızlı bir nabız yoklama yöntemi olduğunu biliyordum. Çünkü eğer iyiysem, bir şeye ihtiyacım yoksa meşguldü.

"Her şey yolunda anne," diye güvence verdim. "Sadece Atlanta'da olduğumu haber vermek için aradım."

"Oh! Ne kadar eğlenceli! Ne yapıyorsun orada?" Sesindeki dikkat dağınıklığını duyabiliyordum, hani birinin seni tam olarak dinlemediğini anlarsın ya.

"Bir sirke katılmaya çalışıyorum."

"Dengenle mi? Pek iyi bir fikir değil."

Biraz sırıttım, en azından biraz dikkat ettiği için mutluydum. "İyi olduğuna emin misin?"

İçimi çektim. "Evet."

"Güzel. Telefonu aceleyle kapatmak istemezdim ama baban ve ben Marpet'lerle yemeğe gitmek üzere kapıdan çıkıyoruz. Yeni bir Ferretti aldılar ve bizi gölde gezintiye çıkarmak istiyorlar."

Sadece annem ve babam arkadaşlarının yeni *yatında* akşam yemeğine çıkabilirdi.

"Birkaç gün sonra Vince'in turnuvasında görüşecek miyiz?"

Yutkunurken midem biraz ekşidi. "Turnuva mı?"

"St. Louis'de hayır amaçlı bir golf turnuvası düzenliyor. Belki sana söylemiştir diye düşündüm. Her neyse, biz de orada olacağız! İstersen seni uçurmaktan mutluluk duyarız. Ve sana bir oda ayarlayabiliriz!"

Jaxson'ın da oynadığı turnuva bu olmalı.

"Orada olacağım," diye güvence verdim. "Ama uçuşlar için endişelenmeyin. Ben..." Şu anda ayrıntılar söz konusu olduğunda daha azının daha çok olduğuna karar verdim. "Ben zaten hallettim."

"Tamam, benim küçük maceracım. Görüşürüz o zaman. Eşleşmek istersen Ospreys tişörtlerimizi giyiyoruz!"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutmadım ve bir öpücük sesiyle annem aramayı sonlandırdı.

Orada oturup uzun bir süre aynada kendime baktım.

İyi olup olmadığımı sordu ama muhtemelen umursamadığı hissinden kurtulamadım. Vince'in evine giderken ona ayrılıktan bahsetmiştim ve o zaman da beni sadece yarım yamalak dinlemişti, öyle görünüyordu.

Çoktan unutmuştu, Trent'le aylarca çıkmış olmama rağmen telefonda onu sormadı bile.

Randevu terimine burun kıvırdım, çünkü sanki yanlış bir gerçeklikte yaşıyormuşum gibi geldi. Bana göre biz çıkıyorduk. Ama ona göre?

Biz bir hiçtik.

Kendime kızgınlıkla homurdandım. Umurumda bile değildi. O, gece geç saatlerde evren hakkındaki düşünceleriyle beni büyüleyen, uzun saçlı, pis kokulu bir göçebeydi. *Onu* kaybettiğim için o kadar üzülmedim bile.

Sadece bu kadar kolay bir kenara atılabildiğim için üzgündüm.

Ve dürüst olmak gerekirse, annemin kalp kırıklığıma verdiği tepkiyi, babamla birlikte Maven'e yaltaklanmalarıyla karşılaştırmadan edemedim

onunla ilk kez tanıştıktan sonra. O ve Vince daha birlikte bile değillerdi ama ailem bu konuya çok önem veriyordu ve muhtemelen daha nişan bile ilan edilmeden bir düğün planlıyorlardı.

Eğer ayrılmış olsalardı, ailem Tampa'ya uçar ve Vince'in üzerine titrer, durumu düzeltmek için ellerinden geleni yaparlardı.

Benimleyken sanki bunu bekliyorlardı.

Midemde ekşi bir şey fokurdadı, izin verirsem beni hüznün gölgesine çekecekmiş gibi hissettiren bir şey. Ben de fırsat bulamadan onu söndürdüm.

Ellerimi makyaj masasının üzerine koyarak ayağa kalktım ve başımı salladım. "Bu kadar yeter," dedim yüksek sesle, aynada kendime gülümseyerek. "Etrafına bir bak Grace. Güney'in en canlı şehirlerinden birinde, beş yıldızlı bir oteldesin. Yirmi iki yaşındasın, cebinde paran var ve seni bağlayan tek bir şey bile yok." Aynada kendimle göz göze geldim ve yansımada annemi ne kadar çok gördüğümü görmezden geldim. "Bu gece bir gece değil. Bu gece yeni arkadaşlar edinme, yeni anılar biriktirme ve *yaşama* gecesi."

Derin bir nefes aldım ve bu sözlerle birlikte gelen kararlılığı içime çektim, ardından aceleyle giyindim, bavulumdan biraz daha güzel bir sundress ve daha az yıpranmış sandaletlerimden birini seçtim. Saçlarım hâlâ nemliydi, ellerimi saçlarımda gezdirdim ve tepelerine biraz hacim vermeye çalıştım. Sonra otel anahtar kartımı çantama yerleştirdim ve kapıya doğru koştum.

Koridor boştu ve telefonumdaki saate bakarak bir saat geçtiğini fark ettim. Ayak parmaklarımın üzerinde sallanıp topuklarımın üzerine inerken göğsümdeki hayal kırıklığı zonklamasını görmezden gelmeye çalıştım ve koridorda Jaxson'ın kapısının olduğu yere baktım.

Sırtımı dikleştirip asansöre doğru ilerlemeden önce dört dakika bekledim.

Önemli değil, diye kendimi temin ettim. Dürüst olmak gerekirse, şaşırmamam gerekirdi. Jaxson Brittain yetişkin bir adamdı. Benimle bu yolculuğa çıkmak için her şeyi bırakmasına şaşırmıştım. Muhtemelen bunu sadece etrafındaki herkese yardım edecek türden bir adam olduğu için yapmıştı, bir başkasına yardım etmek anlamına geliyorsa kendi gömleğini sırtından çıkaracak türden bir adamdı.

Belki de sadece sıkılmıştı.

Asansöre adımımı attığımda gecenin baskısıyla göğsüm sıkışıyordu ve parmak uçlarımla göğüs kafesimi yatıştırıp sakin bir nefes almaya zorladım. Asansörde Jaxson'a söyleyeceğim sözler üzerinde çalışmaya bile.

Sabah, bu yolculuğu nasıl kısa kesebileceğimi ve onu bana karşı hissettiği her türlü yükümlülükten nasıl kurtarabileceğimi düşündüm.

Ama kapılar kapanmadan önce, bir el onları durdurmak için dışarı fırladı - savaşan düşüncelerimle birlikte.

Ve Jaxson kadraja girdi.

Benim yeni duş aldığım ve bavulumda bulduğum ilk şeyi üzerime geçirdiğim çok belliyken, o odasına profesyonel bir terzi gelmiş de gece için onu giydirmiş gibi görünüyordu.

Saçları düzgünce şekillendirilmiş, kısa sakalları yeni kesilmişti ve atletik şortu ile Ospreys tişörtünü zeytin yeşili bir Henley ve beline kemerle tutturulmuş krem rengi bir pantolonla değiştirmişti. Henley'in kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, dövmeleri kumaşın altından dışarı fırlamıştı ve asansöre adımını attığında, pantolonun içinde yontulmuş poposunu görebileceğim kadar kıvrılmıştı.

Ve neden kemer taktığını *hemen* anladım, çünkü beli dardı, ama kalçası kaya gibi sağlam ve o kadar büyüktü ki, o pantolonun ona uyması için özel olarak yapılmış olması gerektiğini *biliyordum* - ağaç gövdesi kalçalarıyla birlikte.

Sikeyim.

O kadar ateşliydi ki bu bir suç olmalıydı.

Jaxson yanıma yanaşıp ellerini rahatça ceplerine sokarken kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Beni arkada bırakacaktın, öyle mi?"

Bana öyle baktığı için midem bulandı ve şimdi aklımda bambaşka bir düşünce zinciri dönüyordu.

"Geç kaldın," diye takıldım çenemi kaldırarak.

"Ve eğer geç kalsaydın, beklememem senin için sorun olmayacak mıydı?"

"Tabii ki hayır. Sen hiç Shania Twain dinlemedin mi? Bir randevuya geç kalabilirim," dedim göğsümü göstererek. "Ama zamanında gelsen iyi olur."

Son sözleri, biraz akortsuz olduğumu bildiğim halde kalçalarımı sallayarak söyledim.

"Ben Kanadalıyım. Tabii ki bu şarkıyı biliyorum," dedi. "Ama bu bir randevu değil, o yüzden sanırım temizim."

Şakayı devam ettirmek istedim ama bu sözler beni istediğimden daha sert vurdu - Jaxson arkalarından gülümserken bile.

Bunun bir randevu olmadığını *biliyordum*, ama bana bu küçük gerçeği hatırlatmakta bu kadar ısrarcı olması gözlerimin ayaklarıma düşmesine neden oldu. Kendimi bir

Yine on iki yaşında, kardeşinin arkadaşına aşık olan ve onun da aynı şeyi hissedeceğine dair hiçbir umudu olmayan küçük bir kız.

Asansör kapılarının açılıp hareketli ikinci katın ortaya çıkması için tam zamanında mutlu yüzümü takınmadan önce bu reddedilmeyi hissetmem sadece bir saniye sürdü.

"Bara son gelen bir shot alır!" Kafaların bize doğru dönmesini sağlayacak kadar yüksek sesle söyledim.

Sonra, Jaxson'ın ona yetişmek için koşmaya başlamadan önce nefesinin altında mırıldandığı küfürlü kelimeye gülerek koşmaya başladım.

Ve tüm üzgün kız duygularımı ait oldukları yerde bıraktım.

CHAPTER 9

Bar Gerçekten Cehennemde, Değil mi?

Jaxson

Grace bana bir Aston Martin DB5'i anımsatıyordu, oteldeki kalabalığın arasından hızla geçip bardaki ilk boş tabureye yanaşması gibi. Esrarengizdi, olmaya çalışmadan şaşırtıcı derecede güzeldi, herkesin başını döndüren ama asla fark edilmeyen türden bir kızdı.

Klasik biriydi.

Uzun, platin rengi saçları bu gece biraz daha koyuydu ve duştan çıktığı için hâlâ nemliydi. Makyaj yapmamıştı ve ayak bileklerine kadar inen spagetti askılı sundress'inin altına sütyen giymemişti. Atlanta'daki kalabalık bir barda bile sanki bir sahile aitmiş, denizden yeni çıkmış bir folklor tanrıçasıymış gibi görünüyordu.

Ona tam zamanında yetişmiştim ki barmen bir çeşit kehribar rengi alkolle dolu bir shot bardağını önüme koydu, sırıtışından hem bana acıdığını hem de Grace'le orada olmamı kıskandığını anladım.

Kıskanılacak bir şey yoktu, çünkü o benim dışımdaydı. Ama bunu ona söylemeyeceğimden emindim.

Aynı barmen ona martini hazırlamaya başladığında Grace ellerini çırparak, "İç bakalım, düğün çiçeği," diye şarkı söyledi.

"Nedir bu?"

"Tekila."

Yüzümü bile buruşturmadan kapıyı geri kapattım ve Grace'in gözleri üç kez kırpıştırmadan önce açıldı.

"Peki, tamam o zaman," dedi gülerek. "Bir canavarla parti yaptığımın farkında değildim. Hiç ürkmedin bile."

"Gel üzerinde, bebeğim," I dedi, alarak ve koltuk sonraki için Onu. "Ben profesyonel bir hokey oyuncusu. Kimse bizim gibi içemez."

Yanakları pembeleşti ama cevap vermedi, sadece önündeki menüyü aldı ve bir yemeği işaret etti. "Ben bunu alacağım. Çilekli Pavlova ve lavantalı dondurulmuş Yunan yoğurdu." Düşüncesi bile ağzının suyunu akıtıyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı ve hemen ardından oturduğu yerde küçük bir dans yaptı.

"Bu tatlı." "Ve?"

"Önce yemek istemiyor musun?"

"Hayır."

Bütün gün gerçek bir yemek yemediğini ve lanet olası bir *pavlovadan* daha besleyici bir şeye ihtiyacı olduğunu söylemek için ağzımı açtım, ama barmene işaret etmek için parmağını kaldırdı ve ben fırsat bulamadan siparişi verdi.

Benden ağır bir iç çekiş çıktı, bu da onun kazanmış gibi gülümsemesine neden oldu ve barmene menülerimizi alıp bizi yalnız bırakmadan önce orfoz alacağımı söyledim.

"Kadeh kaldırmalıyız," dedi martini bardağını kaldırarak. "Yeni arkadaşlarla yeni maceralara."

Su bardağımı aldım ve içmeden önce onunkine dokundum ama dişlerini emdi.

"Su ile şerefe yapamazsın."

"Sadece yaptım. Ayrıca, bana içki yerine shot ısmarlayan *sendin*."

"Makul," diye kabul etti, kadehinden bir yudum aldı. Bunu yaptığında biraz rahatladı, omuzları kulakları tarafından bağlandıkları yerden gözle görülür bir şekilde kurtuldu. Sonra gözlerinin kenarındaki gerginliği gördüm, sanki gülümsemek bu gece biraz çaba gerektiriyordu.

Onu üzen o orospu çocuğunu bulup lanet olası boynunu kırmak istememe neden oldu.

Bunun yerine, Mayıs ayında yeni mezun olduğu üniversite hakkında sorular sorarak onu konuşturdum. En sevdiği konu gibi görünmese de beni şımarttı ve bir İrlanda viskisi sipariş ettim ve o bana tüm çılgın hikayelerini anlatırken yudumladım.

Sohbetin konusu, Grace'in ne kadar genç olduğunu ve onu istediğim için ne kadar berbat durumda olduğumu hatırlatıyordu.

Sadece yirmi iki yaşında olduğunu *biliyordum* ama bazen unutuyordum. Kendisini yaşlanmamış gibi hissettiren bir havası vardı. *Olgunlaşmamış* değildi ama *olgun* da değildi. Çocuksu değildi ama tecrübeyle sertleşmiş bir yetişkin gibi kontrollü de değildi.

O tam bir yaşam gücüydü, neşe ve macera kaynağıydı. Dünyaya kafa tutardı ve bunu yapan başka kimseyi tanımıyordum.

Yirmi iki yaşında kim olduğumu düşündüğümde, lanet bir sapık olduğum için kendimi tekmelemek istedim. O yaşlardayken hayat hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece hokey oynayan, kızlarla takılan ve işimmiş gibi parti yapan bir çocuktum.

Otuz yaşında bir adamdım ve aynı yaştaki bir kız için ereksiyon oluyordum.

yaş.

Benden sekiz yaş küçüktü.

Ben yirmi iki yaşındayken o sadece on dört yaşındaydı. Ben hasta bir piçtim.

Bu Taylor Swift'in hakkında şarkı yazacağı türden bir şeydi - ve İyi bir şarkı da değil.

Yemeğimiz geldiğinde kendimi sadece onu koruduğuma inandırmaya çalıştım, küçük dondurma tabağını sanki bir biftekmiş gibi dalarken izledim, bıçak ve çatalını kullanarak küçük boyutlu ısırıklara böldü.

Belki de Vince takımdaki en iyi arkadaşlarımdan biri olduğu içindi ve ona göz kulak olmamı isteyeceğini biliyordum.

Aslında buna yüksek sesle güldüm ve orfozumun ilk ısırığını çatalladığımda Grace'in kaşlarını çatmasına neden oldum.

Onu korumak istedim, elbette.

Ama aynı zamanda elbiseyi yukarı kaldırıp o ince, çiçekli kumaşın altında külot giyip giymediğini görmek istedim.

Bu düşünceyi kafamdan attım ve yemek yerken ikimiz de biraz sessizleştik. Ancak çatalıyla tabağında kalan sır üzerinde daireler çizerken gözlerinin odağını kaybettiğini gördüğümde sessizliği tekrar bozdum.

"Orada iyi misin?" Tabağımın üzerine koymadan önce peçetemle ağzımın kenarlarını silerek sordum. Barmen bir saniye sonra peçeteyi için belirdi ama Grace ona vahşi bir köpek gibi ters ters baktı.

Sonra bana gülümsedi. "Evet, harikayım. Neden?"

Gözlerimi kısmıştım. "Geçen gece ne dediğimi duymadın mı?"

"Eski sevgilimi öldürme teklifini mi kastediyorsun? İnan bana, unutmadım. Sadece cinayet silahını planlamaya çalışıyorum."

Bu şaka onun konuyu saptırma yöntemiydi ve ben de görmezden geldim. "Her zaman mutluymuşsun gibi davranmak zorunda değilsin."

Eli hala çatalıyla tabağına çizdiği yerde dondu ve bir iç çekmeden önce yavaşça indirdi.

"Aklında ne var?"

Cevap vermeden önce bir içki daha söyledi, bir sonraki martininin yarısını içtikten sonra bardağın sapını parmak uçlarının arasında tuttuğu yere baktı. "Üst kattaki annemi aradım."

"Öyle mi?" İçten içe çıldırırken sakin bir şekilde viskimden bir yudum alarak sordum. Çünkü annesine benimle birlikte olduğunu söylerse, Vince sabaha kadar öğrenecekti.

Grace hâlâ bardağına bakarak, "Evet," dedi. "Ona Atlanta'da olduğumu söyledim. Hâlâ hayatta olduğumu bilsin diye kontrol ettim," diye ekledi, gözümden kaçmayan bir alaycılıkla. "Gerçi olmasam da umurunda olmazdı, ya da fark etmezdi."

Kaşlarımı çatarak içkimi bıraktım ve bar taburesinde dönerek onunla yüz yüze geldim.

Bana baktı ve başını salladı. "Biliyorum, biliyorum. Böyle şeyler söylememeliyim. Devam et ve bana dramatik olduğumu söyle."

"Tek kelime etmedim."

"Bunu düşünüyordun."

"Tek düşündüğüm bu şekilde hissettiğin için üzgün olduğum ve nedenini bilmek istediğim."

Grace bunun üzerine dondu kaldı, bana bakmadan önce yavaşça bir kez göz kırptı. "Bunu söylememin aptalca olduğunu düşünmüyor musun?"

"Eğer böyle hissediyorsan, hayır."

Kaşları birbirine kenetlendi, parlak yeşil gözleri yalanı arar gibi benimkilerin arasında geziniyordu. "Şey... teşekkür ederim," dedi bir süre sonra.

"Duygularını inkar etmediğin için mi?" Biraz güldüm. "Bar gerçekten cehennemde, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok," dedi iç çekerek, ama yine gülümsüyordu ve bu sefer samimiydi. "Hiç kardeşin var mı?" diye eklemeden önce bir içki daha aldı.

Başımı salladım, midem biraz çukurlaştı. Bazen keşke bir erkek ya da kız kardeşim olsaydı da babamın ilgisinin bir kısmı sürekli benim üzerimde olmak yerine onların üzerinde olsaydı diyorum. Bu düşünce için hemen kendimi suçlu hissettim ve onu bir kenara ittim.

Grace gülümsedi ama gülümsemesi çabucak kayboldu. "Vince'i seviyorum. Gerçekten seviyorum. O isteyebileceğim en iyi ağabey."

"Ama?"

"Ama," diye kabul etti, sanki bir ama olmasından nefret ediyormuş gibi. "Onun gölgesinde yaşamak gerçekten çok sıkıcı olmaya başladı."

ve daha iyi elim bardan aşağı kayarak dizini örttü.

Tek kelime etmedim, sadece onu nazikçe sıkarak dinlediğimi belli ettim. Elimin onu kolayca sarışını, dokunuşumla kolunun ürperişini de görmezden gelmeye çalıştım.

"Ailemin beni sevdiğini biliyorum," diye ekledi bir süre sonra. "Ve her zaman benimle ilgilendiler. Ama... mesela, tamam. Annem bir ayrılık yaşadığımı biliyor. Ayrıca bu telefon görüşmesine kadar dünyanın neresinde olduğuma *dair hiçbir fikri yoktu.* Peki ben onu aradığımda? Nerede olduğumu sormadı. Ben söyledim. Ayrıca nasıl olduğumu da sormadı. Yani *sordu*," diye düzeltti çabucak. "Ama gerçek anlamda değil. Küçük kızının kalbinin kırıldığını bilen bir annenin yapacağı gibi endişeli bir şekilde değil. Zorunlu bir şekilde sordu, sadece hızlı bir nabız kontrolü yaptı, böylece bana meşgul olduğunu ve telefonu kapatması gerektiğini söyleyebilecekti."

Bu konuda yorum yapmamak için viskiden sakin bir yudum daha aldım, çünkü arkadaşlarımdan birinin annesi hakkında kötü konuşacak türden bir adam değildim.

Ama Grace'i önemsiz hissettirdiği için de *siktirsin* gitsin.

"Ve bak, anlıyorum, artık bir yetişkinim," diye ekledi. Bu noktayı tartışma isteğimi bastırdım. "Ve bu sadece bir ayrılık, dürüst olmak gerekirse gerçekten önemli bile olmayan bir adamla. Ama... ya bu Vince olsaydı? Maven *ondan* ayrılsaydı?" Sonra bana baktı ve başını salladı.

"Sorardı," diye onun yerine ben bitirdim.

"Oh, çoktan Tampa'ya uçmuş ve onun evinde kamp kurmuş, onun için yemek pişirmiş, çamaşırlarını yıkamış ve başka her şeyi yapmış olurdu." Örnek vermek için elini havada salladı. "Babam da orada olurdu. Tıpkı ödül törenlerine ya da büyük maçlarına gitmek için her şeyi bıraktıkları gibi."

Pişman olacağım sözler söylememek için dudağımı çiğnedim ve gözümün önünde hüznün iliklerine kadar işlemesini izledim.

"Sadece birinin önceliği olmak istiyorum."

O kadar yumuşak bir sesle fısıldadı ki neredeyse onu doğru duyup duymadığımı sorgulayacaktım.

Ve bu sözler dişlerimi gıcırdatmama neden olduğu kadar kalbimi de kırdı.

"Özür dilerim Grace."

Başını salladı ve bir an için ağlayabileceğini düşündüm. Gözleri parladı ama hızla nefes aldı ve bakışlarını tavana dikerek birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Sonra, içkisini dudaklarına götürerek nefes kesici bir gülümsemeyle beni kıstırdı. "Peki ya sen? Senin ailen de benimkiler gibi Vince'e yaltaklanıyor mu?"

Sorusu içime oturdu - neredeyse duygularını o gülümsemeyle maskelemesinin yaptığı gibi. Bu maskeyi takmak zorunda hissetmesinden nefret ediyordum ama buna ihtiyaç duymasını da anlıyordum.

Benim kayıtsızlığa yaslandığım gibi o da mutluluğa yaslandı. O gülümsemeyi seçti, ben ise hayatımın içinde hiçbir şey yapmadan süzülmeyi seçtim.

Hepimizin kendi başa çıkma yöntemleri vardı. "Tam olarak değil," diye cevap verdim.

Grace kaşlarını çattı ama ben daha açıklama yapamadan omzuma sertçe vuruldu.

Koltuğumda dönerek suçluya baktım; etkileyici bir sakalı ve beni hem korkutan hem de en iyi arkadaş olabileceğimizi hissettiren bir gülümsemesi olan beyaz, iri yarı bir mamuttu.

"Biliyordum!" Barın diğer ucunda toplanmış olan gruba döndü. "Bu o!"

Yaklaştıkça yüzleri aydınlanıyordu ve ben içimden inlerken bir yandan da en iyi sahte gülümsememi takınıyordum. Bu konuda Grace'den bir iki ders alabilirdim.

"Benim," diye onayladım.

"Adamım, sen tam bir *canavarsın*," dedi adam, sanki aileden biriymişiz gibi omuzlarıma sertçe vurarak. "Assassins için oynarken bile seni izlerdim."

"Minnettarım dostum," dedim ve karşılığında omzunu alkışladım. Tam ona kibarca siktir olup gitmesini söylemek üzereydim ki arkadaşlarına yaklaşmalarını işaret etti.

"Fotoğraf çekebilir miyiz?"

Sordu, ama hepsinin içeri doluşma şeklinden bunun hayır diyebileceğim bir soru olmadığını anladım.

"Elbette," dedim, çoktan ayağa kalkmıştım ama aynı anda Grace, "Bak ne diyeceğim," .

Sanki orada olduğunu yeni fark etmişler gibi bütün kafalar ona doğru dönüyordu. Bunu nasıl başardıkları öğrenmek istediğim bir sihirdi, çünkü o kadın ne zaman yanıma gelse farkına varmaktan *başka bir* şey yapmıyordum.

"Çeyreklik oyununda beni yenebilirsen," dedi, barın arkasından bir shot bardağı aşırmak için taburesinin ayaklığında yeterince uzun süre durdu. Kaşlarını kaldırarak bardağı benimle hayranının arasına koydu. "Bir fotoğraf *ve* imza alabilirsin. Ama kaybederseniz, Ospreys'in web sitesini açıp burada, barda bir Jaxson Brittain forması satın almanız gerekecek."

Grace daha sonra çantasından bir çeyreklik çıkardı ve yanımdaki adama sabitlenmiş gözlerinde bir cüretle parmaklarının arasında çevirdi. Tekrar ona döndüğümde bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kaldım, şaşkınlıkla kaşlarını eğmesini izledim, bakışları benden ona ve tekrar ona kayıyordu.

Bana geldiğinde küçük bir buldog gibiydi. Bunu daha önce birkaç hayranı için fotoğraf çektirdiğinde de görmüştüm. Yaklaşmaya çalışan herkese ters ters bakmıştı ve şimdi yine buradaydı, huzurumu korumak için elinden geleni yapıyordu.

Kahretsin, bu beni Austin'in kalabalık bir barında onunla yavaşça sürtünmenin bile yapmadığı bir şekilde tahrik etti.

Adama kaşlarımı kaldırıp baktığımda - sorun olmadığını ve ne olursa olsun fotoğrafı çekeceğimi söylemek için araya girmediğimde - omuz silkti, önce arkadaşlarına sonra da Grace'e baktı.

" sende."

Cheshire Kedisi gibi sırıttı. "Muhteşem. Önce bayanlar," diye ekledi ve çeyrekliği ona uzattı.

Arkadaşları bunun üzerine biraz kıkırdadı, etrafımızdaki çember kalınlaştı. Birinin adama Ben dediğini duydum, bu yüzden adının bu olduğunu varsaydım. Ve Ben kadehini hizaladı, çeyrek kadehi başparmağı ve işaret parmağı arasında dengeledikten sonra bardağın içine sekmesi için bardağa vurdu.

Iskaladı.

Arkadaşları onunla dalga geçerken Grace küçük bir gülümsemeyle çeyrekliği ona doğru kaydırdı. Tıpkı onun yaptığı gibi parmak uçlarıyla çerçeveledi ve sonra bir gözünü kapattı, elini havada sallarken dili dışarı çıktı.

Bir, iki, üç.

Dördüncü seferde, çeyrekliği çubuğa vurdu ve tatmin edici bir *çınlamayla* shot bardağına doğru yelken açmadan önce mükemmel bir kavisle yukarı fırladı.

Etrafımızdaki küçük kalabalık alkış ve homurtu karışımı bir tepki verdi ama Ben yılmadı. Çeyrekliği çıkardı ve kaşlarına kazınmış kararlılıkla barda bir koltuk çekti.

"Üç üzerinden en iyi iki mi?" diye sordu. Grace omuz silkti.

"Elbette."

Sonra bana göz kırptı ve takındığı şeytani gülümseme neredeyse adam için üzülmeme neden olacaktı.

Neredeyse.

CHAPTER 10

Küçük Nova

Jaxson

Grace'in kendisine meydan okuyan yetişkin adamlarla paspas olmasını izlemek, Stanley Cup playofflarında yedinci maçta ön sırada olmaktan daha iyiydi.

Ospreys'in bu gece onun sayesinde sattığı forma sayısı düşünüldüğünde muhtemelen daha kârlıydı.

Ben altmış saniyeden kısa bir süre içinde *üçte ikisini* kaybetti ve ardından arkadaşı onu iterek "Bırak ben deneyeyim" dedi.

O da aynı hızla kaybetti.

Kısa süre içinde, barın arkasından kollarını kavuşturmuş ve yüzlerinde sırıtışlarla bizi izleyen barmenler de dahil olmak üzere tüm ikinci katın dikkatini üzerimize çektik. Barın üstünü çizmememiz için bizi uyarmak dışında, onlar da eğlenceden memnun görünüyorlardı.

Grace shot bardağına çeyrek üstüne çeyrek atıyor, rakipleri ona meydan okumayı başaramayınca onları kışkırtıyordu. Hatta barmenden shot istemeye başladı ve kimse onu yenemediği için kendi kıçını sarhoş etmek zorunda kalacağını iddia etti.

Çok komikti. Ve bir şekilde,

aptalca ateşliydi.

Elbisesinin askısının sürekli omzunun üzerinden aşağı kayması ya da her çeyrekliği yere attığında göğüslerinin o ince kumaşın içinde biraz zıplaması bile değildi. Adamlara kıçlarını teslim etmeden önce onlara göz kırpması ya da biraz daha sarhoş olmaya karar verdiğinde dudaklarının shot bardağını okşaması da değildi.

Onun gülüşüydü, vahşi ve kaygısız. Çeyreği bardağa doğru her sektirdiğinde yaptığı o küçük salınımdı. Hiçbir şeyin

Etrafımızda ne olursa olsun, kalabalık ne kadar gürültülü ve kabadayı olursa olsun... gözleri her zaman beni bulurdu.

Sonunda kalabalık kaybetmekten yoruldu, enerji tükendi çünkü Grace Tanev bu oyunda yenilmezdi. Bu yüzden, ona meydan okuyan her grupla fotoğraf çektirmeden önce hesabı işaret ettim - hiçbir zaman kazanamamış olmalarına aldırmadan.

Bunu yaptığımda Grace neredeyse suratını asacaktı ama ona sırıttım, başımı salladım ve çocuklara iyi geceler dilemeden önce birkaç imza karaladım.

Olabildiğince mutluydular, oyun hakkında gülüşüyorlar ve bara yayılırken fotoğraflarını karşılaştırıyorlardı.

Ve Grace'in sarhoş, tembel gözlerle bana baktığını görmek için geri döndüm.

"Hiiii," diye şarkı söyledi.

Kıkırdadım, elini tutmadan önce çekimizi oda numarama göre imzaladım. "Hadi, küçük Nova."

Onu sandalyeden çekerken kıkırdadı, kalabalığın arasından geçip asansöre doğru ilerlerken elini sıkıca tuttum. Biraz sallanıyordu ve meydan okuyan bir grup adam yanından geçerken el salladı. O da el salladı, sonra biri yavaşça alkışlamaya başladı ve Grace pelüş bir sandalyenin üstüne atlayıp dramatik bir reverans yapacak kadar uzun süre elimden kurtuldu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, hepiniz çok naziksiniz," dedi ve odanın etrafına öpücükler kondurdu. Ben bir elimi ağzıma götürüp başımı sallarken, kalabalık bu öpücüklere yumuldu.

Ama bir kez daha eğilmeye kalktığında ayağını kaybetti ve yere yuvarlanmadan önce onu yakalamak için tam zamanında ellerimi uzattım.

"Wee!" dedi onu tekrar dik konuma getirdiğimde. Onu sabitlemek için ellerimi kollarına koydum ama onları kaldırır kaldırmaz göğsüme doğru sallandı.

"Pekâlâ," dedim gülerek. "Görünüşe göre birinin yukarı çıkarılmaya ihtiyacı var."

Kabul etmesine fırsat vermeden kollarıma aldım ve asansöre kadar yol boyunca küçük bir çocuk gibi ayaklarını tekmeledi.

Kalabalık biz geçerken onaylarını haykırdı, Grace biz asansöre girene kadar omzumun üzerinden onlara el salladı. Kapılar kapandığı anda üzerimize ağır bir sessizlik çöktü.

Ve birdenbire tenimin onunkine değdiği her yerin farkına vardım.

Ancak Grace hiç rahatsız olmamış gibiydi. Ellerini boynumun arkasında birleştirdi ve tembel, mutlu gözlerle bana baktı.

"Merhaba," dedi tekrar. Güldüm.

"Merhaba."

Gözleri üzerimde gezindi, çeşitli yerlerde durakladı - çenem, boğazım, ön kolumdaki dövmeler. Sonra inledi ve başını göğsüme gömdü.

"Kusacaksan beni uyar," dedim tam bizim kata ulaştığımızda. Dışarı çıktım ve onu hâlâ sıkı sıkı tutarak odasına yöneldim.

"Şu anda kusmamın tek nedeni iğrenç derecede seksi olman."

Bunun üzerine bir kahkaha attım. "Um... teşekkür ederim?"

"Hayır. *Hayır*, teşekkür ederim. Bu bir sorun Brittzy. Gerçek bir sorun." Hıçkırdı. "Seni orada ben korudum. Ben senin parlak zırhlı prensesinim."

"Öylesin," diye kabul ettim, dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı. Odasına vardığımızda, onu dikkatlice kapının önünde yere yatırdım.

Ama gitmesine izin vermedi.

Bunun yerine beni kendine doğru çekti, parmakları gömleğimi kavradığı yerden çıkaracak kadar sert yumruklara dönüştü. Başı kapıya yaslanırken gözlerini kapattı, tekrar açıp bana bakmadan önce uzun bir süre gülümsedi.

Sikeyim.

O gözler Teksas büyüklüğünde bir neon tabela gibiydi ve o küçük güzel kafasının içindeki tüm kirli düşünceleri haykırıyordu. Yaramazlıkla, bir davetle dans ediyorlardı - kabul edemeyeceğim bir davet, özellikle de bu gece.

"Bana Nova dedin," dedi, kelimeleri biraz bulanıklaşmıştı.

"Dedim."

"Neden?"

Yutkundum, parmak uçlarımı kullanarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Zihnimin derinliklerinden gelen bir ses ona dokunmayı bırakmam gerektiğini haykırıyordu ama yapamıyordum.

"Çünkü odadaki herkesten daha parlak yanıyorsun."

Dudakları yukarı doğru eğildi, gözleri onun hakkında bunu söylediğime inanamıyormuş gibi irileşti. Küçük bir kahkaha atmadan önce bir süre beni öyle izledi.

boğazında düğümlendi ve uykulu bir gülümsemeyle başını salladı. "Benimle flört etmeyi bırak, Brittzy."

Aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koymak için bunu bir bahane olarak kabul ederek güldüm. Kolumu iki eliyle kavrayıp beni tekrar kendine çekmeden önce sadece birkaç santim geri çekildim.

"Bu lanet dövmeler," dedi tırnağıyla uzun bir siyah mürekkep çizgisini takip ederek.

Durdurmak için hiçbir şey yapamadan tüm vücudum titredi ve onun bu manzara karşısında sırıtışını kaçırmadım.

Görünüşe göre ona verdiğim tepki onu daha da cesaretlendirdi, çünkü elini Henley'imin içine soktu ve beni daha da yaklaştırdı - ta ki onu kapıya yaslamaktan başka çarem kalmayana kadar.

Elleri hiç tereddüt etmeden tişörtümün altından yukarı doğru uzandı ve beynimdeki, bu kızın bana dokunmasının nasıl bir his olduğu dışındaki tüm düşünceleri dağıttı.

Avuçlarını düz bir şekilde karnıma bastırdı, temasla kekeleyen karnımdan bir nefes tıslayarak çıktı.

"Mm..." diye inledi, gülümsemesi tekrar genişlemeden önce dudağını ısırdı. Gözleri benimkilere kaydı, elleri gömleğimin altına sürtünüyordu, sanki bu beni tahrik etmenin kesin bir yoluymuş gibi değil de gergin bir alışkanlığıymış gibi. "Lens takıyorsun."

"Öyleyim," dedim, sesim sert çıkıyordu.

"Seni gözlüklerinle görene kadar öyle olduğunu fark etmemiştim." Durdu, düşündü. "Gözlüklü halini seviyorum. Seni seksi, inek bir kitap kurdu gibi gösteriyor."

"Seni tahrik etmek istemem ama yanımda bir kitap var. Açılmış durumda," diye dalga geçtim, bu sözleri sanki lanet bir kitaptan bahsetmek yerine yatağımda tenine pislik fısıldıyormuşum gibi söyledim. "Yüzü aşağı bakıyor ve biz konuşurken komodinimin üzerinde beni bekliyor."

Dudağını ısırarak inliyormuş gibi yaptı. "Kes şunu, bu çok fazla."

İkimiz de bu şakaya biraz güldük, ki ellerinin hâlâ karnımı nasıl incelediğini aklımdan çıkarmak için buna çok ihtiyacım vardı. Ama sonra gözleri tekrar benimkileri incelemeye başladı; sormak istediği soru, sözlerinden çok önce gözlerinde yazılıydı.

"Austin'deki o geceyi hiç düşünüyor musun?"

Sorunun kendisi bile nefesimi kesmeye yetmişti ama sorarken ellerini biraz daha aşağı kaydırması, parmak uçlarını

kemerimin tokasının altında..

Sikeyim.

Sessiz kaldım, çenemdeki kaslar fazla mesai yaparken yerimde sabit kalmak için sahip olduğum iradenin her zerresini kullandım.

Takım arkadaşının küçük kız kardeşi.

Senden sekiz yaş küçük. Yapma.

Olma. Aptal olma.

Hayır demem gerekiyordu. Benim için hâlâ yanmakta olan ateşi söndürmem gerekiyordu - bir yandan da benim *onun* için hâlâ yanmakta olan kükreyen ateşle savaşmam gerekiyordu.

Ama yapamadım.

Ayrıca onaylayamazdım, çünkü onaylarsam beni içine çekeceğini biliyordum ve şu anda hiçbir *şeye* rıza gösterecek durumda değildi.

Ben de orada öylece durdum, ona bakışımdan, gözlerimin onunkileri arayışından, dokunuşundan çekinmeyişimden söylemediğim her şeyi hissedebilmesini umuyordum.

Tabii ki o lanet geceyi düşünüyorum.

Ama neden düşünmememem gerektiğini

ikimiz de biliyoruz.

Uzun süren sessizliğimden sonra biraz söndü, ellerinin üzerimde olduğu yere bakarken gözlerindeki oyunbazlık kayboldu. "Biliyorum, biliyorum," dedi iç çekerek ve ellerini bıraktı. Gözleri tekrar benimkileri buldu. "Beni istemiyorsun."

Hepsinin canı cehenneme.

Yutkundum ama bakışlarını düşürmedim. Bir kez daha, belki ben söylemeden bunun gerçekle uzaktan yakından ilgisi olmadığını anlayabilir diye dua ederek bakışlarımı ondan ayırmadım.

Belki de böyle düşünmesi en iyisiydi. Belki bu ikimizi de beladan uzak tutardı.

Grace uzun bir nefes alıp kollarını başının üzerinde gererek esnemeden önce sadece bir saniyeliğine üzgün görünüyordu. Sonra başını biraz eğerek bana gülümsedi.

"Biliyor musun?" diye sordu. "Aslında bir arkadaşımın olması çok güzel." Sonra yutkundu, gözleri ayaklarının arasındaki zemini bulmadan önce benimkilere kaydı. "Bende onlardan pek yok."

Sonra ayak parmaklarının ucuna basarak yanağıma bir öpücük kondurdu ve kapısını açıp içeri süzüldü.

Ve boş koridorda durup onun parlak ışığını kendi berbat gölgelerimde söndürmüşüm gibi hissettim.

CHAPTER 11

Bakalım Neyin Var Grace

Ertesi sabah otelin spor salonunda yoga yapmaya çalışırken gözlerimi kapatmak gibi bir seçeneğim yoktu.

Ne zaman bunu yapsam dünya dönüyor, midem yeni bir kuru kusma dalgasıyla beni vurmakla tehdit ediyordu. Zaten su içmiş ve biraz ibuprofen almıştım ama bu akşamdan kalmalığın en azından günün yarısına kadar süreceğini hissediyordum.

Uyuyamıyordum - içki içtikten sonraki gün asla uyuyamazdım - bu yüzden en iyi niyetle kıçımı spor salonuna sürükledim. Ancak yavaş bir yoga akışı bile bana iyi gelmiyordu, bu yüzden bunun yerine kalıcı bir ceset pozunda yattım ve tavana bakarak önceki geceyi düşündüm.

Özellikle de Jaxson'a nasıl davrandığımı.

Hafızam bulanıktı, sanki aktif olarak katılmak yerine eski bir film izlemiş gibiydim. Bardaki tüm konuşmalarımızı ve Jaxson'ın beni kelimenin tam anlamıyla yukarı taşımasına kadar olan kaosun çoğunu hatırlıyordum.

Orada işler biraz bulanıklaştı.

Gözlerimi kırptım ve Jaxson'ın bana bakarkenki çarpık sırıtışı bir sonraki nefesimi ciğerlerimden söküp aldı. Bir kez daha gözümü kırptım ve karnının her pürüzsüz, sert kıvrımını hissedebiliyor, parmak uçlarımın o kasları keşfedilmemiş bir bölge gibi nasıl keşfettiğini hatırlayabiliyordum. Tekrar gözümü kırptığımda, dokunuşumla ürperdiğine, çenesinin bana dokunmak istercesine dikildiğine hiç şüphem yoktu.

Austin'deki o geceyi hiç düşündün mü?

Bu anı beni inletti ve utanç içinde başımı sallayarak ellerimle gözlerimi kapattım. Sarhoş, aptal bir kızdım ve yetişkin birine

profesyonel hokey oyuncusu, takım arkadaşının küçük kız kardeşiyle istemeden birlikte olduğu geceyi hiç düşünmüş müydü? Sanki o gecenin onun için bir anlamı varmış gibi, sanki o zamandan beri en az yarım düzine kadınla yatmamış gibi.

Tabii ki bundan emin değildim... ama oldukça güvenli bir bahisti.

Yine de... *Deli değildim*, değil mi? O da kesinlikle benimle flört etti. Dün gece dokunuşumla kesinlikle titredi. Kesinlikle ağzıma çok pis şeyler yapmak istiyormuş gibi baktı.

Karnıma inen yumruk gibi bir şey bana en son bir adamın hareketlerini okuma konusunda içgüdülerime güvendiğimde yanmış olduğumu hatırlattı.

Ne dediğini dinle, seni aptal.

O da ilgilenmediğini söylüyor.

Düşüncelerimi bölen yumuşak bir *tıkırtı* oldu ve ardından spor salonunun kapısı açıldı ve Jaxson'ın içeri girdiğini görmek için başımı minderde tam zamanında .

İçeri girerken elindeki telefona bakıyordu, gürültü önleyici kulaklıklar kulaklarını kapatıyordu. Benim ölü gibi göründüğümden emin olduğum yerde, o hayatının en iyi uykusunu almış, antrenman öncesi spor yapmış ve kıç tekmelemeye hazır gibi görünüyordu.

Ağabeyimin yanında büyüdüğüm için hokey sezonunun vücut için ne kadar acımasız olduğunu biliyordum. Sezonun sonunda, özellikle de takım herhangi bir playoff mücadelesine girmişse, tüm çocuklar yorgun ve bitkin düşerdi. Her gün ne kadar çok ve ne kadar agresif kaydıklarından kilo vermemeleri imkansızdı. Bu yüzden sezon dışında bir ton yemek yiyorlar ve kaslarını yeniden inşa etmek için ağır kaldırıyorlardı.

Jaxson'a bakarken, sahip olduğundan daha fazla kası *nerede* toplayabileceğini hayal etmekte zorlanıyordum. Cehennem kadar formdaydı ve gözlerim doğal olarak onun her santimine, yığılmış tuzaklarından canavar kalçalarına çekildi.

Jaxson telefonundan başını kaldırmadan önce kapının yanındaki standdan bir havlu ve bir şişe su aldı ve beni gördüğünde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Matımdan iki parmak salladım ve o da karşılık olarak çenesini kaldırdı. Sonra, ben yoga yapıyormuş gibi yaparken o doğrudan bacak presine yöneldi.

Eskiden yogayı *severdim*.

Eskiden beni sakinleştirir, merkeze koyar, topraklanmış hissettirirdi. Ama bugünlerde kendimi minderdeyken *sıkılmış* buluyorum. Ama hala tüm kişiliğim buymuş gibi davranarak buna bağlı kaldım.

Çünkü kendimle ilgili nefret ettiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeye uzun süre bağlı kalamıyor gibi görünmemdi.

Ailemle aramızdaki şaka, her şey hakkında yüzeysel bir bilgiye sahip olduğum, ancak hiçbir şey hakkında derin bir anlayışa sahip olmadığımdı. Gerçek şu ki, pek çok şey ilgimi uzun süre çekemezdi. Bir fiziksel aktivite ya da hobide ustalaştığımda, hemen devam etmeye hazırdım.

Hayatımda değişmeyen tek şey *hareket etme* arzumdu.

Bir yerde çok uzun süre kalmak beni boğuluyormuşum gibi hissettirdi.

Dış görünüşüme her zaman sadık kalarak yüzüstü yuvarlandım ve aşağı doğru köpek pozisyonuna geçtim ama matım yerine Jaxson'ı izledim.

Kutsal. Cehennem.

Sonunda oturduğunda bacak presindeki her plakayı aldığından oldukça emindim. Ayaklarını omuz genişliğinde açarak platforma yerleştirdi ve makinenin kilidini açtı, ardından tekrar kilitlemeden önce *kolayca* on tekrar yaptı.

Kıçının taş gibi olmasına ve dört ayaklı olmasına şaşmamalı.

Tek nefeste sol bacağımı omzumdan yukarı kaldırdım, ayağımı ellerimin yanına bıraktım ve rüzgârla ikinci savaşçıya geçtim. Yaklaşık altı dakika boyunca tüm gücümü vererek akmaya çalıştım.

Ama tüm bu süre boyunca dikkatim *arkadaşıma* ve her tekrarda vücudunun nasıl dalgalandığına yapışmıştı.

Siktir et.

Ellerimi bir tokatla kalçalarıma indirerek minderimi bıraktım ve sol kulağındaki kulaklığı koparak ona doğru yürüdüm.

"Seninle kaldırmak istiyorum."

Jaxson kaşlarını kaldırdı. "Sana da günaydın. Nasıl hissediyorsun?"

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

Homurdanması bunun bir yalan olduğunu bildiğini gösteriyordu ama bana bunu söylemedi. Bunun yerine, bitirdiği bacak presini sildi ve yüzünü bir havluyla sildi. "Kaldırmak istiyorsun, ha?"

"Evet."

"Bu yogadan çok daha farklı, biliyorsun."

"Beni sıkıştırma Brittzy," dedim gözlerimi kısarak, ama şimdiden yeni bir şey denemek üzereyken her zaman hissettiğim heyecanla gülümsüyordum.

Sırıtmamak için dudaklarını birbirine doladı ve sonra omuz silkerek serbest ağırlıklara doğru işaret etti. "Hiç RDL yaptın mı?"

"Rapid Dick Licks?"

Ben onun önünden bankın yanına atlarken neredeyse yudumladığı suda boğuluyordu.

"Hayır, ben daha çok ağırdan alan bir kızım. Bilirsiniz, dilimi gerçekten döndürürüm, iki elimi de kullanırım, dünyada başka hiçbir yerim yokmuş gibi davranırım."

Jaxson burnunun kenarını sıkarak iniltili bir nefes verdi. "Sen bir tehditsin."

"Topluma mı, yoksa ruh sağlığınıza mı?" "İkisine de."

"Teşekkür ederim," dedim ve ellerimi kalçalarıma astım. "Pekâlâ. Rapid Dick Licks. Hadi yapalım şunu."

Jaxson'ın beni çalıştırmaya çalıştığı kırk beş dakika içinde pek bir şey başardığından emin değildim ama gülüşmelerimizden ikimizin de çok iyi bir karın egzersizi yaptığından emindim. Dün gece sınır çizgimizi bariz bir şekilde aştıktan sonra aramızda herhangi bir garip gerginlik olmadığı için minnettardım ve Jaxson da - Tanrı onu korusun - bana bunu söylemedi.

Takım arkadaşının sarhoş küçük kız kardeşi kıyafetlerini yırtmaya çalışırken onu nasıl yatağa yatırmak zorunda kaldığını düşündükçe içim cız ediyordu.

Yavaş yavaş baş ağrım azalmaya, midem daha dengeli hissetmeye başladı. Ayrıca bana gösterdiği her egzersize alışmaya başladım ve kendimi zorlamanın, yeni bir şey denemenin ve vücudumu alışılmadık şekillerde yakmanın verdiği hissi sevdim.

Onun ağırlığın yaklaşık yüzde birini kaldırıyordum ama yine de.

Üçüncü ve son biceps curl setimi yaparken, Jaxson'ın telefonu bankta bıraktığı yerde çaldı. Başparmağını ekranda gezdirdiğinde kaşları gerildi ve karşılığında bir mesaj atmadan önce derin bir iç çekti.

Telefonunu bankın üzerine fırlattı.

"Dur tahmin edeyim," dedim, ağırlıkları yeniden dizip telefonuna doğru başımı sallayarak. "Bir kızı hamile bırakmışsın."

Bu bir şakaydı ve görünüşe göre kötü bir , çünkü Jaxson boynunu kırarken gülümsemesi en iyi ihtimalle zayıftı.

"Dürüst olmak gerekirse, bu daha iyi bir metin olabilirdi."

Lanet olsun.

"Kimdi o?"

"Babam."

Dün gecenin sisi içinde ona ailesini sorduğumu hatırladım, ama o daha bir şey söyleyemeden sözümüz kesilmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Uzun bir iç çekiş daha yaptı. "Oh, iyi. Toronto'ya karşı kaybettiğimiz ve bizi playoff yarışının dışında bırakan maçın görüntülerini inceliyordu ve bazı..." Çenesi gerildi. "Paylaşılacak *düşünceler*."

Gözlerimi kırptım. "O oyun aylar önce değil

miydi?" "Evet, öyleydi."

Ayrıntıya girmedi. Bunun yerine, spor salonunun ortasındaki iki direnç makinesini birbirine bağlayan çubuğu almak için ayağa fırladı. On barfiks çekti ve en üstte, egzersizin gerektirdiği hareketi en iyi şekilde kolaylaştırmak için nasıl nefes alacağını tam olarak bildiğini söyleyen küçük hava nefesleri verdi.

Konuyu bu kadar çabuk değiştirmesinden nefret ediyordum ama aynı zamanda benden sessizce istediği bu mesafeye saygı duyuyordum. Üzüntülerime girmekten *nefret eden* biri olarak, sohbet konusunun kapanmasını isteme hissini anlıyordum.

Bu yüzden tüm sorularımı bir kenara ittim ve tam ayakları yere basarken bara doğru atladım.

"Sıradaki benim!" Dedim ve tüm gücümle zıplamadan önce ellerimi yukarı kaldırdım.

Ve bara dokunmadım bile.

Ellerim kalçalarıma düştü ve suratımı asarak önce bara sonra da Jaxson'a baktım.

Sırıttı, başını salladı ve bara doğru başını salladı. "Pekâlâ, küçük Nova. Bakalım sende ne varmış."

Sonra elleri belimi buldu ve beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı - tıpkı önceki gece yaptığı gibi. Barı tutmak için gerekli yüksekliği bulduğumda gülümsememe engel olamadım ve iyi kavradığımdan emin olduktan sonra Jaxson beni bıraktı.

"Tamam. Şimdi ne olacak?"

Arkamdan kıkırdadı. "Sırtınızı çalıştırın, göbeğinizi sıkın ve kendinizi yukarı kaldırın."

Kararlılıkla başımı salladım, söylediği şeyi denerken dilimi biraz dışarı çıkardım.

Ve zar zor kımıldadı.

Histerik bir şekilde güldüm ve bara tutunurken vücudumun gevşemesine izin verdim. "Başardım!"

Jaxson da güldü, ama sonra elleri üzerimdeydi ve aniden
Gülmek aklımdan geçen en uzak şeydi.

Elleri göğüs kafesimi sardığı yerde çok büyüktü ve arkamdan yaklaşırken ağırlığımın çoğunu taşıyordu.

Parmak uçlarını kasıklarımda gezdirerek, "Buradan kaldırmayı düşünmelisin," dedi. Dokunuşuyla tüylerimin diken diken olduğunu onaylamak için bakmadan anladım. "Ve burası," diye ekledi, parmaklarını deltoid ve rhomboid kaslarımın üzerinde gezdirerek.

Ve tam da onun sıcak ellerini üzerimde hissettiğimde kendimden geçmekten kurtulduğumu düşündüğüm anda, ellerini belime doladı, biri kalçamı sıkıca tutarken diğeri karnımı araladı.

"Nefes al," diye teşvik etti - sanki o bana dokunurken *bu* kolaymış gibi. "Ve çekirdeğini sıkılaştır. Buradaki enerjiyi kullan."

Uzaklaşmadan önce dokunuşu uzun bir süre oyalandı ve kararlılığın geri geldiğini hissetmeden önce titrek bir nefes verdim.

Homurdanarak, işaret ettiği tüm bölgelere odaklandım, içimde kıpırdanan cinsel enerjiyi beni itmeye yardımcı olması için kullandım. Kendimi yarıya kadar kaldırmayı başardım ve sonra ayaklarımı tekmeledim, çenemi yukarı doğru eğdim, sanki bu çubuğun üzerinde yelken açmaya yardımcı olacakmış gibi.

Başarısız olduğumda, maymun demirlerinden küçük bir çocuk gibi sarkarak tekrar topalladım.

"Berbatım."

Jaxson kıkırdadı. "Hayır, sadece daha önce hiç barfiks çekmeyi denemedin. Bunlar çok fazla güç gerektirir. Dur sana yardım edeyim, böylece doğru formu hissedebilirsin."

Tekrar belime sarılmasını bekledim ama onun yerine zıpladı, elleri benimkilerin iki yanındaki çubuğu buldu.

Ve tabii ki bu onu bana doğru yaklaştırdı - göğsü sırtıma değiyordu, vücutlarımız sıkı bir dikiş içindeydi.

Oh. Benim. Lanet olsun. Sikeyim.

Nefesinin boynumda gezindiği noktadan devasa pazularının beni içine hapsettiği yere kadar ısı içime hücum etti. Deri ve taze kesilmiş sedir gibi kokuyordu, kokusu duyularımı istila etti ve dokunuşu kadar beynimi de karıştırdı.

"Hadi ama Nova," diye dalga geçti, sesini biraz yükselterek kulağımın hemen arkasından gürledi. "Austin'deki o gece bana ne demiştin? *Bu kadar korkmuş görünme.*"

Göz kapaklarım kapandı, kalbim ağırlık çalışması yerine kardiyo yapıyormuşum gibi çarpmaya başladı. Çünkü o küçük şaka, o dört küçük kelime... sorumu cevaplıyordu.

O geceyi düşündü.

Yutkundum, bunun yerine bu bardan düşmeye ve *ona* bir ağaç gibi tırmanmaya hazırdım. Ama ben bunu yapamadan, karpuz gibi iri kalçalarını belime doladı ve *ikimizi* de yukarı çekti.

"Aman Tanrım," diye bağırdım. "Sen doğanın bir ucubesisin!"

"Karnınızla kaldırın," dedi ama ikimiz de biliyorduk ki o bizi bir tekrar için daha güçlendirirken ben hiçbir şey yapmıyordum. Bunun yerine, kendimi gezintiye çıkmış küçük bir çocuk gibi hissederek sadece güldüm. Onun tutuşunda ağırlıksızdım ama sert kaslarının her santimini bana baskı yaptığı yerde hissediyordum ve kıçıma uygun bir şekilde yerleştirilmiş *belirli* bir kasın çok fazla farkındaydım.

Bir velet olarak, o kıçı birazcık kaldırdım, yavaş, fark edilmeyen bir hareketle onun uzunluğunu sürüklemeye yetecek kadar.

Ya da belki o kadar da belli belirsiz değildi, çünkü Jaxson bir küfür gibi bir nefes verdi ve sonra yere düştü, tüm temas koptu.

Ben de yere düştüm ve barı tutmaktan kızarmış olan ellerimi inceledim.

"Ah," dedim onları sallayarak. "Nasırların neden faydalı olduğunu anlayabiliyorum."

Masum olduğunu umduğum bir ifadeyle Jaxson'a baktım, ama başını sallayışından rol yaptığımı anladığını anladım.

"Tehdit," dedi.

Sırıttım.

Eşyalarımızı toplamadan önce makineleri ve ağırlıkları sessizce sildik ve Jaxson spor salonundan çıkmam için kapıyı tuttu.

"Bekle!" Jaxson sanki yaralanmışım gibi bana doğru koşarken telefonumu almak için çabaladım. Telefonumu şortumun arkasına sıkıştırdığım yerden çıkardığımı görünce omuzları biraz gevşedi. Kilidini açmadan önce biraz kıpırdatarak aramızda tuttum. "Video zamanı."

Kolundan tuttum ve duvarı kaplayan tüm vücut aynalarının yanına götürdüm, videoyu başlatmadan önce onu yarı arkama yerleştirdim.

"Bugün Jaxson Brittain bana nasıl barfiks çekileceğini öğretti." Parmaklarımla Jaxson'ın arkamda durduğu yeri yakınlaştırdım; kaşlarından biri saç çizgisindeydi ve iki kolunu göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Jaxson, bana iyi bir şey söyle."

"Senin formun olmadığı kesin."

Ona dirsek attım, o bir kahkaha atarken video hareketle birlikte titremeye başladı. Sonra dirseğini omzuma dayadı ve koltuk değneği gibi bana yaslandı.

"Dün gece takım mağazası için çok para kazandık."

Havaya bir yumruk attım. "Evet, öyle yaptık. Bana sadece Çeyrek Kraliçe deyin."

Onunla birlikte küçük bir reverans yaptım ve Jaxson başını salladı, havlusunu omzuna atıp kapıya doğru yöneldi.

"Hayır," dedi ve "Benim için her zaman Nova olacaksın," diye eklediğinde videonun hâlâ devam ediyor olmasına sevindim.

CHAPTER 12

Altın Yıldız

Jaxson

Otelde hızlı bir kahvaltı ve bavulunu tekrar arabaya taşımak için tüm gücümü kullanmamı gerektiren bir başka antrenmandan sonra Grace ve ben tekrar yola koyulduk.

İlk bir saat sessiz geçti, ben Atlanta'dan çıkıp otoyola geri dönerken ikimiz de konuşmadık. Gecenin geç saatlerinden sonra gözlerim kurumuştu, bu yüzden spor salonunda işimiz bittiğinde lenslerimi çıkarıp yerine gözlüklerimi taktım.

Grace yarattıklarından başka bir çalma listesi seçti, bunun başlığı *ateşli kız yazı idi.* Müzik tam olarak benim zevkime göre olmasa da, şarkı söylerken yolcu koltuğunda dans etmesini izleyebildiğim sürece pop müziği umursamadım.

Zaten o ilk bir saat boyunca kafamın içindeydim.

Bir.

Babam bana mesaj atarak berbat olduğum tüm yolları sıraladı.

alışkın olmadığım bir şey değildi, ama genellikle sezon dışında bana en azından *küçük* bir erteleme verirdi. Bu yıl öyle bir şansı olmadığını tahmin ediyorum. Sonuna bir *teşekkür* bile etmeden benden para istemesi hayal kırıklığımı daha da artırdı ama yine de buna alışmıştım.

Bu duygular, kendimi sakin bir şekilde nefes verip bırakmaya zorlayana kadar direksiyonu sıkıca kavramama neden oldu. Babam neyse oydu ve artık onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyecektim.

Ama babam konusunun geçip gitmesine izin verdiğimde, tüm düşüncelerim dün geceye geri döndü.

Yutkundum ve Grace'in yanımdaki yolcu koltuğunda ritme ayak uydururken bir yandan da defterine bir şeyler karaladığı yere baktım

kucağında. Garipti ama telefonuna bakmamasını, sosyal medyaya bile *sahip olmamasını sevdim*. O kadar hazırdı ki, hayatındaki her ana kilitlenmişti - hatta bazılarının sıkıcı bulabileceği ama onun en iyi şekilde değerlendirdiği bu ana bile.

Biri kalemi tutarken diğeri defteri sabit tutan ellerini izlerken, dün gece karnıma bastırdıklarında nasıl hissettiklerini çok iyi hatırladım ve teslim olmayacak kadar güçlü olduğum için şanslı yıldızlarıma şükrettim.

Ancak daha ne kadar direnebileceğimi henüz göremedim.

Kıza kamçı etkisi yapıyor olmalıydım, çünkü bir saniye önce taş gibi kararlıydım ve bir saniye sonra arkasından bir barfiks çubuğuna atlıyor ve bacaklarımı onun etrafına sarıyordum, aletim tatlı küçük kıçına bastırıyordu.

Sanki başka seçeneğim yokmuş gibiydi. Sağduyu diye bir şey yoktu. Yakınımdayken beyin kimyamı öyle bir değiştirdi ki kendimi kontrol edemez hale geldim.

Manyetikti.

Aramızdaki mesafeyi korumayı başardığımda bile, yine de ona karşı bir çekim hissediyordum.

İşin ilginç yanı, bu yolculuğa çıkmak bile benim karakterime o kadar ki başım döndü. Kardeşinin evindeki ilk gece arabayla gezmeyi teklif ettiğimde, sadece bunu kastetmiştim - arabayla gezmeyi. Bir saat kadar. *Belki* iki saat.

Beklediğim son şey buydu ama yine de bunu önerdiğinde tereddüt bile etmemiştim.

Sanki bir parçam hayatım boyunca uykudaydı ama o gece Austin'de canlanmıştı. Yapacak hiçbir şeyim yokken bana bir yolculuğa çıkmayı önerdiğinde, o parçam bu şansa atladı ve direksiyona geçmeyi talep etti.

Pervasız hissettim.

Ve yine de, huzur

içinde.

Aynı anda hem kaçıyor hem de eve dönüyormuşum gibi hissediyordum.

Duygularım içinden çıkılamayacak kadar karışık ve karmaşıktı, bu yüzden şimdilik onları dinlenmeye bıraktım ve en azından şu an için akışına bırakmaya karar verdim.

Bir aydan kısa bir süre içinde Tampa'ya dönmem gerekecekti. Sezon öncesi antrenman ve kondisyon, her Ağustos ayında olduğu gibi hayatımı ele geçirecekti.

Ama en azından şimdilik bu dünyada bir sorumluluğum yoktu.

Yanımdaki kızın acısını unutmasına yardım etmek dışında, ki
- Doğruyu söylemek gerekirse, her şeyi kendi başına yapıyor gibiydi.

Grace aniden öne doğru eğildi ve müzik setinin sesini kesti. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

Bu ani gelişmeye gözümü kırpıştırdım ama şu anda neden şaşırdığımı bilmiyordum. Kız hava durumu gibiydi - sadece öngörülemezliği konusunda güvenilirdi.

"Yürüyüş yok," diye .

"Peki," dedi, mantığımdan rahatsız olmuş gibi dişlerini emerek. "Hadi açık havada *yürüyüşe* çıkalım."

Gülümseyerek başımı salladım. "Sen bir ."

"Bir tehdit *ve* bir velet mi?" Omuzlarını silkti, yürüyüş yolu bulmak için telefonundan AllTrails'i açmaya başlamıştı bile. "Burada sağda solda altın yıldızlar kazanıyorum."

- - -

Grace bir şekilde beni Chattanooga yakınlarındaki otoyoldan çıkmaya ikna etti, yürüyüşle ilgili tüm yorumlarda bot ve baton önerildiğini iddia etmeye çalışsam bile.

İşte buradaydık, tırmanırken çamurlu kayaların üzerinde kayıyorduk, ben yaşlı bir adam gibi homurdanırken Grace parlak bir gülümsemeyle zıplıyordu.

Grace'in tırmanışın kaygan bir bölümünde adımlarını kaybetmesini izlerken yüzüncü kez "Lütfen dikkatli ol," dedim. Spor ayakkabıları balçıkla kaplıydı ve kesinlikle tutmuyordu, bu da onu şahit olmak istediğimden daha fazla sallanmasına ve dengesini zar zor yakalamasına neden oldu.

"Ben *iyiyim*, seni koca kafalı." Omzunun üzerinden sırıtarak bana baktı. "Belki de dikkatli olması gereken sensin. Önce benimle flört ediyorsun, şimdi de güvenliğim için mi endişeleniyorsun? İnsanlar yanlış bir fikre kapılabilir Brittzy."

Alaycı bir tavırla kıkırdadı, özellikle dik bir yokuşu hızla tırmanırken ben daha yavaş bir tempoyla onu takip ettim.

Her ne kadar homurdansam ve şikayet etsem de, çok güzeldi - patikanın her iki tarafında bizi çevreleyen kalın, yemyeşil ağaçlar, bir peri masalından çıkmış gibi görünen yosunlu kayalar ve akan suyun uzaktan gelen sesi.

Temmuz ayında olmamıza rağmen gölgede rahattık. Bir yaz gününden çok bir bahar günü gibiydi.

Mevsimleri ve serin havayı ne kadar özlediğimi, sürekli bir sıcak hava dalgası olmayan bir şeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Tampa'da geçirdiğimiz kısa kış harikaydı ama onun dışında sadece... *sıcaktı*.

Yine de, seyahat etme fırsatım olduğunda sezon dışında bile orada kaldım - çoğunlukla seyahat edersem, eve gitmemek için hiçbir bahanem olmayacağını biliyordum.

Ve orası gitmek istemediğim bir yerdi.

"Liderin ben olduğuma inanamıyorum," diye arkasından seslendi Grace. "O kadar çok kayıyorsun ki, senin dayanıklılığının benimkini gölgede bırakacağını düşünmüştüm."

"Bunu cümle boyunca oflayıp puflayan söylüyor," diye karşılık verdim.

Güldü.

Ve sonra, ayağını tekrar kaybetti.

Ona yetişmek için daha hızlı yürürken içimden küfrettim, çünkü kollarının sallandığını ve spor ayakkabılarının kaydığını gördüm ve bunun kaçamayacağı bir düşüş olduğunu biliyordum. Tam zamanında yetişmiştim ki bana doğru geri geri düştü ve ben orada olmasaydım muhtemelen az önce hayranlıkla baktığım kayalardan birine çarpıp kafasını yaracaktı.

"Ayrıca, bu yürüyüş sırasında ölüm olmamasını sağlamak için arkadan yürümem *gerekiyor*," dedim ve bir kez daha dik durmasına yardım ettim.

Grace sadece güldü ve sonra omzunun üzerinden bana baktı, ne kadar yakın olduğumuzu görünce gözleri biraz büyüdü.

Ellerim kalçalarına yayılmıştı, artık kendi başına iyi olduğu halde sabit duruyordu. Fosforlu yeşil motorcu şortu ve ona uygun bir spor sütyeni giymişti, başparmaklarımın iki kumaşın arasında sıyrılması için pürüzsüz bir tenden başka bir şey bırakmıyordu.

Kahretsin, çok güzeldi.

O bana baktıkça, *ben* de ona baktıkça pembe dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Uzun saçlarını atkuyruğu yapmış, başına da o gece Vince'in evinde taktığı ve üzerinde *göt deliği* yazan beyzbol şapkasını geçirmişti. Göğsü terden sırılsıklamdı ve yürüyüşün verdiği eforla biraz kabarmıştı, gözleri etrafımızdaki çamlarla eşleşiyor ve onu en yakın ağaca doğru itip nefessiz bir şekilde öpmek istememe neden olan bir oyunculukla dans ediyordu.

Gözlerimi sertçe ve sıkıca kapattım, onu tutuşumu bırakırken dişlerimi hafifçe sıktım.

Takım arkadaşının küçük kız kardeşi. Sekiz yaş küçük.

Bu noktada bir mantra haline geliyordu, sonunda kalın kafatasıma yerleşeceğini umarak defalarca tekrarladığım bir mantra. Bazen, şu anda olduğu gibi, aptal olmamak için yeterince kontrolüm vardı. Ama gözlerimi tekrar açtığımda, o tekrar hareket etmeye başlayana kadar onları ayaklarımızın olduğu yerde tuttum.

Çünkü bana o şekilde baktığında kendimi tutmam neredeyse imkânsızdı.

Grace tekrar yürümeye başlamadan önce uzun bir süre orada durdu ve aramızda biraz boşluk oluşunca biraz daha rahat nefes aldım. Ben de onu takip ettim ve sonra hiç beklemediğim bir soruyla beni can evimden vurdu.

"Ailenin hikayesi nedir?"

Adımımın ortasında durakladım ve Grace birkaç adım daha atıp döndükten sonra endişeyle kaşlarını çatarak beni izledi.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı. "Ben... buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Hayır, değil," diye söz verdim ve uzun bir nefes alarak tekrar hareket etmeye başladım, ona da aynısını yapması için işaret verdim. Belki konuşursak, o şortun içindeki kıçını düşünmeyi bırakabilirdim. "Sadece takım arkadaşlarımla cıvıldaşmak dışında fazla konuşmaya alışık değilim."

Grace buna homurdandı.

Sorusuna cevap verecek kelimeleri bulmaya çalıştıkça göğsümün daralmasından nefret ettiğim kadar, bu sorunun benim için cevaplaması bu kadar zor bir soru olmasından da nefret ediyordum. Konuyu değiştirmemem de ilginçti, çünkü başka herhangi bir kadın bana yaklaşmaya çalıştığında tam olarak yaptığım şey buydu.

Ama Grace ile... Ona söylemek *istedim*.

Belki de açıklayamadığım bir nedenden dolayı onun beni anlayacağını bildiğim içindir.

Çok fazla analiz etmeden önce bir nefes aldım ve konuşmaya başladım.

"Annemle babam... acımasızdır," diye devam ettim. "Yaptıkları her şeyde. Çok severler, çok savaşırlar ve lafı dolandırmazlar." "Bu çok hoş," dedi Grace, ellerini çırpmaya yardım etmek için kullanarak yüksek bir kayanın üzerinden.

"Ne düşündüklerini merak etmeme gerek kalmıyor, orası kesin."

"Onlarla yakın mısınız?"

Boynumu kırdım. "Elimden geldiğince değil."

Grace durdu, ben aynı kayanın üzerinden tırmanana kadar bekledi. Bir an için bana baktı, gözleri benimkileri aradı ve sonra tekrar yürümeye başladı.

"Alberta'da doğup büyüdünüz, değil mi?"

Başımı salladım ve gittim. "Canmore, özellikle." "Nasıl

bir yerdi?"

"Çok güzeldi," diye cevap verdim hemen. "Ve *her yerde* macera vardı. Dağ bisikleti, yürüyüş, yüzme, kano, tırmanma." Başımı salladım. "Calgary'ye taşındığımızda orayı özledim. Sadece bir saatten biraz daha uzakta olmamıza rağmen, arka kapınızdan çıkıp dünyayı oyun alanınız olarak görmekle aynı şey değildi."

"Neden taşındınız?"

"Hokey."

"Ah," dedi sırıtarak. "Eminim bundan nefret etmemişsindir."

"Şaşıracaksın."

Kelimeler göz açıp kapayıncaya kadar uçup gitti *ve* hem Grace'i hem

de beni sarstı. Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Yutkundum ve bir süre ikimiz de sessiz kaldık, akan suyun sesi her adımda daha da güçlenirken ben onun arkasından tırmanıyordum. Patikalar uygulamasına göre üzerinde asma köprü olan kuzey deresine yakın olmalıydık.

Bir süre sonra "Babam hokey oynardı," dedim.

"Profesyonel olarak mı?"

Başımı salladım. "Evet, AHL'de. Önce Hawks'ta, sonra da Thunder'da. O da çok güzeldi - karşı oynaması zor bir adamdı ve taraftarların favorisiydi," diye ekledim hafif bir gülümseme ve başımı sallayarak.

"Yani, o harika mıydı?"

"Onu oynarken gerçekten hatırlayamayacak kadar küçüktüm ama kasetlerini izledim. Eğer benim savunmada bir canavar olduğumu düşünüyorsanız, onu görmeniz gerekirdi."

"Senin bir canavar olduğunu düşündüğümü kim söyledi?" diye alay etti ve bu yüzden onu sevdim, çünkü tekrar güldüğümde göğsümdeki baskıyı hafifletti.

"Her neyse, çok severdi. Yani, bu onun tüm *hayatıydı*. Daha yürüyemeden elime bir sopa tutuşturdu, çünkü benim için

onun ayak izlerini takip et." Bir kayaya tırmanmama yardım etmesi için küçük bir ağaç kullanarak yutkundum. "Ama sonra yaralandı."

Grace benim yetişmemi bekledi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Sanırım kötü bir şekilde."

Başımı salladığımda boğazım düğümlendi. "Sırtını kırdı." "*Ne*?" Grace bana bakakaldı. "O... *nasıl*?"

"Gol atmaya kararlı bir kanat oyuncusu tarafından ezildi ve kale direklerine kaydı. Pedleri falan takılıydı ama... Bilmiyorum. Doğru açıydı, doğru hız miktarıydı..."

Sahne kafamda binlerce kez izlediğim bir film gibi canlanırken sesim soluklaştı. O kaseti sadece bir kez izlemiştim, tesadüfen, lisedeki bir turnuvaya giderken babamın çalışmamı istediği oyunu bulmaya çalışırken. O ana kadar hem annem hem de babam beni onun sakatlığından korumak için iyi bir iş çıkarmışlardı.

Ama o gün bilmeden izledim. Babamın bara çarptığı anı gördüm, buzun üzerinde cansız bir şekilde yatmadan önce vücudunun doğal olmayan bir şekilde bükülmesini izledim.

En son ne zaman kaydığını gördüm.

Burnumu çektim, boğazım yine düğümlendi. "O kaza onu değiştirdi diyelim. Sadece yaşam tarzını değil, içinde kim olduğunu da. Annem... eskiden komik ve nazik olduğuna, girdiği her odanın neşesi olduğuna yemin ediyor." Boğazımı temizledim. "Ama ben onu sadece sert ve küfürbaz olarak tanıyorum."

Grace artık tüm alaycı tavırlarını bırakmıştı ve "Rüyalarını sana yansıtmaya başladı" demeden önce bir süre sessizce yürüdük.

"Bu oyunda iyisin."

Başını salladı, tırmanışın zirvesine ulaştığımızda durakladı. Artık dereyi görebiliyorduk, daha çok bir nehre benziyordu, su altımızdan akıyordu.

Köprüye doğru yürümeye başladığımızda, "Onu suçlamıyorum," dedim. "Her şeyimin böyle elimden alındığını hayal bile edemiyorum. Ameliyatlar, rehabilitasyon ve fizik tedaviyle uzun bir yol kat etti ama... bırakın paten kaymayı, yürüyemiyor bile. Ve eğer beni o şekilde itmeseydi, muhtemelen bu kadar ilerleyemezdim."

"Eminim zor olmuştur," dedi Grace yumuşak bir sesle. "Tüm o baskı." Bunu söyleme şekli, sanki o da bunu anlayabiliyormuş gibiydi.

Ve Vince Tanev'in ağabeyi olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu düşündüğümde, muhtemelen gerçekten yapabileceğini hayal ettim

kendi tarzıyla ilişkilendirir.

"Her şeyin üstüne içmeye başladı ve sarhoş olduğunda? Tam bir canavar," dedim. "Bana karşı, anneme karşı, etrafındaki herkese karşı. Sonra ayılıyor ve sanki deli olan senmişsin, sorun senmişsin gibi sana bağırıyor. Ve bu döngü tekrar eder."

Grace sessiz kaldı, dinledi ve ben bu konuda konuşmaya ne kadar olduğunu fark etmedim - onlarca yıldır serbest kalmayı bekliyormuş gibi dudaklarımdan daha fazla kelime dökülene kadar değil.

"Komik olan şu ki, ben daha iyi oldukça, kariyerim ilerledikçe o daha da sinirleniyor. *Yapabileceğimi* düşündüğü seviyede performans göstermediğimde öfkeden deliye dönüyor, ama sonra performans gösterdiğimde..."

Yutkundum, bedenim fiziksel olarak bundan daha fazlasını söylememe izin vermiyordu.

"Peki ya annen?" Grace sordu.

Bu, çenemin sertleşmesine neden oldu. "Annemin kim olduğunu bile bilmiyorum, babamla ilgilenirken kabuk değiştirmiş halinden başka. Ona karşı empati duymaktan başka bir şey yapmıyor ve ne olursa olsun onun yanında duruyor." Bir attım. "Sahip olduğu çürük omurgayla yapabildiği kadar."

Burun deliklerim alevlendi ama bu sözleri söylemek ne kadar iyi gelse de midem bulandı. Onu seviyordum ve saçma sapan konuşmak istemiyordum.

Ama kendini kurtarabilirdi, ikimizi de kurtarabilirdi - ve bunu yapmamayı seçti.

"Gerçek aşk," dedi Grace sessizce, asma köprünün ayağında duraklayarak.

"Eğer aşk , ben istemiyorum."

Başıyla onayladı ve ben daha hazırlanamadan kendini kollarıma bıraktı.

Sarılması, o küçücük şeye göre çok vahşiceydi. Sanki beni dünyadan koruyabilirmiş gibi beni kendine çekti ve ben de ona sarılmadan sadece bir saniye önce kaskatı kesildim. İlk başta yumuşak ve tereddütlüydüm ama sonra onu sardım, başını göğsüme yaslayıp beni tüm gücüyle sıktığında gözlerimi kapattım.

Boğazım şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı
gergindi. En son ne zaman sarıldığımı hatırlayamıyordum.

"Tüm bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi altımızda akan derenin sesinden ancak kulaklarıma ulaşıyordu.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Geri çekilmeden önce beni son bir kez daha sıktı, bana baktığında gözleri biraz parlıyordu. Ama ne hissediyor olursa olsun gülümsedi, tüm yüzünü kaplayan ve onu bir Noel ağacı gibi aydınlatan türden bir gülümseme.

"Köprüyü son geçen dereye atlamak zorunda!"

Bir şimşek gibi fırladı, sallanan köprüyü koşarak geçerken kesinlikle hiç korkmuyordu. Eski ve harap görünmesini, ortasına doğru ilerledikçe tehlikeli bir şekilde sallanmasını umursamadı. Sadece koştu ve ellerini havaya kaldırarak güldü, at kuyruğu arkasında sallanıyordu.

Özgürlüğün kişileşmiş haliydi.

Ellerim kalçalarımda, onun koşuşunu izlerken bir gülümsemeyi ısırdım. Az önce onunla ne kadar çok şey paylaştığıma inanamıyordum. Kendimi biraz deli gibi hissediyordum, sanki bir sonraki hamlemi yapmadan önce tüm riskleri hesaplamak istemiyordum.

Ben de peşinden koştum, kahkahasının sesini takip ettim ve sessizce köprünün çürük tahtalarının yıkılmaması için dua ettim. Ama sabit duracağına dair bir his vardı içimde.

Yıllardır olmadığım kadar hafiflemiştim.

CHAPTER 13

Dünyadaki En Sevdiğim Ses

Grace

Serin bir esinti derenin üstünden geçerek kaygan tenimi süpürüp geçti. İçimi çektim, anında serinledim, gözlerimi gülümseyerek kapattım ve yüzümü ağaçların arasından süzülen güneşe doğru çevirdim.

Böyle bir şey yoktu.

Hayatta her şeyin ne kadar acil göründüğüne kapılmak kolaydı

- İyi notlar al, üniversiteden mezun ol, işe git, faturalarını öde, bir koca bul, yuva kur, ev al, çocuk yap. Gözlerimiz hep geleceğe, büyük ana planı takip etmeye dikilmiş gibiydi.

Bu sırada etrafımızda hayat devam ediyordu.

Jaxson ve ben çantalarımızı suyun kenarındaki kayalıklara bırakmıştık. Köprüden geçerken ondan önce davranmıştım ve derenin serin suyuna ilk giren de bendim. Akıntıya kapılmamaya dikkat ederek dizime kadar suya girdim ve her şeyi içime çektim.

Uzaktan, Jaxson'ın suya girerken çıkardığı sesin de farkındaydım. Önce bir gözümü, sonra diğerini açtım, sonra ikisi de ardına kadar açıldı.

Tişörtünü çıkarmış ve şortuyla kıyı şeridinde bırakmıştı.

Üzerinde bir çift siyah boxer külottan başka bir şey olmadan dikkatlice soğuk suya girdi, hızlı nefes alıp verirken dudakları kıpırdadı.

"Kahretsin, hava soğuk," diye küfretti ama yüzünde onu hiç görmediğim kadar rahat bir gülümseme vardı.

Öte yandan ben, ağzım bir karış açık orada öylece dururken ve o iç çamaşırından başka bir şey giymeden bana doğru yaklaşırken aklımı başıma toplamaya hiç niyetim yokken şok geçirmiştim.

Dürüst olmak gerekirse, üzerimde şort ve sporcu sütyeni vardı. Mütevazı davranıyor değildim.

Yine de *benim öyle* kaslarım yoktu.

Bu adamı *kalınlıktan* daha iyi tanımlamanın bir yolu yoktu. Göğsü yontulmuştu, karın kaslarının üst çıkıntılarıyla buluşmadan önce göğüs kasları sert ve yuvarlaktı. Ve orada zerre kadar yumuşaklık yoktu - dalgalı bir sekiz-pack'ti, yürüyüşümüzden gelen ter, külotunun bandında kaybolmadan önce göbek deliğinin üzerinden geçen vadiden aşağı akarken beni kızdırıyordu.

Gözlerimi kollarından, kavun büyüklüğündeki pazu kaslarından ya da sağ omzundan bileğine kadar inen siyah ve mavi mürekkepten ayıramıyordum. Vücudunun üst yarısı yeterince dikkat dağıtıcı değilmiş gibi, alt kattaki külotu da hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu.

Kalın kalçaları kumaşı geren kaslarla doluydu ve bu kalçaların arasında belirgin bir çıkıntı vardı.

Kahretsin, büyüktü.

Baktıkça tekrar terlemeye başladım ve Jaxson boğazını temizlediğinde sıçrayıp gözlerimi kaldırarak bakışlarıyla buluştum.

Kıkırdadı, kaşlarını kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni mi kesiyorsun, Nova?"

Lakapla yanaklarım ısındı, bir sonraki nefeste mükemmel dudaklarına sinsi bir gülümseme yayıldığında sıcaklık neredeyse dayanılmazdı.

"Buraya gelene kadar kıçıma bakmamış gibi davranma."

"Ben mi? Ben asla yapmam," dedi avucunu göğsüne yaslayarak. "Öte yandan, o spor sütyeninin içindeki göğüslerin..."

Bir avuç su almak için uzandım, elimden geldiğince topladım ve ona doğru fırlattım. Bana su sıçratırken göğsünden derin bir kıkırdama yükseldi ve sonra koşmaya başladım, kayaların üzerinden atlayabildiğim kadar atlayarak onun ilerleyişinden kurtuldum.

Ki bu anlamsızdı.

Kolayca yetişti, adımları benimkilerden daha emin ve kendinden emindi ve beni bir fıskiye gibi üzerimden su püskürterek havaya savurdu. Nehir buz gibiydi ama onun vücudu benimkine karşı sıcaktı.

Ta ki ikimizi de suya indirene kadar.

Jaxson gülüp saçlarındaki suyu silkelediğinde nefesim tamamen kesilmiş, dudaklarım titreyerek dışarı çıktım. Nefesim kesildiğinde

Bir şekilde yine peşine düştüm, bana yaptığı gibi onu da alt etmek için sırtına tırmandım.

Ama yine işe yaramadı.

Benimle kıyaslandığında devasa boyutlardaydı ve sadece güldü ve beni de kendisiyle birlikte kıyıya doğru sürükledi. Jaxson bana doğru uzandı ve beni vücudunun önüne çekti, ben de ona tutunmaya ve onu batırma görevime devam etmeye çalıştım. Ama daha kendimi toparlayamadan, beni lanet bir mağara adamı gibi omzunun üzerinden fırlattı.

Bu da bana kıçının muhteşem bir görüntüsünü bıraktı.

Külotu artık sırılsıklamdı, her santimini sarıyordu ve attığı her adımda kıçının yan tarafındaki girintinin esnemesini izledim. Artık onunla mücadele etmiyordum ve kayalık kıyıya vardığımızda beni dikkatlice önüne oturttu.

Su, saçlarından göğsüne doğru derisinden aşağıya doğru akıyor, her damla karın kaslarının üzerinde ya da aralarındaki çizgi boyunca yuvarlanıp külotunun bandına doğru kayıyordu.

Üzerine yapışan ıslak kumaşın vurguladığı çıkıntıyı görünce ağzım yine kurudu. Seğirdiğini gördüğümü sandım, bu da bakışlarımı Jaxson'ınkilerle buluşmak için yukarı çekerken kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oldu.

Yutkundu, çenesi gerildi ve sonra başıyla çantalarımızı işaret etti. "Hadi yiyin."

Bankın yanındaki gölgelik alanda piknik yaptık, ikimiz de
Şimdi mesafemizi koruyoruz. Jaxson kendi çantasından iki adet yeniden kullanılabilir su şişesi çıkarıp birini bana uzatırken ben de sırt çantamdan atıştırmalık bir şeyler çıkardım.

Yemek yerken sessizdik, akan su bizim müziğimizdi ve sonra Jaxson çantasından bir kitap çıkardı ve bir ağaca yaslandı. Tel çerçeveli gözlüklerini takıyordu ve bu en sıcak çelişkiydi - bu yırtık, mürekkepli orospu çocuğu elinde bir kitapla bir ağaca yaslanıyor ve kaşları çerçevelerin üstünden çatılıyordu.

Heteroseksüel kadın cinselliği konusunda uzman olduğumu asla iddia etmem, ama bir erkeğin okumasıyla ilgili beynimi her seferinde kısa devre yaptıran bir şey vardı.

Kapağı inceledim.

Gordon Dalbey'den *Eril Ruhu İyileştirmek.* Evet,

memeler. Şimdi daha da ateşli.

Dikkatlice telefonumu çıkardım ve bir kenara koymadan önce onun bir fotoğrafını çektim. Eğer sosyal medyayı seven bir kız olsaydım, bu fotoğrafı okuyan seksi erkekleri paylaşan hesaplardan birine gönderirdim. Bu haliyle, tamamen bencilce bir açgözlülükle sakladım.

"Bunu gördüm," dedi bana bakmadan, bir sayfayı çevirmeden önce yalayarak.

Masummuş gibi davrandım. "Neyi gördün?"

"Sürüngenlik yapıp şaplak bankana benim resmimi ekliyorsun." "Neden bilmiyorum," dedim, ayağa fırlayarak.

Bu yolculukta yanımızda bulunan tek battaniyenin üzerine oturmuştum.

Jaxson'ın dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı, başını sallayıp okumaya geri dönmeden önce gözleri bana kaydı.

Çantamdan gevşek oltamı almadan önce biraz keşif yaparak nehre doğru geri yürüdüm. Piknik yaptığımız açıklığı iki büyük ağaç ayırıyordu, kurulmak için mükemmel bir mesafeydi. Misinanın bir ucunu her iki ağaca da bağladım, oynamaya yetecek kadar gevşek bırakırken tutmaya yetecek kadar gerdim.

Sonra yukarı çıktım, çıplak ayaklarımla çizgide birkaç adım yürüdüm, dengemi sağlamak için kollarımı iki yana açtım.

Her adımı dikkatlice attım, bir sonraki adımı atmadan önce gerektiğinde dengemi düzeltmek için vücudum sağa sola eğildi. Slacklining'de nispeten yeniydim, bu da henüz hiç havalı numaram olmadığı anlamına geliyordu.

Yine de bu beni denemekten alıkoymadı.

Yavaşça zıplamaya başladım, biraz ivme kazanana kadar ipin bükülmesini ve eğilmesini sağladım. Sonra kıçımın üstüne düştüm, beni havaya fırlatmadan önce sadece bir saniyeliğine ipin üzerinde trambolin gibi oturdum. Sevinçten çığlık attım, ayaklarımın üzerine inmeden önce düşüşten karnım döndü. Ellerimi havaya kaldırdım ve Jaxson'ı yarı yolda buldum, kitabı kenara fırlatmıştı, sanki beni sert çamura çarpmaktan kurtarmak için her şeyi riske atmaya hazırdı.

Kıkırdadım. "Siz az inançlısınız!"

"Bana erken beyaz saçlar vermeye çalışmaktan başka ne halt ," diye homurdanarak ayağa kalktı ve sıraya doğru yürüdü.

"Tuz ve biber görünümü çok seksi. Aslında bana teşekkür etmelisin."

Yorumumu duymazdan geldi ve ben de kendimi sabitleyip ipin üzerinde kaldığımda gurur duyarak tekrar ipin üzerine atladım. Bu da acemice bir numaraydı ama gittikçe kolaylaşıyordu.

"Bunu üniversitede öğrendim," diye açıkladım. "Alışveriş merkezinde takılan, frizbi falan oynayan arkadaşlarım vardı. Ve bir gün bu çocuk bir çizgi getirdi. Bu konuda pek iyi değilim," diye ekledim, sanki vücudum bu noktayı göstermeye hevesliymiş gibi arkamı dönmeye çalıştığımda tökezledim. Yine de aynı hızla geri döndüm. "Ama eğlenceli ve zorlayıcı - ki bunu seviyorum."

Jaxson kollarını kavuşturmuş, bir süre etrafta dolanmamı izliyordu. Çizgiden önden bir takla attığımda neredeyse kendini kaybediyordu ama inişi bir kez daha tutturdum ve panikle beni yakalamaya çalıştığını gördüğümde ona göz kırptım.

Tekrar bindiğimde "Hangi okudun?" diye sordu.

Homurdandım. "Fark eder mi?"

"Yani, çoğu insan için, evet." "Felsefe."

"*Felsefe mi?*" yineledi gülerek. "Yüce Tanrım, *neden*?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, sadece kulağa biraz ilginç gelen bir şey seçtim."

"Peki, ne yapmak istiyorsun?"

"Şimdi mi? Çizgiye bir takla at," dedim bir deneme daha yapmadan önce. Sol ayağım ipi yakaladı ama sağ ayağım kaydı ve takla atarak gülerek yere yuvarlandım.

Ben üzerimin tozunu alıp tekrar zıplarken Jaxson burnunun kenarını çimdikledi.

"Mezun oldun demek istedim," dedi. "Peki, şimdi ne olacak? Öğretmenlik mi yapmak istiyorsun?" diye tahmin yürüttü ama sesinin yükselişinden onun da benim kadar bunu yapamayacağımı anladım.

"Seyahat etmek istiyorum," dedim. "Hayatı binlerce farklı insanın gözünden deneyimlemek istiyorum. Dünyanın öbür ucunda güneşin doğuşunu izlemek istiyorum. Daha önce hiç duymadığım yemekler yemek ve onları yapan üzümleri yetiştiren adamlarla şarap içmek istiyorum." Gülümseyerek hatta zıpladım ama sonra uzun bir nefes verdim. "İşe gelince? Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Anlamı?"

"Yani... Bir kariyer gerçekten umurumda değil. Bulunduğum yerde yapabileceğim her işi yaparım. Belki barmenlik yaparım. Belki garsonluk yaparım. Belki deniz yosunu yetiştiririm ya da kano turu rehberi olurum ya da bir çocuk kampında öğle yemeği servisi yaparım." Omuz silktim. "Her yeni iş maceranın bir parçası olacak."

Jaxson gülümsedi. "Bu oldukça havalı."

Verdiği yanıt beni biraz ürküttü. İnsanların bu küçük konuşmayı duyduktan sonra hemen bana sorumsuz ya da kaybolmuş olduğumu, bir gün uyanmak zorunda kalacak bir hayalperest olduğumu söylemelerine alışmıştım.

"Öyle mi?" Güldüm. "Ailemin ya da Amerika'nın çoğunun aynı fikirde olacağını sanmıyorum. Ailemin mezun olduktan sonra bana söz verdiği fonla geçiniyorum. Ondan sonra? Kendimi nasıl besleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Emin olduğum tek şey hayatımı bir ofiste geçiremeyeceğim." Başımı salladım. "Bütün gün bir odacıkta kalmaktansa iki çeyrekliğimi zar zor bir araya getirmeyi tercih ederim."

"*O kadar* zengin olsaydınız, muhtemelen manzaralı bir köşe ofisiniz olurdu."

"Yine de dünyaya bakmak istemiyorum," dedim, sıranın üzerinden atlayıp tam önünde durarak. "Onu bütünüyle yutmak, sunduğu her deneyimi almak, öğreteceği her dersi öğrenmek istiyorum."

Gözleri benimkileri aradı, ararken gözlerinin kenarları biraz kırıştı. "Kimse sana diğer yirmi iki yaşındakiler gibi olmadığını söyledi mi?"

"Gelecek ay yirmi üç yaşıma gireceğim, belki de bu yüzden. Sıra sende," dedim ve sırayı işaret ettim.

"*Benim* sıram mı?"

"Hadi, seni koca bebek. Çık şuraya." Bununla kıçına bir şaplak attım ve bir kahkaha atıp ayağını sıraya koymadan önce bana aval aval baktı. Kolayca adım attı, bu da ondan biraz nefret etmeme neden oldu.

"Bunun gerçekten harika olduğunu düşünüyorum, biliyor musun?" dedi, vücudu canavar gibi gövdesini dengede tutmak için harcadığı çabayla titriyordu. Kollarını iki yana açarak bir adım attı. "Diğer yaşıtlarının yaptığını yapmamana hayranım."

"Şey, buna çok fazla hayran olmayın. Bu daha çok hiçbir şeyde çok iyi olmadığımın ya da dünyayı görmek gibi bir tutkum olmadığının bir işareti. Aksi takdirde farklı olabilirdi." Ona doğru başımı salladım. "Senin ve Vince'in aksine, dünyada pek az insan beş yaşında ne yapmak istediğini tam olarak bilir."

"Kendilerine seçim şansı tanımayan ebeveynlere sahip olan çok fazla insan da yok." "Sanki sevmiyormuşsun gibi söylüyorsun," dedim, dikkatle onu izlerken.

geri döndü ve düşmedi.

Piç kurusu.

"Bunun yalan olduğunu biliyorum, çünkü seni oynarken gördüm."

Başını hafifçe salladı ve bana haksız olmadığımı söyledi.

Konuya daha fazla dalmak istemediğini hissedebiliyordum, bu yüzden konuşmayı ailesinden uzaklaştırmaya çalıştım. Doğal olarak, bu beni kendi ailemi düşünmeye yöneltti.

"Ailemin, ben çamaşır yıkamak için evlerine gelene kadar varlığımı unuttuğundan eminim."

Ugh.

Söylerken bile bu kelimelerden nefret ediyordum. Şaka gibi gelmelerini, eğlenceli ve komik olmalarını istiyordum. Bunun yerine sesim kıskanç, acı ve kırgın çıktı - hayatımda yer vermediğim üç duygu.

"Ew, özür dilerim," dedim gülerek. "Bu kulağa çok önemsiz geliyor. Ailemin beni sevdiğini ve bana değer verdiğini biliyorum. Onların parasıyla yaşıyor olmam da bunu kanıtlıyor. Benim hayatımla da en az Vince'inki kadar ilgilendiklerini biliyorum."

Bu sözleri söylerken bile inanmıyordum, Jaxson'ı ve kendimi doğru olduklarına ikna etmeye çalışıyordum.

"Sadece şu anda çok fazla işim yok. O yüzden her şey yolunda."

Jaxson duraksadı, beni inceledikten sonra sıradan atladı ve durduğum yere doğru yürüdü.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum." "Neyi yapınca?"

"Mutlu olmaktan başka bir şey hissetmeye izniniz yokmuş gibi davranın, sanki üzgün, kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış olmak sizi kötü bir insan yapıyormuş gibi."

Etrafımızdaki her şey sessizleşti.

Su akmayı bıraktı, yavaşlayarak sessiz bir damlaya dönüştü. Rüzgâr esmeyi bıraktı ve ağaçlar kıpırdamadan durdu.

Tek duyduğum göğsümde fazla mesai yapan kalbimdi.

Tek hissettiğim içimi gören bir adamdı.

Gözleri benimkileri tuttu, özür dilemedi, geri adım atmadı.

Bir sonraki nefesim kekeleyerek çıktı ve göğsümün hareketsiz durmak yerine maraton koşuyormuşum gibi nasıl inip kalktığının farkındaydım. Ondan sıcak, esrarengiz bir enerji akıyordu - gözleri benimkileri tutuyor, göğsü aynı şekilde kabarıyordu.

Sonra o gözler dudaklarıma kaydı.

Yap, diye ısrar etti içimdeki ses.

Önce bir fısıltıydı, sonra aralıksız bir ilahiye dönüştü. Ağzımı kendi ağzıyla kapatmak ister gibi ve ben bir santimetre bile kıpırdamadan sessizce ona yalvardım.

Birden sağduyu ağır bastı ve gözlerimi kapattım, ondan uzaklaşırken güldüm ve iyi bir önlem için etrafımda döndüm.

Sana söylediği sözleri dinle, aptal kalbini değil Grace. Tanrı o şeye güvenilemeyeceğini biliyor.

Kendimi toparladıktan sonra gülümseyerek arkamı döndüm ve yanından koşarak geçip sıraya atladım.

"Şunu izle!" Dedim ki.

"Görmezden *gelmeyi* bırak *Grace!*"

Söylediği gerçekle yüzleşmemi sağlama çabası, çizgiden ters bir takla atmaya çalışmamla birlikte alev aldı, sadece aşırıya kaçıp kıçımın üzerine düştüm, geriye doğru yuvarlandım ve bir denizyıldızı gibi yayılmış bir şekilde yere indim.

"Siktir, iyi misin?" diye sordu, yuvarlandığım yere doğru koşarak.

Gülmekten yanıma dikiş atılmıştı ve gözlerimi tekrar açmadan önce karnımı tuttum ve onu üzerimde, elleri dizlerinde ve gözleri stresle dolu bir şekilde buldum.

"Oh, dur," dedim. "Ben iyiyim. Ben bir amigo kızdım, tamam mı? Bundan çok daha kötü inişler yaşadım."

İkna olmuş görünmüyordu.

"Buraya gel," dedim elimi onunkine uzatarak. "Benimle yat."

Bu, kaşlarının arasındaki çizginin yumuşamasına ve gözlerinin biraz açılmasına neden oldu. "Ne yani, toprakta yatamayacak kadar güzel misin?" Alay ettim.

"Hayır," diye homurdandı, dikkatlice yanıma doğru eğildi. "Toprakta yatmanın sıra dışı bir şey olduğunu düşünmeyecek kadar tuhaf mısın?"

"Kapa çeneni ve gözlerini kapat." "Kaba."

Benimkini tekrar açmadım, iç çekerek yanıma yerleştiğini hissettiğimde sadece gülümsedim. O sustuktan sonra doğa bizimle konuştu. Su kayaların üzerinden akıyor ve dereler halinde aşağıya süzülüyordu. Ağaçların arasından esen rüzgâr kulaklarımıza tarihin hikâyelerini fısıldıyordu. Kuşlar uzaklarda bir yerlerde cıvıldıyor, böcekler de onlara eşlik ediyordu.

"Duydun mu?" Yumuşakça sordum. "Dünyada en sevdiğim ses bu."

Derin bir nefes aldım, güneşin tenimde bıraktığı hissin tadını çıkarıyordum, ağaçların gölgesi arada bir güneşi engelliyordu. Jaxson gelmediğinde

Cevap verince gözlerimi açtım ve ona bakmak için dönerken bir elimle gözlerimi korudum.

Ve onun da bana baktığını gördüm.

Gözleri o kadar güzeldi ki canını acıtıyordu - parlak mavi, güneşin aydınlattığı haliyle neredeyse transparan.

"Grace-" diye başladı ama sonra alçak, tehditkâr bir gök gürültüsü ikimizi de duraklattı. Jaxson kaşlarını çattı, ellerini arkasına dayayarak doğrulup gözlerini uzaktaki dağın üzerinde gezinen kara bulutlara dikti.

"Bu hiç iyi görünmüyor," dedim ona katılmak için doğrulduğumda.

"Gitsek iyi olacak." Ayağa kalktı, elini benimkine doğru uzattı ve ben elini tuttuğumda beni öyle kolay kaldırdı ki neredeyse ona çarpıyordum. Elim beni sabitlemek için dışarı fırladı ve çıplak karnını yakaladı.

İkimiz de donup kaldık.

Elini çek, aptal. Ama

yapamadım.

Avucum oraya yapışmış, serin dokunuşumun altında titreyen sıcaklığını hissediyordum. Yutkundum, tenlerimiz arasındaki zıtlığa baktım, onunki mürekkepliydi ve yaşının belirtilerini gösteriyordu, benimki ise bronz, pürüzsüz gençti.

İkimiz de ona dokunduğum yeri izleyip diğerinin bir sonraki hamleyi yapmasını beklerken, orada durduğumuz sürece kalbimin göğsümden fırlayacağını düşündüm.

Benimki elimi daha aşağı kaydırmak, avucumu külotunun içinde büyüyen şişkinliğin üzerinde gezdirmek olurdu.

Ama Jaxson bir iç çekti, sanki acıması gereken biriymişim gibi, sanki arkadaşının ona aşık olan sinir bozucu küçük kız kardeşiymişim gibi elimi çekti.

Bu duygunun ardındaki gerçek boğazımı sıktı.

"Hadi," dedi gözlerini gökyüzüne dikerek. "İşler çığırından çıkmadan arabaya geri dönmeliyiz."

Sonra eşyalarımızı toplamaya başladı, ben hala orada öylece duruyordum. Aptal.

CHAPTER 14

Noktaları

Birleştir Jaxson

Grace ve ben yürüyüşteyken grup sohbeti devam ediyordu.

Tekrar yüklendikten sonra Nashville'e doğru yola çıktık ve onun isteği üzerine bir REI'de durduk. Bana arabada kalmam için söz verdirmişti ve işte buradaydım, park yerinde oturuyordum, derede yüzdüğümüz ve dönüş yolunda yakalandığımız yağmur nedeniyle hala nemliydim.

Nefeslerim eskisinden biraz daha kolay gelirken telefonumu karıştırdım.

Doğruyu söylemek gerekirse, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. İstediğimden değil. Ama o derenin oradayken yapmamam gerektiğini bildiğim şeyleri yapmaya çok yaklaşmıştım ve kendimi toparlamak için onun dükkânda olacağı kadar zamanım vardı.

Onu o kadar çok öpmek istemiştim ki, hâlâ içimdeki arzunun asla kurtulamayacağım bir büyü gibi çalkalandığını hissediyordum.

Ve bana dokunduğunda, o kocaman gözleriyle bana baktığında ve bir sonraki hamleyi yapmamı beklediğinde...

Sikeyim. Kaya gibi sertleşmiştim ve her şeyi riske atmaya hazırdım. Beni kurtaran tek şey o fırtına oldu.

Siktir et deyip teslim *olsaydım* ne olurdu düşüncesinden sıyrıldım ve onun yerine düzinelerce okunmamış mesajın olduğu grup sohbetini açtım.

Fabio: Kadro mu?

Fabio, Carter Fabbri'nin takma adıydı. Akışından dolayı olduğunu düşünmesine izin verdik, ancak gerçek şu ki, soyadıyla bir oyundu ve kadınlarla olan oyununun mutlak bir çöp olduğu konusunda içeriden bir şakaydı.

Zavallı çocuk. Eğer çaylak sezonunda hevesli bir disk tavşanı sayesinde buna son vermemiş olsaydık hala bakire olacağından oldukça emindim.

Hayır, eğer biri En İyi Akış unvanını alacaksa, bu onur Daddy P'ye giderdi. Piçin hepimizin toplamından daha uzun saçları vardı.

Ben .

Yapamam. Şu anda başka bir dadıyla görüşüyorum.

Fabio: Ya bebek bakıcıları konusunda şansınız yaver gitmiyor ya da huysuz olduğunuzda ne kadar korkunç olduğunuzun farkında değilsiniz.

Tanny Boy: Paramı bu seçeneğe yatırıyorum. Onlara bağırdığında ikiden fazla zavallı kızın altına sıçtığına şahit oldum.

Ben bağırmam. Ve bu kadar cahil olmasalardı onları düzeltmek zorunda kalmazdım.

Tanny Boy: Onlar mı cahil, yoksa sen gelmiş geçmiş en imkansız memnun edilmesi gereken insan mısın?

Fabio: Aşırı korumacı bir baba olduğunu da ekleyeceğim.

Daddy P: *Fabio: Peki ya sen

Brittzy? **Fabio:** Brittzyyyyy

Muhtemelen turnuva için antrenman yapıyordur. Alabileceği tüm vuruşlara ihtiyacı var.

Fabio: Sanki bunun yardımı olacak. Brittz'den daha iyi golf oynayan basketbolcular gördüm.

Hey, Brittz. Bok çukurundan çık ve COD oynamaya gel.

Fabio: olsa telefonu yanında olurdu.

Tanny Boy: Onu o kadar sinirlendirene kadar mesajlaşmaya devam edelim ki, dün gece çektiği disk tavşanını sikmeyi bıraksın.

Lanet olası bir röportaj yaptığımı söylediğim kısım kalın kafalarınızın üzerinden geçti mi? Siktirin gidin.

Fabio: Bize mesaj atabiliyorsan o kadar iyi gidiyor olamazsın.

Okudukça kıkırdadım sonra en alta atlayıp bir cevap yazdım.

Özür dilerim, araba kullanıyordum. Turnuvadan önce biraz seyahat etmeye karar verdim.

Fabio: Tabii. Golf dersi alıyorsan sorun değil Brittzy. Bunun için seni utandırmayacağız. **Tanny Boy:** Hayır, birkaç gün içinde seninle ve Daddy P ile yerleri sileriz - hepsi hayırseverlik adına.

Fabio: Görüşme nasıl gitti, P Baba? Yeni bir dadı mı?

Şimdilik.

Tanny Boy: Kız için bir dua çemberi başlatmalıyız.

Carter haç işareti yapan bir adamın gif'ini gönderdi ve onlara nasıl yalan söylediğimi düşünüp midem bulanırken bile kıkırdadım. *Aslında teknik olarak* yalan söylememiştim ama takım arkadaşımın küçük kız kardeşinin benimle seyahat ettiği gerçeğini dikkatlice atlamıştım.

Grace'i ilk gördüğümde Vince'in bana nasıl ters ters baktığı ve tek kelime etmeden bunu düşünmememi söylediği hâlâ gözümün önündeydi. Sonra, Austin'deki o gece parti otobüsünde benimle oturmasını söylemişti.

"*Güvenebileceğim tek kişi sensin."*

Göğsüm suçluluk duygusuyla kıvılcımlandı ve sonra Will'den gelen yan mesajı açtığımda kalbim sıkıştı.

Turnuvada konuşmamız gerek.

Will Perry duygularını paylaşmayı pek seven biri değildi, bu yüzden benimle konuşmak istediyse bu iyi bir şey olamazdı.

Telefonumu neredeyse fırlatmadan önce uzun bir süre mesaja baktım, biri yolcu tarafındaki cama vururken kalbim boğazıma sıçradı.

Grace'ti.

İki kolu kamp ve yürüyüş malzemeleriyle dolu.

- - -

"Nashville'deki Beş Yıldızlı bir otelde pelüş bir yatak yerine toprakta uyumayı tercih eden tek kişi sensin," dedim Grace çadırımızın iç kısmına son rötuşları yaparken ona bakarak.

Çadır - tekil.

En azından iyi büyüklükte bir çadırdı, Grace'in altlarına şişme pedler koyarak yükselttiği iki uyku tulumuna yer vardı. Ama bu, ondan bir adımdan daha az uzakta uyuyacağım gerçeğini değiştirmiyordu.

Bunun getirdiği riski yuttum ve bunun yerine Grace'in ne kadar mutlu göründüğüne odaklanmaya çalıştım.

"Hadi ama! İşte gerçek yolculuk böyle bir şey," diyerek uyku tulumunun üzerine yayıldı. İki şişme yastığı da sabitlemişti ve önce sol tarafına, sonra sağ tarafına yatarak kendininkini test etti ve sonunda memnun bir sırıtışla sırt üstü yattı. "Mükemmel."

"Sen bir kaçıksın."

"Hayatının en iyi uykusu olacak. Güven bana."

"Tennessee sıcağında hiçbir güvenlik hissi olmadan yerde mi?" Dudaklarımı düzleştirdim. "Bunu yuttuğumdan emin değilim."

Grace inledi ve ayağa kalkmadan önce yüzüstü yere kapaklandı. O çadırın içinde tamamen ayakta durabilirken, ben eğilmek zorunda kaldım - bu yüzden çadırın açılışında kaldım, güneş batarken bile terliyordum.

"O Beş Yıldızlı çatı katı süitleri macera anlayışınızı tamamen mahvetmiş."

Bu şaka karşısında bir kahkaha attım. Haksız da sayılmazdı. Çadırda uyumayalı uzun zaman olmuştu - çünkü en iyi otellere erişiminiz olduğunda, bu genellikle göz önünde bulundurduğunuz bir seçenek değildi.

"Haydi," dedi. "Hiç ışığımız kalmadan önce bir ateş yakmalıyız."

"Çünkü hava çok soğuk," diye kestirip attım, o çadırdan çıkıp yanımdan geçerken.

"Çünkü korkunç hayalet hikayeleri anlatmak ve s'mores yapmak için ateşe ihtiyacımız var," dedi, sanki bu gece için en bariz aktivite seçimiymiş ve ben bunu fark etmediğim için aptalın tekiymişim gibi.

Kıpırdamayınca beni bileğimden yakaladı ve var gücüyle çekti - izin vermeseydim bir santim bile kıpırdayamayacaktım.

"*Hadi*," diye homurdandı ve beni kamp alanımızı çevreleyen ağaçlık alana doğru çekti. "Eğlenceli olacak. Söz veriyorum."

Sonra ayrıldık - ben daha büyük odun kütükleri ararken Grace çıra olarak kullanabileceğimiz daha küçük çalılar toplamaya odaklandı. Ateşi yakma işini üstlenmeye çalıştığımda beni hemen dirsekleyerek yolumdan çekti, çakmağı bana doğrulttu ve bunu kendi başına yapabilecek bağımsız bir kadın olduğu konusunda uyardı.

Ve yaptı da.

Kamp yerimizin kurulmasına ve odunların toplanmasına yardım ettim ama ben olmasaydım hepsini kendi başına yapabileceğinden hiç şüphem yoktu. Yine de bu düşünceden hoşlanmadım - onun bu durumda yalnız olması. Bir çadır dünyadaki en az güvenli barınaktı ve bir kampçı kodu olup olmaması ve herkesin birbirini kollaması umurumda değildi.

Hayatını tehlikeye atmak için tek gereken bencil, hasta bir piçti.

Kendi kendime güldüm, kafamı salladım ve bu düşünceyi kafamdan attım. Ben onun babası değildim. Bu şekilde *dünyayı* dolaşmak üzereydi ve onu durdurabilecek son kişi bendim.

Ama o bunu yaparken onu korumak için yanıp tutuşmama engel olamadıysam ne olayım?

"gülüyorsun sen?" Grace nerede olduğumu izleyerek sordu

REI'den aldığı çubuklardan birinin üzerinde bir lokumu dikkatlice döndürüyordu. Akşam yemeğinde sosisli sandviç yemiştik - çocukluğumdan beri yediğimi hatırlamıyorum.

Cevap vermek yerine etrafımıza baktım, üzerimizdeki ağaçların gölgesine ve yaprakların arasından seçebildiğim soluk yıldızlara baktım. Sessiz değildi ama alışık olduğumdan ilginç bir değişiklikti. Tampa'da olduğu gibi trafik, kahkahalar ve müzik yerine ateşin çıtırtısı, ara sıra bir baykuşun ötüşü, yaprakları hışırdatan rüzgâr vardı.

"İyi, komik şakalarını kendine sakla," dedi Grace ve sonra kendi lokumlarından birini delip ateşin ortasına attı. Bir saniye içinde tutuştu ve Grace onu çekip izlerken deli gibi yanmaya başladı. Alevi üfleyerek söndürmeden önce tüm marshmallow'un siyah, çıtır bir şey olmasını bekledi.

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra ona baktım. "Sen bir canavarsın."

"Hayır, ben bir dahiyim," diye karşı çıktı. "Ebegümeci kızartmanın tek yolu bu."

"Kesinlikle katılmıyorum. Benimkine baksana," dedim, başımla ateşin ucunda tavuk çevirir gibi yavaşça döndürdüğüm yeri işaret ederek. "Bu şey mükemmel bir şekilde kızaracak."

Grace bunun onu etkilemediğini belirten bir yüz ifadesi takındı ve ardından marshmallow'u ve bir parça bitter çikolatayı iki graham krakerinin arasına sıkıştırdı ve bilinen en büyük ısırığı alarak marshmallow'un ellerinden taşıp dudaklarına yapışmasına neden oldu.

Dudaklarını temizlemek için yaladı ama tek yaptığı bakışlarımı onlara çekmek oldu ve kaburgalarımın arasındaki o sahiplenme kıvılcımını yeniden hissettim.

Gözlerimi ayırdım ve ateşe odaklandım.

"Sanırım çocukken hiç kampa gitmedin?" Grace sordu.

"Neden böyle düşündün?"

"Buna önsezi diyebilirsiniz," dedi gülerek.

Yapışkan beyaz tatlılığı yalanıp yutulmak için yalvarırken ona tekrar bakmaya cesaret edemeyerek yer değiştirdim.

"Lisedeyken birkaç kez gitmiştim," dedim. "Bazı arkadaşlarımla Banff'a gider, hafta sonunu orada geçirirdik. Tabii ki genellikle arabalarımızda uyur ve yemekten çok bira içerdik. Ama çocukken?" Burnumu çektim. "Hayır."

"Yaşadığınız yere bakılırsa şaşırtıcı."

"Kamp yapmak tekerlekli sandalyedeki biri için hiç de kolay değil," dedim. "Ve annemle benim isteyeceğimiz son şey babamı sinirlendirecek bir durumdu. Eminim ben daha gençken, kazadan önce gitmişizdir... Sadece tam olarak hatırlamıyorum."

Grace başını salladı ve sonra esnedi, bu hareket küçük ağzını genişletti. Uykulu bir gülümsemeyle ağzını kapattı. "Özür dilerim."

"Esnemek için mi?"

Kaşlarını çattı, sonra kıkırdadı. "Her zamanki neşeli halim olmadığım için sanırım."

"Yorgun olduğun için üzülmene gerek yok." Bu

onu sersemletmiş gibiydi - ki bu çok gülünçtü.

"Al, bitir şunu," dedim, çikolatalı graham krakerinin üzerine bir tane daha bok gibi yanmış marshmallow dizdiği yeri başımla işaret ederek. "Ve seni yatağa götürelim."

Marşmelovum nihayet mükemmel bir şekilde pişmişti - hafif kahverengi ve yağlı bir merkezi vardı. Oturduğum yerden kalkmadan önce parmaklarımı yalayarak başka hiçbir şey yapmadan yedim.

Grace işini bitirdiğinde onunla birlikte tuvalete doğru yürüdüm, dişlerimi hızlıca fırçaladıktan sonra kadınlar tuvaletinin önünde lanet bir güvenlik görevlisi gibi nöbet tuttum. Orada durdukça göz kapaklarımın ağırlaştığını hissediyordum, ta ki Grace o lanet uyku şortlarından bir çift daha giyip tuvaletten çıkana kadar.

Bu şeyler beni kesinlikle öldürecekti - özellikle de her renkten varmış gibi göründüğü için.

Çok dayanıksız ve inceydiler ve giydiği küçük spagetti askılı gömlekle eşleştirildiğinde - elbette sütyensiz - vücudunun her kıvrımını ve eğimini çizebiliyordum. O bronz, yağsız bacakları ve beni kızdırmak için ortaya çıkan göbeğinin sadece bir şeridi ile bana doğru yürümesini izlemek beni lanet olası aklımdan çıkarmaya yetti.

Karnının görebildiğim kısmında Büyükayı takımyıldızının sapı gibi zigzag şeklinde üç çil vardı.

Tanrım, o tepeyi biraz daha yukarı kaldırmayı, dilimle noktaları birleştirmeyi ne kadar da çok istiyordum.

Dudaklarının kenarlarını kaldırarak durduğum yere doğru yürüdü.

"Şimdi buldog kim?" diye alay etti.

Sitemize geri dönerken ikimiz de sessizdik - Grace yorgun olduğu için, ben de yeni mantramı aptal kafama çakmaya çalıştığım için.

Takım arkadaşının küçük kız kardeşi. Takım arkadaşının küçük kız kardeşi.

Arabayı ve içindeki tüm eşyalarımızı kilitledikten sonra ateşimizi söndürdüm ve çadıra tırmandık.

Grace önemli bir şey yokmuş gibi davrandı. Uyku tulumunun içine daldı, yerleşip fermuarını çekerken sevinçle inledi. "Bu yürüyüşten sonra bir *bebek* gibi uyuyacağım," dedi.

Bu bizden biri yapar.

Gülümsemeye çalıştım ama çadırın kendi tarafıma uzanırken ona dokunmadığımdan emin olmaya odaklanmıştım. Uyku tulumunun içine giremeyecek kadar sıcaktı, bu yüzden tulumun üstüne uzandım. İkimizin de yerinde olduğunu hissettiğimde telefonumun fenerini kapattım ve attım. Günün büyük bölümünde arabada şarjda olması iyi bir şeydi.

Bir kolumu başımın altına uzatıp çadırın tavanına baktım. Az da olsa esintiyi içeri alan iki havalandırma deliği vardı ve Grace rahatlamaya çalışırken üzerimizdeki ay ışığıyla oynayan ağaçları izledim.

Aslında oldukça yorgundum ama etrafımızdaki her ses beni alarma geçiriyordu. Grace'e söylemedim ama uyku tulumumun altına bir bıçak saklamıştım.

Hiç bıçak *kullandım* mı? Tabii ki hayır. Ama mecbur kalırsam bu gece çok hızlı öğrenmeye hazırdım.

Babamdan bir hediyeydi ve o zamandan beri başucumdaki masada duruyordu. Bana bir erkeğin her zaman kendini ve ailesini koruması gerektiğini söylemişti.

Bunu söylediğinde homurdandım ve bana öyle hızlı bir şekilde ters vurdu ki, darbe aldığımı fark edene kadar kan tadı alıyordum.

Onunla ilgili anılarımın çoğunun böyle olmasından nefret ediyordum. Onunla kaç güzel gün geçirdiğimin, bana kaç kez nasıl daha iyi oynayacağımı öğrettiğinin ve sonra galibiyetlerimi kutladığının bir önemi yoktu. O kadar büyümüştü ki

Yıllar geçtikçe, tüm bunların şu anda olduğu adamın enkazıyla , iyiliğin yıllarca kötülüğün altında kalmasına içerledi.

Yine de, her zaman onun onayını isteyen, kahramanım olduğu zamanki gibi olmak isteyen büyük bir parçam olacaktı. Nedenini asla anlayamayacaktım ama gerçek buydu. Bu yüzden, o bıçak - ondan aldığım tek hediyelerden biri - bana verdiği günden beri yatağımın yanında duruyordu.

Seyahat ettiğimde bile.

Bu gece, başımın birkaç santim altındaydı, kılıflıydı ve ihtiyacım olduğunda hazırdı.

"Ne düşünüyorsun?"

Sesini duyunca biraz sarsıldım. "Yorgun olduğunu sanıyordum."

"Yorgun değil misin?"

"Oraya geliyorum."

"Peki o zaman ne düşünüyorsun?"

Dudaklarımı ıslatarak bir iç çektim. Bir gün içinde ailem hakkında o kadar çok konuşmuştum ki bir daha asla konuşmak istemiyordum. Bu yüzden yalan söyledim. "Sadece yarınki rotamızı düşünüyordum."

Çadırın karanlığında diğer tüm duyularım devreye girdi. Grace kımıldadıkça uyku tulumunun hışırtısını duyabiliyor, yaklaştıkça saçlarının kokusunu alabiliyordum - narenciye ve deniz tuzu.

Ormanda bile okyanus gibi kokuyordu.

Her şeyden çok, onun vücudu benimkine yaslandığında kalbimin göğüs kafesime çarpışını hissettim.

Dönüşün onu bana doğru yaklaştırdığını fark ettiğinde gülmesini bekledim ama gülmedi. Öylece kaldı - ön kısmı bir yapboz parçası gibi yan tarafıma oturuyordu.

Uyku tulumunun bizi ayırması önemli değildi. Teninin tulumun içinden yandığını hissettim.

"Her şey yolunda," diye fısıldayarak söz verdi. "Herkes için her şey olman gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama bu gece sadece dinlenebilirsin."

Tüm hava sönen bir balon gibi beni terk etti, ciğerlerim kendini tamamen boşalttı. Bu sözler tüylerimi diken diken ettiği kadar beni rahatlattı da.

Daha önce hiç böyle bir cümleye sıkıştırılmamıştım ve bu kadın bunu kolaylıkla yaptı - sanki bana yazın sıcak, kışın soğuk olduğunu söylüyordu.

Uyku tulumunun hışırtısını tekrar duydum ve ardından sıcak dudaklar çeneme bastırdı.

"İyi geceler, Jaxson Brittain," diye nefes aldı öpücüğünün yaktığı yere doğru. Sonra tüm vücut ısısını da yanına alarak yuvarlandı.

Tüm mantığa rağmen, bunu yaptığında bir ürperti kapladı - sanki hava seksen yerine yirmi dereceymiş gibi.

"İyi geceler Nova," diye yineledim, boğazım düğümlenmişti.

Neredeyse anında uykuya daldı, nefes alıp vermesi derinleşti ve uzadı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kısa bir süre sonra bayılmışım.

Sabah uyku tulumlarımızı toplayıp tekrar yola çıkmaya hazırlanırken gururumu ayaklarımın altına alıp bunu yüksek sesle itiraf etmek zorunda kaldım.

Çünkü o haklıydı.

Hayatımın en iyi gece uykusuydu.

CHAPTER 15

Küçük Sırrımız

Grace

Kardeşim beni aradığında Nashville'in yaklaşık iki saat kuzeybatısındaydık.

SUV'a bağlı olan benim telefonumdu, ekranda bir harita vardı ve hoparlörlerden 70'lerin şarkı listesi çalıyordu. Rock, pop ve diskonun bir karışımıydı ve "Hot Stuff" bir telefon görüşmesiyle kesildi, BIG BRO büyük harflerle ekrana yayılıyordu.

Jaxson'ın burun delikleri önce ekrana, sonra bana bakarken alevlendi ve cevap verirken bir parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Bana yarınki aptal golf turnuvası için oyun günü dansı istediğini söyleme, çünkü cevabım *hayır*," diye cevap verdim ve ağabeyimin derin kıkırdamasının sesi arabayı doldurdu.

Jaxson sürücü koltuğunda tahta gibi kesilmişti.

"Sadece seni kontrol etmek için aramıştım ama şimdi sen söyleyince..."

"HAYIR," diye tekrar vurguladım. "Her hokey maçında bunu yapmak zorunda kalmam yeterince kötü. Tüm bunlar sen lisedeyken kötü bir ruh halindeyken iyi bir kız kardeş olmaya çalıştığım için oldu."

"Dürüst ol, seviyorsun."

Homurdandım ama haksız değildi. Her maçtan önce o telefonları dört gözle beklerdim, küçük de olsa onun maç öncesi ritüelinin bir parçası olduğumu bilirdim. Kardeşim profesyonel bir hokey oyuncusuydu. Benimle bağını koparmak için her türlü sebebi vardı ama asla koparmadı.

"*Seni* seviyorum," diye düzelttim. "Buna katlanmamın tek nedeni de bu." "Tabii, tabii. Neredesin?" diye sordu.

Jaxson'la bakıştık ve yemin ederim altına sıçmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Takım arkadaşlarından biriyle arabada," dedim ve Jaxson'ın gözleri iki kat büyüdü, araba yeniden ortalanmadan önce yolun engebeli kenarına çarpacak kadar yön değiştirdi. "Aslında tam da sen kabaca araya girmeden önce kısa bir sevişme için kenara çekmeyi düşünüyorduk."

Telefonun diğer ucunda bir an sessizlik oldu ve Jaxson'ın kafası yola bakmakla gözleriyle bana *ne halt* ettiğini sormak arasında gidip geldi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve sonra Vince bir nefes verdi. "Hiç komik değil."

"Öyle olduğunu sanıyordum."

Jaxson, Vince'in bana inanmadığını anlayınca biraz rahatladı. İnanmak için bir nedeni yoktu. Hayatı boyunca tüm arkadaşlarını benden korkutmuştu ve hiçbirinin onu test edecek kadar aptal olmayacağını biliyordu.

Jaxson'ın riski bildiğini ama yine de burada olduğunu fark ettiğimde dudaklarımda kıvrılan gülümsemeyi gizleyemedim.

Bunun ne anlama geldiğini ama düşünmek hoşuma gidiyordu.

Aptal.

Başımı belaya sokan şey buydu. Jaxson, aslında bir ayrılık bile olmayan bir ayrılıktan sonra kendimi daha iyi hissetmem için beni arabayla gezdirmeyi teklif etmişti çünkü teknik olarak çıkmıyorduk bile.

Ve zavallı adamı bir yolculuğa sürüklemiştim.

Bunu kabul ettiğinde bile, arçizgiyi çizdiğinden, bana ne olduğumuzu ve ne olmadığımızı hatırlattığından emin oldu. Bana mümkün olan her şekilde bunun sadece bir arkadaş olduğunu söylüyordu.

Yine de burada olmak istemeseydi, olmazdı. Bana kolayca gülüp geçebilir ve hayır diyebilirdi. Hâlâ kardeşimin kanepesinde aylak aylak oturuyor ve üzüntümden burrito yapıyor olabilirdim.

Onun yerine, Jaxson Brittain ile arabadaydım.

Belki de aptalcaydı, belki de bir şeyler okuyordum.

Ama *yemin ederim* o da beni öpmek istiyordu, en az benim öpmek istediğim kadar.

Onu.

Tabii şu *anda* daha çok beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. I Sanırım benim küçük şakam da ona pek komik gelmedi.

"Kentucky'deyim," dedim, gerekmediği halde yalan söylemeye zahmet etmedim. Ailem benim göçebe davranışlarıma alışkındı, bu yüzden ABD'nin kuş uçmaz kervan geçmez bir yerinde olmam onlar için hiç de garip olmayacaktı. "Ama merak etmeyin, yarın turnuvanızda olacağım. Annem ve babamla orada buluşacağım."

"Güzel. Hayırseverlik adına hükmetmemi izleyebilirsin." "Alçakgönüllülüğünün sezon dışında daha da güçlendiğini görüyorum."

"Sadece kendinden emin, kardeşim," diye düzeltti. "Maven ve ben şimdi toplanıyoruz, bu gece St. Louis'e uçuyoruz." "İyi misin?" diye sormadan önce bir süre sessizlik oldu.

"Oh, beni bilirsin. Yaklaşık yirmi dört saat boyunca üzgünüm ve sonra bu saçmalıkları geride bırakıyorum."

"O benim kardeşim. O eziğe hak etmediği enerjiyi verme."

Gülümsedim ama Jaxson'ın bu cevaptan nefret ediyormuş gibi başını hafifçe kaçırmadım. Dün derede bana söylediği şeyi düşündüm. *"Bunu yapmandan nefret ediyorum - hiçbir şey hissetmeye iznin yokmuş gibi davranmandan Ama mutlu olmak, sanki üzgün, kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış olmak sizi kötü bir insan yaparmış gibi."*

Yutkundum.

Neden böyle hissettim?

Ne zamandan beri mutlu olmaktan başka her şey bana yük gibi başladı?

"Seni tutmayacağım. Sadece istedim-" "Selam, Gracie!"

Sözünü kesen Maven oldu ve ben de kocaman gülümsedim. "Hey, Mave." "Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum! Livia da bizimle geliyor. Ne olmuş yani? Erkekler sopalarla toplara vururken, *kızlar* sarhoş olabilir ve bizi golf arabasıyla gezdirmesi için seksi bir yardımcıya para ödeyebilir."

"Hayatına değer veren herhangi bir caddie kızımın yanına yaklaşmaması gerektiğini bilir," diye homurdandı Vince ve ben de gözlerimi devirdim.

"Sakin ol, psikopat. Gecenin sonunda arabacı rayları *ben* olacağım."

Bu şaka karşısında gururla sırıttım, bu da Maven'ın gülmesine ve Vince'in hapse nasıl gireceğini anlatmasına neden oldu. Jaxson'a baktığımda kendi kendime gülüyordum.

Ama en az kardeşim kadar cani görünüyordu.

Bakışlarımı ona diktim ve küçük şakamın onu kıskandırmış olabileceği düşüncesiyle daha da büyük bir gülümsemeyle gülümsedim.

Kıskanmasını istedim. Beni yine mağara adamı tarzında omzuna atmasını ve bundan sonra bana dokunan tek erkeğin *kendisi olacağını* söylemesini istiyordum.

Tanrım, benim sorunum neydi?

Maven, Vince'e dönerek, "Kardeşini aşırı ısınmadan önce havuza atmaya gidiyorum," dedi ve beni hâlâ turnuvadaki her erkekten uzak durmam konusunda uyarıyordu. "Seni seviyorum, yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim gülerek ve sonra aramayı sonlandırdım ve "Hot Stuff" kaldığı yerden devam etti.

Arabanın üzerine garip bir gerginlik çöktü ve Jaxson'ın direksiyonu ne kadar sert kavradığının farkındaydım. Sonra öne doğru uzandı ve müziğin sesini kıstı.

"Yarın için bir oyun planına ihtiyacımız var."

Bu ima karşısında göğsüm sıkışmıştı, ben telefonda konuşurken o muhtemelen yarın hepimizin aynı yerde olacağını fark ederek çılgına dönmüştü. Nedenini bilmiyordum ama küçük bir parçam belki de Vince'e birlikte olduğumuzu söyler diye düşündü. Yanlış bir şey yapmış değildik. Yolculuk yapan iki arkadaştık sadece.

Bunu düşünürken bile saçma olduğunu biliyordum.

Vince bunu asla kabul etmezdi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Hangi duyguyu daha güçlü hissettiğimi bilmiyordum - Jaxson'ın beni sır olarak saklamak istemesi mi incitmişti, yoksa beni mutlu etmek adına kardeşime karşı affedilmez bir suç olacağını ikimizin de bildiği bir şeyi göze alması mı sevindirmişti?

Hiç kimsenin bana ve neşeme bu kadar öncelik verdiğini hatırlamıyordum.

Göğsüm yine sıkıştı, ama bu sefer daha az acı verici ve daha çok umut gibiydi - ağır bir botla ezmem gerekiyordu.

"Merak etme," dedim ona, ayaklarımı gösterge paneline dayayarak. "Ben çoktan hallettim."

"Nasıl yani?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Sakin ol. Beni havaalanına bırak, ben de annemi ve babamı arayıp indiğimi söyleyeyim. Beni alacaklar ve turnuva bittiğinde beni geri götürecekler ve sen de beni tekrar alacaksın. Güven bana.

- Artık uçuşlarımı kontrol etmiyorlar. Sadece havalanıp bir yerlere gitmeme alıştılar. Ve bu şekilde kimse bizi birlikte görmeyecek." Bir dirseğimi konsola yasladım, sonra çenemi elime dayayıp ona gülümsedim. "Küçük sırrımız güvende Brittzy. Söz veriyorum."

Bunun üzerine kaşlarını çattı ve korkusunun gittiğini, yerini suçluluk ve pişmanlık gibi bir şeyin aldığını gördüm. "Grace, umarım düşünmüyorsundur-
"

"BU ÇIKIŞI KULLAN!"

İçimde uğuldayan heyecanla Jaxson'ın sözünü kestim, yanından geçene kadar gözlerim reklam panosuna

"Ne?"

"Şimdi!" Direksiyonu tutarak söyledim. Çıkış şeridinin açık olduğundan emin oldum ve sonra bizi oraya doğru yönlendirecek kadar çektim.

Jaxson yavaşladı ve kontrolü ele alırken elime vurarak uzaklaştırdı. "Tamam deli, lütfen bizi öldürtme." Başını salladı ama ben koltuğumda zıplarken hem şaşkınlık hem de eğlenceyle beni izliyordu. "İşemen falan mı gerekiyor?"

"Hayır, sadece bir sonraki yolculuk durağımızı buldum."

Kaşlarını çattı, çıkışın dibinde bekleyen kırmızı ışıkta durdu. Ve bu mükemmeldi, çünkü tek yapmam gereken sırıtışımı tutmak ve caddenin karşısındaki tabelayı işaret etmekti.

IRIS FESTİVALİ - 17.4 MİL

Sağ tarafı gösteren bir ok vardı ve Jaxson bana dönüp baktığında kaşlarımı salladım. Iris Festivali'nin düzenlendiğini tamamen unutmuştum ve Kentucky'nin doğru bölgesinden geçerken festivale rastlamıştık. Bu bir EDM festivaliydi, düzinelerce sanatçının ve binlerce katılımcının yer aldığı birkaç günlük bir festival. Bu saatte ancak genel giriş bileti alabileceğimizi bakmadan biliyordum ama içeri girip dans etmek için ihtiyacımız olan tek şey buydu.

Jaxson yapmak istediği son şeymiş gibi içini çekti.

Ama tekerleği doğru kesti ve heyecanlı bir zafer çığlığı atarak ellerimi havaya kaldırdığımda gülümsediğini gördüğümü sandım.

CHAPTER 16

Büyük Bela Grace

Iris Festivali, iki büyük sahne ve aralarında panayır benzeri oyunlar ve gezintilerden oluşan bir oyun alanı ile üç futbol sahası uzunluğunda yayıldı. Daha park etmeden önce müziğin sesini duymuştuk ve şimdi içeride olduğumuz için kalp atışları gibi içimde gümbürdüyordu.

"Burası cennet," dedim, ışıltılı kıyafetlere, her yöndeki direklerde dalgalanan yaratıcı bayraklara, baloncuklara, parıltılara ve ışıklara bakarken gözlerimi kocaman açarak. Herkes gülümsüyor, kahkaha atıyor, dans ediyor ve sadece... *vibing* yapıyordu.

"Sence Tanrı parti yapmayı seviyor mu?" Jaxson şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle etrafına bakınarak sordu. Koyu renk havacı gözlükleri takmıştı ve yüzünü gizlemek için şapkasını aşağı doğru çekmişti. Otoparka girene kadar bunu - hayranları tarafından tartaklanacağını - düşünmemiştim bile. Ama ona bir çıkış yolu gösterdiğimde, sorun olmayacağını söyleyerek reddetti.

Bana onun kardeşim kadar tanınmadığını, sadece gerçek hokey hayranlarının onun kim olduğunu bildiğini söyledi.

Yine de, evden her çıkmak istediğinizde bunu düşünmek zorunda kalmak zor olmalıydı.

"Kesinlikle öyle," dedim. "Ayrıca sevimli rave kıyafetlerini ve house müziği de onaylıyor."

"Tanrı artık bir kadın mı?"

"Her zaman öyleydi. Devam et," diye takıldım ve sonra kolumu onunkinden geçirip onu dönme dolaba doğru sürükledim.

Neyse ki kimse Jaxson'ın kim olduğunu fark etmedi. Bahse girerim kafaları iyiydi ve bırakın Tampa'dan bir hokey oyuncusunu, burada olsa kendi kardeşlerini bile tanıyamazlardı. Tanınmış *olsa* bile herkes onu rahat bırakmış da olabilir.

Hangisi olursa olsun, minnettardım. Jaxson tamamen bana aitmiş gibi hissediyordum.

Ne kadar kalmayı planladığımızdan bahsetmedik ama saatler dakikalar gibi geçti. Panayır araçlarına bindik - çarpışan arabalar, fermuar, çuval bezine benzeyen bir şeyin üzerinde bindiğimiz devasa bir kaydırak. Favorimiz Gravitron'du, uzay gemisi görünümlü bir mekanizma bizi o kadar hızlı döndürüyordu ki içindeki duvara yapışıyorduk. Elimi uzatmaya çalıştım ama merkezkaç kuvvetine karşı koyamadığım için elim geri gelip suratıma bir tokat attı. Jaxson'ın o anki kadar güldüğünü hiç görmemiştim.

Hindi budu ve huni kek yedik ve uzaylı şeklindeki bir bardaktan mavi limonata içtik.

Satıcı stantlarını dolaştık, burada ışıklı pembe bir kovboy şapkası ve hemen satın almak zorunda kaldığım bir çift sarı yıldız güneş gözlüğü buldum. Ayrıca Jaxson'a müziğin ritmine göre dans eden ışıklı bir LED maske taktım.

Artık tanınmak konusunda endişelenmesine *kesinlikle* gerek yoktu.

Bu sırada her sahneden müzik sesleri yükseliyor, etraflarındaki kalabalık da müzikle birlikte sallanıyordu. Eller, bayraklar, işaretler - hepsi aynı dalga üzerinde yüzüyormuş gibi birlikte hareket ediyordu.

Güneş batmaya başladığında Jaxson, "Birazdan yola çıkmalıyız," dedi. Parlak pembe bir gökyüzünün fon oluşturduğu festival altın sarısı bir parıltıyla aydınlandı.

"Ne? Henüz ayrılamayız! İnan bana, geceleri daha da güzel oluyor."

Jaxson dudağını çiğneyerek düşündü, ışıklı maske elinin altında yanıp sönüyordu.

"Haydi," dedim düşünen yüzünün önüne geçerek. "St. Louis'e iki saatten daha az bir mesafedeyiz. Saat onda buradan çıkarsak, bir saat yol gider, gece için bir otele yerleşir ve yolun geri kalanını yarın tamamlarız. Senin başlama saatin ne zaman?"

"On bir."

"*Gördün* mü?" dedim. "Daha çok zamanımız var. Hadi Brittzy," diye kışkırttım, biraz daha yaklaşarak. "Benimle dans etmek istemiyor musun?"

Onu ana sahneye doğru çekmeye başlamıştım bile, kalçalarımı döndürmeye başladığımda bir kaşım kalkmıştı. İkimiz de çok iyi biliyorduk ki eğer o istemezse onu kendimle birlikte çekemezdim. Benim en az iki katım boy ve kilodaydı.

Ama onu sürüklememe izin verdi, gökyüzüne bakıp başını sallarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Sonra maskesini geri takacak kadar uzun süre şapkasını çıkardı ve kazandığımı anladım.

Güldüm, kalabalığın içinde bize yol gösterebilmek için dönerken elini elimde tuttum.

Yakın olmak, sahneye doğru ilerleyebildiğim kadar ilerlemek istiyordum. İşin sırrı dans ederek ilerlemekti, ben de aynen öyle yaptım.

Jaxson'ın elini başımın üzerinde tuttum, omuzlarımı sallamadan ve kalçalarımı yuvarlamadan önce kendimi onun altında döndürdüm. Her adımda kalabalıkla birlikte dans ettim ve festivallerin en sevdiğim yanı da buydu - herkes dans ediyordu. Kimse üzülmedi, kimse bizi sahnenin yanındaki yerlerinde hakları varmış gibi geri itmedi. Hepsi yer açtı.

Herkese kapımız açıktı.

Yine de sahneye yaklaştıkça kalabalık daha da yoğunlaşıyordu. Çok geçmeden, kıpırdayacak yer kalmamıştı ve sahnenin kubbesi bizi dünyadan koruyan bir balon gibi üzerimize uzanıyordu.

Müzik daha yüksek, daha ağırdı, her vuruş içimde titreşiyordu.

Işıklar kör ediciydi, sis hipnotik bir dansla altlarında dönüyordu.

Vücut ısısı her açıdan etrafımızı sarmıştı - kalçalar hareket ediyor, eller havada, herkes kendini müziğe teslim ediyordu.

Ulaşabileceğimizi düşündüğüm kadar yakın küçük bir açıklık buldum ve sonra Jaxson'a dönerek iyi olduğundan emin oldum.

Güneş ışığının son kırıntıları da kayboluyordu, festivalin ötesindeki gökyüzü artık tozlu bir maviydi. Kalabalık parlamaya başladı, kostümler ve işaretler tıpkı Jaxson'ın maskesi gibi ritimle yanıp sönüyordu. Etrafımızın binlerce insanla çevrili olmasının bir önemi yoktu.

Tek görebildiğim oydu.

Şapkasını çıkardığında saçları darmadağınıktı, kahverengi teller terden nemlenmişti ve Austin'de o gece olduğundan biraz daha uzundu. Sonra maskesini çıkardı, bir elini gülümseyerek yüzünde gezdirdi, gözlerini tepeden akan ışıklara dikti. Bu gözler geniş ve meraklıydı. Her şeyi alıyor, bir şekilde kendimizi içinde bulduğumuz bu anı hissediyordu.

Onu böyle rahat, mutlu ve *özgür* görmek hoşuma gidiyordu.

Etrafımızdaki insan kalabalığı canlı bir şey gibi titreşiyor, yavaşça her taraftan içeri doğru itiliyordu. Arkamdan bir darbe aldım ve kendimi

Kendimi sabitlemek için ellerimi Jaxson'ın koluna koydum. Beni düzeltmek için bir adım attı, maskesini yere bıraktı ve şapkasını geriye doğru taktı. Ama o hareket eder etmez arkasındaki boşluğa biri kaydı.

Birbirimize sıkışmıştık, her vuruş bizi daha da yakınlaştırıyordu, ta ki aramızda neredeyse bir santim boşluk kalana kadar.

Tuttuğum koluna yayılan mürekkebi inceledim, sarı ve beyaz ışıkların parıltılarıyla aydınlanan mavi ve siyah. Gözlerim oradan yukarı doğru çıktı, gergin ön kollarını, pazularının kabarıklığını, tişörtünün yakasına kadar dolaştı.

Boğazına hafifçe dokunana kadar parmak uçlarımın gözlerimle aynı yolu izlediğini fark etmemiştim ve yutkunduğunu hissettim, hareket sıkıydı.

Gözlerim onunkilere kaydı ama elimi çekmedim.

Onun yerine, bir başkası arkamda sıkışıp sahneye yaklaşmaya çalışırken, benimki de ona katılmaya geldi.

Bu, aramızda kalan azıcık boşluğu da yok etti.

Vücut ısısı benimkini sardığında ürperdim, ellerim göğsüne yaslanırken onunkiler kalçalarımın üzerinde *zar zor duruyordu*. Sanki beni sadece sabit tutacak kadar tutmakla beni kendine doğru çekmek arasında kalmış gibiydi.

Parmak uçlarım göğsünde daireler çizdi.

Tembelce.

Cesurca.

Ve içimde bir gram bile alkol yoktu, herhangi bir uyuşturucuya da *ihtiyacım* yoktu. Dokunuşumun altında titremesini hissederek kafayı bulmuştum.

Ellerinin kalçalarımı kavraması, beni olduğum yerde tutmakla daha yakına çekmek arasında gidip gelirken morartacak kadar sıkı kavraması beni mest etti. Bir elimi karnında tutarken, diğer elimi şortunun dikişinin üzerinde gezdirdiğimde, müzikten bile duyduğum kısık inilti vızıltımı artırdı.

Taş gibiydi.

Ayrıca çok *iriydi*.

Kendime engel olamıyordum. Ona zar zor dokunmak, dokunuşumun onu bu şekilde etkilediğini bildiğimde onu sadece kızdırmak yeterli değildi. Bu güç vericiydi ve bu tür bir güç beni o kadar açgözlü yaptı ki kendimi tutamadım.

Yavaşça, ona bakana kadar bakışlarımı vücudunun tüm uzunluğu boyunca sürükledim.

Gözleri etrafımızdaki gece gibi koyu maviydi, çenesi gergindi, vücudu dokunuşumun altında kaskatı kesilmişti, sanki hareketsiz kalmak için tüm iradesiyle savaşıyordu.

Gözlerimi onunkilere kilitledim ve sonra elimi tamamen etrafına kaydırarak şortunun üzerinden sikini avuçladım.

Burun delikleri alevlendi, ne yaptığımın farkında olmadığımdan eminmiş gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Ama biliyordum.

Onu daha sıkı kavradığımda, benim için sertleştiğini anladım. Elimi kabaca uzun, kalın boyunun üzerinde kaydırdığımda, sadece bir dokunuştan fazlasını istediğimi biliyordum. Çenemi yukarı kaldırdığımda, gözleri ağzıma düştüğünde ve elim onu pantolonunun içinden geçirirken dudaklarımı yaladığımda başımızın büyük bir belada olduğunu biliyordum.

Ama *Tanrım*, durmak istemiyordum.

Duramazdım. Bu kadar iyi hissettirirken olmazdı.

Jaxson'ın elleri bunca zamandır kalçalarımda donup kalmıştı ama ben ona dokundukça hareketsiz kalması daha da imkânsız hale geliyordu. Ellerinin vücudumda sanki zorla sürükleniyormuş gibi kabaca dolaştığını hissettim - belimin eğimi boyunca, göğüs kafesimin kemiklerini takip ederek, kollarımın ve omuzlarımın üzerinden geçerek. Yüzümü çerçevelediğinde boynumda ürperti hissedene kadar yukarı doğru ilerlediler.

Elleri devasaydı - parmak uçları ensemde kıvrılırken başparmakları çenemin tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu. Çenemi boynumu ağrıtacak kadar yukarı kaldırdı, gözleri aynı uyarıyla benimkiler arasında gidip geliyordu.

Kes şunu, tek kelime etmeden bana yalvardı.

Bunun yerine, onu şortunun üzerinden sıktım, sikinin avucuma nasıl zıpladığının tadını çıkardım.

Adem elması boğazında sertçe sallanıyor, başparmaklarını çenemde gezdirirken burnu tekrar alevleniyordu. Ardından bir başparmağını alt dudağımda gezdirdi ve yavaş, kalp atışlarını hızlandıran bir tempoyla dudağımı boydan boya geçti.

Dilim bu dokunuşu kovalamak için dışarı fırladı ve içinden bir hırıltı kopmadan önce sadece bir saniyeliğine teninin tuzunu tattım ve tüm müziğin gittiğine yemin ettim çünkü bu sesi var olan tek şeymiş gibi duydum.

Teslimiyetin sesiydi.

Elleri kabaca geriye kayarak kafatasımı çerçeveledi, parmakları saçlarımda kıvrıldı ve ben doğrulup nefesimi kesene kadar sertçe çekti.

Ve Jaxson ağzını benimkinin üzerine kapatarak sesi susturdu. İkimiz de nefes aldık, dudakları dudaklarıma yapışırken birbirimizi içimize çektik. Sıcak, cesur ve mükemmel. Kollarımı boynuna doladım, o da beni içimden sarmak için hareket etti. Beni kendine doğru çekti, ellerim yukarı kayarak saçlarına dolandı, öyle ki şapkasını düşürdüm, onunki ise sanki bizi birleştirmeye çalışıyormuş gibi etrafımı sardı.

Zamanı paramparça eden bir öpücüktü.

Bizi yeni bir boyuta taşıyacak kadar yoğun bir şekilde geri çekilmeden önce etrafımızda durduğunu hissettim.

Saygılı olduğu kadar cezalandırıcı, acımasız ama bir o kadar da şefkatliydi, sanki Jaxson bunu yaptığı için kızgın olduğu kadar asla durmak istemediğinden de emindi.

Bir kolu beni ona doğru tutarken diğer kolu aşağı kaydı ve kıçımı avuçladı, bir yanağımı avucunun içine alıp kabaca sıktı. Bacağım otomatik olarak yukarı kalktı, elbisem de onunla birlikte yukarı kalktı ve o da kalçasını benimkinin arasına kaydırdı, ben ağzına doğru inlerken alt dudağımı ısırdı.

Tanrım, her şeyi tüketiyordu. Elleri beni ona doğru salladı ve ben bu his karşısında, her şeyin yasak oluşu karşısında titredim.

Bu kardeşimin takım *arkadaşı,* onun *arkadaşı.*

Ama şu anda, sanki bana sahipmiş gibi beni öpüyordu - sanki ikimiz için de teslim olmaktan başka seçenek yokmuş gibi.

Dudakları çok büyüktü, çok sıcaktı, ısrarları sert ama uygulamaları yumuşaktı. Beni uzun ve yavaş öptü ve sonra ateşli bir çılgınlıkla öptü, dili benimkine her dokunuşunda bacaklarımın arasına elektrik sarsıntıları gönderdi.

Ve sihirli olan *sadece* ağzı değildi; elleri, kolları, bacağının benimkilerin arasına girmesiydi. Beni sadece dudaklarıyla öpmedi. Bana dokundu, beni sıktı, sanki kıyafetlerimizle sevişiyormuşuz gibi bana sürtündü.

Tüm öpücükleri sona erdiren bir öpücüktü, sizi bir dövme gibi, bir yara izi gibi işaretleyen türden.

Ve bir lanetle sona erdi, Jaxson'ın elleri yüzümü kucaklamak için tekrar yukarı kaydı - ancak bu sefer beni hareketsiz tuttu, alnını benimkine bastırırken elleri biraz titriyordu.

Dudaklarımı ıslattım, parmak uçlarım tişörtünün kollarında kıvrıldı. Pazularını tuttum ve çektim, bana tekrar dokunmasını, vücuduna karşı çaresiz yuvarlanmalarımı kendi vücuduyla karşılamasını, dudaklarımızın bir kez daha temas etmesi için çenemi yeterince yukarı eğmeme izin vermesini sağlamaya çalıştım.

Ama burnundan sıcak bir nefes üfleyerek başını salladı.

"Gitmeliyiz," diye mırıldandı.

Üç kelime. Paslı makas bıçakları gibi içimi parçalayan üç kelime.

Beni bırakırken yüzünü buruşturdu ve bedenim ısı kaybıyla, *onun* kaybıyla sarsıldı.

Oh, Tanrım.

Az önce yaptığımız şeyin farkına varmak beni bir endişe dalgasıyla sarstı.

Jaxson şapkasını ve maskesini yerden aldı, beyzbol şapkasını kızgınmış gibi geriye doğru çekiştirdi. Beni orada, zonklayan bir kalabalığın ortasında azgın ve nefes nefese bırakmasını bekliyordum ama sakin ve nazik bir şekilde elimden tutmadan önce derin bir nefes almaya zorladı.

Kalabalığın arasından otoparka doğru bir yol açtı, şaşkınlıkla beni de arkasından sürükledi.

Ondan yayılan pek çok duyguyu hissedebiliyordum - pişmanlık, suçluluk, korku. Ama tüm bunlar, dokunuşunda en çok hissettiğim şey tarafından bastırılmıştı.

Arzu.

Vücudu hâlâ benimkiyle aynı enerjiyle uğulduyordu.

Bu sadece bir öpücük değildi. *Hayatımda* yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve sormadan onun için de aynı olduğunu biliyordum.

Değil mi?

Tanrım, bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bana bakmasına, bunu hissedenin sadece ben olmadığımı söylemesine ihtiyacım vardı. Bana sarılmasına ihtiyacım vardı. Beni öpmesine, bana *dokunmasına* ihtiyacım vardı.

Aramızda her ne çizgi varsa, onu sadece geçmekle kalmamıştık; o kadar hızlı ve o kadar uzağa koşarak üzerinden geçmiştik ki, belki de hiç var olmamıştı.

SUV'ye tekrar binip St. Louis'e doğru yola çıktığımızda aklımızda tek bir soru vardı.

Şimdi ne olacak?

CHAPTER 17

Kuralları Bük

Jaxson

Gecenin bir yarısı Illinois, Mt. Vernon'da bulabildiğim en güzel otel DoubleTree idi. Yan yana iki oda için kartımı attım, kalbim hala göğsümde hızla çarparken elimi yüzüme sürdüm.

Grace Tanev'i öptükten sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağıma emindim.

Yutkundum, içimden inledim çünkü *lanet olsun,* aptal bir orospu çocuğuydum. Onunla flört etmek ve onun da bana flört ettiğini bilmek, onun da bana aynısını yaptığını bilerek utanmadan onu kontrol etmek başka bir şeydi. Birbirimizden etkileniyorduk. İlk tanıştığımız andan beri öyleydik.

Ama bu geceye kadar harekete geçmemiştik.

Bu geceye kadar ne kaçırdığımızı bilmiyorduk. Her şey

eğlence ve oyundan ibaretti.

Bu geceye kadar.

Grace otele bir saatlik araba yolculuğunda alışılmadık derecede sessizdi. Tame Impala ve The Alchemist gibi sanatçıların karışımından oluşan yumuşak bir çalma listesi açmıştı ama her zamanki gibi şarkı söylememiş ya da koltuğunda dans etmemişti.

Orada kıpırdamadan oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuştu.

Bu kaygımı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Direksiyonu sanki içimde ona karşı biriken arzuymuş ve bir şekilde onu boğarak öldürebilirmişim gibi kavradım. Ellerim hâlâ ağrıyordu ve resepsiyonistten anahtar kartlarını almadan önce onları uzattım.

"Ve işte kurabiyeleriniz," dedi gülümseyerek, ısıtıcıdan iki tane aldı ve her birimize birer tane uzattı.

Grace lanet bir Noel ağacı gibi parladı.

"*Kurabiyeler!* Bunu yaptığını unutmuşum!" Hemen kendi kurabiyesinin paketini açtı ve kocaman bir ısırık almadan önce derin bir nefes çekti. Çiğnerken inledi, gözlerini kırpıştırarak kapattı. "*Hnggg, sho'guuud."*

Sonra gözlerini açtı ve bana gülümsedi, dişlerinin arasında çikolata vardı. Ben de güldüm.

Göğsümün kendini açması ve o sesin içeri girmesine izin vermesi en büyük rahatlamaydı. Grace o lanet kurabiyeyle ve onunla birlikte gelen kahkahamla piyango kazanmış gibi görünüyordu, sanki o da benim kadar gerginliği kırmak için can atıyordu.

İyiydi.

Biz iyiydik.

Ben Grace'in ağır valizini taşırken o da benim spor çantamı omzunda taşıyarak odalarımıza doğru ilerlerken ben de neredeyse buna inanıyordum.

Belki, *sadece* belki, eskiden olduğumuz gibi olabiliriz diye düşündüm. Festivalde olanları unutabilir, o ana kapılıp gittiğimizi düşünebilirdik.

Ama önce odasının kilidini açıp bavulunu içeri sokup duvara dayadığımda bu umut içimden uçup gitti. Çünkü kapı Grace'in arkasından sessiz bir *gıcırtıyla* kapandı ve onunla yüzleşmek için döndüğümde sessizlik bir kalkan gibi üzerimize çöktü.

Yalnızdık.

Bir otel

odasında.

Bir yatak sadece lanet isimlerimizi çağırıyor.

Kalbim yine göğsümde gümbürdedi ve boğazımı temizledim, şapkamı çıkarıp elimi saçlarımda gezdirecek kadar uzun süre etrafıma bakındım, kapıda duran kadın hariç her şeye.

"Pekâlâ, tamam. Yerleşmene izin vereceğim," dedim. "Yarın yedi buçukta yola çıkmaya çalışalım. Yolda kahvaltı edebiliriz."

Kapıya doğru yürüdüm.

Ama Grace kımıldamadı.

Yolumu kapatarak çantamı omzundan silkti ve yavaşça yere bıraktı. "Bir süre daha kalmalısın."

"Grace..."

Beni dirseğimden yakaladı ve yatağa doğru sürüklerken itiraz etmeme izin vermedi.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Spor ayakkabılarını tekmeleyip çoraplarını çıkardıktan sonra yatağa uzandı ve ben tedirgin bir şekilde yatağın kenarına otururken o kar meleği yapacakmış gibi yayıldı. Festivalden aldığı pembe kovboy şapkasını çıkaracak kadar eğildi ve ardından çapraz askılı çantasını çıkarıp komodinin üzerine fırlattı.

O her yürüdüğünde bu şey şıngırdıyor, tokasına bir sürü anahtar takılıyordu.

"Neden bunların hepsi sende var?" Onu konuşturursam, böyle uzandığında sundress'inin onu nasıl zar zor örttüğüne odaklanmayı bırakabilirim diye dua ederek sordum.

Grace gülümseyerek anahtarlara baktı, gözleri benimkileri bulduğunda tembelleşti. "Yıllar boyunca biriktirdim sanırım."

Yüzükte en az yedi anahtar ve iki anahtarlık olmalıydı - biri tüylü sarı bir puf topu ve diğeri bebek mavisi bir deri püskül.

"Erkek arkadaş mı?" Kaşlarımı kaldırarak tahmin ettim. Sesimi hafifletmeye çalışsam da soru dudaklarımı yaktı.

Grace'in gülümsemesi büyüdü ve yan dönüp bana bakmadan önce dudağını ısırdı. "Çok sık seyahat ettiğim için ailem tüm evlerimizin anahtarlarının bende olduğundan emin olmak istedi." Elini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Michigan'daki ev, Colorado'daki ev, Florida'daki ev... ama bir de teslim etmeyi unuttuğum yurt odası anahtarım, Vince'in yedek anahtarı ve babamın şarap mahzeninin, ondan habersiz bir kopyasını çıkardığım anahtarı var."

"Skandal," diye takıldım.

Küçük bir onay mırıltısı çıkardı, ama gülümsemesi bir sonraki nefeste kayboluyordu, gözleri parlıyordu.

Sikeyim.

Buradan çıkmam lazım.

Ayağa kalkmak için kalan azıcık irademi kullandım. "Pekala, ben-"

"Bekle!" Grace yuvarlandı, sundress'i kalçalarını yukarı kaldırdı ve yataktan fırlamadan önce kıçının alt kıvrımını gösterdi. Sapık zihnim doğrudan festivale, ona dokunmak için duyduğum ezici ihtiyaca teslim olduğum ve o kıçı tatmin edici bir avuçta hissettiğim zamana geri döndü.

Yüce İsa.

Telefonunu alıp tekrar yatağa atladığında gözlerimi tavana diktim ve ereksiyona karşı savaştım. Bu sefer, onun üzerindeydi

Dizlerinin üzerine çöktü ve sürünerek durduğum yere geldi, ikimiz de kadraja sığabilelim diye telefonunu uzatmadan önce kayıt tuşuna bastı.

"3 Temmuz. Jaxson Brittain'i sadece dün gece çadırda kamp yapmaya ikna etmekle kalmadım," dedi muzaffer bir parmak kaldırarak. "Ama bir LED maske takmaya - bir çılgınlıkta, dikkatinizi çekerim - ve gün boyu dans etmeye. Oh," diye ekledi ve kovboy şapkasına uzanıp kafasına geçirdi. "Ve bu şapkayı aldım, üzerimde *harika* duruyor."

Kıkırdadım, bu da onun dikkatini çekti. Kamerayı bana doğru çevirdi.

"Bana iyi bir şey söyle, Jaxson."

Gözleri bir meydan okumayla dans ediyordu ve bunu yaptığında beni bir yük treni gibi çarpan festivalin parıltısını yutmak zorunda kaldım. Boynunun benim için nasıl eğildiğini görebiliyordum, kalçalarını benimkilerle ayırdığımda sıcaklığını hissedebiliyordum, ağzımı onunkine indirmeden hemen önce ondan çıkardığım küçük nefesi duyabiliyordum...

Bugünle ilgili pek çok iyi şey vardı. Ama yine

de her biri kötüydü.

"Bu gece gerçek yatakta uyuyacağım," diye homurdandım ve Grace dilini kameraya çıkarıp videoyu keserken gözlerini devirdi. Telefonunu komodinin üzerine bıraktı ve sonra sürünerek yanıma geldi.

Ve gerçekten de elleri ve dizleri üzerinde *sürünüyordu*, uzun saçları omuzlarına dökülürken zümrüt gözlerini benimkilere kilitlemişti.

"Aklına gelen en iyi şey bu muydu?" diye sordu ve her adımda dizlerini yorgana bastırarak emeklemeye devam etti.

Kenara ulaştığında, tam benim durduğum yerin önünde bir ayağını yere bastı.

"Festivalle ilgili... *iyi* bir şey yok mu?" diye sordu ve diğer ayağı ilkiyle buluşmak üzere aşağı indi.

Benden yarım santimden daha az bir mesafede duruyordu, bana bakarken gözleri ışıkta parlıyordu.

Bunu kapatmak zorundaydım.

Şimdi.

Ama tek yapabildiğim orada durup ona bakmaktı.

Grace konuşmamı bekledi, ellerini arkasında kavuşturmuş, omuzlarını iki yana sallayarak kaşlarını çatmıştı. Ben konuşmadığımda

Yanıt olarak bir nefes verdi, yatağa geri düştü ve yorganın etrafında kabarmasını sağladı.

"Ugh," diye inledi ve ön koluyla gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı ve sonra...

Kadın gezegenleri sıralamaya başladı.

"Jüpiter, Mars, Satürn, Venüs, Plüton - çünkü evet, o bir gezegen - Uranüs, Neptün-"

"Ne yapıyorsun?" Gülümseyerek sordum.

Grace kolunu yüzünden şilteye doğru attı ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Tahrik olmamaya çalışıyorum."

Kelimeleri hiç çekinmeden söyledi ve o söylediğinde ağzım çöl gibi kurudu.

Gözleri benimkilere takılı kaldı, göğsü hızla inip kalkıyor, elbisesinin askısı bir omzundan kayarak koluna takılıyordu.

"Bundan daha iyi numaraların var mı?" diye sordu ama alaycı tavrı azalıyordu, sesi artık nefes nefese çıkıyordu - muhtaçtı. "Çünkü hâlâ *sonuna* kadar tahrik olmuş durumdayım."

Sahiplenme duygusu bir depremin artçı sarsıntısı gibi içimde dalgalandı. "Şu anda senin için çok ıslağım Jax," diye nefes aldı.

Her bir kelime bana beyaz bir şimşek gibi çarpıyor, tutunduğum azıcık öz kontrolü de yok ediyordu.

Kabullenişiyle birlikte yatakta kıvranıyor, bir eli saçlarında gezinirken diğeri sanki bunu yaptığının farkında bile değilmiş gibi göğsünü avuçluyordu - sanki hissettiklerine verdiği en doğal tepkiymiş gibi.

Sikeyim. Ben.

İçimdeki her şey onun kıvranan bacaklarını yakalayıp aralarını açmak, elbisesini tırmıklamak ve böylece onun ne kadar ıslak olduğunu kendim için araştırmak istiyordu. Parmaklarımı tangasının altından geçirip bacaklarından aşağı yırtmak, parmaklarımı ilk kez içine soktuğumda ve o tatlı amcığın tadına baktığımda çıkaracağı sesleri duymak istiyordum.

Dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi sıkıca kapattım.

Takım arkadaşının. Küçük.

Kardeşi. Sekiz. Yıl. Küçük.

Tanrım, bu noktada kelimeler sığ bir fısıltı gibiydi. Onları zar zor duyabiliyordum ama yine de duymak *zorundaydım*.

Bununla ilgili hiçbir şey iyi değildi.

Ama onunla ilgili *her şey* beni içine çekti, sanki o Medusa'ydı ve ben onun bakışlarına kilitlenmiştim. Şu anda taşa dönüşen tek şeyin sikim olması dışında.

"Grace..." Sesim sertleşerek uyardım.

"Biliyorum, biliyorum," diye sızlandı, nefes nefese kaldı. "O öpücükte çok fazla şey okudum, değil mi?"

Bana baktı ve ben de ağzımı kapalı tutmak için kendimi zor tuttum.
Kapa çeneni.

"Tanrım, yaptım," dedi ve gözleri kapanırken başının düşmesine izin verdi. "Sen
Beni istemiyorsun. Bunu nasıl ? Sen."

"Yapma bunu."

İstemediğim halde kelimeler ağzımdan döküldü. Buna inanmasına izin vermeliydim, bunun bir hata olduğunu düşünmesine izin vermeliydim.

Ama *yapamadım*.

Dirseklerinin üzerinde tekrar yükselirken kaşları birbirine eğildi, gözleri benimkilerdeydi.

Ona doğru bir adım attım, odadaki tüm oksijeni emiyormuş gibi görünen bir adım.

"Buna inanmadığını çok iyi biliyorsun," dedim. "Bunun doğru olmadığını sen de çok iyi biliyorsun."

Yutkundu. "O zaman dokun bana."

"Yapamam," diye . "Ve ikimiz de nedenini biliyoruz."

Yüzündeki reddetme ifadesi kalbime demir bir yumruk gibi indi.

Yavaşça arkasına yaslandı, gözleri tavandaydı, bu sözler aramızda ölümcül bir denizanasının dokunaçları gibi asılı duruyordu. Ona baktıkça göğsüm ağrıyordu ve sonra gözlerim komodinin üzerindeki renkli anahtarlıklara kaydı.

Ve ben durduramadan aptalca, çılgınca bir fikir filizlendi.

Gitmeliyim.

Ayaklarım beni ters yöne götürmeye başladığında bile bunun doğru olduğunu biliyordum. Yatağın etrafında dönerek diğer taraftaki komodinine doğru yürüdüm.

Git.

Şimd

i.

Uzanıp anahtarlıklarını alırken beynim tekrar çalıştı. Ve *anahtarlıklarını*.

Önce başparmağımı tüylü olanın üzerinde gezdirdim, heyecan Lexus LFA motorunun ilk mırıltısı gibi derimin altında canlandı.

Lanet anahtarları bırak ve odana git.

Bu, sağduyumdan geriye kalanların yapabileceği son uyarıydı.

Görmezden geldim ve bir sonraki deri anahtarlığın püskülünü parmakladım. Ağzımın kenarı gerildi ve her ikisinin de klipsini açıp anahtarları masaya bırakmadan önce kararlılığımdan geriye kalanları susturdum.

Belki de kuralları çiğnemem gerekmiyordu. Belki sadece... onları *bükebilirdim*.

Yatağın etrafında tekrar döndüm, gözlerim Grace'in hâlâ sırt üstü yere takılmıştı. Ağlamak üzereymiş gibi tavana bakıyordu.

Ta ki ben onun üzerinde durup görüşünü engelleyene ve tüylü sarı anahtarlığı havaya kaldırana kadar.

"Sana dokunamam," diye tekrarladım, kelimelerin kalınlığı yutkundum.

Sonra anahtarlığı yavaşça omzuna kadar indirdim ve köprücük kemiği boyunca sürükledim.

Cildinde tatmin edici bir tüylenme dalgası dalgalandı.

"Ama neden kendine dokunamadığını anlamıyorum."

Kelimeler bir cesaret, bir boşluktu.

Bir kibrit çakışı.

Grace'in gözleri ve anahtarlığı boynunun yamacından çenesine doğru sürükleyerek dudaklarına kürkü bulaştırdım.

"Şu anda kendine dokunmak ister misin, Nova?"

Titrek nefes verişiyle birlikte alev aldık.

Ve tüm kurallar alevler içinde kaldı.

CHAPTER 18

İyi Kız

Jaxson

Geri dönüşü yoktu.

Gerçi bu fırsat önüme çıksa bile güvenli bir yere gitmek için son tekneye binmezdim. Kuralları esnetme kararımın sonuçlarına katlanmaya kararlıydım ve bu manzara, beni bunun ardından gelecek her türlü sonuca değdiğine ikna etmek için yeterli bir uyuşturucuydu.

Grace hâlâ soruma cevap vermemişti. Orada donmuş bir şekilde yatıyordu, ağzı ayrıktı ve geyik gözleri beni doğru duyduğundan emin değilmiş gibi bana sabitlenmişti.

Ben uzun, titrek bir nefes aldı ve başını salladı.

Dudaklarımı ıslatarak yumuşak anahtarlığı ona dokunduğu yerden çıkardım. Şapkamı geriye doğru çevirmek için yeterince zaman ayırdım ve dikkatlice tekrar yatağın kenarına oturdum.

Sonra, yumuşak anahtarlığı deri olanla değiştirdim.

Püskülü önce sola, sonra sağa doğru göğsünde gezdirdim ve gözlerimle hareketi takip ederek aşağıya, göğsünün hafif kabarıklığına kadar izledim.

"Özür dilerim, seni duyamadım," dedim ve deriyle elbisesinin üzerinden sivri meme ucunu gıdıkladım. Göğsü dokunuşun etkisiyle kabardı ve sonra bileğimin hızlı bir hareketiyle deriyi geri indirerek kaldırdım.

Sert değildi - sadece nefesini kesip eğilmesine yetecek kadar ısırdı, yumrukları yorganın içinde kıvrıldı.

"Kendine dokunmak ister misin Grace?" Tekrar sordum.

"Evet," diye inledi ve benden başka bir talimat almadan, elbisesinin askılarını aceleyle her iki omzundan itti ve göğüsleri serbest kalana kadar kumaşı aşağı doğru itti.

Bir sonraki nefesim boğazımda düğümlendi.

Sikeyim.

Ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum - bu cesur, seksi, vahşi kadın yine dirseklerinin üzerindeydi ve elbisesinin içinden çıkardığı memeleriyle bana hınzırca gülümsüyordu. Parmak uçlarını bir kabarıklığın üzerinde gezdirirken bakışlarımı üzerinde tuttu, bir iniltiyle parmaklarının arasına almadan önce meme ucunun etrafında gezindi.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Ona sordum ve kelimeler tekrar inlemesine neden oldu, horozum sesle ağrıyordu. O kadar sertleşmiştim ki rahatsız oluyordum ama sonra başımın çaresine bakabilirdim.

Şu anda tüm odağım .

"Çok iyi," dedi, onun dokunuşu altında kıvranarak.

Deri anahtarlığı kullanarak, çıkarana kadar eline vurdum. Sonra yumuşak olanı seçtim ve göğüs kafesi boyunca, o mükemmel göğüslerin arasında kaydırdım. Bu hissin altında kıvrandı ve ben de göğüslerinin alt kabarıklıklarını okşadıktan sonra üst kısımlarında gezindim, en çok istediği yer hariç her santiminde dans ettim.

"Jaxson," diye yalvardı, anahtarlık meme ucunu sıyırsın diye vücuduna manevra yaptırmaya çalışırken sırtı eğildi. Zevkle tıslamasına yetecek kadar kısa bir temas rahatlığı bulmasına izin verdim ve sonra onu çektim.

"Benim için ıslandığını söylemiştin," dedim anahtarlığı işaret parmağımdan sarkıtarak. "Göster bana."

Onun yatağa yayılmış görüntüsüne, çıplak, mükemmel göğüslerinin her nefeste kabarmasına bayılmıştım. Yüksek sesle itiraf edemeyeceğim kadar çok kez nasıl görüneceğini hayal etmiştim ve sadece bu bakış bile en çılgın hayallerimi utandırdı.

Gözlerini benimkilere dikti, ellerini kalçalarına koyarken en ufak bir tereddüt göstermedi. Uzun, sarı saçlarının beyaz yorganın üzerinde dağıldığı yerden pembe boyalı ayak parmaklarının kıvrıldığı yere kadar her santimini katalogladım.

Yavaşça, parmak uçlarını kalçalarında gezdirdi ve elbisesinin kumaşını, lavanta dantelli tangası görünene kadar santim santim daha yukarı çekti.

O mor kumaşı görünce, kalçalarının o güzel tepesinde onayımı inledim ve sanki ona bir ödevden A+ vermişim gibi sesin altında kıvrandı.

O anda övgüye karşılık verdiğini anladım ve göğsüm bunun için onu çalıştırma ihtiyacıyla ateşlendi.

"Çok güzel lan," dedim, iki anahtarlıktan daha yumuşak olanıyla kalçasının iç tarafını sıyırarak. Kafamda ne kadar uyarı zili kaldıysa, tek duyduğum onun benimkiyle eşleşen zor nefesleri olana kadar hiçbir şeye dönüşmedi.

Kadifemsi anahtarlığı yavaşça yukarı çektim ve yumrukları elbisesini tuttuğu yerde sıkılaştı, vücudu dokunuşun altında kıvranıyordu.

"Benim için daha geniş açabilir misin?"

Bir çiçek gibi açıldı, elbisesi külot çizgisinin üzerine kadar çıkarken dizleri yana düştü. Sadece bu hareket bile bana onun ne kadar esnek olduğunu gösterdi ve sikim daha da acıdı.

Bu kızı ne şekillere sokabilirim.

Deri anahtarlığı bir kalçasından diğerine doğru takip ettim, acele etmiyordum, püskül tangasının hemen üstündeki teni gıdıklıyordu. Uyluklarının arasından aşağıya, tam klitorisinin üzerine sürüklediğimde titredi.

"Şu haline bak," dedim püskülü kalçalarının arasında gezdirirken. Tangası o kadar ıslaktı ki, yukarı çekip bir parmağımdan sarkıttığımda anahtarlık biraz parıldadı. "Bütün gece böyle miydin?"

Başını salladı, yanakları pembeleşmişti.

Anahtarlığı tekrar üzerinde gezdirdim ama bu sefer klitorisine hızlı bir *darbe* indirerek kaldırdım ve nefesini kesip yataktan fırlamasına neden oldum.

"Bana ne kadar ıslak olduğunu göster," dedim, az önce vurduğum yeri gıdıklayarak. "O güzel pembe amcığını görmek istiyorum."

Grace en tatlı sesi çıkardı, elleri bacaklarının arasına gitmeden önce bakışlarımın altında kıpırdandı. Tangasını çıkaracağını düşünmüştüm ama aceleyle yana çekti, bacaklarını daha da açtı ve kalçalarını tavana doğru eğerek tamamen sergiledi.

Bir eliyle kumaşı yolundan çekerken diğer eliyle klitorisinin üzerinden geçti, parmaklarını bana göstermek için yukarı kaldırmadan önce kaygan açıklığıyla oynadı.

"Sırılsıklam olmuş," dedim ve *lanet* olsun - buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ona emretmek ve onun bu kadar isteyerek teslim olmasını sağlamak.

Austin'deki o geceden beri bastırılmış olan tüm gerilim etrafımızda bir bomba gibi patlıyordu - ve biz memnuniyetle enkazın içindeydik, başka bir patlama için çaresizdik.

"Bunu , değil mi? Seni izlememi, sana ne yapacağını söylememi seviyorsun..." Başımı salladım, gözlerim parmak uçlarının parladığı yerdeydi. "Sen

o parmak uçlarını emip temizlemeyi ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Dudağını ısırdı, yorganın üzerinde yarattığı karmaşanın içinde kıvranıyordu. "Ama yapamam," dedim. "Öyleyse sen yap."

Bir elimi yatağın üzerinde onun yanına koydum ve ağzıyla benimki arasında en fazla üç santim kalana kadar alçaldım.

"O parmak uçlarını, sikimi emmek istediğini bildiğim gibi em."

"Siktir," diye inledi ve parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirerek ağzına götürdü, dudaklarının arasına bastırırken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Sadece uçları ıslanmıştı ama ikisini de yapabildiği kadar derine soktu, dilini döndürdü ve yıldızları görmeme neden olan bir iniltiyle emerek temizledi.

Bu oyunu oynamak benim fikrimdi ve burada o bana tek bir parmak bile sürmeden lanet olası şortumu çıkarmaya hazırdım.

"Aferin ," dedim hemen üstünde durarak. "Şimdi o parmaklarla kendini becer. Ve sessiz olma - sonunda boşalmana izin verdiğimde dudaklarında adımı duymak istiyorum."

"*Tanrım*, Jaxson," diye nefes aldı ve sonra bana doğru uzanarak ellerini boynumun arkasına doladı. Onu öpmem için beni aşağı çekmeye çalıştı, ama ben tekrar dik oturarak ve tüm yakınlığı ortadan kaldırarak onun elinden .

"Ah, , ah," dedim, deri anahtarlığı onun üzerinde tutarak. "Oyunu kazanmak istiyorsan kuralına göre oyna, Nova."

"Lütfen," diye yalvardı, kıvranıyordu.

"İstediğin rahatlama parmaklarının ucunda," dedim, bu ifadenin gerçek ağırlığı karşısında sırıtarak. Sesimi alçaltarak biraz eğildim. "Hadi bebeğim. Seni izlememe izin ver. Seni becermemi istediğin şekilde kendini becer."

Gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çaktı ve kalçalarını daha da kıvırarak bacaklarını neredeyse ortadan ikiye ayıracak kadar açtı. Elleri tekrar aşağıya indi ve bir külotunu yolundan çekerken diğer eliyle klitorisini daireler çizerek ovuşturdu.

Ve o güzel yeşil gözleriyle bana bakarak iki parmağını içeri soktu.

İçinden gelen inilti saf bir coşkuydu ve yataktan fırladı, gözleri kapanıp başı geriye düşerken ayak parmakları kıvrıldı.

"Nasıl bir his?" Ona sordum ve sonra onu yumuşak anahtarlıkla ödüllendirdim, her iki meme ucunun üzerinde, onları noktalar halinde sertleştirmek için yeterli sürtünme ile yuvarladım.

"Çok güzel," diye mırıldanarak kalçalarını avucuna doğru salladı. Daha derinlere ulaşmak için çaresizce parmaklarını içeri ve dışarı pompalamasını açgözlülükle izledim.

"Şu anda çok güzel görünüyorsun," diye övdüm ve püskülünü memelerinin üzerinde gezdirerek deri anahtarlığı takas ettim. "Bu küçük şımarık memeler zıplıyor," dedim ve her birine vurdum, nefesi kesilirken ve kendini daha sert becerirken cildinde pembe izler bıraktım. "Bu ateşli küçük sundress'i nasıl berbat ediyorsun," diye ekledim, yumruğumu kumaşın içinde döndürdüm, ama bunu yaparken ona dokunmayacak kadar dikkatliydim. "Bacaklarını benim için nasıl daha geniş açıyorsun."

İşareti aldı, daha da gerindi ve onunla birlikte ortaya çıkardığı manzara karşısında dudağımı ısırdım.

"*Lanet* olsun, çok darsın bebeğim," dedim, iki parmağını istediği gibi sokabilmek için verdiği mücadeleyi izlerken. "O amcığın sikimin üzerinde gerilmesini izlemek istiyorum."

"*Evet,*" diye inledi ve kendini tekrar açmadan önce tangasını yırtacak kadar uzun süre kendine dokunmayı bıraktı. Her iki eline de ihtiyacı olduğunu fark ettim - biri amını sikmek, diğeri de klitorisini ovmak için.

Onun bunu yapmasını izlerken açgözlü bir piç kurusuydum.

Bacakları titriyor, doruğa ulaşma çabası yüzünden yüzü kızarırken dişleri alt dudağını sıkıyordu.

Tekrar üzerine eğildim, bu sefer daha da yakındım, bir sonraki sözlerim dudaklarında geziniyordu.

"Ben senin o parmaklarından çok daha büyüğüm," dedim ve gözleri açıldı, kendini çalıştırmaya devam ederken benimkiler arasında gidip geldi. "Ama bunu kaldırabilirsin, değil mi? Beni bu boğazın derinliklerine alabilirsin." Peluş anahtarlığı açık dudaklarının üzerinden geçirdim ve sonra parmaklarını yoldan çekerek klitorisine kadar kaydırdım. "Bu küçük dar amcığın derinliklerine."

"*Siktir*," diye bağırdı ve anahtarlıkla klitorisini okşamam yeterli olmadı. Beni yolumdan itti ve daha sert ovuşturdu, kendini daha hızlı, daha derin becerdi, gözleri geri yuvarlandı.

"Bana bak," dedim, gözleri açılana kadar parmaklarımı yüzünün üzerinde şaklattım. Onu izlerken dudaklarımı ıslatarak gülümsedim. "İşte böyle. O güzel yeşil gözlerini benden ayırma ve *gel*."

İnlemeleri daha da yükseldi, tüm vücudu bitiş çizgisine ulaşma çabasıyla titriyordu.

Ağzımı yakalamaya çalıştı ama ben sırıtarak geri çekildim, bu sadece onun inlemesine ve kendini daha büyük bir şevkle becermesine neden oldu.

"Hadi bebeğim. Bu mükemmel kalçaların arasında benim olduğumu hayal et," dedim anahtarlığın püskülünü titreyen bacağı boyunca sürükleyerek. "Batıyorum, daha derine, daha derine, seni geriyorum."

Grace inledi, çırpındı ve çırpındı.

"Boşalmanı istiyorum. O amcığınla sikimi sıkmanı ve son dalgasına kadar sürmeni istiyorum."

Bu kadar.

Bir havai fişek gibi patladı, bu iğrenç sözler yakması gereken kıvılcımdı. Altımda titrerken ben de onunla birlikte inledim, göz kapaklarını açık tutma ve bana kilitlenme çabasıyla dalgalanıyordu. Ama *lanet olsun,* o da tam olarak bunu yaptı.

Grace Tanev boşalmasını izlememe izin verdi ve boşaldığında adımı haykırdı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Buzda çaldığım tüm paklardan, attığım tüm gollerden ve kazandığım tüm maçlardan daha iyiydi.

"Aman Tanrım," diye bağırdı ve sonra gevşedi, göğsü kabardı, boynunda ter boncukları oluştu.

Deri anahtarlığı öptüm ve sonra dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Aferin kızıma."

Cevap veremeden yataktan kalkıp ondan uzaklaştım ve anahtarlıkları masaya geri koymak için yatağın etrafında döndüm. Sonra ona bakmadan banyoya doğru koştum.

Kendi serbest bırakılmama o kadar hazırdım ki, sadece sert bir esintiyle bile gelebilirdim.

Kendi odama bile gidemedim, lanet kapıyı kilitleyemedim. Şortumu ve külotumu ayak bileklerime kadar yırtıp, zonklayan sikimi bir rahatlama iniltisiyle avuçlamadan önce arkamdan zar zor kapattım.

Ama kapı arkamdan kayarak açılmadan ve Grace'in gözleri aynada benimkilere takılmadan önce bir adım bile ilerleyememiştim.

CHAPTER 19

Bana Ne Yapacağımı

Söyle Grace

Jaxson Brittain'in beni nasıl bir büyünün etkisi altına soktuğunu bilmiyordum ama hiç bitmemesini umuyordum.

Hâlâ orgazmın şaşkınlığı içindeydim, otel odasında onu takip ederken bacaklarım titriyordu. Çünkü o orospu çocuğu pis ağzıyla dünyamı sarsmış ve *bana dokunmadan* boşalmamı sağlamıştı.

Ve bu iyiliğe karşılık vermeyeceğimi düşündüyse çok yanılıyordu.

Arkasına kapandığı banyo kapısını çalma zahmetine girmedim, elbisemi düzeltme zahmetine de girmedim. Artık kıçımı örtüyordu ama askıları hâlâ omuzlarımdaydı, kapıyı kaydırıp açtığımda göğüslerim açıktaydı.

Jaxson'ı aynada bana bakarken buldum, şortu ayak bileklerindeydi ve siki elindeydi.

"Defol," diye homurdandı, sesi acı çekiyormuş gibi gergin çıkıyordu. Belki de öyleydi. Eğer da benim kendi boşalmamı bulmadan önceki halimin yarısı kadar bile heyecanlıysa, şu anda boşalmaya ne kadar çok ihtiyacı olduğu için canı yanıyor olmalıydı.

"Hayatta olmaz," diye cevap verdim ve arkasından banyoya girdim. "Ben senin oyununu oynadım. Şimdi sen benimkini oyna."

"Emir alan kişi olmaktan hoşlanmıyorum," diye tehdit etti. "O zaman dalga geçmeyi bırak ve bana ne yapacağımı söyle."

Gözleri aynada parladı ve kaşlarımı kaldırarak parmak uçlarımı omzumun üzerinden geçirdim ve aşağıya inerek göğüslerimin elbisemin üstünden taştığı yerle oynadım. Bakışları bu dokunuşu takip ettiğinde, meme uçlarımı parmaklarımın arasında yuvarladığımı görünce bir nefes tısladığında kendime olan güvenim daha da arttı.

Jaxson bana döndü ve o döndüğünde bakışlarımın düşmesine izin vermemeye çalışmadım bile.

Lanet olsun.

Asılmıştı.

Elimde olmadan onu inceliyor, kocaman elinin bir pompasıyla o güzel aleti okşayışını dikkatle izliyordum. En az sekiz inç uzunluğunda, en az iki inç kalınlığında olmalıydı ve böyle muhteşem bir örneği görünce hem salyalarım aktı hem de titredim.

Yutkundum ama geri adım atmadım.

Gözlerim tekrar onu buldu ve başımı biraz sola eğerek talimat bekledim.

Bu manzara karşısında Jaxson'ın göğsünün

şiştiğine yemin edebilirim. "Üzerine tükür."

İlk emri beni ateşledi ve ona yaklaşmadan önce dilimi ağzımda birkaç kez yuvarladım. Tükürürken gözlerim onunkilerden ayrılmadı, tükürük dudaklarımdan sikini tuttuğu yere damlıyordu.

Vurulduğunda inledi ve kendini kayganlaştırdı. "Dizler."

Kahretsin, bu oyuna bayılmıştım.

Kendimi desteklemek için küvetin kenarını kullanarak istediği gibi yaptım, ellerim kucağımda topuklarımın üzerine oturdum.

Sadece bu bile sert bir nefes almasını sağladı, kendini bir, iki kez pompalarken gözleri üzerimde gezindi. Tişörtünü yolundan çekecek kadar yukarı itmişti ve yerden görünen manzara beni bir tur daha atmaya hazır hale getirmişti - sıkı karın kasları, yumruğunun her yuvarlanışında esneyen devasa dörtlüleri, boşalmak için o kadar çaresiz olduğu gerçeği ki tamamen soyunmamıştı bile.

Ve benim özel sapkınlığım, lanet şapkasını hâlâ ters taktığı gerçeğine dayanıyordu. Diğer odada bana emirler yağdırmaya başlamadan önce şapkasını ters çevirmesini izlemek beni tamamen çıldırtmıştı. O ters şapka onun iş yapmak istediğini, işe koyulmak üzere olduğunu, kirlenmek üzere olduğunu gösteriyordu.

"Orada şortumu parçalamaya hazırdım," dedi, yumruğunu tekrar üzerinde gezdirmeden önce sikinin ucunu sıkarak. "Seni o yatakta kıvranırken izlemek, çıkardığın sesleri dinlemek..."

"Senin beni becermeni istedim."

Bunun üzerine alçak sesle bir küfür savurdu ve kendini biraz daha hızlı pompaladı. "Bu doğru mu?"

Başımı salladım ama ellerimi
oynatmadım. O söyleyene kadar da
yapmayacaktım.

"Benimle başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, elinin
içine doğru esneyerek. "Yapabileceğimi zaten biliyorsun."

Bu sözler bana tatmin edici bir inilti daha kazandırdı, gözleri üzerimde gezinirken daha da ısındı. Doğrusunu söylemek gerekirse, iş başa düştüğünde bu küstah tavrın arkasında durabileceğimden pek emin değildim.

Beni gerecekti, bundan emindim. Ama buna dayanabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyordu - bunu düşündüğünde kendini daha hızlı pompalaması da hoşuma gidiyordu.

"Küvete karşı otur."

Arkama yaslandım, kıçım fayansa çarparken dizlerimi göğsüme çektim.

"Şimdi elbisenin altına uzan ve ıslak amınla oyna bebeğim. Bacaklarını iyice aç ki görebileyim."

Fuuuuck, vücudumun buna bu kadar tepki vermesi hiç iyi değildi. Aşağılayıcı hissettirmesi gerekirken, şımarık bir prenses gibi hissettirdi.

"Böyle mi?" Dizlerimi hafifçe aralayıp elbisenin altından kendime dokunurken onu biraz kızdırarak sordum.

Sırıttı. "İkimiz de bundan daha iyisini yapabileceğini biliyoruz."

O hınzır parıltıyı, sesindeki meydan okumayı seviyordum. Bir ayağımı klozet kapağına dayadım, diğer ayağımı karşı taraftaki duvara vurdum ve kalçalarımı gökyüzüne doğru eğerek bu açıdan ona kendimi olabildiğince gösterdim.

"Lanet olsun Grace," diye küfretti ve tüm bahisler kapandı. Elini acımasızca becerdi ve sahip olduğum manzara için evrene tekrar teşekkür ettim - taşakları sıkıca çekilmiş, yumruğu horozunun etrafına sarılmış, karnının alt kısmını tişörtünü yoldan çıkardığı yerden görebiliyordum. Serbest kalmaya doğru iterken kasları esnedi ve nefes alış verişinin yoğunlaşmasından yakın olduğunu anladım.

Onun da benim gibi çözülmesini istedim, o anda onun üzerinde sahip olduğum gücün içinde yıkanmak istedim.

Ben de bu cesaretin peşinden o güne kadar tanıdığım en lezzetli karanlığa daldım.

"Göğüslerimi çok seviyorsun," dedim, bir elim amımla oynarken diğeri göğsümü avuçlamak için yukarı kaydı. "Üstlerine gel."

"*Siktir*."

Küfrü ısırarak savurdu, göğsü kabardı, yumruğu uzun, sert vuruşlarla pompalandı.

Sadece daha fazla gülümsedim, o güç içimde gümbürdüyordu.

"Dizler," dedi tekrar, bu sefer kelime ağzından güçlükle dökülüyordu.

Ayaklarının dibine geldiğimde başımı kaldırarak, içinde bulunduğum gerginlikten sıyrıldım.

"Ağzını aç."

Klitorisim bu sözlerle sızladı, tekrar dokunmam için çaresizce çırpındı. Kesinlikle aklımı kaçırmış gibi hissediyordum.

Dudaklarımı araladım, önce biraz, sonra daha da araladım, başımı geriye yatırdım ve gözlerimi onunkilere kilitledim.

Küfürle ismim arasında bir şey homurdandı - belki ikisi birden - ve sonra döküldü, serbest bırakılması beni bir tuval gibi boyadı.

İlk akıntı göğsüme çarptı, bir sonraki boynumu kesti ve ağzıma ulaştığında, dölünü dudaklarımdan yaladım ve o kaygan sıcaklığı pahalı bir serummuş gibi göğsüme sürdüm.

İğrençti - kesinlikle pis. Ve yine de çok *ateşliydi*.

Jaxson tükendiğinde "Vay anasını," dedi ve lavaboya , benimle birlikte yere çökmeden önce sadece bir an tutundu.

İşte oradaydı, yayılmıştı, siki kalçalarının arasında ıslanmış ve yumuşamıştı.

İşte oradaydım, hâlâ dizlerimin üzerinde, yüzümde hınzır bir gülümsemeyle onun serbest bırakılmasıyla oynuyordum.

İşte oradaydık - birlikte, günaha girmenin diğer tarafında, tamamen mahvolmuş bir halde.

Jaxson güldü, başını sallarken kafası arkasındaki dolaba çarptı. Ben de kıkırdadım, yanaklarımdaki kızarıklığı gizledim, artık duygu yoğunluğum geçmişti ve yüzümde dölle banyoda yerde oturduğumu fark ettim.

Sonra bana baktı, kaşları çatıldı, nefes alış verişi düzeldi, gözleri benimkiler arasında gidip geldi.

"Çok güzelsin," dedi.

Sözleri karşısında dudaklarımda kıvrılan gülümsemeyi bastırmaya çalıştım ama faydası olmadı.

"Geldiğimde mi?"

"Sen var olduğunda."

Yutkundum ve sanki bu sözlerin şefkati, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğini bir gelgit dalgası gibi üzerime çökertti.

On iki saatten kısa bir süre içinde ağabeyimle aynı golf sahasında olacaktık.

Takım arkadaşıyla.

Birbirimizi az önce boşaltmıştık.

Onun bana dokunmaması ya da benim ona dokunmamam önemli değildi. Onu.

Herhangi bir sınır kaldıysa bile, onları göremediğimden eminim. Bu Jaxson'ın kaşları yavaşça çatılırken, onun da yapamayacağını biliyordum.

Ve az önce yaptığımız şeyin ağırlığı o banyoda bir duman bulutu gibi etrafımıza çöktü.

CHAPTER 20

Oyun Planına Sadık Kal

Grace

Ertesi sabah hiçbir şey hakkında konuşacak zaman yoktu.

Tamam, aslında bir *saatlik* bir yol vardı. Ama ikimiz de sessiz kaldık, Jaxson'ın gözleri yolda, benimkiler de yazıyormuş gibi yaptığım defterdeydi. Aslında tek yaptığım sayfaya spiral üstüne spiral çizmekti, çünkü o küçük şekil içinde bulunduğum durumu yansıtıyordu.

Sarmal halindeydim.

Korkma Grace, kendime bininci kez söyledim. *Bunu okuma.*

Ama bunu yapmamak mümkün değildi.

Çünkü az önce aramızda her ne olduysa, Jaxson Brittain'a olan susuzluğumu gidermemişti. Sadece susuzluğumun haklı olduğunu, onun hayal edebileceğimden bile daha iyi olduğunu kanıtlamıştı. Adam bana *elini* bile ve bana hayatımın en ateşli gecesini yaşatmıştı.

Bunun tek seferlik bir şey olmasını istemedim.

Sahip olduğumuz tek şeyin bu olmasını istemedim. Daha fazlasını istedim. *Her şeyi* istedim.

Onun için yanıp tutuşuyordum - *sadece* dün gece olanlardan dolayı da değil. Onun gülüşünü arzuluyordum, sanki o istemiyormuş ama bana geldiğinde elinde değilmiş gibi içinden fırlayışını. Onu daha fazla yaramazlık yapması için kandırmak istedim. Teslim olduğu zamanki görüntüsünü içime çekmek istedim. Çocukluğu, ailesi, hokey ve neden garajının önünde güzel bir klasik araba olduğu ve bir sonraki kitabının hangisi olduğu hakkında daha fazla şey duymak istiyordum.

Austin'deki o gece bir kız öğrenciye aşık olmuş gibi hissettiren şey şimdi doyumsuz bir *ihtiyaç* gibi geliyordu.

Ve bu, kardeşimin takım arkadaşı hakkında düşünmek için tehlikeli bir düşünceydi - özellikle de ikimiz de arabada kardeşimle aynı yere giderken.

İçimden inledim, koltuğuma gömüldüm ve bir spiral daha karaladım.

Jaxson bana bakmadı bile.

Ben burada bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda neler olabileceğini hayal ediyordum ve o muhtemelen yapış yapış, sıcak bir pişmanlık içinde oturuyordu.

Ya beni havaalanına bırakırsa ve bu şeyin sonu olursa? Ya her şey bittiyse?

Ya turnuvadan sonra bensiz eve giderse?

Bunun olasılığı -ve ihtimali- midemi bulandırdı ve koltuğumda kıpırdandım, defteri kapattım ve kalemimle birlikte döşeme tahtasına fırlattım.

Bir şey söylemek zorundaydım.

Ama ben bunu yapamadan, SUV'un kardeşimin adı belirdi.

Bu kez Jaxson'ın telefonu bağlanmıştı ve ikimiz de mahkemeye çıkan suçlular gibi ekranda TANNY BOY yazan yere baktık.

Jaxson boğazını temizledi, aramayı sesli mesaja yönlendirdi ve müzik tekrar çalmaya başladığında hemen sesi açtı.

Havaalanına geldiğimizde o kadar hastaydım ki, titreyen bacaklarımla arabadan inerken *gerçekten* kusacağımı sandım. Jaxson benden önce arkaya dolandı, valizimi aldı ve bana doğru yuvarladı.

Yüzünde milyonlarca duygu vardı ama hiçbirini okuyamadım.

"Emin misin-" diye söze başladı ama ben hemen başımı salladım ve onu başından savdım.

"Ailem çoktan yola çıktı. Sen git. Orada görüşürüz." Başını salladı ve arabaya geri dönecekmiş gibi döndü.

Ama sonra durdu, sırtı kaskatı kesilmiş, omuzları gerilmişti. Uzun bir süre öylece durdu, her nefesi bir öncekinden daha sert geliyordu. Yavaşça tekrar bana döndü, kaşları eğik, gözleri benimkileri arıyordu.

"Siktir et," dedi.

Sonra beni kollarının arasına aldı, saçlarımı yüzümden çekti ve beni öptü.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü bayıldığımdan ve rüya gördüğümden oldukça emindim. Ama adamın ensemdeki elinin şefkatli bir okşaması beni eritti, göz kapaklarım çırpınarak kapandı ve kollarımı onun omuzlarına doladım.

Uzun, yavaş ve acılı bir öpücükle ikimiz de bir nefes verdik. Ağzımı açtığımda, Jaxson'ın beni kavrayışı sıkılaştı ve dili benimkine dokunmak için içeri girerken beni kendine doğru tuttu, vücudumdaki her siniri çekirdeğime kadar sıktı.

Alnını benimkine bastırdı - bunu yapabilmesinin tek nedeni beni hâlâ yerden yüksekte tutmasıydı - ve gözleri kapalıydı, çenesinin altındaki kaslar çalışıyordu.

Bana veda öpücüğü veriyordu. "Grace, dün gece-"

"Pervasızca," sözünü tamamladım, o an beni içten dışa doğru parçalasa da başımı sallayarak onayladım. "Bir hata."

Jaxson o zaman geri çekildi, ayaklarımı dikkatlice yere oturtmadan önce kaşlarını çattı.

"Pervasızca, belki," diye kabul etti. "Ama hata değil. Ve bu tanımlamaların hiçbiri benim söyleyeceğim şey değildi."

Umut, vahşi bir mustang gibi göğsümü tekmeledi. "Öyle değil miydi?"

İçini çekti, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, gözleri bu hareketi takip etti. Yüzümün her santimini katalogluyor gibiydi.

"İnanılmazdı," diye fısıldadı. "İğrençti," diye ekledi sırıtarak, bakışları altında tenim yanarken gözleri üzerimde geziniyordu. "Ama inanılmazdı."

İşte yine o tekme, kelebek kanatlarının karnımı gıdıklamasına eşlik etti.

Ve o zaman anladım ki, onun da benim için aynı şeyleri hissetmesini ummak, hissetmediğini varsaymaktan daha korkutucuydu.

"Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum," diye itiraf etti yutkunarak. "Ama... bunun bitmesini istemediğimi biliyorum. Henüz değil."

Oh, evet.

Bu çok, *çok* daha korkutucuydu.

"Benimle flört etmeyi bırak,

Brittzy."

Söylediğim şaka ancak fısıltı halindeydi, sinirlerim o kadar gergindi ki çıkarken boğuldu. Ama Jaxson güldü ve bu ses bir sonraki nefesimi biraz daha kolay almamı sağladı.

"Ben de henüz bitmesini istemiyorum," dedim avucuna doğru eğilerek. "Çok fazla eğleniyorum."

Başını salladı, sanki bu yolculuğun sona ereceği düşüncesi onu da benim kadar üzmüş gibi bir nefes daha çekti.

"Ama bugün..."

"Güven bana - kardeşimin bunu öğrenmesini senden daha fazla istemiyorum," diye onu temin ettim.

Bunun üzerine neredeyse yeşile döndü ama yine başını salladı. "Oyun planına sadık kalalım ve bu gece konuşalım. Tamam mı?"

"Evet," dedim.

"Tamam." Beni serbest bıraktı ama gitmeden önce elini tuttum ve onu kendime çektim.

"Beni bir kez daha öp," dedim. "Sadece gerçek olduğunu bileyim diye."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme kıvrıldı ve ellerini tekrar saçlarımın arasına kaydırdı, parmak uçları kafatasımın arkasında kıvrıldı, başparmakları çenemi yukarı kaldırdı. Beni bu sefer daha da yavaş öptü, dudakları sert, niyeti açıktı.

Ve ona inandım.

Bu da on dört bin fitlik bir dağın kenarında durmaya eşdeğerdi.

"Senin için yeterince gerçek mi?" diye sordu, sesi dudaklarıma karşı alçaktı. "Yeterli."

Kıkırdadı. "Telefonun nerede?"

Jean şortumun arka cebinden çıkardım ve başparmağını ekranın üzerinde kaydırarak gülümsedi. Şifrem yoktu, bu yüzden sadece bununla kilidi açtı ve kamera uygulamasını açtı. Sonra kayıt tuşuna bastı ve beni kolunun altına aldı.

"Bana iyi bir şey söyle Grace."

O kadar çok kızardım ki güneş yanığı gibi göründü ve kızarıklığımı göğsüne gömdüm, kameraya bakmadan önce ona baktım.

"Jaxson Brittain az önce beni kalabalık bir havaalanında öptü." "Ve bunu tekrar yapacağım," dedi.

Ve yaptı da. Bir eliyle telefonu tutarken diğer eliyle beni kendine çekti ve baş döndürücü, büyüleyici bir öpücükle daha kavurdu.

O gittikten ve annemle babam beni aldıktan sonra bile başım dönüyordu, heyecanla turnuvadan ve Vince'i görmek için nasıl sabırsızlandıklarından bahsediyorlardı. Bana nerede olduğumu ya da ne yaptığımı sormamaları umurumda bile değildi.

Yapıyordum. Ağabeyimin etrafında dönen bir güne daha katlanmak zorunda kalmam umurumda değildi.

Çünkü sonunda, takım arkadaşının kollarına geri dönecektim. Bu, küçük bir sır olarak saklamaya değecek bir ödüldü.

CHAPTER 21

Çöz Jaxson

Maven ve Livia, Grace turnuvaya ailesiyle birlikte gelir gelmez onu kapıp götürdüler.

Kollarını onunkilerle birleştirdiler ve gittiler, Maven yanımızdan geçerken Vince'in yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. Kulüp binasında margarita içmeye karar vermişlerdi ve Grace'in hakkını yemeyelim, onu götürürlerken bana uzun uzun bakmadı bile.

Öte yandan ben, tüm turnuva boyunca onun varlığının o kadar farkındaydım ki alnımda neonlarla GRACE TANEV'E TAKINTILI yazmadığına şaşırdım.

Takım arkadaşlarımla yeniden bir araya gelmiş gibi hissetsem ve vücudum küçük bir dostça rekabet şansı için can atsa bile, zihnim bir gece önce olanları hatırlamaktan kendini alamıyordu.

Aptal bir orospu çocuğuydum.

O zamanlar çok mantıklı gelmişti, horoz güdümlü beynim tüm silindirleri ateşlemediğinde. Kuralları esnetmek, Grace'le oynamak... ona gerçekten *dokunmadığım* sürece sorun olmaz diye düşünmüştüm.

Buna yüksek sesle güldüm ve üçüncü delikteki ilk atışı için sıraya girerken P Baba'dan bir bakış aldım. Bu lanet olası bir şakaydı, *aslında* bu zihniyeti gerekçe olarak kullanmıştım. Buna karşılık, belki de sadece teslim olup onu istediğim gibi almamdan bile daha ateşli olmuştu.

Ellerimi kendime saklamak ve onun çarşafların içinde kıvranışını izlemek yanan ateşi söndürmedi. Onu körükledi, oksijen verdi, üzerine bir galon benzin püskürttü.

Sadece onu daha çok istedim.

Kafamın içinde bir savaş vardı, turnuva boyunca yüzeyde sakin ve soğukkanlı kalmaya çalışırken iki tarafım birbiriyle savaşıyordu. Takım arkadaşlarımla gülüp şakalaştım, basın için fotoğraflar çektim, en iyi golf oyunlarımdan birini oynadım ve kendimden başka her şey ve herkes hakkında konuştum.

Tüm bunlar olurken Grace'in geldiğinde yüzünde beliren ifadeler zihnimde tekrar tekrar oynuyordu.

Gece için otel odasından ayrılmak, biraz uyumasına izin vermek ve *ikimize* de çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi kazandırmak imkânsız gelmişti. Bugünkü yolculuğun ne kadar sessiz geçtiğinden Grace'in de benim gibi kafasının içinde olduğunu biliyordum.

İkimiz de bunun bir olamayacağını biliyorduk.

Yine de ikimizin de düşünebildiği tek şey buydu.

Havaalanına vardığımızda, onun ne düşündüğünü merak etmekten midem bulanıyordu. Ayrıca güzel yüzündeki her bir özelliğe kazınmış olduğunu gördüğüm endişeyi hafifletmek için de çaresizdim. Bu yüzden onu rahatlattım - bir yalanla değil, gerçekle.

Bunun bitmesini istemedim.

Ama bunu ona söylerken bile, ailesi önce bir öpücük daha çalacak kadar açgözlü olduğumda bile... Eninde sonunda bunun olması *gerektiğini* biliyordum.

Yirmi iki yaşındaydı ve önünde benimkinden çok farklı görünen koca bir hayat vardı. Hareket halinde olmak istiyordu. Bense en azından kontratım bitene kadar Tampa'da kalacaktım ve sonra yeniden anlaşmayı ya da yerleşecek başka bir takım bulmayı umuyordum. Onun macera istediği yerde ben istikrar istiyordum.

Bunların hepsinden öte, Vince'in küçük kız kardeşiydi.

Grace ve ben gittiğimiz yolun bir doğru gittiğini biliyorduk.

Ama ikimiz de sürmeye devam etmek istiyorduk.

Yolumuz olduğu sürece, yazımız olduğu sürece... birbirimize .

"Hey, Tanny Boy, bugün gelip oynayabilir misin?" Carter dokuzuncu delikte sordu. "Bizi taşımaktan belim kırılmak üzere."

Carter yaşlı bir adam gibi eğilerek sırtının ortasını ovuşturdu ve Vince gözlerini kısarak onun kıçına bir tekme attı. Carter gülerek öne doğru tökezledi ve tüm bu maskaralık, önümüzde toparlanıp bir sonraki deliğe geçmekte olan ekibin onaylamayan bakışlarını üzerimize çekti.

PGA Tour'un en klas, en tanınmış golfçülerinin yanına dört kabadayı hokey oyuncusunu koymak pek de hayra alamet değildi. "Sırtınızın ağrımasının tek nedeni o topu taşımak zorunda olmanız.

"Vince, Carter'ın karnını dürttü.

Carter onun elini itti ve koluna bir yumruk attı. "Lütfen.

Karın kaslarım seninkileri utandırır."

Bunu kanıtlamaya hazırmış gibi pembe polo tişörtünü haki şortundan çıkardı ama Will ona o kadar sert baktı ki Carter tereddüt etti ve tişörtünü tekrar içine sokmadan önce etrafımıza baktı.

"Hadi ama P Baba," diye takıldı Vince, sopasını uzatması için taşıyıcısına başıyla işaret ederek. Gözleri çim yoldayken topunu yerleştirmek için eğildi. "Carter isterse bize küçük karın kaslarını göstersin. Tanrı biliyor ki onları hiçbir kadına göstermiyor."

"Bu sözleri söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bu bahar AHL'ye gönderildiğim için mutluyum," dedi Carter, sopasına yaslanarak. "Siz pisliklere katlanmaktan iyidir."

"Nize it, Fabio," diye seslendim. "Sonbaharda Ospreys mavisine geri döneceksin."

"Evet, merak etme - en iyi cıvıltılarımızı bizimle buza geri döndüğün ilk güne saklayacağız," dedi Vince ve ardından atışını yaptı.

Ve korkunçtu.

Carter onun yerine güldü ve Will bile kendi şutu için adım atmadan önce bir gülümseme attı.

Turnuva bir scramble turnuvasıydı, yani her birimiz bir sonraki atış için hangi topla oynayacağımızı seçmeden önce bir vuruş yapıyorduk. Bugün şimdiye kadar ya benimkiyle ya da Carter'ınkiyle oynuyorduk. Vince ciddi bir atış yapamayacak kadar oyalanmakla meşguldü ve Will de dalgın görünüyordu - her zaman olduğundan daha sessizdi, bu da bir şey ifade ediyordu.

"Maven bundan sonra seni evlatlıktan reddedecek," dedim Vince'e, Will'den sonra atışımı yapmak için adım attığımda. "Hayatında zaten bir tane amcık golfçü var. Bir tanesine daha ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Kafamın arkasına bir darbe yemeden önce atışı zar zor yapabildim.

"Kahretsin, bunu unutmuşum," dedi Carter topunu yerleştirirken. "Bu o mu?

burada mı?"

"Yok artık," dedi Vince. "Muhtemelen ölmek istemediği içindir."

Hepimiz buna sırıttık. Doğru olduğunu bildiğim bir şey varsa, o da Vince Tanev'in müstakbel karısını inciten adama iyi bir yumruk atmak için hapse girebileceğiydi.

Carter yine en iyi atışı yaptı ve Vince çim sahaya doğru ilerlerken bu konuda homurdandı.

"İyi misin, P Baba?" Yürürken sordum. "Her zamankinden daha da huysuzsun."

Will bana uzun bir süre ters ters baktı, öyle uzun bir süre ki kendimi eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi hissettim. Bana bakışındaki bir şey, daha o beni bir şeyle suçlamadan kendimi savunmak istememe neden oldu.

Birden, gönderdiği mesajı hatırladım.

Turnuvada konuşmamız gerek.

Yutkundum, bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum ama boynunu kırdı ve uzun bir iç çekti, sonunda ölüm bakışını bıraktı.

"Siz ahmaklara katlanmak beni erken mezara göndermiyorsa, Ava için bir dadı bulmaya çalışmak gönderir."

"Bu çekik gözlü sarışının nesi var?" Vince deliğin etrafında toplanan kalabalığa başıyla işaret ederek sordu. Hâlâ çok uzaktaydık ama yine de Vince'in kızı görebiliyordum. Yirmi beş , platin sarısı saçları ve iri...

Gözler.

Ava'nın onu çekiştirmesini izlemek neredeyse komikti ve daha önce Ava oynamak için çimlere uzandığında ve o günkü dadısının da ona katılması için ısrar ettiğinde kadının nasıl yüzünü gözden kaçırmamıştım.

"Lanet olası bir kutudan peynirli makarna pişiremediği gerçeği dışında mı?" Will homurdandı. "Beni rahat bırakmıyor."

"Bu, *onunkini emmek istediğinin şifresi-"*

Will bu cümleyi tamamlayamadan Carter'ın lastiği patladı. "Dürüst olmak gerekirse, P Baba, sorunu anlamıyorum. O talihsiz biri değil. bakıyor," diye işaret etti Carter baloya vardığımızda. "Bırak gitsin. Belki biriyle yatarsan daha az huysuz olursun."

"Lütfen bana bakirenin şimdi biriyle yatmak için tavsiye verdiğini söyleme," diye takıldım ve Carter beni dizlerimden yakalayacakmış gibi peşimden koşarken Will iç geçirdi ve biri onu bizden kurtarabilirmiş gibi gökyüzüne baktı.

Vince bir sonraki atışı yapmak için sıraya girdi ve top yeşile düştüğünde hepimiz onu sırtından alkışladık. Maçı bitirmek için kolay bir vuruşumuz olacaktı.

"Hey, Aleksander Suter'i duydunuz mu?" Bayrağa doğru ilerlerken Carter sordu.

"Sakın bana başka bir bar kavgasına karıştığını söyleme?" Vince tahmin etti. "Oh!
Ya da onu kokainle buldular."

Will, "Lig ona yine kirli bir vuruş için mi ceza verdi?" diye ekledi.

"Çok kolay. Tahminimce sonunda onun bir organize suç biriminin başı olduğunu keşfettiler," diye . "Takım gördün mü? Sabıka fotoğrafına benziyor."

Carter başını salladı. "Görünüşe göre Seattle onun saçmalıklarından bıkmış.
Söylentilere göre onu takas etmek istiyorlarmış."

Bu hepimizi şok etti. Şaka bir yana, Aleks Suter çok iyi bir kanat oyuncusuydu ve attığı gollerle tüm ligde adından söz ettirse de biz yine de ona saygı duyuyorduk.

"Tampa'ya gelebileceğine dair söylentiler var."

Carter'ın sesi, geri kalanımızın kahkaha ve *hiçbir şekilde* patlamamasıyla bastırıldı.

"Koç McCabe *asla yapmaz*," dedi Vince. "Geçen sezon birkaç çocukla pistte antrenman yaparken beni ne kadar çabuk benzettiğini gördün mü? O benim *kibarlığımdı*. Bu *iyi* bir halkla ilişkilerdi." Başını iki yana salladı. "Kötü tavırlı bir silahın takımımıza katılmasına izin verme ihtimali sıfır."

Will, sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi, "Bilmiyorum," dedi. "Koç bundan hoşlanmayabilir ama tüm kararları veren o değil, değil mi?"

"Dick," dedim iç çekerek, benim de aklıma yattı. Genel Müdürümüz dramatik biriydi. Maven King'in geçen sezon Vince'e ve tüm takımımıza eşi benzeri görülmemiş bir erişim sağlamasının tek nedeni oydu - hepsi de tribünleri doldurmak için yapılan bir reklam gösterisi adına.

Ve işe yaramıştı.

Geçen sezon o salonda son beş sezonun toplamından daha fazla taraftarımız vardı. Bunun bir kısmı daha iyi olmamızdan kaynaklanıyordu ama Maven'ın büyük bir rol oynamadığını düşünmek için deli olmak gerekir.

Bu da Richard Bancroft'un - ya da bizim ona taktığımız isimle Dick'in - bu sezon taraftarları çekmek için başka bir yol aradığı anlamına geliyordu.

"Tanrım," diye küfrettim bunun gerçekten olabileceğini fark ettiğimde. "Tam da ihtiyacımız olan şey - sağlam olduğumuzda takıma gelen lanet olası bir sorumluluk."

Vince, aslında hissetmediğinden emin olduğum bir rahatlamayla, "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

NHL'de her şey olabilir.

Yeşil alana yaklaştığımızda, her yerde mikrofon ve kameralar olduğunu bildiğimiz için sohbetimiz daha hafif bir konuya kaydı. Bir kuş vurduk ve kalabalıktan özellikle yüksek sesli bir kadın çığlığı korosu yükseldiğinde, kim olduğunu tahmin etmem için birden fazla tahminde bulunmama gerek kalmadı.

Maven, Livia ve Grace vızıldıyordu, ellerindeki plastik bardakları havaya fırlatıp küçük celly danslarını yapıyorlardı. Etraflarındaki kalabalık ikinci elden utanç duyuyordu - kargaşaya katılan Vince'in ebeveynleri hariç.

Telefonum cebimde titredi ve ikinci bir tahminde bulunmadan bunun babamdan gelen bir mesaj olduğunu anladım. Turnuvayı izliyordu - bundan emindim. Ve bunun bir hayır işi olması önemli değildi. Rekabetten çok eğlenceli olması gerektiği de önemli değildi.

Babam için *her şey* bir yarışmaydı. Ve benim

kazanmam bekleniyordu.

Bir sonraki deliğe geçmeden önce, Vince kasete doğru koştu ve Maven'i kameraların yanıp söndüğü ve kalabalığın kükrediği bir öpücükle arkasına yasladı.

Carter elini omzuma koydu ve parmak eklemlerini ısırdı. "Kahretsin, bugün Doktor'u gördün mü?" Başını salladı, Maven'ın en iyi arkadaşı ve aynı zamanda ekibimizin diş hekimi olan Livia'yı kontrol ederken Wendy Peffercorn'u süzen Squints gibi görünüyordu. "O kadın *çok* iyi."

Kıkırdadım, bakışlarını takip ederek Livia'nın güneş gözlüklerini indirdiğini ve kaşlarını ona doğru kaldırdığını gördüm. Ama dikkatim hemen yanındaki kadına çekildi.

Grace'in dün gece fazla uyumadığını biliyordum ama yine de güneş gibi parlıyordu. Başını kaldırıp ağabeyine baktığında gülümsemesi ışıl ışıldı, şüphesiz ağabeyi onu kolunun altına alıp başını okşadığı için bir konuda onunla dalga geçiyordu. Göğsümde bir sızı ile gülüşünü izledim ve güneş gözlükleri takılı olsa bile gözlerinin bana kaydığı anı tam olarak hissettim.

Ağzının köşesi birazcık kalktı, bana baktığını anlamama yetecek kadar. Bir sonraki nefesinde yanaklarının kızarması şüphelerimi doğruladı ve göğsümdeki o hissin daha da güçlendiğini hissettim.

Benim küçük Nova'm.

Onu tekrar yalnız yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Başka birinin gözlerinin de üzerimde olduğunu hissettim ve omzumun üzerinden baktığımda Will Perry sanki ona gol atmaya çalışan zavallı bir kanat oyuncusuymuşum gibi bana bakıyordu. Dişlerinin arasından ıslık çalarak Vince'in dikkatini çekti ve parmağını havaya kaldırarak maçı bitirme zamanının geldiğini işaret etti.

Bakışları beni hiç terk etmedi, ta ki dönüp yavaşça bir sonraki tee'ye doğru yürümeye başlayana kadar.

- - -

Aslında on yedinci deliğe geldiğimizde oldukça iyi gidiyorduk. Hepsini kazanamayacaktık ama ikinci ya da üçüncü olma şansımız vardı ve bu da Tampa'ya iyi bir miktar para göndermemizi sağlayacaktı. Maven'in başlattığı ve toplumun çeşitli kesimlerine fayda sağlayan bir organizasyon olan Tampa Bay Babes Compassion Project için oynuyorduk.

Golf arabasında son iki delikte mücadele etmek üzere yola çıkmıştık ki Vince nefes nefese bir iç geçirdi. "Kız kardeşim için endişeleniyorum."

Sözcükler donumun içine sokulmuş buz gibiydi.

İlk yorum yapan kişi olmaya cesaret edemeyerek sustum, çünkü sesimin beni ele verecek kadar titreyeceğini biliyordum. Bunun yerine sakince su şişemden bir yudum aldım.

"Ben de onu soracaktım," diye seslendi Carter, P Baba'yla birlikte arabanın arkasında oturdukları yerden. "Geçen hafta ağlayarak evinize geldiğinde... bu hiç iyi görünmüyordu."

"Ertesi gün ayrıldı," dedi Vince. "Dürüst olmak gerekirse, bu şaşırtıcı değildi. Bir yerde uzun süre kalmıyor. Ama lanet olsun, takıldığı o eziğe geri dönecek diye endişeleniyorum."

"Yapmayacak."

Sikeyim.

Bu sözleri söylediğimde her kafa bana doğru döndü ve ben de omuz silkerek hiçbirinin kalbimin ne kadar hızlı attığını fark etmemesini umdum.

"Austin'de bütün gece onunla takılmıştım, hatırladın mı?" Dedim ki. "O zaman onun ümitsiz vaka olduğunu biliyordu. Bahse girerim ağlamak için sadece bir geceye ihtiyacı vardı ve sonra yoluna devam edecekti."

Will kafamın arkasına lazerler tutarken Carter bu seçeneği düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Bu onun için oldukça eşit," diye homurdandı Vince. "Onu çok seviyorum. Bunu siz de biliyorsunuz. Hayatımız boyunca çok yakın olduk. Ama yaşlandıkça ona nasıl yardım edeceğimi bildiğimi daha az hissediyorum." Başını iki yana salladı. "Yemin ederim, çıktığı erkekleri incelemeye başlamak zorunda kalacağım. Bu konuda çok dikkatsiz - hep öyle oldu. Kapıma ilk kez kalbi kırık bir şekilde gelmiyor."

Derim diken diken oldu, ellerim yumruk oldu ama ağzımı daha sıkı kapattım.

Carter, "Belki de umutsuz bir romantiktir," diye önerdi.

Vince homurdandı, deliğe vardığımızda arabayı park etti. "Daha çok umutsuz gibi. Her zaman biraz kaybolmuştur. Sanırım ona ilgi gösteren her erkekte kendini bulmaya çalışıyor."

Dişlerimi sıktım, arabadan atladım ve Vince'in direksiyonun arkasından yavaşça çıktığı yere doğru yuvarlandım. Onun hakkında bu kadar saçmalamasından bıkmıştım, özellikle de kızın tüm hayatları boyunca onun gölgesinde yaşadığını göremeyecek kadar kör olduğu için.

Kaybolmamıştı - sadece *onun* gibi değildi.

İçimde bir yerlerde, sağduyum sakinleşmem için çığlık atıyordu. Ama çoktan kırmızı görmeye başlamıştım ve ona ağzımın payını vermek için ağzımı açmıştım ki bir el göğsüme öyle bir çarptı ki nefesim kesildi.

Vince ve Carter nefesimin beni bir *oof* sesiyle terk etmesiyle birlikte döndüler, kaşları saç çizgilerine doğru ilerliyordu.

Ama P Baba tam karşımda duruyordu, eli hâlâ göğsümdeydi, başını deliğe doğru sallarken gözleri öldürücüydü.

"Siz başlayın. Brittzy ile konuşmam gerekiyor," dedi.

Vince ve Carter, müdürün odasına çağrılmışım gibi sesler çıkardılar, her biri yanımdan geçerken kulağıma fiske vurdu ya da omzumu alkışladı. Menzilden çıktıklarında Will elini bıraktı ama kaşları çatıktı.

"Ölmek *mi istiyorsun*, yoksa gerçekten bu kadar aptal mısın?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak yutkundum. "Ne olduğunu bilmiyorum-" "Yapma," uyardı. "Bunca zamandır Grace'le , değil mi? Sen?"

Yüzümden akan kan ihtiyacı olan tek cevap olmalıydı, çünkü burnunun ucuyla güldü ve tehditkâr bakışlarını bana geri getirmeden önce Carter ve Vince'in tee'de olduğu yere baktı.

"Bak, ben senin baban değilim. Ne yapmak istiyorsan onu yap. Ama *takım arkadaşımızın kız kardeşlerinden* biriyle birlikte olacaksan, bunu ona söyleyen sen olsan iyi edersin. Eğer başka bir şekilde öğrenirse, hepimiz mahvoluruz - sadece sen değil."

Kaşlarımı çattım. "Grace ve ben..."

Kelimelerim soluklaştı, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Belki de Will Perry'ye yalan söyleyecek gücü kendimde bulamıyordum. Yıllardır takım arkadaşıydık.

"Vince şu anda Maven'a bağlı," diye devam etti Will. "Yeni bir eve taşındılar. Sezon dışı. Planlamaları gereken bir düğün var. Yani, evet, kafası meşgul. Şanslısın ki öyle, yoksa sosyal medyada *gördüğüm*, sarhoş kız kardeşini bir otelin asansörüne taşıdığın videonu görürdü."

Midem bulandı.

"Evet," diye yüz ifademi kırptı. "Merak etme, halkla ilişkiler halletti. Adama kaldırması için biraz para verdiler ve fazla ilgi çekmedi. Ayrıca, Vince tüm sezon boyunca medya sirkinin merkezi olduktan sonra, bu yaz hiç çevrimiçi olmadı. Ama," diye ekledi parmağıyla göğsümü işaret . "Bu senin aptalca davrandığın gerçeğini değiştirmez."

Burnumun kenarını sıkarak yüzümü buruşturdum. "Haklısın."

"Öyle olduğumu biliyorum. Sadece aletini ıslatıp öylece bırakmak istemen ya da sonunda kızla evlenmen umurumda değil. Tek *umursadığım* aptalca davranarak sezonumuzu mahvetmemen." Ben ona tekrar bakana kadar bekledi. "Vince bunu kabul etmeyecektir. Bunu zaten biliyorsun. Ve yemin ederim, kupa şansımız varken sezonumuzu mahvedersen, seni döven tek kişi o olmayacak."

Ouch.

Will bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getirdi. "Bir yolunu bul Brittzy."

Başımı salladım, yanımdan geçip takım arkadaşlarımızın durduğu yere doğru hışımla ilerlediğinde içimden küfrettim.

Sikeyim.

Bu olasılığı, Atlanta'daki barda o geceden birinin onun bir videosunu yayınlayacağını düşünmemiştim bile. *Benimle* fotoğraf çektiklerini biliyordum - çeyrek oyununun bütün amacı buydu. Ama onu üst kata ve odasına çıkarmaya o kadar odaklanmıştım ki, onu asansöre götürürken dışarıda telefon olduğunu fark etmemiştim.

Dikkatsizdi. *Tehlikeliydi* - sadece benim için değil, Grace için de. Onun adının çamura bulanmasını istemiyordum ve böyle bir şey ortaya çıkarsa da öyle olacaktı. Manşetleri şimdi görebiliyordum.

Tampa Winger'ın Kız Kardeşi Takım Arkadaşıyla Otelden Ayrılırken Görüldü.

Vince Tanev Takım Arkadaşının Dün Gece Nerede Olduğunu Biliyor mu? Tampa Ospreys Aile İlişkisi Yaşıyor.

İnledim, çünkü Will işaret edene kadar düşünmediğim bir şey daha vardı: Bu sadece Grace'le benim aramda olan bir şey değildi.

Eğer Vince bunu öğrenirse ve çılgına dönerse... bu takımın kimyasını etkiler.

Daha başlamadan sezonumuzu mahvedebilir.

Çocuklara doğru ilerlerken başım döndü ve sersemlemiş bir halde son iki deliği oynadım.

İkinci olduk.

Ama çocuklar, ailelerinin ve arkadaşlarının bizimle birlikte kutlama yapmak için bekledikleri saha kenarına gittiklerinde olduğum yerde donup kaldım.

O anda fark ettim ki herkesin kutlayacağı biri varken benim kimsem yoktu. Ve koşmak istediğim tek kişi de sınırların dışındaydı.

Grace'in kardeşine sarılışını izledim, sonra anne ve babası araya girince bakışları bana kaydı.

Gülümsedi, sıcak ve habersiz, gözleri beklentiyle dans ediyordu.
Aynı sabırsızlığı yarım saat önce ben de hissetmiştim.

Şimdi, daha az hoş bir his daha kemiklerime işliyordu.

Onlara katılmadığımda biraz kaşlarını çattı ve neyse ki telefonum çaldı da bakışlarımı onunkilerden ayırmak için bir bahanem oldu. Ekranda babamın adını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama kalabalığa sırtımı dönüp gölete doğru yürümeye başladım ve telefonun diğer ucunda beni neyin beklediğini bildiğim halde aramayı cevapladım.

Babam her delikte nerede hata yaptığımı söyleyip, turnuvayı kaybetmemize neden olduğunu düşündüğü hatalarımla ilgili sorularla beni azarlamadan önce merhaba bile diyememiştim. Turnuvadan, bunun benim hokey oyunumla da ne kadar ilgili olduğuna geçmesi uzun sürmedi. Bunun üzerinde oturuyordu, biliyordum. Artık dikkatimi çektiğine göre tüm düşüncelerini bana anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Ve ilk kez, onun çağrısı için minnettar oldum.

Babamdan dayak yemek, Will'in az önce açıkça ortaya koyduğu mide bulandırıcı gerçekle yüzleşmekten daha iyiydi.

CHAPTER 22

Tekmelerinizi

Alın Grace

"Pekala, kaltak - çayı dök."

Gözlerimi kırpıştırarak içinde bulunduğum sersemlikten kurtuldum ve tam zamanında başımı kaldırıp Livia'nın yeşil alanda yanıma çöktüğünü gördüm. Uzun, kahverengi bacaklarını altına katladı ve elindeki açık kırmızı şarap şişesinden büyük bir yudum aldıktan sonra şişeyi benzer bir şekilde tam önüme çöken Maven'a uzattı.

Şık bir golf kulübünde bir şişe şarabı nasıl içebildiği beni aşıyordu ama yine de şaşırtıcı değildi. Livia Young bana her zaman istediğini elde eden bir kadın gibi geldi.

Maven parmağını bana doğru sallayarak, "Bize de öyle bakma," diye ekledi. "Sanki saklayacak bir şeyin yokmuş gibi. Biz daha iyi biliyoruz."

"Evet, güven bana. Bu psikopatla en iyi arkadaş olmak bana böyle şeyler için göz kazandırdı." Livia bu yorum üzerine Maven'a baktı, o da gülümsedi ve bu değerlendirmeden gurur duymuş gibi uzanıp Livia'nın kolunu sıktı.

Tekrar göz kırptım.

Maven ve ben, kardeşimle çıkmaya başladığından beri yakınlaşmıştık ve bu, vekâleten Livia'yla da birkaç kez takıldığım anlamına geliyordu. Ama bütün günü birlikte geçirdikten sonra, konuşacak başka ne olduğunu hayal bile edemiyordum.

Maven bana şarap şişesini uzatıp kafamdaki karışıklığı giderene kadar vard

1. "Jax ile aranızda neler oluyor?"

Kahretsin.

Bu kelime benim yüzümde yazılı olmalıydı, çünkü Livia kavanozda kaç tane sakız olduğunu tahmin etmiş gibi sırıttı. Oturdu

avuçlarına geri döndü. ". Anlatacak ilginç bir şey olmadıkça birine bütün gün ona baktığın gibi bakmazsın."

"Bakmıyordum," diye kendimi savundum. Aslında, nasıl *bakmadığımın* çok farkındaydım çünkü bu süreç beni neredeyse öldürmüştü. Bütün gün boyunca Jaxson'ı çevremden izledim, ona bakmayı çok istiyordum ama gözlerimi özenle başka bir yere dikmiştim. Çok sinsi davranmıştım - ya da ben öyle sanıyordum.

Ama o kadınların bana bakışları sandığım sinsi olmadığımı gösteriyordu.

İkisi de çarpıcı derecede güzeldi. Maven beyaz bir şort giymiş ve mavi bir bandanayı tişört gibi bağlamıştı. Loblarından sarkan ve rujuyla uyumlu kırmızı halka küpeleri vardı. Livia ise çok daha az vatanseverdi. Yanık turuncu bir tulum topuklu ayakkabılar giymiş, boynundan sarkan ve kulaklarından sarkan bir dizi altın takmıştı. Maven'ın açık kahverengi teni ve yüzünü bir hale gibi çevreleyen kıvırcık saçları varken, Livia siyah saçlarını kısa ve çenesinden kırpılmış bir şekilde, zengin kahverengi yüz hatlarının etrafında, tek bir kelime bile konuşmasına gerek kalmadan güçlü olduğunu anlamanızı sağlayacak şekilde açılı olarak kullanıyordu.

İçimi çektim, büyük bir yudum almadan önce şişenin üzerindeki etiketi karıştırdım. İçtikten sonra yüzümü buruşturdum ve şişeyi hemen Livia'ya uzattım.

Kırmızı şaraptan nefret ederdim.

Turnuva tam bir duygu seli olmuştu. Kızlarla gülüp içmekten, ailemle takılmaktan Jaxson'a gizlice bakmaya kadar pek çok güzel şey yaşadım. Bununla birlikte, Jaxson'ın bakışlarının gün boyunca daha da uzaklaştığını hissettim ve kardeşimden sakladığım şeyi - *ikimizin* de sakladığı şeyi - düşündükçe midem bulandı.

Yine de artık saklayacak bir şey olduğundan emin değildim. Çünkü Jaxson turnuva bittiğinden beri bana selam bile vermemişti.

Ödül töreninden sonra hep birlikte kulüpte akşam yemeği yedik ve ardından havai fişekler için sahada toplandık. Amerika'nın doğum günüydü ama benim kutlayacak halim yoktu.

Bir şeyler olmuştu.

Bunu teyit etmeden de biliyordum. Jaxson'ın bu sabah bana söylediği her şey, o sırada ciddi olsa bile, artık önemli değildi. Kendini kapatıyordu. Geri çekiliyordu. Beni *görmezden* geliyordu, Tanrı aşkına.

Yemek boyunca aklımdan çıkmadı. Vince, Jaxson'ın hayatını sona erdirmek istediğine dair herhangi bir işaret göstermiyordu, bu yüzden kardeşimin bizi öğrendiğini düşünmüyordum. Daha çok Jaxson'ın bir günlüğüne benden uzak kaldığını ve ne kadar büyük bir hata yaptığını fark ettiğini hissettim.

Ne büyük bir .

Bu düşünceyle boğazım düğümlenirken bile bu konuda nasıl konuşacağımı bilemiyordum.

Ben büyürken, ailem benim en iyi arkadaşlarımdı. Vince ve ben ayrılmazdık. Ailelerimiz her zaman aile aktiviteleri ya da gezileri planlardı. Elbette başka arkadaşlarım da vardı - amigo takımımdaki kızlar, üniversitedeki sınıf arkadaşlarım - ama hafta sonlarımı evde ya da yeni bir macerada geçirirdim.

Dünyanın her yerinden pek çok tanıdığım vardı.

Hiçbirini böyle bir şeyle arayabileceğimi hissetmedim.

Belki de bu yüzden o parkurda bana umutla bakan iki kadına baktım, derin bir iç çektim ve pes ettim.

"İkiniz de tek *kelime* etmeyeceğinize söz vermelisiniz," diye başladım ve Livia neşeyle ellerini çırparken Maven daha da yaklaştı. "Ciddiyim - kimseye, *özellikle* de kardeşime," diye ekledim Maven'a işaret eden bir bakışla.

Dudaklarını kapatmak için bir hareket yaptı ve sonra ikisi de bekledi. Ben de onlara her şeyi anlattım.

Austin'deki o geceden ve Jaxson'ın yanlışlıkla Four Seasons'a gitmeyi kabul etmesinden, kamp yapmaktan ve hatta dün gecenin iğrenç ayrıntılarından - hiçbir şeyi esirgemedim.

Birine söylemek iyi hissettirdi, sanki sırrı saklamak göğsüme aşılmaz bir baskı eklemişti. Her zaman aşırı paylaşımcı biri olmuştum. Konuşmayı severdim ve kimsenin yargısından korkmazdım.

Bununla birlikte, bir sonraki adımda ne yapmamı söyleyeceklerinden korkuyordum.

Ben konuşmamı bitirdikten sonra uzun bir süre Maven tamamen hareketsiz oturdu. Livia şarap şişesinden küçük yudumlar almaya ve başını sallamaya devam etti. Birkaç havai fişek patladı ve sessizlik tekrar üzerimize çökmeden önce hepimiz gökyüzünü aydınlatmalarını izledik.

"Eee?" Dürttüm. "Çay isteyip de içmemek olmaz. Ne yapayım?"

"Özür dilerim," dedi Livia, şarabı bana uzatmaya çalışırken. Reddettiğimde burnunu kırıştırdı. "Şu anahtarlık olayını kafamda canlandırmaya çalışırken biraz meşgulüm de."

Maven homurdandı. "Sapık."

"Hadi ama! Temelde bir bebek kırbacıydı," diye işaret etti. "Bunun benim sevgi dilim olduğunu biliyorsun."

Kaşlarımı çattım, sonra başımı salladım, Livia'nın yatak odası tercihlerinin ayrıntılarını bilmek istediğimden emin değildim. Ciddi olarak kimseyle çıkmadığını ve evinde bir çocuğun yedinci doğum günü partisinden daha fazla oyuncak olduğunu bilmek için yeterince sohbet etmiştim.

"Vince'e söyleyecek misin?" Önce Maven sordu.

Ona benim adıma cevap veren bir bakış attım ve o da iç çekti.

"Keşke bunu yaptığınızda her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim ama..." Yüzünü buruşturdu. "Arkadaşlarından biriyle çıkıp çıkmadığını ilk kez sorduğumda bile, aslında deneseler bile artık hayatta olmayacaklarını söylemişti."

Gözlerimi devirmek için savaşmak zorunda kaldım.

"Bu konuda endişelenmeme gerek kalmayabilir," dedim ayaklarımın dibindeki birkaç otu koparark. "Dediğim gibi, Jaxson bütün gün beni görmezden geldi ve her yerinde pişmanlık var."

"Ama bu sabah sana her şeyin yolunda olduğunu ve sonra konuşacağınızı söylemişti," diye hatırlattı Livia.

"Bir günde çok şey olabilir."

Bunun üzerine hepimiz tekrar
sessizliğe gömüldük.

"Tamam, sana şunu sorayım..." Maven dizlerinin üzerinde doğruldu. "Ne olmasını istiyorsun?"

Bu soru beni sarstı. Ne olmasını
istiyordum?

"Sadece konuşmaya başla," diye koçluk yaptı Livia. "Sana yemin falan ettirmiyoruz. Ne hissediyorsun?"

Bir nefes üfledim. "En yaygın his, sırtımı patlatmasını istediğim."

Maven ve Livia senkronize bir şekilde çenelerini düşürdüler ve sonra ikisi de kahkaha krizine girdiler, ben kendi gülümsememe karşı koyarken karınlarını tuttular ve kollarımı sıktılar. Tekrar sakinleştiklerinde devam ettim.

"Bilemiyorum. Yani, sanırım bu yolculuk bir şaka olarak başladı, ama sonra gerçekten oldu ve şimdi... eğleniyoruz." Omuz silktim. "Daha nereye gideceğimizi konuşmadık ama devam etmek istediğimi biliyorum. En azından bir süreliğine."

"Ve G-Wagon'un yolcu koltuğuna sadece sen binmek istemiyorsun." Livia kaşlarını salladı.

Yüzümü bir inilti ve kahkaha arasında bir şeyle kapattım.

"Tamam, bekle, bununla çalışabiliriz," dedi Maven, bir başka havai fişekle birlikte yüzünü aydınlatan umutla. Büyük gösteri yakında başlayacaktı, gökyüzü nihayet yeterince kararmıştı. "Brittzy'nin zaten sezon öncesi eğitim için Ağustos'ta Tampa'ya dönmesi gerekecek. O yüzden... önümüzdeki birkaç haftanın tadını birlikte çıkarsanız nasıl olur?"

"Bekle... Bu fikre bayıldım," diye araya girdi Livia. "66. Yol'da tekmelerinizi atın ve sonra ellerinizi temizleyin. Bu benim en sevdiğim alışveriş türü."

"Duygularını yakaladığını düşünmediğin sürece," diye ekledi Maven. "Çünkü bu her şeyi değiştirir."

Yalan daha dişlerimin arasından kayamadan midem bulandı, göğsüm sıkışmaya başladı. "Hadi ama, *dört gündür* birlikteyiz."

"Austin'i de sayarsan beş," diye hatırlattı Maven.

"Tamam, beş. Bir haftadan az bir süre. Kıyafetlerimi çıkarmasını istemek gibi çok özel bir duygu dışında hangi duyguyu yakalamış olabilirim?"

İkisi de buna kıkırdadı ve sözlerin kendileri de inandırıcı *geldi.* Çünkü bu kadar kısa bir süre içinde birine karşı bir şeyler hissetmeyi düşünmek gerçekten delilikti.

Ama kendime karşı tamamen dürüst olursam, Jaxson Brittain'le tanıştığım o ilk gece bir kıvılcım hissetmiştim. Ve yangın her saniye daha da şiddetlenmişti - sanki vahşi bir yangındı, bütün bir ormanı yiyip bitiriyor ve üzerine kova kova su döken helikopterlere gülüyordu.

Doyumsuz.

O adam söz konusu olduğunda ben de böyle hissediyordum.

"Bence tam da ihtiyacınız olan şey bu," dedi Livia. "Birkaç hafta eğlenirsiniz ve sonra yollarınızı ayırırsınız. Ve kimsenin bilmesine gerek yok."

"En çok da kardeşin," dedi Maven, biraz yeşil bir yüz ifadesiyle.

Çim sahada ekibimizin geri kalanını ararken ağzımın kuruduğunu hissettim. Will Perry'nin önce annem ve babamla konuştuğunu, sonra da bir golf arabasının yanında duran kardeşim Carter ve Jaxson'ı buldum.

Golf kıyafetleri içinde bu kadar lezzetli görünmesi aptalcaydı. O gri, iyi oturmuş pantolonla ilgili bir şey kıçını daha da cazip hale getirdi ve içine sokulmuş bebek mavisi bir polonun bana yaptığı şeyleri yapacağını bilmiyordum. Kıyafetler dağınık saçlarıyla ve tenine yayılmış mürekkeple mücadele ediyordu. Büyüleyici bir çelişkiydi.

"Peki ya çoktan bittiyse?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"O zaman buna saygı duymak zorundasınız," dedi Maven. "Eğer bugün bunu düşündüyse ve risk almaya değmeyeceğine karar verdiyse... şey..."

Livia dişlerini emdi. "Bir yıllık maaşım üzerine bahse girerim ki durum böyle değil. Ama eğer öyleyse, yolculuğa kendi başınıza devam edin. Zaten yapmak istediğin de bu, değil mi? Seyahat etmek? Dünyayı görmek?" Bana el salladı. "Jaxson Brittain sadece bir mola yeri. Ona sahipken tadını çıkar, ama sonra onu dikiz aynanda bırak."

"Vince'i dikiz aynamda bırakmaya çalışırken bana attığın o saçma sapan aşk laflarına ne oldu?" Maven kollarını kavuşturup en iyi arkadaşına kaşlarını kaldırarak sordu.

"Lütfen," dedi Livia alaycı bir sesle. "O çocuk için o kadar çok gitmiştin ki mektuplarını yönlendirmeye başlamak üzereydim. Ve eğer bir yolunu bulmazsan delirecektim."

Maven başka bir şey daha ekledi ve sonra onlar gülüp anılarını tazelerken ben yeşilin karşısından Jaxson'a baktım ve bana bakmasını istedim.

O yapmadı.

Havai fişek gösterisi başladı ve bir parçam Jaxson'ın, ağabeyimin gelip Maven'ı kucakladığı gibi beni kucaklayabilmesini arzuladığında itiraf edemeyeceğim kadar büyük bir belanın içinde biliyordum. Beni kolunun altına çekerken ona gülümsemenin, parlak ışık gökyüzünde parlarken onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Bu gece uçağa binecekmişim gibi davranarak ailemin kiralık arabasına bindiğimde midem düğüm düğüm olmuştu. Annem ve babam yol boyunca Vince hakkında konuşup durdular, ancak annem en azından havaalanına yanaştığımızda nereye gideceğimi sorma nezaketini gösterdi.

"Rüzgâr beni nereye sürüklerse," diye cevap verdim, her zamankinden daha zoraki bir gülümsemeyle.

Annem ve babam da benimle birlikte dışarı çıktılar, babam valizimi alırken annem de beni kucakladı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi beni sıkıca kucaklayarak. "Benim küçük maceraperestim, dünyayı kasıp kavuruyor. Senin için asla endişelenmeme gerek yok."

Göğsüm sıkıştı. Ona inanmak istiyordum ama neyle gurur duyabileceğini hayal bile edemiyordum - üniversitede C'lerle idare edip bir derece kazanmış olmamla mı? Bana izin verir vermez emanetimi nakde çevirmiş olmam ve maaş yerine onunla geçiniyor olmamla mı? Teknik olarak evsiz olmamla mı?

Ona sormaya cesaret edemedim - çünkü onun bocalamasını ve gözlerinde panikle babama bakmasını izlemek zorunda kalmaktan korkuyordum. Sessizce ondan kendisini kurtarmasını isterdi ve babam da bunu yapardı, çünkü babam her zaman ne söyleyeceğini bilirdi.

İçime batan diğer kısım ise söylediği o son cümle yüzünden ortaya çıktı. *Senin için endişelenmeme hiç gerek yok.*

Ya birinin benim için endişelenmesini *isteseydim*?

Annem bir sonraki durağımda onu bilgilendireceğime dair söz verdirdikten sonra arabaya geri bindi ve ardından babam göğsünden derin bir iç çekerek beni kendine özgü ayı kucaklaması için kendine çekti.

"Uslu dur," dedi.

Gülümseyerek geri çekildim, küçük bir parmak dansı yaptım. "Hadi ama baba, beni tanıyor musun ki? Ben her zaman harikayımdır."

Çeneme vurdu. "İşte öylesin. Benim küçük güneş ışığım."

Yalan gibi gelse de övgülerin altında gülümsedim ve yanağına hızlı bir öpücük kondurarak arabaya bindi ve gittiler.

Yalnızdım.

Bu senaryoyu sayamayacağım kadar çok kez yaşamıştım - bir sonraki varış noktamı bilmediğim bir havaalanına bırakılmak. Yine de, tüm bu seferler arasında kendimi yalnız hissettiğim ilk sefer bu oldu.

Ya da belki de bunu kendime ilk kez itiraf ediyordum.

Titreyen ellerimle telefonumu çıkarmadan önce uzun bir süre öylece durdum. Jaxson'ın rehberini açarak en son mesajlarımıza, şakalara ve emojilere, festivalde ayrı düştüğümüzde birbirimizi bulmak için gönderdiğimiz mesajlara baktım.

Boğazımdaki yumruyu yutmak, başarabileceğimden daha fazla çaba gerektirdi.

Ben: Sahil temiz.

Noktaların zıplamaya başlamasını, bir mesaj çıkmasını ve bana yolda olduğunu söylemesini bekledim.

Ama hiçbir şey gelmedi.

Gün boyu kavurucu bir sıcak vardı, şort ve spagetti askılı bir bluz giymeme rağmen ter tenime yapışıyordu. Ama şimdi, bavulumun yanında kaldırıma oturup dizlerimi göğsüme çekerken içimi bir ürperti kapladı.

O gelmiyor.

Cevapsız kaldığım süre uzadıkça kendimi affedilmiş hissediyordum ama bir sonraki hamleyi yapacak gücü kendimde bulamıyordum. Valizim vardı. Yapabilirdim.

Terminalin içinde kolayca kiralık araba bulabilirim. Gece için bir otel bulabilirim. Buradan kalkan ilk uçağa bilet bile alabilirim.

Ama ben bunların hiçbirini yapmak istemedim.

Neredeyse yarım saat geçti, araba üstüne araba kaldırımda oturduğum yerin yanından geçerken kalbim daha da daraldı.

Tam pes etmeye, kendimi o kaldırımdan sıyırmaya ve bundan sonra ne olacağını anlamaya hazırken, siyah bir G-Wagon tam önümde durdu.

Kalbim boğazıma düğümlendi ve ayağa fırladım, Jaxson'ın sürücü koltuğundan sürünerek çıktığını görünce gözlerim parladı.

Ama endişemi giderecek tek bir kelime bile etmedi.

Bunun yerine, bavulumu arkaya taşıdı ve sonra yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı ve ben içeri girdiğimde usulca kapattı.

Arabanın etrafında dönüp sürücü koltuğuna otururken çenesi gergindi, omuzları o kadar sıkıydı ki sanki kulaklarına yapışmış gibiydi.

Yolculuğa devam mı ediyorduk, yoksa beni kalbimi kırmak için bir yere mi götürüyordu bilmiyordum.

Ama farlar bir bulanıklık içinde geçip giderken düşünebildiğim tek şey onun zaten bu güce sahip olduğu gerçeğiydi.

CHAPTER 23

Too Damn Bad

Jaxson

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Nefesimin altında homurdandım ama sesim yanımdaki iki kadının da duyabileceği kadar yüksek çıkmış olmalıydı. Masanın arkasındaki kadın rahatsız bir şekilde yutkundu ve gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadı.

Yanımdaki de sanki ona vurmuşum gibi kaskatı kesildi.

Her şey beni geriyordu - dün gece, Will ile yaptığım konuşma, babamın araması. Bu tedirginlik hali sezon boyunca alışkın olduğum bir durumdu. Ama sezon boyunca bu enerjiyi atabileceğim buz vardı. Kayabiliyordum. Bir pakı vurabilirdim, eğer istersem *yetişkin* bir *adama* vurabilirdim. Bu yüzden her maçtan sonra dışarı çıkıyordum - kazansam da kaybetsem de.

Çünkü bu enerjiyle *bir şey yapmazsam*, beni canlı canlı yiyip bitirecekti.

Gözlerimi kıstım ve sakin bir nefes almaya zorlayarak resepsiyon görevlisine doğru gülümsemeyi başardım. "Biz alıyoruz," dedim, ellerinde kalan tek odayı kastederek.

Tek kişilik kraliçe yatağı olan ve çekyatı olmayan.

Bu gece daha fazla sürmeye devam edemeyecek kadar yorgundum ve içinden bir otoyol geçtiği için var olduğundan emin olduğum küçük bir kasaba bulmuştuk.

Grace'le konuşmak için de sabırsızlanıyordum, özellikle de onu aldığımdan beri benimle konuşmak için ağzını bir kez bile açmadığı için. O lanet olası sahte gülümsemesini yüzüne yapıştırmış oturuyor, sanki bir şeylerin ters gittiğini anlamamış gibi pencereden dışarı bakıyordu.

Ki bunun saçmalık olduğunu biliyordum.

Öte yandan, *ben* de tek kelime etmemiştim - çoğunlukla nereden başlayacağımı, ne söyleyeceğimi ya da ne istediğimi bilmediğim için.

Bir yanım takım arkadaşlarıma karşı sorumluluk ve saygı duyma yönünde çekildiğini hissetti.

Diğer, daha güçlü olan yarısı ise sadece ona doğru çekildiğini hissetti.

"En azından yatacak yeriniz var mı? Karyola?" diye sordum. Tek yataklı bir odaya sahip olmak, ellerimi kendime saklamaya çalışmamda bana kesinlikle yardımcı olmayacaktı. Yapmam gereken de buydu. Bizi arkadaş bölgesine geri götürmem gerekiyordu.

Bunu düşünürken bile, bunun gerçekten olmasına içimden güldüm.

Sanki vücudunun her ince kıvrımını gördükten sonra, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp o yeşim gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde orgazmı atlatmasını izledikten sonra sadece arkadaşı olabilirmişim gibi.

Yaka kartında *Emily* yazan resepsiyon görevlisi yüzünü buruşturdu. "Maalesef bizde kalan çok sayıda aile var ve-"

Sözünü bitirmeden elimi salladım. " değil. Teşekkür ."

Ona kartımı uzatırken kelimeler kırpılmıştı ve Grace'e göz ucuyla baktığımda kollarını kavuşturmuş, gözlerinde kasvetli bir bakış vardı.

Sikeyim.

Bu onun sahte gülümsemesinden daha kötüydü.

Ne halt ettiğimi bilmiyordum. Turnuvadan sonra arayıp onu almaya gelemeyeceğimi söyleyebilirdim. Onu alıp Tampa'ya doğru sürmeye başlayabilirdim. Beni geride bırakıp uçağa binmesi için onu cesaretlendirebilirdim. Her şeyi bırakıp ona seçim şansı verebilirdim.

Onun yerine, onu aldım ve Missouri'nin hiçliğin ortasına doğru bir saatlik yolculuk boyunca tamamen sessizlik içinde acı çekmesini sağladım.

Ben bir piçtim.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, evrendeki tüm işaretler doğru olanın bu olduğunu gösterse bile onu bırakmak istemediğimdi. Bencil bir pisliktim, tıpkı harcayamayacağımı bile bile altınlarının üzerinde oturan bir ejderha gibi.

"Buyurun," dedi Emily bana iki plastik anahtar kartı uzatarak. "En alt katta, bu koridorun hemen sonunda solda olacaksın. Buz ve otomatlar koridorun karşısında ve kahvaltımız saat altıda başlıyor."

Grace'in bavulunu alıp bizi koridorda yönlendirmeden önce mırıldanarak *teşekkür* ettim ve anahtarları tezgâha bıraktım.

Sadece birkaç adım atmıştım ki önüme fırladı, elimden anahtarı ve bavulunun sapını kaptı. Spor çantamı ayaklarımın dibine bıraktı.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi çenesini kaldırarak. "Ve merak etme - yerde uyuyacağım. Yanlışlıkla bana dokunarak acı çekmeni istemem."

Grace darbesini doğrudan göğsüme indirdi - özellikle de gözleri kelimelerle biraz sulandığında.

Tabii ki, gerçek Grace tarzında, o gözyaşları tam olarak oluşma şansı bulamadan arkasını döndü ve koridorda hışımla ilerledi, anahtarı taradı ve odamızın kapısını duvara çarpacak kadar sert bir şekilde itti.

Boğazımdaki düğümü yutamadım ve peşinden gitmeden önce uzun bir süre koridorda öylece durdum.

Bunu yaptığımda, Grace Tanev kasırgasına doğru yürüdüm.

Yüzüme bir tişört çarptı ve kapıyı arkamdan kapatıp çantamı yere koyarken onu üzerimden çıkarıp bir parmağımdan sallandırdım. Daha yakından incelediğimde bunun bütün gün giydiği küçük tişört olduğunu fark ettim ve tam zamanında kafamı kaldırıp onun yerine büyük boy bir Harry Styles tişörtü giydiğini gördüm.

Üzerinde kocaman duruyordu ve kalçasının ortasına kadar indiği için altına bir şey giyip giymediğinden emin olamadım.

Zaten ilgilenmesi gereken daha acil şeyler vardı - çantasını yarı açıp kenara ittiği ve şu anda yataktan yastıkları söktüğü düşünülürse. İki tanesini yere atıp diğer ikisini şiltenin üzerinde bıraktı ve ardından yorganını bir hamlede yırtıp attı, cüssesine bakılırsa bu beni biraz etkiledi.

"Grace, yerde uyumayacaksın."

Beni görmezden geldi, yanımdan geçip diş fırçası ve yüz yıkayıcısıyla banyoya girdi. Kapıyı çarparak kapattı ve beni odanın felaketine bakmak zorunda bıraktı.

Harika gidiyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanına bıraktım ve kısa, sert halının üzerine yaptığı palete doğru ilerledim. Yastıkların her birini aldım ve yatağa geri yerleştirdim. O banyodan ben de yorganı düzeltiyordum ve ne yaptığımı görünce sinirli bir homurtu çıkardı.

"Dur," dedi ve yastıkları için beni kenara itti.
Tekrar.
"Grace."
" değil. Her çadırlarda uyuyorum, bu da aynı şey." Yastıkları
yere bıraktı.
"Sorun nedir?"
"Yok bir şey," diye kestirip attı ve yere çöktü, elimden yorganı çekip aldı ve bir burrito gibi görünene kadar etrafına sardı.
"Yapma bunu."
Bana ters ters bakmaya çalıştı ama gözleri ona ihanet etti, iradesi dışında tekrar yaşardı. Gözlerini sıkıca kapattı ve cevap vermeden yorganın derinliklerine gömüldü.
Yavaşça yanına çöktüm, ona alan bırakmaya dikkat ettim ama bunu bırakmayacağımızı anlamasını sağlayacak kadar da yakındım.
"Hadi biraz uyuyalım," diye denedi.
"Benimle konuşana kadar olmaz."
"Konuşmak istemiyorum."
"Bu çok kötü oldu."
Omzunun üzerinden bana bakarken ağzı bir karış açık kaldı.
"Bunu yapamazsın," dedim, önce onu sonra da aramızdaki boşluğu işaret ederek. "Benimleyken olmaz. Hayat sana ne getirirse getirsin mutlu ve şanslı olduğuna herkesi inandırmış olabilirsin ama ben bunu görebiliyorum. Şu anda iyi değilsin. Ve bu sorun değil. Ama bunu kabul etmelisin ve duygularını saklamaya çalışmayı bırakmalısın. Onlarla yüzleş ve *benimle konuş*."
"Peki," dedi, üzerindeki yorganı yırtarak kalktı ve yüzüme baktı. "Konuşmak mı istiyorsun? O zaman konuşalım. Gerçek mi olmak istiyorsun? O zaman gerçek olalım. Sen," dedi parmağıyla göğsümü göstererek. "Bu sabah beni *öptün*."
Küçük burun delikleri bununla alevlendi ve onu tekrar öpmek istemediysem ne olayım.
"Bana sarıldın," diye devam etti. "Bana her şeyin gireceğini söyledin. Ve sonra beni görmezden geldin. Bütün gün boyunca. Ve bunun aptal *oyun planımızın* bir parçası olduğunu biliyorum," diye ekledi kelimelerin etrafına tırnak işareti koyarak. "Ama ben yokmuşum gibi davranmana gerek yoktu. İçimi görebildiğini mi söylüyorsun? Ben *senin içini* görüyorum." Çenesi biraz sallandı ama

daha da yüksek tuttu. "Ve bana söylemek zorunda değilsin. Söylemeye korktuğun şeyi zaten biliyorum."

Uzun bir süre bakışlarımı tuttu ve kelimelerin içine işlemesine izin verdi. Sonra, duyguları yüzünü tekrar çarpıtmadan benden uzaklaştı ve yorgana sarıldı.

Sırtının kıvrımlarını izlerken kalbim çarpıyor, nefesim sıkışmış ciğerlerime zarar veriyordu. Bu kadın beni dünyada başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde çağırıyordu. Tüm vücudum, tüm *varlığım* onun toplanmış ve acı çeken görüntüsüne tepki verdi.

Ve verdiğimi düşündüğüm karar, yapmam gerektiğini düşündüğüm *doğru şey her neyse*?

Hepsini hızla en yakın pencereden dışarı attım ve arkasından sürünerek içeri girdim. Bir elimle yorganı çekiştirdim ve o da sertleşerek yorganı daha sıkı tuttu. Ama ben yine de içeri kaydım, o rahatlayana kadar tekrar çektim, ta ki yorganın altına girip onunla birlikte yere uzanmak.

O kadar sıcak, o kadar yumuşaktı ki. Onunla aynı hizaya geldiğimde iç çekmeme engel olamadım - göğsüm sırtına, kalçalarım onunkilerin arkasına, bacaklarımız birbirinin etrafında kıvrılıyordu. Yüzümü boynunun arkasına gömüp saçlarının kokusunu içime çekerken kalbim hızını azalttı.

Tatlı portakal ve tuzlu hava.

Yorganı bir kale gibi etrafımıza çekip başımızı bile örtene kadar Grace donup kalmıştı. Dünyayı dışarıda bırakmak gibiydi ve eridi - sadece biraz, ama duvarlarını tırmanabilmem için yeterince indirdiğini bilmem için yeterli.

"Bildiğini sandığın şey ne?" Tenine karşı sordum. "Söylemekten korktuğumu düşündüğün şey ne?"

Çenesinin kasları çalıştı ve konuşamadan önce birkaç kez yutkunduğunu duydum. Ağlamamaya çalışıyordu ve içimdeki hastalıklı bir parça bunun olmasına izin vermesini diliyordu.

Üzgün olmasından nefret ediyordum ama bu gerçeği saklamasından daha da çok nefret ediyordum. Hayatı boyunca bunu yapmıştı, gerçekten hissettiklerini maskelemişti çünkü ona yer olmadığını düşünüyordu.

"Grace," dedim boynuna sokularak. "Ne bildiğini sanıyorsun?"

"Beni istemediğini."

Kelimeleri çok yumuşak bir şekilde fısıldadı ama yine de cama vurulmuş sert bir darbe gibi beni kırdılar. Sonra küçük bir çocuk gibi kendi içine kıvrıldı.

Kolumu beline doladım, onu tekrar kendime çektim, mümkün olan her yerde bizi sıraya dizdim. Ona gerçeği söylediğimde kalbimin atışını hissetmesini istedim.

"Seni istemediğimi mi sanıyorsun?" Kulağının kabuğuna doğru sordum. Sonra parmaklarımı yastığının altına sıkıştırdığı parmaklarının üzerinde birleştirdim ve kalçalarımı sallarken ona daha sıkı sarıldım.

Sığ bir nefes aldı, sırtını kamburlaştırdı ve hareketimi çekingen bir uzanışla karşıladı. Ereksiyonumu kıçının kıvrımına bastırdım, parmaklarımı onunkilere doladım ve çıkardığı küçük iniltinin tadını çıkardım.

"Bu seni istemiyormuşum gibi mi hissettiriyor?"

Grace kıçını bana doğru döndürdü ve ben bir iniltiyi bastırarak boynuna doğru sıcak bir nefes verdim.

İkimiz de artık zorlukla nefes alıyorduk, bedenlerimiz mümkün olan her şekilde kıvrılıyor, yuvarlanıyor ve iç içe geçiyordu. Yüzünü bana dönmek için kollarımda döndü ve döner dönmez tekrar birbirimize dolandık - parmaklarım saçlarında, onunki boynumun arkasında kıvrılıyor, bacağım bacaklarının arasında kayıyor, alnı benimkine düşüyordu.

"O zaman dokun bana," diye yalvardı, kelimeleri dudaklarımın üzerinde dans ediyordu.

Yutkundum, başımı sallarken bile onu kendime çektim. "Senin için çok yaşlıyım."

"Senden benimle evlenmeni istemiyorum," diye karşı çıktı ve kendini kalçama yasladı, aradığı sürtünmeyi elde ettiğinde titredi. "Senden *bana dokunmanı* istiyorum."

Sikeyim.

"Kardeşin beni öldürecek," diye dişlerimi sıktım ama ikimizi de durdurması gereken sözleri söylerken bile elim hareket ediyordu. Parmak uçlarımı köprücük kemiğinde, göğsünde gezdirdim, göğsünün küçük kıvrımını hissedene kadar aşağı doğru indim.

Onu tişörtünün üzerinden avuçladım, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim mırıltılı bir inilti sertleşmiş aletimi ona doğru yuvarladım.

Başparmağım göğsünün kabarıklığının altında bir çizgi sonra sert meme ucunun üzerinde gezindi. O lanet meme ucunun birçok gömleğinin, elbisesinin ince kumaşına baskı yaptığını görmüştüm. Kız hiç sütyen takmıyordu ve bu beni neredeyse öldürüyordu.

Ama şimdi, ona dokunmak, onu hissetmek, çıkardığı sesleri duymak...

Onu tuttuğum yeri sıktım, kusursuz bir avuç ve bunu yaptığımda ikimiz de düşük iniltiler çıkardık.

Ergenliğimden beri, ilk kez bir kızla takıldığımdan beri böyle hissetmemiştim. İçimdeki her şey tenimizin dokunduğu her yerin farkındalığıyla uğulduyordu. Grace, tişörtünün üzerinden göğüs ucunu parmakladığım yere baktı ve yorganı başımızı örttüğü yerden atmadan önce dudağını sabitledi.

Yenilenmiş bir güven duygusuyla üzerime tırmandı, ağzını benimkinin hemen üzerinde gezinene kadar indirdi.

"Kardeşime her şeyi anlatıyor musun?"

Bunu alaycı bir gülümsemeyle söyledi ve kendi sözlerimi yüzüme fırlattı.

Ama mesafeyi kapatmadı, beni öpmedi - henüz değil.

Kucağıma oturmuş, ellerini başımın iki yanına dayamış bekliyordu. Şaftıma değen sıcaklığının bir yuvarlanışı yıldızlar görmemi sağladı ve onu durdurmak istercesine kalçalarını kavradım, sanki şimdi *herhangi bir şeyi* durdurmak için lanet bir duam varmış gibi.

Nefes almaya çalıştım, bir neden bulmaya çalıştım, bunun yanlış gidebileceği tüm yolları hatırlamaya çalıştım.

Ama ellerim o kızın üzerindeyken, ondan başka hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Hızla çarpan sesini duyarken, ahlaki pusulamın parçalanışının uzaktan gelen sesini duydum.

"Buraya gel," diye homurdandım.

Bir elim ensesindeydi, diğeri kalçalarını tutuyordu ve ağzını kendime doğru çektim.

Grace o öpücüğün, dokunuşumun altında canlandı, ikimiz de sonraki nefeslerimizi iyileştirdikleri kadar yakıyorlarmış gibi tısladık. Aletim o kadar sertleşmişti ki, ona doğru iterken pantolonumun fermuarını kırmakla tehdit ediyor, kalçalarının o hassas tepesine sürtündüğümde titremesinden zevk alıyordum.

Sanki üzerine binmek üzere olduğum bir boğaymış, sanki kucağımda kıvranan bu vahşi kadını evcilleştirme şansım varmış gibi ellerimi gömleğinin kumaşında gezdirdim. Morartıcı öpücüklerime kendi öpücükleriyle karşılık verdi ve sonra boynumdan aşağıya öpücükler kondurarak çenemin hemen altındaki eti ısırdı.

"Kahretsin," diye küfrettim ve sonra yuvarlandım, göğsü kabarmış, gözleri ışıl ışıl, dudakları cüretkâr bir gülümsemeyle kıvrılmış bir halde onu yorganın üstüne kıstırdım.

O kadar güzeldi ki canımı yakıyordu - saçları yastığın üzerine yayılmıştı, bronz teni beyaz yorganın üzerindeydi, hafif bedeni daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi elime doğru kıpırdanıyordu. Daha ona tamamen teslim olmadan önce dünyadaki hiçbir kadının onunla boy ölçüşemeyeceğini biliyordum.

"Bunu yapmadan önce," diye uyardım, sadece dudaklarıma ısrarla bastırdığı öpücüğe karşılık verecek kadar durdum. "Bilmem gerek - hâlâ onu düşünüyor musun?"

Bu onu hareketsiz bıraktı, şaşkınlık kaşlarını eğdi. "Kim?"

"Eski sevgilin."

Kelimeler boğazımda sıcak kömürler gibi hissediyordum. Ona başka birinin dokunduğunu düşünmek istemiyordum - ne benden önce, ne de sonra. Ama sormak zorundaydım. Teslim olmadan önce onun hâlâ başka birine takılıp kalmadığını bilmeliydim.

Grace bunu fark ettiğinde neredeyse gülecekti ve başını sallayarak kollarını boynuma doladı ve beni öpecek kadar kaldırdı.

"Biz... her ne idiysek, onu düşünmüyordum bile," dedi. "O bir hiçti. Öte yandan sen..." Başını sallayarak parmağıyla çenemde gezindi. "Tek düşündüğüm sensin."

Gözlerimi kapattım, bunu söylediğini duymanın verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Eğer mantığımın bir kısmı hâlâ burada olsaydı, ona yapmaması gerektiğini söylerdim. Ona bunun berbat bir fikir olmasının tüm nedenlerini hatırlatırdım.

Bu haliyle, yanlış olup olmaması umurumda değildi. Olası sonuçları umursamadım.

Onunla sadece bir gece geçirmek için her şeyi göze alırdım.

Tırnaklarını göğsümde gezdirerek gömleğimi pantolonumun içine soktuğu yerden yırttı. "Sen ve ağzın." Bu noktayı iyice vurgulamak için oraya bir öpücük kondurdu. "Ve bu vücut," diye ekledi, dokunduğu yerde karnımın üzerinde bir ürperti dalgası kırıldı. Bir eli aşağıya, kemerimin üzerine kaydı ve beni sarabildiği kadar sardı. "Ve tatmak istediğim bu horoz."

"Tanrım.″

Dizlerimin üzerine oturup polomu yırtacak kadar uzun süre oturdum ve sonra kendimi tekrar onun üzerine attım, onu sertçe öptüm ve dolgun alt dudağını ısırdım. Ona karşı sallandım ve kollarını tekrar boynuma doladığı anda, o tekrar üstte olana kadar bizi ters çevirdim.

"Kurtul şundan," dedim gömleğinin eteklerini çekiştirerek.

O itaat ettikçe içimdeki tedirgin enerji daha odaklanmış, ilkel bir şeye dönüştü.

Bu.

İhtiyacım olan şey buydu.

Üzerindeki örtüyü yavaşça sıyırdı, kumaş öyle bir yapışmıştı ki ellerim aynı şeyi yapmak için can atıyordu. Kalçalarının, karnının ve göğüslerinin alt kısmındaki kabarıklıkların yavaşça ortaya çıkışını izledim. Başının üzerinden yukarı çektiğinde, uzun saçları omuzlarından aşağı döküldü ve gözlerimin erken bir kış sabahında taze buz gibi onun üzerinde kaymasına izin verdim.

Daha önce gözden kaçırdığım her şeyi not ettim - sol kalçasının hemen üzerindeki iki küçük güzellik izi, göbek deliğinin üstünden göğsünün hemen altına kadar uzanan karın çizgisi, göğüslerinin çan şekli, meme uçlarının teninden bir ton daha koyu olması. Hepsini önce gözlerimle, sonra da ellerimle kaydediyor, her dokunuşta vücudunu saran ürpertinin tadını çıkarıyordum.

"Sırada bunlar var," dedim parmaklarımı erkek şortunun bandına sokarak.

Grace ayağa kalktı, birkaç adım geri çekildi, böylece o sıcak pembe şortu bronzlaşmış, tonlanmış bacaklarından aşağı kaydırma gösterisi yapabildi. Onu tamamen çıplak gördüğümde, kalçalarının tepesinin sadece ince bir saç iziyle nasıl tozlandığını gördüğümde sikim seğirdi.

Ellerim kemerime giderken açgözlülükle manzarayı seyrettim.

"Beni tatmak ister misin?" diye sordum ve Grace'in gözleri deriyi çözdüğüm yere kaydı.

Yutkundu, başını salladı.

"Hadi ama, şimdi bana karşı utangaç olma Nova," diye takıldım gözleri açıldığında. "Daha önce söylediğin o sözler nerede?"

Başparmağımla düğmeyi açtım, pantolonumun fermuarını açtım ve kalçalarımı dizlerime kadar indirecek kadar kaldırdım.

Grace'in gözleri külotumun içine kurulan çadırdaydı ve onları aşağı kaydırdığımda beni izlemesinin tadını çıkardım, aletim kumaş onları kısıtlamadığı anda dikkat çekiyor.

"Siktir," diye fısıldadı.

Pantolonumu ve külotumu yolun geri kalanında sıyırırken bu ses beni teşvik etti. Sonra, ikimiz de çıplaktık - Grace bir Yunan tanrıçası heykeli gibi üstümde duruyordu ve ben onun için beni daha da çaresiz kılan yavaş bir pompayla horozumun etrafına bir el sarıyordum.

"Şimdi," dedim, parmaklarımla onu işaret ederek. Elini benimkinin içine kaydırana kadar bekledim ve sonra onu döndürdüm, ayağa kalkana kadar ona rehberlik ettim.

ayaklarını başımın iki yanına koydu. "O güzel amcığını yüzüme oturt ve ağzını kocaman aç."

Dizlerinin üzerine çökmesine yardım ettim, avuçlamadan önce kıçına şaplak attım ve yanaklarını ayırdım. Manzarayı takdir ettiğim için inledim - çünkü ne kadar ıslak olduğunu, beni ne kadar çok istediğini görebiliyordum.

"Gırtlağını sikerken bu amcığı yiyeceğim," diye söz verdim, kıçını tuttum ve ağzıma yaslanana kadar onu daha da aşağı çektim. Dilimi bacaklarının arasında uzun, düz bir şekilde gezdirmeden önce her bir kalçasının içini öptüm. "Bakalım kim önce gelecek."

CHAPTER 24

İşte benim kızım

Grace

İyi bir rekabeti severdim ama daha başlamadan bunun kaybetmeye mahkum olduğum bir oyun olduğunu biliyordum.

Dokunuşuna karşı o kadar hassastım ki, dilinin ilk kayışı bile beni titretirken, bu adamın önce boşalmasını sağlamam mümkün değildi. Vücudumdaki tüm farkındalık o temas noktasına, klitorisimi dişlerinin arasında emmeden önce beni bir uçtan bir uca yaladığı yere odaklanırken gözlerimi kapattım.

"Oh, *Tanrım*." Bu hisse karşı yuvarlandım, daha fazlası için açgözlüydüm ve Jaxson kıçımı iki eliyle tutup beni kendisine çekmeden önce amıma karşı gülümsedi, kalçalarımın daha fazla açılmaktan başka seçeneği yoktu.

Sonra beden dışı bir deneyim yaşadım, çünkü tüm gerçekler bir anda ortaya çıktı.

Jaxson Brittain'in yüzünde oturuyordum.

Bunun gücü, dilinin bir sonraki darbesi kadar beni de sarstı ve titredim, göğüslerimi avuçladım ve dilinin her santimini karşılamak için kalçalarımı yavaşça döndürdüm.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor," diye bağırdım, gözlerimi kapattım ve başımı arkaya yatırdım. Jaxson klitorisimi emdi, dilini doruk noktamı oluşturmak için mükemmel bir şekilde etrafında döndürdü. Ama tam kıvılcımlar çıkmaya başladığında geri çekildi, daha yumuşak, daha uzun hareketlerle yalamaya başladı.

İnledim.

"Oh, *kesinlikle* kazanacağım," dedi tenime karşı başka bir gülümsemeyle. Sonra dilinin ucunu bir noktaya kadar sertleştirdi ve klitorisimin üzerinde bir o yana bir bu yana gezdirerek yıldızları görmemi sağladı.

İnledim, dilinin zihnimi bulandırdığı sisin onun meydan okumasını arıyordum. Öne doğru süründüm, vücudunun üzerinde eğilerek

dünyanın en güzel sikiyle karşı karşıyaydı.

Bir elimin üzerinde dengede durdum, diğer elimi dudaklarımı ıslatırken ona dolamak için uzandım. Ona dokunduğum anda hareketsiz kaldı.

Ve o güç tekrar içime aktı.

Yavaşça elimi onun etrafında yumruk haline getirdim, tüm uzunluğu boyunca aşağı kaymadan önce ucundaki precum damlasına kendimi kaplayacak kadar uzun süre yukarı kaydım.

İniltisinin içimde titreştiğini hissettim, bir sonraki nefesi sıcak ve muhtaç bir şekilde amımın üzerindeydi.

Jaxson elime doğru esnedi, bunu yaparken diliyle klitorisimle alay etti. Onu bir, iki kez pompaladım, ne kadarını alabileceğimi merak ediyordum.

için sabırsızlanıyordum.

Dudaklarımı yalayarak ağzımı indirdim, dilimi başının etrafında döndürdükten sonra sadece ucunu içeri çektim. İlerleyişimi dilini bacaklarımın arasında uzun bir gezdirmeyle karşıladı ve ikimiz birlikte inledik.

O kadar *büyüktü* ki.

Ağzımı daha geniş açtım ve biraz daha alabilmek için başımı eğdim ve sonra elimi yukarı kaydırarak tükürükle kaplamak için çektim. Avucumu onun etrafında sıktım, dudaklarımı elimin olduğu yere sabitledim ve biraz daha derine ittim.

"*Evet* bebeğim," diye inledi, kalçaları daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi kıvrılıyordu. "Aynen böyle."

Tanrım, bunu sevmiştim. ne yapacağımı söylemesini, nelerden hoşlandığını söylemesini seviyordum. Dokunuşlarımın onu çılgına çevirdiği düşüncesini seviyordum.

Elim şaftını sıkarken dilim başının etrafında dönüyordu ve ikisini birbiriyle eş zamanlı olarak çalıştırdım, öğürmeme neden olan bir derinliğe ulaşana kadar aşağı yukarı salladım.

"*Kahretsin*," diye küfretti Jaxson ve sonra kalın bir parmağını kayganlaştırdı ve içimin derinliklerine daldırmadan önce giriş yerimle oynadı, alay etti ve süzüldü.

Tüm vücudum sıkıştı, tüylerim diken diken oldu.

Jaxson sanki dünyada gördüğü en güzel manzaraymış gibi nefesini verdi, parmağı içimdeydi ve bacaklarımı onun etrafında şiddetle titreten derin bir noktaya doğru kıvrıldı. "Sikimi ağzına aldığında öğürmene bayılıyorum. Tekrar yap."

Sadece bu sözler bile boşalmam için yeterliydi, bedenim övgülerin altında canlanıyordu. Elimi onun uzunluğunda yukarı ve aşağı kaydırdım, yavaşça ve

hesapladım ve sonra onu tekrar ağzıma aldım ve derinlere daldım.

Hâlâ parmağıyla beni beceriyordu, göğsünden gırtlaktan bir inilti yükselirken dili klitorisimin etrafında dönüyordu. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda esnedi - sadece yarım inç - ve boğazım onu içeri almak için gerildi. Uzun bir tuttum ve sonra nefesimi tutmak için yukarı çekerek öğürdüm. Bir tükürük ipi bizi birleştirdi ve ben de bunu onu sikmek için kullandım.

kıçımı tokatlarken.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli ses," diye homurdandı, beni içimde kıvrılan ikinci bir parmakla ve dilinin klitorisime karşı işkence ritmiyle ödüllendirdi. "Bunu kaldırabileceğini biliyordum."

Hem sözlerinden hem de parmaklarını içimde mükemmel bir şekilde gezdirmesinden dolayı dudağımı ısırarak . Dilinin ve dokunuşunun birleşimi odaklanmam için çok fazlaydı ve buna engel olamadım - daha fazla eğildim, kalçalarımı gerdim ve ona doğru yuvarlandım.

Sonra, ben ne olduğunu anlamadan Jaxson bizi ters çevirdi ve ağırlığını benim üzerimde dengeleyene kadar yuvarlandı.

"Boşalmak mı istiyorsun?" diye sordu, bacaklarımı araladı ve beni uçtan uca yaladı. "İyice aç ve o güzel ağzını becermeme izin ver."

Dokunuşunun ve sözlerinin altında kıvrandım. Daha önce bir erkeğin bana oral seks yapmasından hiç zevk almamıştım ama dilinin bir dokunuşuyla alevler içinde kalmama ramak kalmıştı. Bana en kaba şekilde sikini yalamamı istediğini söylemesinin beni daha da *ıslattığı* gerçeğini de eklersek, bu hayatımın en ufuk açıcı cinsel deneyimi olacaktı.

Jaxson avucunun üzerine bastırdı, diğer eliyle sikini kavradı ve dudaklarıma bastırdı. Ben açılana kadar ucunu dikiş boyunca ovuşturdu ve sonra dilimi etrafında döndürmem için yeterince içeri daldı.

"Daha geniş."

Sikeyim. Daha fazla açıldım ve daha derine kaydı, tekrar bastırmadan önce sadece bir an geri çekildi.

", bebeğim. Benim için açıl."

Başımı arkaya eğdim, gözlerimi kapattım ve nefesimi düzene sokmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bunu yapabilirim. Daha fazlasını yapabilirim.

Jaxson yavaş ve istikrarlı bir şekilde tekrar içeri girdi ve daha önce hissettiğim aynı hissi daha da güçlü hissettim. gerdi, derinlere doğru itti.

Ağzım tıkandı.

"*Lanet* olsun," diye övdü, ben nefesimi tutarken sonuna kadar çekti ve kendini okşadı. Nefes alır almaz onu kendime doğru çektim.

Jaxson şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Kontrolü bana bıraktı, onu tekrar ağzıma sokmama izin verdi ve ben de boğazımı açıp onu içeri almak için elimden geldiğince kamburlaştım.

Çok ateşliydi. Tam anlamıyla üstümdeydi *ve boğazımı sikiyordu.*

Bunun iğrençliği beni inletti, ses onun sikinin etrafında titreşti ve göğsünden kopan bir iniltiyle derinlere doğru esnedi.

Ve ben... bu şekilde gelebileceğimden oldukça emindim.

Bacaklarımın arasına uzandım ve parmak uçlarımın klitorisime değmesi bile değerlendirmemin doğru olduğunu gösteriyordu. Jaxson küfredip daha derine kayarken, geri çekilirken, sonra tekrar, tekrar ve tekrar içeri iterken kalçalarımı elime doğru salladım.

"İşte benim kızım," diye homurdandı, göğsümü kabaca avuçlarken. "Ben ağzını sikerken sen de elini sik."

O kadar derine girdi ki yine öğürdüm ama sesi, sanki dünyadaki en ateşli şeymiş gibi inlemesi klitorisimi daha hızlı döndürmeme neden oldu. Çok yaklaşmıştım. Yapacaktım-

Hayır.

Alevler daha tutuşmadan Jaxson her şeyini geri çekti - sikini, ağzını, ellerini. Sızlanmaya ve sinir *krizi* geçirmeye hazırdım ama bunu yapamadan kıçım yerden kaldırıldı.

Jaxson beni resmen ikiye böldü.

Başım, boynum ve omuzlarım hâlâ yerdeydi ama alt yarım askıdaydı, Jaxson bacaklarımın arasına yerleşirken kıçım göğsüne yaslanmıştı. Gözlerini açgözlülükle vücudumda gezdirerek bana baktı ve sonra kalçalarımdan tutarak beni daha fazla araladı.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim," dedi, dilini bacaklarımın arasında düz ve sıcak bir şekilde gezdirerek. Sarsıldım, orgazmım yeniden canlandı. "Dilimin üzerine boşalırken seni izlemek istiyorum."

Ondan sonra tüm kelimeler kayboldu.

Alçaldı ve o zaman daha önceki her şeyin sadece bir alay olduğunu anladım. Çünkü o biliyordu. Beni çözmek için nasıl yalayacağını ve emeceğini, parmaklarını içimde kıvırmanın ve doruk noktamı yüzeye çıkarmanın doğru yolunu biliyordu.

Beni yerinde tutarken kıvrandım ve kıpırdandım. Hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Ondan kaçtığım kadar onu kovaladım da. Ama salıverilmem beni yakaladı, ateş beni kükreyen bir cehennemin altına almadan önce görüşümün kenarlarını yaladı.

Adını haykırdım, sanki beni Dünya'ya bağlayabilecekmiş gibi ellerimi yorgana soktum. İşe yaramadı. Jaxson beni ağzına alıp sanki amımı yemek dünyada en sevdiği şeymiş gibi beni yutarken, orgazmım yoğun, bedenimi parçalayan dalgalar halinde içimde sallanıyordu.

Son damlasına kadar dayandım, ta ki onun avuçlarında gevşemekten başka çarem kalmayana kadar. Bunu yaptığımda sırıttı ve klitorisime nazik bir öpücük kondurarak beni bir yaprak gibi titretti.

Sonra yavaşça beni yere indirdi ve ağzımı kendi ağzıyla kapatana kadar vücudumda sürünerek ilerledi. Dilinde kendimin tadına baktım ve bu, kalçama baskı yapan kaya gibi sert ereksiyonuyla birleşince beni bir müzik kutusu gibi sarstı.

Daha fazlası için hazırdım.

"Jaxson," diye fısıldadım dudaklarına ve sonra tek kelime etmeden ne istediğimi söyleyerek ona karşı direndim.

Beni sertçe öptü, ihtiyacımı kendi ihtiyacıyla karşıladı. Sonra, pantolonuna uzanacak kadar uzun süre yukarı itti. Cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden altın bir paket çıkardı.

Elinden kapmaya çalıştım ama geri çekti.

"Kazandığım için beni tebrik bile etmeyecek misin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Prezervatifi kapmadan önce bakışlarımı kısarak folyoyu dişlerimle yırttım ve ambalajı bir kenara fırlattım.

Sonra beni şaşırtacak kadar cesur bir hareketle onu sikinden yakaladım ve içime çektim.

"Sen içimdeyken boşalana kadar kazanmış sayılmam."

Jaxson onu kınına sokmamı izlerken dilini alt dudağında gezdirdi, o masmavi gözleri bana bunun seve seve üstesinden geleceği bir meydan okuma olduğunu söylüyordu.

İşin garibi, o meydan okumayı yapan *ben* olmama rağmen, şimdi onun sikine bakıp nasıl sığacağını merak eden bendim.

Çırpınmama rağmen ağzıma ancak üçte birini sığdırabildim. Geri ellerim aldı. Sonra tekrar, küçük bir

Ağız. İyi olur.

Değil mi?

Jaxson elimden tutup beni kucağına oturtana kadar çekerken, sırtı yatağın yaslanmışken kendime sadece yarı yarıya inanıyordum. Gözlerindeki bakış, bunu kaldırabileceğime olan inancından başka bir şeyi olmadığını gösteriyordu.

Bu beni başka hiçbir şeyin aydınlatamayacağı kadar aydınlattı.

Ellerimi omuzlarına koyarak, kalbim göğsümden fırlamaya hazır bir şekilde dizlerimin üzerine çöktüm. Hiçbir derin nefes beni yatıştıramaz ya da hazırlayamazdı. Gergindim. Heyecanlıydım. Onu en kişisel, en mahrem şekilde hissetme beklentisiyle hiç olmadığım kadar canlıydım.

Kalçalarımı yuvarladım, şaftı ıslak sıcaklığıma doğru kayıyordu. Serbest bırakılmamdan dolayı damlıyordum ve ikimiz de onun o hassas bölge boyunca kayma hissiyle inledik. Yine de onu içeri almadım, henüz değil. Sadece kalçalarımı sıktım ve onu ucundan tabanına kadar ovuşturdum, onu kapladım, onu kızdırdım.

Jaxson'ın elleri kalçalarımı morartacak kadar sıkı kavradı, sanki beni üzerine kaldırmaktan ve eve çarpmaktan geri duruyordu.

Pek çok kez, sadece zar zor dokunmuştuk - bir elin nazik bir fırçası, vücutlarımızın kazara sıyrılması. Ama şimdi, birbirimize karşı çıplaktık ve bize durmamızı söyleyen tüm gürültüleri duyamayacağımız bir odaya kilitlenmiştik.

Biraz daha hızlı hareket ettim, bir santimetre bile penetrasyon olmadan onu sürerken tüm vücudumu hareketle yuvarladım. Bir iniltiyle başı geriye düştüğünde, dudağını ısırarak beni daha sıkı tuttu.

"Beni öldürüyorsun," dedi kabaca.

Ve bunu sevdim. Bundan daha fazlasını istiyordum - gücü, heyecanı, beklentiyi. Bu, nasıl bir his olduğunu bilmeden içimde olması için acı çektiğimiz son andı. Bu yaşayacağımız tek ilk seferdi.

Son damlasına kadar sağdım.

Ellerim saçlarına kaydı ve çekerek boynunu ortaya çıkardım, böylece boynunun eğimi boyunca öpüp ısırabilecektim. Çenesi boyunca yolumu takip ettim, kulağının lobunu dişlerimin arasında emdim.

"Bana ne yapacağımı söyle."

O kadar güçlü bir titreşimle sarsıldı ki inledi ve ağzımı morartıcı bir öpücükle yakaladı. İhtiyacı olan şey buydu. İçindeki enerjinin boşalması gerekiyordu ve bunu bana hükmederek bulduğunu biliyordum.

Aynı şekilde ben de bu yetişkin adamı dize getirebileceğimi bilerek kendi gücümü buldum.

"Arkana yaslan," dedi. "Seni görmeme izin ver."

Dediğini yaptım, arkama yaslandım ve avuçlarımı arkamda yere dayadım. Bu şekilde ona karşı *zar zor* kıvranabiliyordum ve o da açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi sikinin amımın dudakları arasında kaydığı yeri izliyordu.

"Şu haline bak," dedi ve bana dokunmak için öne doğru uzandı. Elini karnımın üzerinde gezdirdi, yavaşça yukarı itti - göğüslerimin arasından, köprücük kemiğimin üzerinden, boynuma tamamen dolayana kadar. "Ne kadar da küçük bir horoz."

Göz kapaklarım titredi, karnım sıkıştı. Bu beni *neden* bu kadar tahrik etmişti?

Gözlerimle ona daha fazlasını söylemesi, bana daha fazlasını vermesi, ondan duymak istediğim kelimelerin etrafında dolanmayı bırakması için meydan okudum.

"Sikime binmek , değil mi?"

"Evet," diye nefes aldım, tam ucuna oturana kadar uzunluğu boyunca sürtündüm. Bunu yapmak için dizlerimin üzerine bastırmak zorunda kaldım ve Jaxson beni sabitlemek için elini boynuma doladı.

"Üzerine otur."

Nefesim kesildi, bana söyleneni yapma arzusu her şeyin önüne geçti. Onu girişime kadar sığdırdım ve sonra aşağıya indim - sadece bir inç, ikimizin de küfür etmesine, tıslamasına ve sevgili yaşam için birbirimize tutunmamıza yetecek kadar.

Eli çenemi kavrayıp beni ona bakmaya zorlayana kadar boğazımda yukarı doğru kaydı.

"Hepsi bu ," dedi. "Ama daha fazlasını alabilirsin."

İnledim, daha da aşağı kaymadan önce biraz kaldırdım. Gerginlik içimde bir şok etkisi yarattı ama hemen ardından gelen zevk, tüm acıyı silip süpürdü.

"*Lanet* olsun bebeğim," diye inledi Jaxson. "Çok sıkı."

Tekrar kaldırdım, aşağı indim ve bir santimetre daha aldım. Tekrar ve tekrar, her seferinde kendimi onun için daha fazla açtım.

"Çok iyi dinliyorsun," diye koçluk yaptı ve eli boynumdan ayrıldı. Her iki avucunu da kalçalarıma götürdü, parmaklarını genişçe açarak beni kaldırmaya ve tekrar aşağı kaydırmaya yardım etti.

Sikeyim.

Yıldızlar gördüm, mümkün olduğunu düşündüğüm noktadan daha fazla gerildiğimi hissettim. İyi hissettirdiğinden biraz daha fazla acıttı ve kollarını tutarak bizi durdurdum.

"İnanılmaz hissediyorsun," dedi ve beni itmeyişinden ne kadar büyük olduğunun farkında olduğunu anladım. Bunun yerine, orada oturmama izin verdi, elleri keşfederken yavaşça kaldırmama ve geri indirmeme izin verdi.

Parmak uçlarını karnımın üzerinde hafifçe gezdirdi, sahip olduğum birkaç çilin arasına çizgiler çizdi. Sonra iki göğsümü de avuçladı, kalçalarını *hafifçe* esneterek onlara masaj yaptı ve içime bir sarsıntı daha gönderdi.

Tısladım ve daha da yavaşladı, meme uçlarıma özel bir dikkat gösterdi ve hızımızın gücünü tekrar ellerime verdi.

"Çok güzelsin," diye övdü, başparmakları meme uçlarımın her bir halkasında elektrik kıvılcımları çıkarıyordu. "Biliyor musun? Beni *deli* ediyorsun."

Bir eli göğsümle oynamaya devam ederken diğeri ağzıma doğru ilerledi. Ben ağzımı açana kadar başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve parmağını içeri sokup emdi.

Bu bana şiddetli bir inilti kazandırdı, burun delikleri alevlendi ve içimde tekrar esnememek için savaştığını biliyordum.

"Beni o kadar güzel ağzına aldın ki, benim için nasıl öğürdün..." Yutkundu, sanki söyleyeceklerini tartıyormuş gibiydi. Ama gözleri benimkileri buldu ve "Ne kadar iyi bir *sürtük*" diye eklediğinde kararını vermiş oldu.

Bu beni şok etmeliydi.

Bu beni kızdırmalı ve ona sert bir tokat atmama neden olmalıydı.

yüz.

Bunu dünyada başka biri söylemiş olsaydı, muhtemelen

oldu. Ama o sırada Jaxson Brittain içimde ilerliyor ve bana sanki bütün dünyası benmişim gibi bakıyordu.

Ve ben istedim.

Onun küçük sürtüğü olmak *istedim*.

Dizlerimin üzerine bastırırken başparmağını daha sert emdim ve sonra hızlı, sert ve olabildiğince derine battım.

Maksimum seviyeme ulaştığımda haykırdım ve Jaxson tıslayarak beni sakinleştirmek için kalçalarımı kavradı.

"*Tanrım*, Grace," diye küfretti, birbirimize oturduğumuz yere bakarak. "Neredeyse tamamen içine girdim."

Bunu motivasyon olarak kullandım ve daha da aşağı inmeden önce bizi kaplamak için biraz yukarı kaydım.

"*Siktir*." Başını salladı ve sonra eli dışarı fırladı, beni ensemden ve kendisine çekti. Ağzını benimkine çarptı, beni sıkıca tuttu, yavaş ve nazikçe içeri bastırmadan önce kalçaları onu benden salladı. "Kimse bu aleti senin gibi kaldıramaz bebeğim. *Hiç kimse*."

"Hepsini istiyorum."

Tekrar küfretti, ben ona karşı sallanırken geri çekildi ve içeri itti.

"Klitorisinle oyna," diye emretti, beni yeterince serbest bıraktı, böylece elimi aramıza soktum. Canının acıyacağını, her yerini alacağımı biliyordu ama bunu yapabileceğimi de biliyordu.

Bir nefes çektim, kan dolaşımımda küçük kıvılcım patlamaları uçarken klitorisimin etrafında döndüm. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyordu, beni ağzına kadar dolduruyordu, gözleri ona binişimi iliklerine kadar görüyordu. Bacaklarımı daha da açıp serbest kalmanın peşine düşerken ikinci doruk noktamın yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Aferin kızıma."

Elleri tekrar kalçalarımı buldu ve beni yukarı, sonra tekrar aşağı kaydırdı - bir, iki, üç kez - her biri bir öncekinden biraz daha derine.

"Bunu kaldırabilirsin," dedi bana tekrar ve bu övgü, omuzlarımdan tutup beni aşağı çekmeden önce sadece bir anlığına tenimi gıdıkladı ve kendini tamamen içeri soktu.

Keskin bir acı içimi parçaladı, sanki binlerce bıçak tam kalbime saplanmıştı.

"Şşş, şşş," dedi Jaxson dudaklarıma karşı ve beni kendine çekti, artık tamamen oturmuş olduğum için bir daha hareket etmeye cesaret edemedi. Beni tekrar tekrar öptü, çenemden boynuma ve tekrar ağzıma kadar. Saçlarımı yolumdan çekti, elleriyle beni kendine doğru tuttu, aradaki boşlukta nefeslerimiz sıcak ve güçlüydü.

Ve yavaş yavaş acı azaldı.

Hafif bir dalga gibi akıp gitti ve siki içimde kıpırdandığında, midem serbest bırakılma vaadiyle kıpırdandı.

Dikkatlice tekrar yukarı kaydım, çok ileri gitmeden tekrar aşağıya oturdum.

"Siktir," diye homurdandı Jaxson ve tekrar yaptığımda izleyebilmek için geri çekildi.

Başını salladı, ona binerkenki görüntüm karşısında ağzı açık kaldı ve sonra aç gözleri benimkileri buldu. Boynumun arkasını tekrar kavradı ve öptü.

bana sert davranıyor.

"Sen," dedi alt dudağımı ısırarak. "Çok sansasyonelsin."

Ona karşı sallandım, kucağında yavaşça zıplarken ellerimi saçlarına doladım. Ve aramıza uzanıp sıcak parmak uçlarını klitorisime bastırdığında, bir inilti ve dua arasında bir şey çıkardım.

"Yaklaştım," diye homurdandı ve sonra kontrolü ele aldı - her şeyin. Ben kendimi sabitlemek için ellerimi saçlarında kullanırken o kalçalarını sallayarak beni sertçe becerdi. Bir kolu ona kaldıraç sağlamak için etrafıma sarıldı ve diğeri bana ihtiyacım olanı vermek için mükemmel miktarda sürtünme ile klitorisimi ovuşturdu.

"Jaxson, Tanrım, ben... *siktir*!"

İkinci orgazmım beni tamamen dışarı çıkardı.

Uyuşukluk beni tepeden tırnağa istila etti ve sonra şok edici bir sıcaklık dalgasıyla uçup gitti. Kanım bana dokunduğu yere hücum etti, bacaklarım sürmeye devam etme çabasıyla titriyordu. Fazla bir şey yapmama gerek kalmadı. Jaxson kalçalarını benimkilerle buluşmak için salladı, parmakları hızını korurken ağzımı başka bir acımasız öpücükle cezalandırdı.

Uzayda süzülüyordum.

Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şeydim.

Kucağında kıvrandım, adını haykırdım ve ben haykırınca dudaklarıma bir küfür mırıldandı ve sustu.

Prezervatifin içine döküldüğü anda, hızını korumayı ve orgazmımı kaybetmediğimden emin olmayı başardığında bile spazm geçirdiğini hissettim. Serbest bıraktığı inilti bana yeni bir hayat verdi ve omuzlarını kullanarak sikinin üzerinde zıplamama ve onu boşaltmama yardım etmek için devraldım. Son damlasına kadar istiyordum.

Onu mahvetmek istiyordum - tıpkı beni mahvettiği gibi.

Boşaldığında çıkardığı sesler şimdiye kadar kazandığım en tatlı ödül gibiydi. Gırtlaktan geliyordu, ilkeldi, tamamen evcilleşmemişti. Kalçalarını her sallayışında bana tutunuyor, sanki doyduğunu hissettirecek kadar derine gibi beni aşağı çekiyordu.

Kalçamdaki bir sıkışma bana işinin bittiğini söyledi ve yavaşladım, prezervatifi dikkatlice çıkarmak için yeterince yukarı bastırdım. Dikkatlice bağladım ve bir kenara koydum. Prezervatif gittiğinde, elimi onun etrafında doladım ve bunu yaptığımda çıkardığı iniltinin tadını çıkardım.

"RİA'm var," dedim ona, yavaşça pompalayarak. "Ve test yaptırdım." Elimde sertleştiği yere baktım ve sonra gözlerimi onunkilere kilitledim. "Seni gerçekten içimde hissetmek istiyorum, Jaxson. *Sadece* seni."

Cevabı çenesini sıkmak ve elleriyle kalçalarımı kaldırmak oldu. Sırf bu yüzden onun da test edildiğini biliyordum - hiçbir şeyi şansa bırakmayacağını biliyordum. Ama o bunu kelimelerle doğruladı.

"Benimle güvendesin."

Jaxson beni istediği yere yerleştirdi ve sonra ikimizin de nefeslerini kesen tek bir akıcı hareketle içime kaydı.

Tanrım, bu şekilde bağlanmak, aramızda bir engel olmadan onu içimde hissetmek çok sıcaktı. Isınmıştım, kayganlaşmıştım, sonuna kadar oturup kollarımı boynuna dolayacak ve alnımı onunkine bastıracak kadar gerilmiştim.

Planım, o içimdeyken orada oturup sadece *hissetmekti*.

Ama çok geçmeden nefes alış verişlerimiz yavaşladı ve Jaxson parmaklarını saçlarımda dolaştırmaya başladı. Sonra beni öpüyordu, ağzımı incelerken telaşsızdı. Çok geçmeden taş gibi sertleşti ve beni nefessiz bırakacak kadar derine indi.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdandı. Daha ilki bitmeden bir sonraki raunt başladı.

Beni yatağa çarşaflara bastırarak tekrar içime girdiğinde tek düşünebildiğim ne kadar yanıldığı oldu.

Ona ne yaptığımı, onun bana ne yaptığını çok iyi biliyordum.

Bilmediğim şey, şimdi birbirimizden nasıl uzaklaşabileceğimizdi.

CHAPTER 25

Sürmeye Devam Et

Jaxson

Kolumda kayan yumuşak, sıcak parmak uçlarını hissederek uyandım.

İlk fark ettiğim şey, omzumdan bileğime kadar uzanan her ikisinin de gıdıklama ve yatıştırma şekliydi. Fark ettiğim bir sonraki şey ise yumuşak, ince sıcaklığın her yerime dokunmasıydı - kalçamın üzerinden geçen bir bacak, göğsüme yaslanmış bir göğüs ve tam kalçama yaslanmış tatlı, küçük bir amcık.

Sikim canlanmak için seğirdi, ama bunu yaparken bile vücudumun geri kalanının protesto ettiğini hissettim.

İstesem bile o kızı bir daha beceremeyeceğimden .

Genelde dayanıklılığımla gurur duyardım, dakikalarca durmadan ve hızlı bir şekilde kayabilir, küçük bir mola verebilir ve sonra tekrar yapabilirdim - *saatlerce*. Ama Grace dün gece beni mümkün olan en iyi şekilde sınırlarıma kadar zorlamıştı.

Grace.

Göz kapaklarım çırpınarak açıldı ve o .

Saçları darmadağındı - ellerimi içine gömdüğüm için kirli ve keçeleşmişti. Gözleri yorgundu ama kenarları gülümsemeyle kırışmıştı, dudakları öpücüklerimden dolayı hala şişti ve boynunda hafif bir morluk görünüyordu.

Bu kalbimin durmasına neden oldu ve elimi uzatıp lanetin üzerindeki noktaya parmak bastım. "Grace..."

Özür dilememe fırsat vermeden "İyiyim," dedi.

Başımı salladım, yutkundum ve bunu ona yaptığım için kendimden nefret ettim. Ama elimi kendi eliyle kapattı ve parmaklarımı dudaklarına götürdü, gözlerim onunkileri bulana kadar her birini öptü.

"Ben *iyiyim*," diye söz verdi. "İyiden daha iyiyim. Ben..." Dudağını ısırarak utangaç bir gülümsemeyle parladı. "Ben harikayım."

Bu göğsümün rahatlamasına neden oldu ve başparmağımı dudağının üzerinde gezdirdim.

"Öte yandan bizim *odamız*," dedi etrafımıza bakarak. "Harap olmuş."

Kaşlarımı çattım, dirseğimin üzerinde doğrulup kendime baktım.

Haksız da sayılmazdı. Yastıklar ve çarşaflar her yere saçılmıştı, yorganın yarısı ayaklarımızı örtüyor, yarısı da yere kadar sarkıyordu. Sanki bir yastığı parçalamışız gibi etrafa tüyler saçılmıştı. Belki de parçalamıştık.

Duştan yatağımıza kadar uzanan sabunlu ıslaklık izine baktım. Temizlenmeye çalışırken onu istediğim gibi beceremediğimiştim, bu yüzden onu hemen dışarı çıkarıp çarşafların içine atmıştım. Ayrıca duşta erişilebilirlik yardımcısı olması gereken kolu kırmıştık ve aceleyle yolumuzdan attığımda banyo duvarından bir çizgi boya sıyırmıştı.

Göz kırptım.

Sonra içimden bir kahkaha yükseldi ve kıkırdayan Grace'i kollarıma alıp saçlarından öptüm.

"Sana bir baş belası olduğunu söylemiştim," dedim kulak memesini ısırarak.

"*Ben* mi?" Kaburgamı dürttü. "Hulk gibi kasları olan ben değilim."

Pazularımdan birini sıktı ve sonra tekrar doğrulup dirseğinin üzerinde dengede durarak tırnağını aşağı indirip tenimi incelemeye devam etti.

Kolumdaki mavi ve siyah mürekkep girdaplarını takip ederek, "Dövmelerine bayılıyorum," dedi.

"Teşekkür . İltifatlarınızı sanatçıma ileteceğim."

Gülümsedi. "Ne demek istiyorlar?"

Açıklayamıyordum ama bu sözlerle birlikte ondan bir gerginlik yayıldığını hissettim, sanki etrafımızdaki enkaz çöküyordu ve o ne yaptığımızı yeni fark etmişti. Bu pişmanlık değil, daha çok *korkuydu*.

Ben de omuriliğimde bir zonklama hissettim.

Bunun ne anlama geldiğini konuşmamız gerekiyordu ama ilk kez bunu yapmak için acele etmiyordum.

Belki de cevaptan korktuğum içindir.

"Dürüst olmak gerekirse? Hiçbir şey," dedim, pazumun iç tarafındaki büyük bir gözün dış hatlarını çizerken onu izledim. "Sanatçıyı bir gün internette buldum ve çalışmalarına bayıldım. Bir randevu aldım, başlamak için kolumu seçtim ve ona ne isterse yapmasını söyledim."

Kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Cildine istediği her şeyi sürmesine izin verdin... *kalıcı olarak*."

"Ben yaptım."

"Bu delilik."

Güldüm, omuz silktim. "Olabilir. Sanat bu. Ona güvenmiştim. Ayrıca, sanırım..." Kaşlarımı çattım, çünkü daha kelimeler ağzımdan çıkmadan, onları ilk kez yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Belki de ilk kez farkına varıyordum. "Sanırım hayatımın büyük bir kısmı planlanmıştı, üzerinde kontrolüm *olan* bir şey istedim."

"Ve yine de, bu kontrol içinde özgürlük istediniz."

Onun bu değerlendirmesi karşısında ikimiz de sessizliğe gömüldük.

Kendimi olduğumdan daha da çıplak hissediyordum.

"Kontrolden bahsetmişken," dedi parmağı kolumdan göğsüme doğru ilerlerken dudağını ısırarak. "Dün gece bana küçük sürtük dedin."

"Ve sen buna bayıldın."

Allığını göğsüme gömdü ve ben de saçlarına bir öpücük kondurarak gülümsedim.

"*Tanrım*, yaptım. Gerçekten yaptım. Bu benim hakkımda ne söylüyor?" diye sordu bana bakarak.

"Fark eder mi?" Saçlarını yüzünden çekip bir kulağının arkasına sıkıştırdım. "Yatak odasında hoşlandığın şeylerden utanmana gerek yok, Nova. Seni tahrik ediyorsa, tahrik ediyordur. Ve bilgin olsun," diye ekledim, gözlerim onun ağzına kayarken dudaklarımı yalayarak. "Çok ateşliydi."

Bir kez daha dirseğine yaslanarak sırıttı. Gözleri benimkilerin arasında gezindi. "Dün gece bastırılmış bir enerjin olduğunu söylemek doğru olur mu?"

"Ne düşünüyorsun?"

Çeneme dokundu, gözleri hareketi takip ediyordu. "Sadece bizden değildi, değil mi?"

Bunun üzerine yutkundum ve uzun bir nefes verdim. "Dün babam beni aradı."

Grace bakışlarını benimkilere çevirdi ve endişeyle kaşlarını çattı.

"Ne zaman?" "Turnuva biter bitmez."

"Seni tebrik etmek mi istedi?" diye tahmin ama daha denemeden cevabın bu olmadığını bildiğini yüzünden anlayabiliyordum.

"Hayır," diye cevap verdim.

Grace içini çekti, sonra bana sokuldu ve kolunu bu kadar küçük bir şeye sarılmanın en şiddetli haliyle etrafıma doladı. "Özür dilerim."

Gözlerimi kapattım, ona sarıldım, o kadar güçlü bir şey hissediyordum ki neredeyse ezici geliyordu. Onu vurmak istediğim kadar içine gömülmek de istiyordum.

Uzun bir süre bu şekilde yattık - Grace ellerini sırtımda gezdirirken ben de onun alnına ve saçlarına tembel, yavaş öpücükler kondurdum. Başını yukarı kaldırıp dudaklarını boynuma dayadığında neredeyse uyumak üzereydim.

"Peki... bundan sonra ne yapacağız?"

Bu soru beni sarsarak uyandırdı ama sakin bir nefes alarak elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. "Bundan sonra ne yapmak istiyorsun?"

Bunun üzerine dirseğinin üzerinde doğruldu, gözleri benimkileri arıyordu. "Sürmeye devam edebilir miyiz?"

Kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Tanrım, bütün yazın teması bu değil miydi zaten? Austin'deki parti otobüsünün arkasına geçip tam yanıma oturduğu ve o büyüleyici gülümsemesiyle beni mıncıkladığı o geceden beri.

Çıkmaz bir yolda hızlı ve öfkeli bir şekilde ilerliyorduk.

Ve yine de... Durmak istemedim. Yavaşlamak istemedim. Emniyet kemeri ya da hava yastığı istemiyordum.

Var olduğum otuz yıl boyunca kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Eninde sonunda her şeyin biteceğini biliyordum. Bir gün Tampa'ya geri döneceğimi, kardeşinin takım arkadaşım olacağı yeni bir sezona başlayacağımı biliyordum. Ve o da bir sonraki macerasına benimle birlikte sadece anlatılacak güzel bir hikaye olarak çıkacaktı.

Ama o sonraydı. Bu ise şimdiydi.

Gerçekliğin bekleyebileceğine karar verdim.

Çünkü hala yaz vardı.

Burnunu öptüm, elinden tuttum ve onu yarattığımız karmaşadan çekip çıkarırken aklımdaki diğer tüm düşünceleri sessize aldım.

"Hadi gidelim, Nova."

CHAPTER 26

Sır Saklamakta İyiyim

Jaxson

"Yüce *Tanrım*, kadın - bu da ne böyle?"

Grace kirli beyaz kanvas spor ayakkabılarının parmak uçlarında zıplıyor, elinde tuttuğu plastik poşette sanki tek başına yakaladığı yüz kiloluk bir balık varmış gibi iğrenç bir şey tutuyordu. Ben benzin pompalarken açmıştı ve sadece kokusu bile midemi bulandırmıştı.

"Domuz kabuğu!"

Başlığın mandalını açtım ve pompanın üzerine yerleştirdim, ardından benzin deposunun kapağını kapattım. "Kulağa kokusu kadar iğrenç geliyor."

"Hadi ama - hepsi bu deneyimin bir parçası" dedi ve bana cipslerden birini uzatmaya çalıştı.

"Ben buna kesinlikle hayır derim, Nova."

Omuz silkti ve ağzına bir tane attı. Hareketleri yavaşlamadan önce bir saniye boyunca normal bir şekilde çiğnedi ve yüzünü buruşturarak benzin pompasının yanındaki çöp kutusuna koşup tükürdü.

"Pekâlâ," dedi ve açtığı çantayı diğerinin içine attı. "Hepsi kazanan olamaz. Ama bakın!" Koluna astığı çantayı karıştırdı ve içinden küçük beyaz bir paket çikolata çıkardı. "Valomilk bardakları!"

Ona göz kırptım, kapısını açmak için SUV'un etrafında döndüm ve ben de aynısını yapmadan önce tırmanmasına yardım ettim. Sessiz ve hayal kırıklığı yaratan motoru çalıştırdım. Porsche'mi özlemiştim.

"Peki bunlar tam olarak ne?" Grace paketi açıp bana bir çikolata uzattığında sordum.

"Görünüşe göre, Kansas'ın ünlü bir şekeri. Sanırım içinde şekerleme var."

Elindeki parçayı benimkine çarptı ve hepsini ağzına tıktı, bu da kaşlarımın kalkmasına neden oldu.

"Hmm," diye değerlendirdim, çiğnemesini izlerken. "O küçük ağzına ne kadar çok şey sığdırabileceğini unutmuşsun."

Grace'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir ağız dolusu çikolata ve tüyün etrafında kahkahalar atarak yanaklarını kızartan göğsümü şapırdattı.

"*Kül deliği."*

Sırıttım ve kendi çikolatamdan bir ısırık aldım, aslında çok da kötü değildi. Ama harika da değildi.

Arabayı çalıştırdım ve açık yola çıktık - Kansas'ın ortasından geçerken yol *oldukça* açıktı.

"Sizi Kanada'ya götürmem gerek," dedim. "Biz sizin çikolatanızı utandırırız. Bizdeki her şey daha kremalı, daha zengin."

Grace, kendisiyle gurur duyduğunu belli eden bir gülümsemeyle, "Erkekler de dahil," diye ekledi.

Sol elimle direksiyonu tuttum ve sağ elimle onu gıdıkladım, ta ki o gülmeye, ciyaklamaya ve benden uzaklaşmaya başlayana kadar.

Nefesi kesildiğinde onu gıdıklamayı bıraktım ve ne yaptığımın farkına varmadan elimi kalçalarının arasına kaydırdım, parmaklarımı sol kalçasının iç kısmına doladım.

Hay .

O anda her şey çok iyi ve doğru hissettiriyordu. Bir elim direksiyonda, diğeri Grace'in kalçasına sarılmıştı ve nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim olmadan araba sürerken pembe yanaklarıyla bana gülümsüyordu.

Kalbim boğazıma düğümlendi ama onu yuttum.

"Caramilk bar yemeden çikolata yemiş sayılmazsınız. Ya da bir Wunderbar. Ya da, *lanet olsun*," kelimeyi uzatarak söyledim, midem homurdanıyordu. "Bir kahve gevreği - doğal olarak kahvenizle birlikte."

Grace dirseğini konsola dayamış, çenesini avucunun içine almış beni izliyordu. "Beni Kanada'ya götür."

Gözlerimi kırptım. "Uh..."

"," diye ısrar etti. "Zaten , değil mi?
Beni memleketine götür."

Yutkundum - onu almak istemediğim için değil, çünkü istiyordum. Aslında o kadar çok istiyordum ki kalbim göğsümden fırlayıp benim için *evet* diye bağırmaya hazırdı.

Ama Canmore'a gitmek aileme yakın olmak anlamına geliyordu - ki bundan ne pahasına olursa olsun kaçınmaya çalışıyordum.

Ben profesyonel iş hayatına atıldıktan sonra memleketimize geri taşınmışlardı.

"Orada olduğumuzu kimseye söylemek zorunda değiliz," dedi Grace, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "Sır tutma konusunda oldukça iyiyizdir."

Will'in izlediği videoyu düşündüm ama Grace'in bunu bilmesine gerek olmadığına karar verdim.

"Bu kadar küçük bir kasabada öyle ," dedim. "Herkes beni tanır."

Grace düşündü. "Peki ya içinden geçip gitsek? Bu camlar renkli. Bana biraz etrafı gösterirsin, sonra da kuzeye doğru kaçarız. Ya da batıya. Ya da hangi yöne istersen. Dağlarda bir kulübede kalırız, yemek siparişi veririz ve kimsenin haberi olmaz."

"Gerçekten gitmek , değil mi?"

"Nereden geldiğini görmek istiyorum. Seni yaratan yeri hissetmek istiyorum."

O zaman ona baktım, geniş yeşil gözlerine ve dünyayı değerlendirme biçimine.

Onun gibi birini hiç tanımamıştım.

"Pekâlâ," dedim boğazımdaki düğümü yutkunarak. "Kanada'ya biz git."

"Gerçekten mi?!" Grace, hiç şansı olmadığını düşünmüş gibi parladı. Sanki beni parmağında oynatmıyormuş gibi. "Evet!" İki yumruğunu da havaya kaldırdı ve elimi kalçasında yukarı doğru kaydırarak küçük bir dans yaptı. Sonra bana doğru eğildi ve kolunu benimkine doladı. "Tamam, başka hangi harika atıştırmalıkların var?"

"All Dressed Chips'i hiç duydun mu?"

- - -

Wilson Eyalet Parkı tabelasına rastlayana kadar yol aldık ve Grace buranın gece kalacağımız yer olması konusunda ısrar etti.

Florida sahillerinden farklı bir güzellikteydi, Wilson rezervuarını çevreleyen neredeyse çorak bir arazi parçasıydı. Kıyı şeridi engebeli ve renkliydi, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen muhteşem uçurumlar ve kaya oluşumları vardı.

Şansımız yaver gitti ve birinin o öğleden sonrası için rezervasyonunu iptal ettiği boş bir kamp alanı bulduk. Tam suyun üzerindeydik, kampı kurarken kıyıya vuran dalgaların yumuşak sesleri fon müziğimiz oldu.

Ateş yakmamıza daha çok vardı, ben de Grace'in elinden tuttum ve kıyı şeridinde yürüdük. Çok sessiz ve sakindi, sanki tüm kampçılar Doğa Ana'yı rahatsız etmekten korkuyordu. Sayıları çok fazla değildi ve burada kimsenin benim kim olduğumu bileceğinden şüpheliydim. Yine de her ihtimale karşı şapkamı ve güneş gözlüklerimi taktım.

Telefonum cebimde çaldığında kamp alanımızdan yüz adım bile uzaklaşmamıştık ve ekranı dolduran babamın adını ve fotoğrafını görünce kaşlarımı çattım. Onu sesli mesaja yönlendirdim - bir dahaki sefere bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum. Ama şimdilik bununla istemiyordum. Onunla.

Telefonumu tekrar arka cebime koyarken Grace elimi sıktı. "Israrcı biri," diye düşündü.

"Sezona kıyasla bu hiçbir şey."

"Anlamıyorum," dedi başını sallayarak. "Sen profesyonel bir defans oyuncususun, en yüksek profesyonel ligde, bu sezon playofflara kalma ihtimali yüksek olan harika bir takımda oynuyorsun. Geçen sezon yirmi iki sayı attın - *bir defans oyuncusu olarak.* Yani, artı-eksi değerin yirmi beş, Tanrı aşkına. Bu çok *aptalca*. Çılgınca."

Başını salladı, sanki birinin benim için gelmesi onu kızdırmış gibi yüzü kızarmıştı. Ve bu *neredeyse* bu kızın bana hava durumu raporu verir gibi sezon istatistiklerimi söylemesi kadar ateşliydi.

"Küçük Nova," dedim, bizi durdurup onu yüzüme doğru çevirerek. Ellerimi yüzünü çerçevelemek için kaydırdım. "Beni Google'da araştırmışsın."

Kızardı ama çenesini daha yukarı kaldırdı. "Ne olmuş ona? Seninle arabaya biniyordum. En azından senin bir seri katil ya da daha kötüsü boktan bir defans oyuncusu olmadığından emin olabilirdim."

Karşı koymaya çalıştım ama onu göğsüme çekmeden önce bir kahkaha attım.

"Çok tatlısın amına koyayım," dedim saçlarına doğru. Sonra kıçına bir şaplak attım ve onu kavradım. "Ama istatistiklerimi sıralamayı bırak, yoksa kontrolümü kaybedip seni tüm parkın izlemesi için burada becereceğim."

"Tutamayacağın sözler verme, yetmiş yedi." Benim lanet

numaram.

İsa.

"Kadın," diye tehdit ettim, onu kaldırıp omzuma attım. Ama o güldü ve uslu duracağına söz verdi, ben de onu tekrar yere bıraktım,

Yürüyüşümüze devam ederken parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

"Senden daha ne bekliyor bilmiyorum," dedi ve konuşmanın tekrar babama dönmesiyle göğsüm sıkıştı.

"Mükemmellik."

"Bu çok aptalca. Kimse mükemmel değildir."

Başımı salladım, babamın kendine özgü kaş çatması bir anda dağlayıcı bir demir gibi parladı.

"Seviyorsun, değil mi?" diye sordu. "Hokeyi yani. Senin kadar iyi oynuyormuş gibi yapmanın ve bunu yaparken eğleniyormuş gibi görünmenin hiçbir yolu yokmuş gibi hissediyorum."

"Bayıldım."

Sözcükler özlem dolu bir nefesin üzerine geldi. Bu doğruydu ama itiraf etmek acı veriyordu.

"Bazen keşke yapmasaydım diyorum," dedim. "Çünkü o..." Durakladım, göğsümü gevşetmek için nefes almaya zorladım. "Bazen bunu çok zorlaştırıyor. Nefret etmemi, hatta *kendimden* nefret etmemi sağlıyor. Bir oyundan bu şekilde çıkacağım... *Tanrım*, bu açıklanamaz yüksek." Başımı salladım. "Sonra beni boğazımdan tutup yere atıyor."

"Jaxson..."

" değil," dedim.

"Hayır, öyle değil. Bunun onun hayali olduğunu biliyorum ve bu konuda size çok yardımcı olduğunu da anlıyorum. Eminim harika bir koç, harika bir eğitmendi. Ama ikiniz için de bu kadar önemli olan bir şeyi lekelemeye hakkı yok. Sanki o..."

Yutkundu, sözlerini geri çekti ve ona baktığımda yüzündeki pişmanlığı gördüm.

"Kıskanmış gibi mi?"

"Bunu söylemek istemedim."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Ama hep merak etmişimdir." Bir süre sessizlik içinde yürüdük.

"Bu beni üzüyor," diye itiraf ettim, göğsüm yine gerilmişti. "Çünkü onu seviyorum. Ona değer veriyorum. Kariyerinin, hatta *yaşam* tarzının bu şekilde elinden alınmasından *nefret ediyorum*. Böyle bir sakatlık geçirmeyi hayal bile edemiyorum. Ve onun onayını istiyorum. Benimle gurur duymasını istiyorum. Ama... *siktir*." Bir kayaya tekme atıp boynumu kırdım. "Beni aradığında midemin bulanmasından nefret ediyorum. Elimden gelenin en iyisini yaptığımda bile sosyal medyada beni arıyor olmasından nefret ediyorum.

Biri benim hakkımda konuşuyor, böylece bunu yüzüme vurup nasıl sıçıp batırdığımı söyleyebiliyor."

Grace bu kez beni durdurdu ve ellerini göğsümün üzerine, kalbimin patlayacakmış gibi hissettiği yerin tam üzerine koydu.

"Bak, ben konuşmayı seven biri değilim," dedi. "Ama ne olursa olsun, bence sen harikasın. Ayrıca babanın acı çektiğini ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmediğini düşünüyorum. Ve *ayrıca*," dedi, biraz gülümsedi ama gülümsemesi aynı hızla kayboldu. "Bunu anlamasına yardım etmesi gereken kişi sen değilsin, onun kum torbası olmak zorunda da değilsin."

Yutkundum ve kendi ellerimle onun ellerini kapattım.

"Onun senin baban olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu yapmak kolaymış gibi davranmayacağım. Ama... eğer bir sınır çizmeye karar verirsen, bunu anlayacağımı bil. Ve en azından bu konuda sana destek olurum."

Lanet olsun.

Göğsüm tamamen farklı bir nedenden dolayı daha da çok acıdı.

"Sadece yirmi iki yaşında olmana imkân yok," dedim.

Güldü ve tekrar yürümeye başladık. "Oh, güven bana. Tavsiye verme konusunda harikayımdır. Sadece benden kendim için bir şey almamı isteme."

"Duygularından bahsetme konusunda gerçekten berbatsın."

"Vay be, teşekkürler." Güldü ama sonra uzun bir iç geçirdi. "Bu konuda daha iyi olmak istiyorum."

"Şimdi başlayalım o zaman."

"Uh-oh." Önce göle, sonra da gökyüzüne baktı. "Bence geri dönüp yangını başlatmalıyız. Biz-"

Onu yakaladım ve suya doğru sürükler gibi yaptım, bu da onu geri bırakana kadar ciyaklamasına ve çırpınmasına neden oldu. Sonra kıyı şeridindeki düz bir kayanın üzerine oturdum ve onu kucağıma çektim. Şapkamı geriye doğru çevirdim ve güneş gözlüklerimi çıkardım, böylece onu daha iyi görebiliyordum, böylece o da beni görebiliyordu.

"Bundan kurtulamayacaksın."

İçini çekti ve ellerini kucağında kavuşturduğu yere baktı. "İyi.
Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Sadece konuşmaya başla. Aklına gelen ilk şeyi söyle bana." Gözleri benimkilere kaydı ve yutkunarak başını salladı. "Tamam," dedim kıkırdayarak. "Peki ya ikinci şey?"

Grace bir süre sessiz kaldı, gözleri göldeydi. Sonra tam da ondan istediğim şeyi yaptı. Konuşmaya başladı.

Sanki hayatı boyunca ağzını kapatmış da ben onu yeni açmışım gibi kelimeler döküldü.

"Çok minnettarım," diye başladı. "Hayatımdaki *her şey* için. Aileme minnettarım, bana ve kardeşime çoğu insanın sadece hayal edebileceği bir hayat kurmak için ne kadar çok çalıştıkları için. Şimdiye kadar yaşadığım deneyimler için minnettarım ve önümde hala koca bir hayat var. Vince'e ailemiz için yaptıkları ve beni her zaman koruduğu için minnettarım."

Gülümsedim, çünkü ondan benimle bir şeyler paylaşmasını istemiştim ve onun aklına gelen ilk şey hayatındaki iyi olan her şeyi anlatmak olmuştu. Aynı şeyi yapacak tek bir kişi bile tanımıyordum. Bir tane bile.

Ama sonra gözleri parladı ve bir elini göğsüne bastırarak titrek bir nefes verdi. "Tanrım, bu duygudan nefret ediyorum."

"Ne hissi?"

Başını iki yana salladı. "Göğsüm aynı anda hem ağır hem de titrek hissettiğinde, boğazım kendi içine kapandığında ve burnum sızladığında."

"Peki... ne zaman ağlamak istersin?"

Nefesini içine çekti ve alt dudağı titredi. "Hayır, hayır, *hayır*, ağlamak istemiyorum."

Buna karşı koydu ve bu duygunun onu boğduğunu görmek ciğerlerime duman çekmek gibiydi. Onu kucağımda çevirdim, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmadı. "*Neden*? Bırak olsun, Nova. Bırak çıksın."

Dudağını ısırdı ve başını salladı, gözlerini sonuna kadar açarak dökmeyi reddettiği gözyaşlarıyla dolmasını sağladı. "Bunu yaparsam bir daha asla mutlu hissedemeyeceğimden korkuyorum. Bu duygunun beni bütünüyle yutmasından çok korkuyorum."

Ve bununla birlikte, kırıldı.

İlk gözyaşları serbest kaldı ve utanmış gibi yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Bu beni kırdı.

Onu göğsüme çektim, elimle başını kapattım ve bana yasladım. Onu küçük bir çocuk gibi salladım, elimi sırtına koyarak ve sesimi kulağına vererek yatıştırdım.

"Bu duygunun içinde kaybolmayacaksın," diye söz verdim ona. "Var olmasına izin verdiğin sürece, sadece bunu yapacak - ve sonra geçecek. Tıpkı hayattaki diğer her şey gibi."

Hıçkıra hıçkıra ağladı.

Kız hıçkıra hıçkıra ağladı, bana sarıldı ve göğsümün içine ağladı.

Bu duygunun ondan kaçtığını hissetmek, acı çektiğini bilmek beni öldürüyordu. Ama aynı zamanda her şeyi hissetmesine izin verdiği için onunla gurur duyuyordum. Bunu yapmak hiç kimse için kolay değildi, hele ki onun için.

Onunla birlikte kırabileceği kişi olmaktan onur duydum.

Uzun bir süre ona sarıldım, sonra doğrulduğunda yüzü kızarmış ve gözyaşlarıyla dolmuştu. Gözyaşlarını sildi. "Ben sadece... Sanki iyi olduğum tek şey hayatımdaki diğer insanları mutlu etmekmiş gibi hissediyorum. Vince bir maçtan sonra, bir maçtan önce, hatta sezon dışında üzgün olduğunda... ne zaman kendini hırpalasa, ona ne kadar harika olduğunu hatırlatmak, onu , aklına koyduğu her şeyi yapabileceğini söylemek için hep oradaydım."

Vince'in onu her maçtan önce nasıl aradığını ve lisede bir keresinde onu neşelendirmek için yaptığı küçük dansı nasıl yaptığını düşündüm. O gece kazanmıştı ve bu yüzden bu onun rutininin bir parçası, bir batıl inanç haline gelmişti.

Ona ihtiyacı vardı ve o da her oradaydı.

"Ve annemle babam," dedi burnunu çekerek. "Vince hakkında ya da iş hakkında ya da düzenledikleri aptal bir parti hakkında endişelendiklerinde - *her neyse*." Elini havada salladı. "Onları neşelendiren kişi olmayı severdim. Şaka yapmayı, onları rahatlatmayı, endişelerini kahkahaya dönüştürmeyi severdim. Arkadaşlarımla bu hep yüzeysel bir şeydi. Mesela biri kötü bir ayrılık yaşadığında, şehirde iyi bir gece geçirmek için aradıkları kişi ben oluyorum. Ya da bir partideysek ve ortam sıkıcıysa, aradıkları kişi benim. Barın üzerinde zıplayıp dans etmesini ya da birisini içki oyununa davet etmesini bekledikleri kişi benim. Ve beni yanlış anlamayın," dedi çabucak. "O kişi olmayı *seviyorum*. Bu bana doğal geliyor. Partinin neşesi olmak *hoşuma* gidiyor. Ben sadece..."

Nefes aldı ve elleriyle oynamaya başladı.

"Yolun bir yerinde, sevdiğim herkes için bu hale geldim. Daha iyi hissetmek istediklerinde gittikleri kişi bendim." Yüzü buruştu. "Ama her zaman iyi olduğum için, her zaman mutlu olduğum için... kimse *beni* kontrol etmedi."

Boğazımdaki düğümü yuttum ve onu tekrar kendime çektim. "Tam bir velet gibi konuşuyorum."

"Hayır," dedim, gözlerinin içine bakabilmek için geri çekilerek. "Birinin sana nasıl olduğunu sormasını istediğin için şımarık değilsin Grace. Ve şu anda ne kadar sert olduğunu hissedebildiğim için, bunun seni bencil yapmadığını söyleyeceğim." Yüzünü çerçeveleyerek bir nefes aldım. "Sen

üzgün olmaya iznin var. İyi olmama hakkın var. Ve iyi olmadığınızı birilerinin fark etmesini dilemeye de kesinlikle hakkınız var."

Başını salladı, gözleri yine yaşarmıştı. "Bazen onlar için sadece bir şaka olduğumu düşünüyorum. Sevimli küçük Grace, her zaman bir şeylere bulaşıyor. Sürekli hareket halindeyim, sürekli yeni biriyle çıkıyorum ve bir hafta sonra kalbim kırılıyor. Ama gerçek şu ki..." Sanki bahsettiği gerçeği yeni fark etmiş ve bu onu öldürmüş gibi nefesini içine çekti. "Gerçek şu ki, her zaman hareket halindeyim çünkü inecek güvenli bir yerim olduğunu hissetmiyorum."

Gözlerimi kapattım, itirafı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi olurken bir laneti bastırdım.

Sonra çenesini eğdim ve bana baktığından emin olduktan sonra, "Benim yanımda her zaman güvenli bir yere sahipsin," dedim.

Gözleri benimkiler arasında gidip geldi ve sonra beni kucakladı, yüzünü yüzüme gömerken kollarını boynuma doladı. Ona sıkıca sarıldım, bunu hissetmesine, *beni hissetmesine* izin verdim.

Bir süre sonra geri ve gözyaşları kuruyor gibiydi.
Uzun bir iç geçirdi. "Bu gerçekten iyi hissettirdi."

"Sana söylemiştim."

Kıkırdadı. "Seyahat etmeyi seviyorum bu arada," dedi. "Sevmediğimi düşünmenizi istemem."

"Seyahat etmeyi sevebilir ve yine de evim diyebileceğiniz bir yer isteyebilirsiniz."

Dudakları kıvrıldı ve onu duymam için başka bir kelime söylemesine gerek kalmadı. Görüldüğünü hissetti. Anlaşıldığını hissetti.

Biliyordum, çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. "Bana telefonunu ver," dedim.

Bana uzattı, ben kamerayı açıp bize doğru çevirirken elinin tersiyle burnunu sildi.

"Bugün Grace Tanev ağladı," dedim, kahkahası yükselirken ona bakarak. Göğsüme vurdu ama sonra bana doğru eğildi ve kameraya baktı. "Ve bu çok güzel bir şeydi," diye ekledim.

Şakağını öptüm ve o da çenesini bana doğru eğdi.

"Bana iyi bir şey söyle," dedi - her zamanki gibi.

Aklımdan milyonlarca şey geçti ama her biri bana çok ağır geldi. Bu yüzden içimi çektim ve düşünüyormuş gibi yaparken onu kolumun altına aldım.

"Oh, bilmiyorum... dün geceki oral seks oldukça harikaydı."

Bana dirsek attı ve ben videoyu keserken bir kahkaha patlattı. Telefonunu tekrar bir kenara koydu ve kollarını boynuma doladı.

"Teşekkür ederim," dedim bacağını sıkarak. "Tüm bunları benimle paylaştığın için." "Dinlediğin için teşekkürler."

"Ve gördün mü? Seni dibe çekmedi, sen Dünya'da dolaşan depresif bir kara bulut değilsin."

Güldü.

"Herkes bazen üzülür," dedim çenesini tutarak. "Bunu tek başına yapmak zorunda olmamak güzel bir şey."

Başımı salladım.

Sonra midem korkunç bir şekilde düğümlendi.

Tam o anda, Kansas'taki o sarp kıyı şeridinde, onun bir daha hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda kalmasını istemediğimi biliyordum. Yalnız kalmak istemediğimi.

Onu istediğimi - sadece lanet olası yaz için değil, gizlice de değil. İstediğime sahip olamayacağımı da fark ettim.

Sanki güneş olmak isteyen ay gibiydim.

Düşünmemiz gereken sadece biz değildik. Onun kardeşi, benim takım arkadaşım, benim *takımımdı*. Benim sekiz yaş büyük olmam ve öngörülebilir bir gelecek için beni tek bir şehirde tutan gerçek bir sözleşmeye sahip olmam ve onun genç, aç ve dünyayı görmeye hazır olmasıydı.

Birbirimize bakarken Grace'in aklından da aynı düşüncelerin geçtiğini görebiliyordum.

Uyum sağlayamadık. Çalışmadık.

Tam burada, şu anda, bu zaman tutulması dışında.

"Beni çadıra götür, Jax," dedi parmaklarını ensemdeki saçlarda gezdirerek.

Ben de öyle yaptım.

Onu yere yatırdım ve çırılçıplak soydum, ikimizin de senkronize olarak çıkardığımız özlem dolu bir iç çekişle içine daldım.

Ne olduğumuzu, ne olmadığımızı ve asla ne olamayacağımızı biliyorduk.

Kalplerimizle aldığımız riskin farkındaydık ama yine de yaptık.

Bir gün, birbirimizden uzaklaşmak zorunda kalacaktık. Bir gün, elveda demek zorunda kalacaktık.

Ama o gün bugün değildi.

Ve sahip olduğumuz her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirecektik.

Bu ikimizin de tutabileceği bir sözdü.

CHAPTER 27

Sadece Küçük Bir

Yürüyüş Zarafeti

Bir rüyada yaşıyordum.

Parlak pembe bir gün doğumu, saçlarınızda ılık öğleden sonra rüzgarı, taze kesilmiş çimen kokusu ve uzaktaki dağlar hayal edin.

Onunla tanıştığım ilk andan beri Jaxson Brittain'i istediğimi biliyordum. Onu öpmek, ellerini üzerimde hissetmek, yatakta da buzda olduğu kadar iyi olup olmadığını görmek istiyordum.

Ama bunların hepsi boş bir hayaldi, bir fanteziydi, asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. O kardeşimin takım arkadaşıydı. Aramızda hiçbir şey olmayacağını anlamak için bilmem gereken tek şey buydu.

Ve sonra oldu.

Birbirimizi arzulama şeklimize teslim olmamız başka bir şeydi. Bu ateş, kalabalık bir Austin barında kıçımı ona dayadığım andan beri yanıyordu.

Ama bu sadece bir kerelik, sistemimizi sikip atma anlaşması değildi.

Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyordum. Elimde bavulumla ağlayarak geldiğimde kardeşimin evinde olması için kaç yıldızın aynı hizaya gelmesi gerektiğini bilmiyordum. Ya da beni yukarı kadar takip etmesi, arabayla gezintiye çıkmakla ilgili bir şaka yapması ve bunun gerçek bir yolculuğa dönüşmesi için. Onu kıracak, teslim olmasını, beni öpmesini ve olası sonuçlarını bile bile bana dokunmasını sağlayacak neyin değiştiğini bilmiyordum.

Tek bildiğim her şeyin bir rüya gibi geldiğiydi ve eğer öyleyse, asla uyanmak istemiyordum.

Wilson Eyalet Parkı'ndaki geceden sonra .

Daha geç uyandık, uyku tulumlarımıza ya da çarşaflarımıza sarınarak daha fazla zaman . Bu da daha geç saatlere kadar yola çıkmadığımız anlamına geliyordu.

Malum sebeplerden ötürü, geceyi geçirmek üzere yola çıkmadan önce daha fazla yol almayı umursamadık.

Sanki arabada bizimle birlikte işleyen görünmez bir saat vardı ve arabada ne kadar uzun süre kalırsak o kadar çok duyuyorduk. Çok gürültülü olduğunda, bize yaklaşan yaz sonunu hatırlattığında, dışarı çıkar, kaçar ve dünyadaki tüm zamanımız varmış gibi birbirimizde kendimizi kaybederdik.

Kansas'tan geçip Colorado'ya gittik, Rocky Dağları'ndan geçtik çünkü ikimiz de daha önce hiç gitmemiştik. *Teknik olarak* Jaxson oralarda büyümüştü ama Colorado'dakilere değil. Bu kadar güneydeki sıradağlar farklıydı ve ağaçlarla kaplı yamaçlara *onun* bakışına hayret ettiğim kadar ben de hayret etmiştim.

Tek başına seyahat etmek, kimseye rapor vermek zorunda olmamak ya da ne yapacağına karar verirken kimsenin fikrini sormamak başka bir şeydi. Keşfederken düşüncelerinizle birlikte olmanın, yeni insanlarla tanışmanın ve kendinizi yeni deneyimlere açmanın bir özgürlüğü vardı.

Ama Jaxson ile yolda giderken... *daha fazlası* vardı.

Günün ne getireceğini bekleyerek yaşardım, ki genellikle bunu bilemezdik. Bir işaret görür ve onu takip ederdik. Benzin almak için durur ve bir yerliye bir saati boşa harcamanın en iyi yolunu sorardık. Yeni yemekler denedik ve yeni patikalarda yürüdük. Güldük, oynadık, kimse bakmıyorken gizlice öpüştük ve her gece, ister çadırda ister Beş Yıldızlı bir otelde uyuyalım, o hemen yanımdaydı.

İçimde.

Her fırsatta.

Bir hafta böyle geçti - ağır olan her şey Kansas'ta kaldı ve yolculuğumuzun bu ayağında bizi sadece hafif ve eğlenceli şeyler takip etti. Tek gerginlik, ikimizi de bir anda ayıltacak olan kardeşimin telefonlarına cevap vermek zorunda kaldığımda ortaya çıktı. Ama bir sonraki maceraya atılmadan önce bunun uzun süre içimize işlemesine izin vermiyorduk.

Jaxson aptalca sorularıma ve daha da aptalca yol oyunları oynamama izin verdi ve başlangıçta biraz huysuz ve tereddütlüyken şimdi her şeye evet diyor.

Buna bayıldım - çekincelerini ABD'nin ortasında bir yerde bırakmasına. Şu anda, hayır demek için tüm nedenleri düşünmüyordu. Tampa'da onu bekleyen sezonu düşünmüyordu.

O sadece buradaydı, *yaşıyordu*, benimleydi.

Rocky Mountain Ulusal Parkı'nın hemen dışındaki bir otelde yatmaya hazırlanırken telefonum banyo tezgahında çaldı. I

dişlerimi fırçalıyordum ama ekranda Maven'ın adını görünce gülümsedim.

Başparmağımı üzerinde kaydırdım ve Livia ve benimle başlattığı bir grup mesajını ortaya çıkardım.

Maven: Livia ve ben martini içiyoruz. Doğal olarak ve turnuvadaki durumunu düşündük ve güncellemelere ihtiyacımız var.

Bu, JAXSON'LA HENÜZ BİR ARAYA GELMEDİNİZ Mİ demek?

Diş fırçamı ısırdım ve GIF uygulamama bakarken kendi kendime güldüm. Route 66 tabelasından bir tane bulduğumda gönderdim, telefonumu kapattım ve tezgâha geri koydum.

Hemen mesajlarla patladı.

O lanet olası kız.

Maven: Tamam, öncelikle senin adına sevindim. İkincisi, bu Vince'e ihanet gibi geliyor, bu yüzden bana daha fazla bir şey söylememen gerektiğini hissediyorum.

ama, Mave. Hatunlar siklerden önce gelir. Vince'e nasıl silindiğini söylüyor musun?

İğrençsin.

Bunun için ona bir meme büktüm Grace. Bil diye söylüyorum.

Livia: Şaka ama, çünkü ben beğendim.

Maven: *göz devirme emojisi* Bu doğru. Benden daha sert yapmamı istedi.

Her neyse, Maven'ın bize daha fazlasını anlatmamakla ilgili söylediklerini unut. Detaylara ihtiyacım var. Nasıl ?

Ben: Bir hanımefendi asla can havliyle söylenmez ve söylemez.

Seni aptal.

En iyi arkadaşımın sınır tanımazlığı için özür dilerim. Eninde sonunda alışacaksın. Eğer şu otoyoldaki seks dükkanlarından birinin önünden geçersen, dur ve bir peg al. İçimden bir ses Jaxson Brittain'in iyi bir iğneye bayılacağını söylüyor.

Jaxson'ın iyi olup olmadığımı sormasına neden olacak kadar yüksek bir kahkaha attım.

Sapıkça şeyleri sana bırakacağım, Doktor. Şimdilik olduğumu ve ikinizin de endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığını bilin yeter.

Sadece yarım yalan. Harika gidiyordum.

Diğer yandan, tüm bunlar sona erdiğinde nasıl hissedeceğimi...

Bu düşünceyi tam ortasına atılan bir beyzbol topu gibi savuşturdum ve yüzümde aptalca bir gülümsemeyle gelen mesaj ve emoji telaşını okudum. Maven ve Livia en iyi arkadaş olabileceğim, bu kadar büyük bir sırrı bile saklayabilecek türden kızlara benziyorlardı.

Ertesi gün Colorado sınırından Wyoming'e geçtiğimizde Cheyenne'deki bir araba şovunun tabelasını gördük ve Jaxson daha önce hiç görmediğim bir neşeyle bizi park etti.

Şapkasını ve güneş gözlüklerini takmasına rağmen tek bir kişinin bile onu tanıyormuş gibi ikinci kez baktığını görmedim. Colorado'da ise tam tersi olmuştu. Benzin alırken tanınmıştı ve bu nedenle seyahatimiz boyunca her yemeği ya arabamızda ya da otel odamızda yedik.

Ancak araba fuarında, en azından o an için umursamıyor gibiydi. Beni elimden tutarak iki sıra arabanın arasındaki koridorda sürükledi, her birini işaret etti ve onlar hakkında yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi bir şeyler sıraladı.

Cabriolet ya da brougham'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Jaxson'ın bana onlardan bahsettiğinde parladığını biliyordum ve bu benim için yeterliydi.

Çoğunlukla güzel boya işlerine ve muhteşem deri iç mekanlara hayret ettim. Bazı araç sahipleri arabalara binmemize ve motorları çalıştırmamıza izin verdiğinde, Jaxson'ın direksiyonu tutup araba kullanıyormuş gibi yaptığımı görünce ereksiyon olduğuna yemin edebilirim.

Yola çıktığımızda, başlangıçta eyalet boyunca düz gitmeyi planlamıştık. Ancak Yellowstone Ulusal Parkı tabelaları bize yoldan sapmamız için yalvarmadan önce fazla uzaklaşmamıştık.

Telefonumu açtım ve Miley Cyrus'un "Rose Colored Lenses" şarkısının yumuşak ritmiyle çıplak ayaklarımı direksiyona vurarak araştırmaya başladım. Şarkının yarısında, Jaxson uzandı ve büyük avucunu uyluğumun iç kısmına kaydırdı, elini oraya bağladı ve sıkıca tuttu. Kafamı kaldırdığımda bana sırıttığını gördüm.

"Ne?"

"Bu şarkıyı seviyorum," dedi.

Duraksadım, sözleri dinledim ve sonra yanaklarım ısındı.

"Merak etme - takım arkadaşlarından hiçbirine Miley şarkısını sevdiğini söylemem," dedim.

"Sen , ben yaparım. Isınma listesinde bu parçaya ihtiyacımız var."

Güldüm, sonra konsolun üzerine eğildim ve telefonumun ekranını ona doğru çevirdim. "Pekâlâ. Yarın için durum şu. Kamp alanlarının çoğu dolu *ama*," diye ekledim, heyecanla koltuğumda kıpırdanarak. "Bazı taşra seçenekleri mevcut. Ve ben zaten izin için başvurdum."

"Peki bir taşra kamp alanı tam olarak neyi gerektirir?"

Dudağımı ısırdım. "Sadece biraz yürüyüş."

"Ne kadar az?" "On beş mil

mı?"

Jaxson öksürdü. "On beş *mil mi*? Bunun için eğitim almadık, Nova." "Oh,

lütfen," dedim, karnının üzerindeki deriyi çimdikleyerek - çünkü orada hiç yağ *yoktu.* "Bunu muhtemelen günde on beş mil *paten kayan* adam söylüyor. Sen çok formdasın ve ben de sürekli yürüyüş yapıyorum. Bize bir şey olmaz. Ağırdan alabiliriz."

Başını salladı, bana kaşlarını kaldırarak baktı ama gözlerimdeki heyecanı görünce kararlılığı sarsıldı.

"Tam bir macera olacak," diye söz verdim. "Göreceğimiz her şeyi düşün. Yıldızlar! Yıldızları hayal edebiliyor musun?!"

"Bir otelin otoparkından da aynı parlaklıkta görüneceklerini hayal ediyorum."

Ellerimi birleştirdim ve çenemin altında tutarak kirpiklerimi ona doğru kaldırdım. "Lütfen, lütfen, *lütfen*."

İçini çekti, önce bana sonra yola baktı ve dudaklarını bir sırıtış kapladı. "Bir dükkan bulsak iyi olur. Tennessee'de aldığınız birkaç malzemeden daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

Ellerimi havaya kaldırıp ona teslim oldum ve konsola doğru eğilip onu öpmeden önce küçük bir dans yaptım.

İlk başta sadece yanağını öptüm ama sonra çenesini, boynunu öptüm ve aramızda titreşen bir inilti ile ağzını talep etmek için geri döndüm. Elimi saçlarının arasına soktum, saç tellerini çekiştirdim, elinin hâlâ kalçamı tuttuğu yere doğru bir sıcaklık aktı.

Bir rüyaydı. Tam bir *rüyaydı*. Nasıl olur da istediğim zaman bu adama dokunabilir, onu *öpebilirdim*? Hiç kimsenin ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bu dünyada nasıl var olabiliyorduk?

hatırladığımda midem biraz kasıldı. Eninde sonunda bitmek zorundaydı.

Ama bu gerçeği . Bu gelecekteki Grace'in problemiydi.

"Kadın," dedi Jaxson, beni tekrar ama yola bakmak için teması keserek. "Arabayı ben kullanıyorum."

"Sorun nedir? Dikkatin... dağınıkken araba kullanamıyor musun?" Alay ve elimi bacaklarının arasından aşağı kaydırarak atletik şortunun üzerinden uzunluğunu okşadım.

Sıcak bir nefes çekti ve ben onu tekrar okşamadan önce bileğimi sıktı.
"Bizi mahvetmek mi
istiyorsun?" "*Beni*
mahvetmenizi istiyorum."
Bir sonraki çıkışta yoldan ve dileğimi yerine getiriyordu.

- - -

Ertesi gün Yellowstone'daki Bechler Ranger İstasyonu'na geldiğimizde yıldızların aynı hizaya gelmesini tekrar merak ettim, çünkü sadece taşrada bir kamp alanı kalmadık, aynı zamanda bir kaplıcanın gizli bir mücevherinin tam karşısındaydık - Mr. Bubbles.

Seyahat ederken planlama konusunda hiçbir zaman iyi değildim ve bazen bu beni kıçımdan ısırıyordu. Böyle şeyler için haftalar, bazen de aylar öncesinden rezervasyonlar doluyordu.

Şanslıydık.

Yazın temasının bu olduğunu hissettim.

İstasyondaki koruculardan biriyle konuştuktan sonra heyecanım daha da arttı. Sadece bir yürüyüş ve bir gecelik kamp macerası olacağını düşündüğüm şey şimdi Yellowstone'un en iyi saklanan sırlarından biri olan bir kaplıcaya doğru bir yürüyüştü. Burası nehrin kaynaklarla buluştuğu yerdi, bu da parktaki diğer termal noktalar gibi bizi canlı canlı kaynatmayacağı anlamına geliyordu ve *teknik olarak* nehir olduğu ve nehirde yüzmeye izin verildiği için içine atlamak yasadışı değildi.

Sadece oraya ulaşmamız gerekiyordu ki bu da on dört millik bir yürüyüş gerektiriyordu.

Hızlı bir araştırma ve bir gün önceki alışveriş gezisinden sonra, Jaxson ve ben ikimiz de dev paketlerle doluyduk.

Çadırımız, uyku tulumlarımız, yemek pişirme malzemelerimiz ve yiyeceklerimiz - Fıstıklı M&M'ler ve ay çekirdeği gibi olmazsa olmaz diye ısrar ettiğim çeşitli atıştırmalıklar da dahil olmak üzere - bol miktarda su, yağmurluk, bıçaklar ve çok amaçlı aletler, bir GPS, bir uydu yer belirleme feneri, trekking batonları, kafa lambaları, su arıtma aletleri, tuvalet kağıdı da dahil olmak üzere banyo malzemeleri, ayı spreyi, bir ateş başlatıcı ve daha fazlası vardı.

Ayrıca yanımıza fazladan kıyafet ve - mağazadaki çalışanlardan birinin tavsiyesi üzerine - nehirleri geçmemize yardımcı olması için bir çift sağlam sandalet, güneş kremi, böcek kovucu ve diğer ihtiyaçlarımızı da aldık.

Sadece bir geceydi, ama taşrada bir geceydi. Ben olsam büyük ihtimalle kafama göre takılırdım, Jaxson daha mantıklı davrandı. O karar verdi

az hazırlıklı olmaktansa çok hazırlıklı olmayı tercih eder.

Eşyalarımızı yükledikten, izinlerimizi ve kamp yerimizi sonra Jaxson bir harita kaptı ve yolu gösterdi.

"Kalçandaki ayı spreyiyle çok seksi görünüyorsun," dedim kaşlarımı sallayarak.

"Bu senin sapkınlığın mı? Dağ yürüyüşü yapan bir adam mı?"

"Benim sapkınlığımı biliyorsun," dedim ve bu kelimeyi söylemem bile yanaklarımın ısınmasına neden oldu.

Jaxson sırıtarak beni kolunun altına aldı ve çantam araya girdiği için elinden geleni yaptı. Dudaklarını kulağımın arkasına indirdi.

"Dün gece dizlerinin üzerinde ne kadar güzel olduğunu söylememi ister misin? Ya da sana küçük fahişem dediğimde inlemeni ne kadar sevdiğimi? Çünkü o anı yeniden yaşamaktan mutluluk duyarım."

İçimden elektrik geçti, anı parlak ve kör ediciydi. Yatak odasında nelerden hoşlandığımı keşfetmek için hiç bu kadar özgür hissetmemiştim, ne istediğimi hiç *bilmiyordum*. Ama Jaxson biliyordu. Benim sormama gerek kalmadan biliyordu.

Onu şakacı bir şekilde itmeden önce dudağımı ısırdım. "Bugün büyük bir yürüyüşümüz var. Enerjini sakla."

"Oh, inan bana - yapacağım."

Gülümsemesi umut vericiydi ve ormanda kıvrıla kıvrıla ilerlerken bedenim beklentiyle uğulduyordu.

Yellowstone *nefes kesiciydi.* Bunu tarif etmenin daha iyi bir yolu yoktu. Sık ormanlardan uçsuz bucaksız çayırlara kadar, yürüyüşteki her dönüş beni nefesimi kesen başka bir manzaraya götürdü. Denediğimde bile hepsini içime çekemedim. Fotoğraf makinem de tamamen işe yaramazdı. Akan nehirler boyunca yürüyüş yapmanın nasıl bir his olduğunu ya da geniş bir açık alanın ortasında dururken ufuk çizgisi boyunca yayılan dağların ne kadar muhteşem olduğunu yakalayamadı.

Telefonumu çıkardım ve günlüğümü kaydettim, Jaxson'dan bana iyi bir şey söylemesini istediğimde güldü ve bir ayı gelirse benden kaçabileceğine dair iyi bir inancı olduğunu söyledi.

İlk birkaç mili geçtiğimizde, ayıları uzaklaştırmak için çantamdan sarkan bir hoparlörden müzik açtım. Yaptığı o küçük şakaya rağmen beni kurtarmaya çalışırken öleceğinden ne kadar emin olsam da, bu teoriyi test etmek zorunda kalmamızı istemiyordum.

Birkaç saat sonra, nehrin üzerinde asılı duran bir köprüden geçmek zorunda kaldığımızda, bir şeyler atıştırmak ve biraz dinlenmek için durduk.

"Tamam," dedim, Jaxson'a bir çubuk kurutulmuş et uzatırken bacaklarımı altımda çaprazladım. "Şunu mu tercih edersin..."

"Oh, Tanrım, işte başlıyoruz."

Sırıttım. "Bir ayı tarafından parçalanmayı mı yoksa kokarca tarafından püskürtülmeyi mi tercih edersin?"

"Bu sorunun ürkütücü mü yoksa komik mi olduğundan emin değilim." "İkisi de, şimdi cevapla."

Kıkırdadı ve kurutulmuş et çubuğunun yarısını tek ısırdı. "Ayı." "*Ayı* mı?" Başımı salladım. "Açıkla."

"Hırpalanmak dedin, öldürülmek değil. Bundan harika bir hikaye ve kötü yara izleriyle çıkardım. Kokarca seçeneği ise beni sadece kızgın ve pis kokulu bırakır."

"Haklısın," dedim gerekçesini çiğneyerek. "Bu arada hokey oyuncularının yara izleriyle ne ilgisi var? Yemin ederim, dişinizi kaybettiğinizde *heyecanlanıyorsunuz*."

"Bu bir geçiş töreni."

"Kaç tane kaybettiniz?"

"Sadece iki tane," dedi. "Biri yüksek bir sopadan, diğeri de bir kavgadan."

"*Kavga* mı?!" Bunu duyunca ağzım açık kaldı. Kardeşimin maçlar sırasında sayısız kavgaya karıştığını görmüştüm ama hiçbiri bu kadar şiddetli olmamıştı, kimse dişini kaybetmemişti.

"NHL'deki ilk yılımdı," diye açıkladı Jaxson, son kuru etini yerken. "Ve başka bir çaylak kalecimize kaymanın komik olduğunu düşündü." Çenesi gerildi. "Kimse benim kalecime bulaşamaz."

"Vay canına," dedim kaşlarını çatarak. "Bu çok seksi. Tamam, şimdi bana bir tane sor."

Bunun aptalca bir oyun olduğunu ve oynamayacağını iddia edeceğinden emindim, ama benim maskaralıklarıma alışmış olmalıydı, çünkü bir avucunun üzerine oturmuş düşünüyordu.

"Üçüncü bir gözün mü yoksa üçüncü bir meme ucun mu olmasını tercih edersin?"

"Oh, bu çok zor!" Sarsıntılı çubuğumu çeneme vurdum, düşünürken bir ısırık çiğnedim. "Meme ucu."

"Güzel. Ben de bunu seçersin diye umuyordum."

"Sapık. Tamam, işte bir tane. Ağırdır," diye uyardım ve Jaxson'ın hazır olduğundan emin olana kadar bekledim. "Ailene sınırlar koyman gerektiğini söylemeyi mi tercih edersin, yoksa kardeşimden bizi öğrendiğini söyleyen bir telefon almayı mı?"

"Ebeveynler. Sakin ol."

Bu cevabın ağırlığı göğsümün tam ortasına çarparken bile güldüm. Sırrımızın ortaya çıkmasındansa onu yıllardır üzen bir şeyle yüzleşmeyi tercih ediyordu ki bu da bana nerede olduğumuza dair bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

gidiyorduk.

Zaten değil, ama küçük bir parçam... Başımı salladım, düşünceyi uzaklaştırdım.

"Sıra sende," dedi, kurutulmuş etinin ambalajını çantasına tıkıştırırken. "Bir ev satın almak zorunda kalmayı ve içinde bulunduğun eyaletin dışına asla seyahat edememeyi mi tercih edersin, yoksa ailen ve Vince ile oturup onlara kardeşinin gölgesinde yaşarken nasıl hissettiğini mi anlatırsın?"

"Sanki duygularım hakkında konuşmak zorunda kalacakmışım gibi," diye aynı hızla cevap verdim.

"Ama istediğin gibi seyahat edemeyeceğini bildiğin için olduğun yerde kalırdın.

ne için?"

İçimi çektim. "Açıkçası iki seçenekten de nefret ediyorum. Ama eğer bir seçim yapmam gerekirse... Ben

Sanırım gerçekten güzel bir yerde, gerçekten güzel bir ev bulmam gerekiyor. Kaliforniya olabilir. Yedi eyalet bir arada gibi."

Jaxson ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. Çantalarımızı bağladıktan sonra yola devam ettik.

"İşte bir tane," dedim. "Şu anda beni öpmeyi mi yoksa kıçıma şaplak atmayı mı tercih edersin?"

"İkisi de," diye homurdandı ve sonra tam da bunu yaptı, kıçımı tokatladı ve beni içine çekerken bir avuç içinde tuttu. Daha iyi erişebilmek için şapkamı başımdan aldı ve beni uzun ve derin bir şekilde öptü.

O ana kadar patikada sadece bir grupla karşılaşmıştık ve o anda yalnız olduğumuza şükrediyordum, dili dilimin üzerinde gezinirken ve bedenim onunkinin içinde erirken acelemiz yoktu.

O zaman keşke "*tercih eder miydin" oyunu* gerçek olsaydı. Keşke biri bana Jaxson Brittain'den önceki hayatıma geri dönmeyi mi yoksa sonsuza dek burada, bu anda onunla kalmayı mı tercih edeceğimi sorsaydı. Cevabın gerçeğe dönüşmesini, bu dünyada sihir olmasını diledim.

Hiç şüphesiz ikinci seçeneği seçeceğimi biliyordum.

Yürüyüşün geri kalanında konuştuk ve güldük, yol boyunca fotoğraf çekmek için çok durduk ya da sadece oturup her şeyin ne kadar güzel olduğuna hayran kaldık. Nehirden geçmeyi başardığımızda kutlama yaptık - bir değil, iki değil, ama

üç kez - ve yol boyunca bulduğumuz şelalelere hayran kaldık, sadece hayal edebileceğim bir gökkuşağı ile tamamlandı.

Yürüyüşün son birkaç miline geldiğimizde vücudum itiraz etmeye başlamıştı, kalçalarım, dizlerim ve ayaklarım ağrıyor ve durmak için yalvarıyordu. Ama Jaxson beni oyaladı, ligde geçirdiği zamanın hikâyelerini paylaştı ve bana üniversite hakkında sorular sordu. Ve çok geçmeden kamp alanımıza varmıştık.

Tüm gün süren bir yürüyüşten sonra çadır kurmak kesinlikle yapılacak en sevdiğim şeyler listeme girmiyordu, ancak birkaç saatlik güneş ışığı kala mayolarımızı giydiğimizde ve bizi buraya kadar getiren kaplıcalara sadece yarım millik kısa bir yürüyüş yaptığımızda her şeye değdi.

Patikayı takip ettik, Jaxson yanında bir kap şarap ve iki adet yeniden kullanılabilir kupa taşıyordu. Benim de ayı geçirmez bir kapta kilitli peynir ve etim vardı. Birlikte şampiyonların akşam yemeğini yedik.

Patikanın tepesine vardığımızda Jaxson'ın bana anlattığı bir çaylak partisi hikayesine gülüyordum ve altımızda şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici manzara vardı.

Güneş alçalmıştı, ışık renkli, doğa yapımı jakuziye dokunduğu yerde altın rengini alıyordu. Aynı ışık her iki taraftan deliğe akan nehirlerden yansıyor, sıcak soğukla karışarak o kadar değerli bir doğa olayına dönüşüyordu ki neredeyse dokunmaya korkuyordum.

Etrafımızdaki çeşitli kaynaklardan gelen sıcaklığı hissedebiliyorduk ve sonra buz gibi nehirden aşağıya doğru esinti akıyordu. Uzakta, her iki tarafta da sık ve gür ağaçlar uzanıyordu ve nehrin sonunda dağlar ufuk boyunca uzanıyordu.

"Vay canına," diye nefes aldım ve Jaxson'a bakmak için dönmeden önce başımı salladım. Onun da gözleri kocaman açılmış, dudakları aralanmış, göğsü benimle aynı duygu selini yaşıyormuş gibi kabarmıştı.

"Bu gerçek dışı," diye fısıldadı.

Gözlerimin neden yaşardığını bilmiyordum ama bunu düşünmek için durmadım. Buraya kadar gelmiştik ve kesinlikle hislerime yenik düşüp bu anı mahvetmeyecektim.

Elini elime aldım ve birlikte, çantalarımızı ve elbiselerimizin üzerine giydiğimiz kıyafetleri atabileceğimiz bir yer bulana kadar kaynağın kayalık kenarından aşağıya doğru yürüdük. Sonra, suyun çok sıcak olmadığından emin olmak için sadece ayak parmağımızla test ettik.

Önce ben girdim, Jaxson'ı arkamdan sürükledim ve bedenim buharlı suya battıkça kendimi daha canlı hissettim.

"Aman *Tanrım*," dedim, sanki havuzun ortasından yükselen baloncukların yaratıcısını rahatsız etmek istemiyormuşum gibi sessizce konuşarak. "İnanılmaz bir his."

Jaxson suya battığında inleyerek "*Siktir*," diye ekledi. Sırt üstü yüzebilmek için elimi bıraktı. "Sanırım kaslarım rahatlamak için ağlıyor. Şimdiden çok ağrım var."

"Oh, bu çok kötü."

Jaxson kaşlarını çattı, tekrar suyun içinde oturdu. Dokunabileceği bir yer bulana kadar yüzdü ve ben de ona doğru yüzdüm, gözlerim suyun hemen üzerindeydi.

Ona ulaştığımda kollarımı boynuna doladım ve bacaklarımı kalçalarına dolayarak çenesindeki izleri öptüm. "Sadece buranın nasıl tamamen bize ait olduğunu, kilometrelerce ötede muhtemelen başka kimsenin olmadığını düşünüyordum..." Kendimi ona sürtüyor, dokunuşuma ne kadar çabuk karşılık verdiğinin tadını çıkarıyordum. Aleti sertleşmeye başlamıştı bile, parmak uçları kalçalarımdaki ete batıyordu. "Burada *oynamak*... ne kadar ateşli olurdu."

Kulağını dişlediğimde Jaxson inledi ama beni öpmek için kendine çekemeden onu serbest bıraktım ve sırtüstü yüzmeye başladım.

"Ama sanırım *ağrın* varsa - eeek!"

Daha iki adım bile gitmemiştim ki beni ayak bileğimden yakaladı ve suyun üstünden kollarına doğru çekti. Beni tekrar sardı, bir eli belime dolanırken diğeri ıslak saçlarımın arasına girdi ve morartıcı bir öpücük için beni kendine çekti.

"Kızımı becermek için asla çok ağrılı değilim."

CHAPTER 28

Kirli Lanet Kız Jaxson

Sözlerim Grace'in vücudunu ürpertti ve kıçını alçak bir kayanın üzerine koyup bacaklarını iki yana açarak sözümü mühürledim. Hâlâ yarı yarıya suyun altındaydı ama şimdi meme uçlarının mayosunun bebek mavisi üçgen üst kısmına nereden vurduğunu görebiliyordum, elimi boğazına sarıp çenesini yukarı kaldırdığımda göğsünün nasıl kabardığını görebiliyordum.

"Her an biri çıkabilir," diye işaret , dudaklarını ayıracak ve yumuşak bir nefes sağlayacak kadar sıktım. Serbest elim suyun altına kaydı ve parmak uçlarımı mayosunun kumaşının altına daldırdım. "Benim için hızlı gelmeni istiyorum."

Parmak uçlarımı şişmiş klitorisine bastırdığımda vücudu titredi ama henüz baskı uygulamadım. Bunun yerine, sudan gelen kayganlaştırıcı ile o hassas nokta üzerinde kayarak onu kızdırdım.

"Bunu yapabilir misin?" Boynundaki kavrayışımı sıkılaştırarak ve ağzımı onunkine indirerek sordum. Onu öpmedim. Dudaklarımız birbirine değiyor, nefes verişinin sıcaklığı tenimin üzerinde geziniyordu.

Leğen kemiğini suyun altında elime dayadı ve ben de bu harekete karşı bastırarak onu saracak kadar sürtünme sağladım.

"Mmm, şu haline bak," diye mırıldandım, dudaklarına karşı gülümseyerek. Beni öpmeye çalıştı, ama ben geri çekildim, kalçalarını tekrar sallarken ağızlarımız arasında bir santimetreden daha az mesafe kaldı. "Bir milli parkın ortasında elimi beceriyorsun. Ya şu anda biri seni izliyorsa Nova? Ya şu ağaçların arkasında biri varsa ve senin ne kadar çaresiz olduğunu görüyorsa?"

İnledi, boğazını sıkmama karşı beni öpecek kadar mücadele etti. Bunu yaptığında alt dudağını ısırdım ve parmaklarımı am dudaklarının arasından aşağı kaydırdım. Birini içine doğru bastırırken, serbest bıraktığı çığlığı yuttum.

"Söylediğini duymam gerek," dedim parmağımı onun içinde kıvırarak. "Bana hızlı boşalabileceğini söyle bebeğim. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Elleri saçlarıma kaydı ve beni sertçe öperek sıkıca kavradı.

"Ağzın."

Bir sonraki öpücüğüne karşı gülümsedim, yumuşak bir inilti çıkarırken parmağımı içinden çıkardım.

Kahretsin, Grace söz konusu olduğunda doyumsuzdum.

Her sabah, öğleden sonra ve gece yeterli olmazdı. Bana böyle baktığında, gözleri kukuletalı ve dudakları ihtiyaçla büzülmüş... bu benim öz kontrolümü yok etti. Tek düşünebildiğim onu iyi hissettirmek, ona dokunduğumda çıkardığı tatlı sesleri duymak, vücudunun sıkılıp gevşediğini hissetmek, sevdiğini bildiğim pis bir şey söylediğimde boynundan yanaklarına doğru süzülen kızarıklığı izlemekti.

Ellerim kalçalarını buldu ve onu kolayca kaldırıp suyun içinden geçirerek havuzda kıçını bir kayanın üzerinde dengeleyebileceğim başka bir noktaya taşıdım. Bu kaya tamamen suyun dışındaydı ve hınzır bir sırıtışla onu kayanın üzerine oturttum.

"Pis kız," dedim, parmak uçlarımı mayosunun alt kısmındaki ince bandın üzerinde gezdirirken dudağımı ısırarak. "Ağzımı üzerinde istiyorsan herkesin görmesi için yayılacaksın."

Başını salladı, kumaşı kalçalarının üzerinden geçirip uyluklarından aşağı indirmemi izlerken dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Öyle muhteşem bir vücudu vardı ki, saatlerce ona saygı duyabilirdim. Ama burada saatlerimiz yoktu.

Onu yolun geri kalanında soyarken kaval kemiği ve ayak bileği boyunca öptüm ve sonra ıslak bez parçasını arkasındaki kayanın üzerinde kalacak şekilde astım.

"*Lanet* olsun Grace," dedim ellerimi dizlerinin iç kısmına bastırarak. Yavaşça onu açtım, kaygan, pembe amcığının parıltısını görünce sikim taş gibi sertleşti, o kayanın üzerinde lanet bir adak gibi nasıl durduğunu gördüm. "Bu manzaradan asla bıkmayacağım," dedim ellerimi iç uyluklarından yukarı kaydırarak. "Kızımı ıslak, şişmiş ve doldurulmak için can atarken görmekten."

"*Evet,*" diye nefes aldı, dokunuşumun altında kıvranıyordu.

"Buraya gel," dedim, ellerimi kalçalarına bağladım ve kıçı kayadan sarkana kadar çektim. Sonra bacaklarını omuzlarıma attım ve öpmeye başladım.

ve beni en çok istediği noktaya gelene kadar kalçasının iç kısmını yaladım.

Dilimin tek bir darbesiyle onu inlettim ve gökyüzüne bakmasını sağladım.

"Şu anda çok güzel görünüyorsun," dedim, klitorisini emdim ve bir patlamayla bıraktım. "O memeleri çıkar bebeğim. Ben seni tadarken senin onlarla oynamanı izlemek istiyorum."

"*Tanrım*, Jaxson."

İsmimin boğazından yırtılma sesine, göğüslerini umutsuzca mayosundan yukarı çekişine bakarak hırladım. O kadar iyi dinliyordu ki, her seferinde beni tahrik ediyordu.

Bir elim onu kayaya karşı sabit tutarken, diğer elim meme ucunu koparıyordu; dilimi tam ihtiyacı olan yere uzun bir yalayışla yerleştirdiğimde bacakları titriyordu.

Her ne kadar bu anı uzatmak, sonsuza dek uzatmak ve Grace'in altın güneşin altında, hiçliğin ortasında, göğüsleri mayosunun üstünden sarkmış ve kalçaları omuzlarımda dengede dururken nasıl göründüğünün tadını çıkarmak istesem de, başka biri gelmeden önce ne kadar zamanımız olduğunu gerçekten bilmiyordum.

Ben de ağzımı en çok istediği yere götürdüm ve sanki yıllardır yediğim ilk tatlıymış gibi onun tatlı amını yedim.

Ben ziyafet çekerken Grace kıvranıyor ve inliyordu, kıpırdayamasın kalçalarını bana doğru tutuyordu. Yaladım, emdim ve parmaklarını saçlarıma dolamasının ve ağzımı ona tutmasının verdiği hissin tadını çıkardım. Açgözlüydü ve doruk noktasını kovalarken çıkardığı her küçük sesin tadını çıkardım.

Yaklaştığını anladığımda, bir kalçasını serbest bıraktım ve serbest elimi onun altında yılan gibi kıvrılarak kaygan girişiyle oynamak için kullandım. Bir parmağımı yavaşça içeri bastırdım, klitorisini emerken onu gerdim.

Bir yanım hasta bir piçti, çünkü neredeyse birinin bizi görmesini *diliyordum*. Yanıma gelmelerini ve kızımı bu halde bulmalarını istiyordum - ayak parmakları kıvrılmış, kalçaları titriyor, dudakları ıslak ve gözleri ağır. Boşalmak üzereyken ne kadar muhteşem göründüğünü görmelerini ve bunu ona yaptıracak güce sahip olanın *ben olduğumu* bilmelerini istiyordum.

Diğer yanım, *bunu yapan* her orospu çocuğunu öldürmek zorunda kalacağımı biliyordu.

Çünkü bu manzara, bu beden, bu *kadın*?

O *benimdi.*

Bu düşünceyle kalbim güm güm attı ve sanki doğru noktalara dokunursam onu bir dövme gibi ismimle damgalayabilecekmişim gibi onu daha da büyük bir şevkle yedim. Zihnimin arkasında bir şey fısıldadı, bana onun gerçekte ne kadar *benim olmadığını* hatırlatan bir şey...

Bu sadece daha çok çalışmamı sağladı.

Grace aniden bana uzandı ve kayadan kayması için beni yeterince uzaklaştırdı. Ayağını yere basarken kıçı suya çarptı ve sonra sörf şortuma uzanıp aceleyle çözdü.

"Seni içimde istiyorum."

Bunu söylediğini duymanın ne kadar inanılmaz olduğunu, vücudumdaki her kasın beklentiyle nasıl gerildiğini düşünerek gözlerimi kapattım. Suyun altından uzanarak şortumu çıkarmasına yardım ettim, sonra da kayanın üzerindeki elbisesinin alt yarısının yanına astım.

"dön," dedim, onu döndürerek. Bunu yaptığımda elleri gri taşa tutunmak için havalandı ve sonra bacaklarından birini de yukarı kaldırdım.

Bu da onun tatlı kıçını suyun dışında bıraktı, kaygan ve yuvarlak ve *benim*.

İnledim, bir elimi omurgasından aşağı ve yanağının üzerinde gezdirdim. Onu inletecek kadar sert bir tokat attım ve sonra sıktım, biraz salladım, böylece kıçının sallanışını izleyebildim.

"*Siktir*, bebeğim," dedim, sikimi yumrukladım ve dudaklarının arasına kaydırdım. Girişiyle oynadım, kendimi onun içine sokmadan önce tacımı yukarı, aşağı ve aralarına kaydırdım. "Klitorisinle oyna ve iyi bir kız gibi benim için gel."

Grace bir inilti ile bir elini kendini tutmak için kullandı ve diğer elini bacaklarının arasına uzattı, kalçalarındaki tutuşumun onu sabit tutacağını biliyordu. Yavaşça daire çizdi ve ben de çok hızlı itmemeye dikkat ettim. Eğer içimdeki hayvani dürtüye teslim olsaydım, şu anda sonuna kadar içine girebilirdim. Onu acımasız bir hamleyle doldurur ve amının sikimi çaresizce kucakladığını hissederdim.

Ama o kadar zayıftı ki. Bir haftadır günde birkaç kez sikişiyorduk ama her seferinde onu açmak için uğraşıyorduk.

Acele etmedim, çekilmeden önce yarım santim içeri kaydım ve sonra biraz daha derine battım. İtiş kakıştan sonra beni içine aldı, onu gerdikçe inliyor ve titriyordu.

"Aynen ," dedi, sesi düzensiz bir fısıltı gibiydi. "Yavaş. Derin.
Siktir, Jax."

"Keşke bu manzarayı görebilseydin," dedim ona. "Seni siktiğimde hep çok güzel görünüyorsun, ama böyle?" Başımı salladım, uzanıp kıçının yanaklarını ayırdım. "Aldığın her santimi izleyebiliyorum, çekildiğimde amının sikimi nasıl kucakladığını görebiliyorum."

"*Tanrım*." Grace klitorisini daha hızlı çevirdi, beni tamamen içine alana kadar bana karşı geri itti.

Bir lanet tısladım, parmaklarımı kalçalarına geçirdim ve hızımızı yavaş ve sabit tuttum.

Bana söylemesine gerek yoktu. Orgazmı yakalandığı anda boşalacağını biliyordum. Kıpırdamadan durdu, parmakları klitorisini çalıştırırken geri kalanını benim kontrol etmeme izin verdi. Hızımı biraz artırdım, içindeki o noktaya onu sınıra götürecek bir ritimle vurmaya yetecek kadar.

Etrafımda kenetlendiğini hissettim ve sonra kasılmalar başladı.

Grace adımı haykırdı ve ben de bir elimi ağzına sarıp sesini boğmak için uzandım ve orgazmının her son dalgasını ondan . Etrafımda nasıl titreştiğini görünce yıldızlar gördüm, kendi salınımımı yüzeye çıkardım. Bacakları titriyordu ve sanki daha fazlasına ihtiyacı varmış, orgazm hiç bitmeyecekmiş gibi itişlerimi kıçıyla karşıladı.

Onu daha sert, daha hızlı aldım ve bu hızlanma vücudumdaki tüm kanın sikime hücum etmesini sağladı.

"*Siktir*, Grace. Çok iyi hissediyorsun. Çok iyi."

Yaklaşmıştım ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Dayan bebeğim," dedim ona ve sonra kalçalarını kuvvetle kavradım ve ihtiyacıma teslim oldum.

Dürtülerim daha sert, daha acil hale geldi ve taşaklarına kadar içine girdim. Grace dolgunluktan bir inilti ve çığlık arasında bir şey ısırdı ve ben inledim, serbest bırakılmamın içimde acele ettiğini hissettim.

"Bunu kaldırabilirsin bebeğim," diye onu yönlendirdim, başparmağımı onu tuttuğum kalçasının üzerinde yumuşattım. "O siki iyi bir kızmışsın gibi al."

İnledi ve hala gelip gelmediğinden emin olamadım ya da *beni* boşaltma düşüncesi onu böyle çığlık attırdı. Her iki durumda da, ses beni zorladı ve Grace beni itme için itme çabasıyla kıçını bana karşı tokatlamaya başladığında, kaybettim.

"Siktir!"

Siyah görüşümü istila ederken, acımasız bir hızla içeri ve dışarı pompalayarak içine döküldüm. İkimiz de kontrolümüzü kaybettiğimizde göğüsleri ve kıçı çılgınca zıplıyordu,

ve kalçalarını, bırakmayı çok istediğim o izi bırakacak kadar sert kavradım.

Yanaklarını ellerimle kavramak için hareket ederek, onu tekrar genişçe açtım ve spermimin ve uyluğundan aşağı sızdığını görünce orgazmım gerildi. Sikimi tekrar içine soktum, şimdi daha yavaş ve her geri çekildiğimde, ondan daha fazla cum döküldü - sadece onu geri itmem için.

"*Tanrım*," diye düşündüm, ikimiz de yavaşlarken dudağımı ısırdım, nefeslerimiz etrafımızdaki sessiz havada ağırlaştı. "Buraya gel, bunu görmeni istiyorum."

Hızla, sadece onu döndürecek ve kıçını tekrar kayaya dayayacak kadar uzun süre içinden çıktım. Sonra onu iyice ayırdım ve kayganlaştırıcı olarak döllerimi kullanarak tekrar içine ittim.

Grace dirseklerinin üzerine eğildi, girip çıkmamı izlerken göğüsleri mayosunun üzerinden taşıyordu.

"Vay canına, bu çok ateşli," diye fısıldadı ve sonra parmakları aşağı indi ve eliyle sikimi kapattı, salıverilmelerimizden kayganlaşan yerlerimizi hissetti.

İnledim, her şey aşırı hassastı ve sonra tekrar içeri kaydım, önce elinin beni sardığı yerden ve sonra tamamen içine girdim.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için her şey durdu.

Zaman durma noktasına gelmişti, güneş alçalıyor ve artık bize sadece ağaçların arasından ulaşıyordu. Derinlerde kaldım, onun içine kök saldım, etrafımda nasıl sıkıştığını hissettim, kalp atışlarını o kadar yüksek duydum ki kendi kalp atışlarım gibi hissettim.

"Jaxson..."

Grace kollarını omuzlarıma dolamak için eğildi ve uzun, derin bir öpücük için beni kendine çekti. Boynunun arkasını kavradım, onu kendime çektim ve bana verdiği aynı muhtaçlıkla öptüm. Ve içinden çıkmam için yeterince yuvarlandığında, tekrar bastırdım, ikimiz de bunun hissiyle titriyorduk.

Kahretsin, bu kıza bir tur asla yetmezdi.

Grace aniden küfrederek beni sertçe geriye doğru itti ve suya düşmeme neden oldu.

Sistemim için bir şoktu - bir saniye içindeydim ve onu tekrar becermeye hazırdım, ve sonra suyun altındaydım. O kadar şaşırmıştım ki ayağımı kaybedip pınarın daha derin kısmına düşmüştüm.

Bunu ona ödetmeye hazır bir kahkahayla yeniden ortaya çıktım, ama gözleri kocaman açılmıştı, üstü yerine oturmuştu ve ikimizin de mayoları daha önce arkasındaki kayanın üzerinde durdukları yerden gitmişti.

Şortumu suyun altında ellerime tutuşturdu ve arkasından başını salladı Ben.

Ve döndüğümde patikanın tepesinde yaşlı bir çiftle karşılaştım.
baharın ilk bakışını yaptık.

"Kahretsin," dedim ama kahkaha atarak - Grace'in yanakları kızarırken ona eşlik eden bir kahkaha.

Suyun berrak olduğunu biliyordum, ama ikimiz de aceleyle giysilerimizi geri çekerken bize doğru ilerleyen yaşlı çiftin görme yetisinin berbat olduğunu umuyordum.

"Oh, çok güzel!" diye seslendi yaşlı kadın, yirmi metre kadar uzaklaştıklarında. "Glen, şuna bakar mısın?"

"Görüyorum tatlım," diye homurdandı partneri. Adam ondan biraz daha yavaş hareket ediyordu, her nefeste biraz daha nefes alıyordu ama kızın gördüğü manzara karşısında nasıl da gülümseyerek onu izlediği gözümden kaçmadı.

Göğsümü sıkıştırdı.

"Su nasıl?!" diye seslendi kadın bize. Grace'e kaşlarımı çatarak baktım ve gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Mükemmel!" dedi omzunun üzerinden, gözleri hâlâ bendeydi. "*Mutluluk* verici derecede sıcak."

Bastırdığım kahkahayı atabilmek için suyun altına daldım.

Yeniden yüzeye çıktığımda, Grace'in hiçbir şey olmamış gibi sudan çıktığını ve kıyıdaki çantamızı aldığını görmek için tam zamanıydı. "Biraz şarap içmek için bize katılmak ister misiniz?"

Kendi kendime kıkırdayarak başımı salladım. Az önce onu bir kayanın üzerine yatırmış ve adımı haykırmasını sağlamıştım, şimdi ise neredeyse bizi yakalayacak olan yaşlı çiftle arkadaş oluyordu.

İşte benim kızım.

CHAPTER 29

Seçim Yok

Jaxson

Bizi neredeyse yakalayacak olan yaşlı çiftin yanımızdaki kamp alanında kaldığı ortaya çıktı.

Nora ve Glen evliydiler ve emekliydiler. Yıllardır seyahat ediyorlar, bu dünyada görebilecekleri her şeyi birlikte görüyorlardı. Aramızda epeyce mesafe olmasına rağmen Grace onları komşularımızmış gibi kucakladı,

Kaplıcalarda uzun zaman geçirdik, Grace çifte hayat hikayelerini sordu, onlar da bize katılmak için sıcak suya girdiler. Güneş batarken bir şişe şarap ve peynir bitip hepimiz açlıktan ölmek üzereyken Nora ve Glen bizi akşam yemeği için kamp alanlarına davet ettiler - ve sonra tatlı olarak esrar ikram ettiklerinde bizi çok şaşırttılar.

Ben ayık kalmayı tercih ederken Grace katıldı, ama o gecenin ilerleyen saatlerinde çadırımızda yalnız kaldığımızda artan hassasiyetinden yararlanmadığımı söylersem yalancı bir piç olurum. Parmak uçlarımı teninin üzerinde bile onu ihtiyaç içinde kıvrandırıyordu. Ve sonunda daha fazla dayanamayıp üzerime çıktığında, yavaş ve yumuşak hareketlerle, önce onun serbest kalmasına yetecek kadar uzun süre dayanma yeteneğimi test etti.

Ertesi sabah güneşle birlikte uyandık, malzemelerimizi topladık ve korucu istasyonuna geri yürümeye başlamadan önce Nora ve Glen'e mutlu bir yaşam dileyecek kadar uzun süre durduk. Arka arkaya yaptığımız yürüyüşlerden sonra çok yorulmuştuk, bu yüzden ertesi sabah yola çıkmadan önce o gece yakındaki bir otelde uyuduk.

Sonra da kuzeye, Kanada'ya doğru yola çıktık.

Görülecek o kadar çok şey vardı ki, Idaho ve Montana'dan geçerken durup keşfetmek istediğimiz çok şey vardı. Görmek ve keşfetmek arasında

Görülebilecek her yeri görmek ve zamanımız tükenmeden son durağımıza varmak.

Sonunda bir hafta boyunca bölgeyi keşfetmeye karar verdik; günlerimiz sinek balıkçılığı, yürüyüş ve keşifle geçerken her gecemiz birbirimizi daha yakından tanımakla geçti. Yanımda getirdiğim kitapta, Chattanooga'da yürüyüş yaptığımız gün bıraktığım yerde hala bir kitap ayracı vardı. En son ne zaman bu kadar uzun süre kitap okumadan kaldığımı hatırlamıyordum.

Ama artık ellerimle bir kitabın sayfalarını çevirmekten daha iyi şeyler yapıyordum.

Birbirimizi unutana kadar sikmediğimiz zamanlarda konuşuyorduk - Grace'in başı göğsümdeydi, parmaklarım teninde tembel daireler çiziyordu. Beni güldürüyordu. Gülüyormuş gibi yapmayacak kadar güvende hissetmesini sağlıyordum. Ve ne kadar geç yattığımız ya da yolda ne kadar konuştuğumuz önemli değildi, onun hayatını dinlemekten asla bıkmadım - geçmişini, şu anda ne düşündüğünü, gelecekte nerede olabileceğini düşündüğünü.

Kızı sadece bir aydır tanıyordum ama yine de onu bulmadan önce suyun altında yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki o beni yüzeye çekmişti, sanki ilk nefesimi almış, etrafıma bakmış ve dünyayı yeni gözlerle görmüştüm.

Ve şimdi, onsuz yaşamayı hayal bile edemiyorum.

Bu da beni çok üzdü çünkü başka seçeneğim yoktu.

Bir gece, o mışıl mışıl uyurken ve yanımda dünyanın en sevimli, en sinir bozucu horlamalarını çıkarırken, ona benimle birlikte olmasını teklif etme düşüncesini aklımdan geçirdim. *Gerçekten* benimle olmasını.

Sonra bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu hemen anladım.

Vince bunun olmasına asla izin vermezdi. Öğrendiği an benimle kavga ederdi. Kız kardeşinden uzak durmamız için takımdaki herkesi tehdit ederdi. Ve acı çekecek olan sadece ben ve Grace olmayacaktı. Vince en güçlü kanat oyuncumuzdu. Sayı liderimizdi. Eğer Will kaptanımız olmasaydı, Vince olurdu. Hepimizi bir araya getirir, güçlendirir, birbirimiz için daha çok çalışmamızı sağlardı.

Ama bu... bu bizi ayırır.

Will'in turnuvada beni köşeye sıkıştırdığını ve bana hatırlattığı şeyi hatırlayınca midem bulandı.

Bu benden daha büyük bir şeydi.

Ve Vince'i de takımı da sikeyim demeye karar versem bile - gerçekten ne bekliyordum ki? Grace daha yirmi iki yaşındaydı. Hâlâ büyümesi, görmesi ve deneyimlemesi gereken çok şey vardı.

Yaz sona erdiğinde onu bırakmaktan nefret ederdim. Ama onu

geride tutmaktan daha çok nefret ederdim.

Tüm bu düşünceleri elimden geldiğince zihnimin gerisine ittim ve kendimi şu anı yaşamaya adadım. Çünkü şu anda

- O benimdi.

Sonunda sınırı geçmeye karar verdiğimizde, Kanada kontrol noktasında pasaportlarımızı teslim ederken Grace'in yolcu koltuğunda heyecanla zıplaması en çılgınca duyguydu. Kendimi hem eve dönüyormuş gibi hem de iğneli bir çukura balıklama atlıyormuş gibi hissediyordum.

Gülümsedim ve Grace'e yol boyunca gördüğüm yerleri işaret ettim, bu sırada midem korkunç bir şekilde düğümlendi. Tim Horton'da duble ve timbits almak için durduk ve ellerimi, onları istila etmekle tehdit eden uyuşukluğa karşı uzattım.

İnanılmazdı.

Ve yine de korkutucuydu da.

Çünkü ülkeme geri dönmüştüm - ama aynı zamanda babama da daha yakındım.

Ertesi gün gideceğimiz dağların muhteşem manzarasına sahip, sınırdan çok da uzak olmayan küçük bir köy olan Glenwood'da küçük bir malikanede gecelemek için durduk. Ev sahibi büyük bir hokey hayranıydı ve check-in yapmak için geldiğimizi görünce kendini kaybetti. Rahat ettiğimizden emin olmak için elinden gelenin fazlasını yaptı, hatta bize akşam yemeği hazırlayacak kadar ileri gitti - bizon burger ve poutine.

Grace çok heyecanlanmıştı.

Adam fotoğraf çektirmek istemediği ya da bir şey imzalamam için yalvarmadığı için mutluydum. Bana bir VIP gibi davrandı ama yakınımda olduğu için böbürlenmeye gerek duymadı. Bu ferahlatıcıydı ve ayrıca Grace ve benim orada güvende olduğumuzu bilmek bana huzur verdi.

Yemekten sonra Grace'in banyoda gece rutinini yaparken tanımadığım bir şarkıyı mırıldanmasını dinledim. Yatağa uzanmıştım, bir kolumu başımın arkasına koymuş tavana bakıyordum.

Ailemden sadece üç saat uzaktaydık.

Bu yakınlık içimde bir endişe yarattı. Onları görmek istemediğim için kendimi lanet bir pislik gibi hissediyordum ama aynı zamanda

Koruma bana onları görmenin neden kötü bir fikir olduğunu tekrar tekrar hatırlattı.

Babamın telefonda sürekli performansıma saldırmasına katlanmak yeterince zordu. Ya yüz yüze? Acımasızdı. Ve hokeyin ondan neler götürdüğünü, ona ne kadar boktan bir el dağıtıldığını görebildiğimde onu dinlemek her zaman daha zordu.

Beni rahat bırakmasını istemeye hakkım varmış gibi hissetmek yerine onun için üzülmeme neden oldu.

"Vay anasını!"

Grace'in nefesi kesildi ve ben de uzandığım yerden doğruldum. "İyi misin?"

Karanlık odaya daldı, gözleri Noel sabahındaki bir çocuk gibi kocaman ve parlaktı. Yatağın içine sıçradı, dizlerinin üzerinde dengede durdu ve alnını işaret etti.

"Kırışıklığım var!"

Gözlerimi kırptım ve sonra başımı sallayarak bir nefes verdim. "Tanrı aşkına, kadın. Yaralandığını sanmıştım."

"Bak!" dedi, endişemi görmezden gelerek. Bana yaklaştı, komodinin üzerindeki lambanın ışığına doğru eğildi ve alnındaki o noktaya tekrar dokundu. "Gördün mü?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

Kaşlarını çattı, bu da derisinin kendi üzerine katlanmasına neden

oldu. "Şimdi görüyor musun?" "Bu sayılmaz."

Ellerini kalçasına vurarak iç çekti. "Huysuzlanıyorsun. *Kesinlikle* bir kırışıklığım var."

"Neden bunu onaylamamı istiyorsun? Kırışıklıklarla *mücadele* etmek için yüzünüzü nemlendirmiyor muydunuz?"

"Hayır, yüzümü nemlendiriyordum çünkü burası çok kuru" dedi ve sonra kucağıma tırmanarak kollarını boynuma doladı. *Tanrım*, bunu yapmasına, bana doğal bir şeymiş gibi dokunmasına, sanki birbirimize çok yakışıyormuşuz gibi bana sarılmasına bayılıyordum.

"Kırışıklıkları severim."

Gözlüğümü çıkarmak için uzandığında bu sözleri söyledi ve sonra parmakları tenimde gezindi - gözlerimin etrafında, ağzımda, alnımda.

"Güldüğünüzün, önemsediğinizin, acı çektiğinizin kanıtıdır." Yutkundu, kaşlarım çatık olsa da olmasa da parmakları kaşlarımın arasında var olduğunu bildiğim çizginin üzerinde geziniyordu. "Yaşadığının kanıtı."

Elini kendi elimle kapattım ve parmak eklemlerini dudaklarıma götürerek öptüm. Birlikte ne kadar zaman geçirirsek geçirelim beni şaşırtmaya devam eden bu kızın yüzü çok parlak, açık ve dürüsttü. Burada cildimdeki derin çizgileri güzelmiş gibi izliyor, bir yandan da kendi kırışıklıklarını kazanmaktan mutlu olduğunu söylüyordu.

Bu hayatı daha önce tanıdığım hiç kimsenin yaşamadığı gibi yaşadı.

Ve tam orada, o pis otel odasında, üç kelimenin göğsüme bir yarı kamyon gibi çarptığını hissettim.

Onu sevmiştim.

Sikeyim.

Onu nefes almayı sevdiğim gibi, patenlerimin altındaki taze buz hissini ve dağlardaki taze karı sevdiğim gibi sevdim. Onu sanki başka seçeneğim yokmuş gibi sevdim.

Belki de hiç olmadı.

Belki de bunun zalimce ve imkânsız olması, onu sevmenin kendimi acı dolu bir hayata mahkûm etmek olması önemli değildi. Varlığından haberdar olduğum ilk andan beri ona çekiliyordum, sanki ruhum başka bir seçeneğe izin vermiyordu.

Onu sevdim - ona asla tam olarak sahip olamayacak olsam da.

Ona söyleme dürtüsü dilimin üzerinde dans ederek ağzımı açmaya zorladı. Ama ağzımı tekrar kapattım ve kelimeleri yutarak derinlere gömdüm.

"Bu dünyada senin gibi biri yok Grace Tanev," dedim onun yerine.

Gülümsedi, yüzüne dokunmak için uzandığımda avucuma doğru eğildi.

"Yarın senin memleketinde olacağız," dedi.

"Yapacağız."

"İyi misin?"

İçimi çektim. "Hem evet hem

hayır." "kalmamıza gerek yok."

Yutkundum, başparmağımın çenesinin çizgisini düzelttiği yere baktım. "Aslında ben de seninle bu konu hakkında konuşacaktım."

Grace daha ben bir şey söylemeden kaskatı kesildi ve ben onları dışarı itmeye çalışırken kelimeler kurşun gibi geldi.

"Yolculuğa başladığımız zamanı hatırlıyor musun, sana ekipten bazılarıyla bir antrenman ayarladığımı söylemiştim?" Ben sormuştum.

Daha fazla açıklama yapmam gerekecek mi diye merak ederek bekledim ama hokey Grace'in de tüm hayatının bir parçasıydı. Vince buzun rezervasyonunu yapan adamlardan biriydi, bu yüzden muhtemelen her şeyin nasıl işlediğini zaten biliyordu.

Bu, çoğumuz için sezon bittiğinden beri buza ilk dönüş olacaktı ve sadece Osprey oyuncuları değil, diğer liglerden gelenler de vardı. Biraz buzda zaman geçirmek, antrenmanlar yapmak ve birkaç hücum maçı oynamak için buluşacaktık - kampa hazırlanmak için yapmamız gerektiğini düşündüğümüz her şeyi yapacaktık.

Oyun formunda kalmak takımıma verdiğim bir sözdü - bozamayacağım bir söz. Yazın ve bu seyahatin sonsuza dek sürmesini istememin de bir önemi yoktu. Gerçeklik kapıyı sertçe çalıyordu.

Sezon yaklaşıyordu ve buna hazır olmalıydım. Grace
parçaları bir araya getirirken biraz sönükleşti.
"İlk mi?" diye sordu.
Başımı salladım, o yaparken gözlerine baktım. "Bir
hafta," diye nefes aldı.
"Tam olarak altı gün. Otuz birinci gün uçağa yetişmem gerekecek."

Burun delikleri alevlendi ve bir an için... bir *şey* gördüğümü sandım. Ama hemen başını salladı, gülümsedi ve eğilerek dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Aslında bu mükemmel! Doğum günü yoga için Kosta Rika'da bazı üniversite arkadaşlarımla buluşacağım. Böylece annemlere uğramak, çamaşır yıkamak, belki birkaç arkadaşımı görmek ve sonra da yola çıkmak için yeterli zamanım olacak."

Göğsüm çukurlaştı. "Oh."

Duygularını yine sakladığına, gözyaşlarını tuttuğuna dair herhangi bir işaret aradım. Artık bunu fark etmekte oldukça iyiydim - sahte gülümseme, gözlerinin kenarlarını renklendiren hüzün.

Ama bu sefer hiçbir şey bulamadım.

Bir sonraki yutkunuşumda boğazımda bir şarap mantarı varmış gibi hissettim. Tabii ki planları vardı. O da benim gibi bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordu. Bir sonraki varış noktasını çoktan planlamış olması canımı acıtmamalıydı. Aslında, *mutlu* olmalıydım. Gidecek bir yeri vardı. Onu bekleyen insanlar vardı. Hayatının geri kalanını yaşayacaktı.

Ama ben bencil bir pisliktim ve onun bensiz hayatına devam edeceğini düşünmek beni öldürüyordu - içten içe onun için istediğimin bu olduğunu bilsem bile.

"*Harika* olacak. Sana bungalovumuzu göstereyim!" Üzerimden yuvarlandı, telefonunu kaptı ve listeyi açtı. Fotoğraflara göz atarken bana yaslandı, nasıl bir ev yapacaklarını anlatıp durdu.

sahilde yoga, ses banyoları, günlük meditasyonlar ve daha bir sürü şey var.

Umursamadığımdan değil - çünkü umursuyordum. Ve lanet olası sorun da buydu.

Ona o kadar değer veriyordum ki, bir hafta sonra vedalaştığımızda perişan olacağımı artık biliyordum.

Kendime ona aşık olmamamı söylemiştim. Kendime *düşünmememi* bile söylemiştim.

çünkü biliyordum - bunun *biliyordum*.

Yine de sanki kaçınılmazdı, sanki ayrılma zamanımız geldiğinde birbirimize çarpmaktan ve enkazda var olmaktan başka seçeneğimiz yokmuş gibiydi.

Yutkunarak kollarımı ona doladım, çenemi omzuna koydum ve yolculuğu ayrıntılarıyla dinledim. Ondan yayılan heyecanı hissettim ve aynı nefeste kalbimin tek bir derin çatlağa yol verdiğini hissettim.

Ama buna karşı gözlerimi kapattım, kokusunu içime çektim ve hafızama kaydettim.

Bir hafta daha.

Onu bir kişilik almıştım. Daha fazla. Hafta.

CHAPTER 30

Senin ve Yalnız Senin

Grace

Ertesi gün öğleden hemen önce Canmore'a vardık ve kendimi köpek yavrusu gibi hissettim.

Başımı pencereden dışarı uzattım, her şeyi anlamaya çalışırken gözlerimi kocaman açtım. Hava Temmuz ayında bile berrak ve hafifti, güneş parlıyordu ama hemen ardından serin bir esinti vardı.

Etrafımızdaki dağların nefes kesen manzarası yeterince inanılmaz değilmiş gibi, kasabanın kendisi de çok güzeldi. Mağazalar ve restoranlarla kaplı küçük bir ana cadde, muhteşem akan bir nehir boyunca uzanan bir tahta kaldırım ve *her yerde* güzel havanın tadını çıkaran insanlar vardı. Bisiklete binenler ve paten kayan aileler, çantalı yürüyüşçüler ve köpeklerini yürüyüşe çıkaran yerliler, kürek tahtalarını şişiren genç çiftler ve tırmanışa hazırlanırken şakalaşan arkadaşlar vardı.

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu - ki bu dünyada en sevdiğim duyguydu.

Jaxson'ın hemen yanımda olduğu, beni izlerken gülümsediği, elinin kalçamda olduğu gerçeğini de ekleyin... ve bu en mükemmel andı.

Göğsümün derinliklerinde, taştan bir el sıkı bir yumruk halinde kalbimin etrafını sarmıştı. Bu sürekli bir histi - kalbim ona karşı atmaya çabalıyor, ciğerlerim her nefesi zorlarken geriliyordu. Ama hepsini görmezden geldim, sanki bu haftanın sonu beni öldürecek bir şey değilmiş gibi davrandım, sanki şu anda önemli olan tek şey buymuş gibi.

> Bu konuda iyiydim. Bu benim en iyi özelliklerimden biriydi. Dikkatimi her zaman iyi tarafa çevirebilirdim. Her zaman hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi davranabilirdim.

Jaxson kalmak için modern, küçük bir kulübe bulmuştu; uzun pencereleri olan bir A-çerçevesi ve içine girmek için sabırsızlandığım muhteşem bir ayaklı küvet. Burası

Nehir üzerinde, mağazaların bulunduğu ana caddeye giden tahta kaldırımın hemen yanında ve görünüşe göre eski bir arkadaşına aitti. Arabayı boşaltmak ve ikimizin de güneş gözlüğü ve şapka takması için yeterince uzun bir süre uğradık ve sonra onu keşfetmek için elinden tutup kapıdan dışarı sürüklüyordum.

Gün için herhangi bir planımız yoktu, ancak dükkanlara girip çıkarken ve *hayatımda* yediğim en iyi pierogi'lerin olduğu bir yerde öğle yemeği yerken, yapmak istediğim her şeyin bir listesini yaptım.

Baraj gölünde kürek çekmek istiyordum. Louise Gölü ve Moraine Gölü'nü görmek için arabayla yukarı çıkmak istedim. Grassi Gölleri'nde yürüyüş yapmak, Banff'taki Grizzly House'da fondü yemek ve Minnewanka Gölü'nde tekne turuna çıkmak istiyordum. Banff tabelasının yanında bir fotoğrafımızı çekmek, Sulphur Dağı'na çıkarken gondolda öpüşmek istiyordum. Ve ketçaplı cips başta olmak üzere elime geçen tüm garip Kanada atıştırmalıklarını yemeden buradan kesinlikle ayrılmayacaktım.

Jaxson Brittain'i Jaxson yapan *her şeyi* yapmak, görmek ve deneyimlemek istedim.

Öğle yemeğimizi yerken, mağazalardan birinden satın aldığım özel bir deftere satır satır notlar alırken, hepsini sabırla dinledi. Ön yüzünde Üç Kızkardeş dağının zirvelerini gösteren bir resim vardı ve üzerinde *Büyük Yaşamaya Cesaret* Edin yazıyordu.

Ama Jaxson önerilerini sıralarken bile, poutine'ini karıştırırken yayılan gerginliği hissedebiliyordum.

Konuşmayı hafif tutmaya çalıştım ama kafasının içine girmek için can atıyordum.

Garson bize ikinci biralarımızı getirdiğinde "Bekleyin," dedim - Jaxson için bir IPA, benim için bir karpuz ekşisi. "Az önce *Fransızca* mı konuştun?"

Garson kız barın arkasındaki iş arkadaşlarından birine bir şeyler söylemişti ve Jaxson bunu duyunca ona aynı dilde karşılık verdi. Kız biraz şaşırmış görünüyordu, sonra ben de boşlukları doldurdum ve Jaxson'ın ona buralı olduğunu söylediğini öğrendim.

Kaşlarını kaldırdı. "Ben

yaptım." "Ne oluyor lan?"

"Şaşırdın mı?"

"Çok," dedim ve boşlukları doldurması için elimi salladım. O

sadece omuz silkti. "Burada hepimiz okulda Fransızca

öğreniyoruz."

"Bu çok havalı," dedim dirseğimi açık defterime dayayarak. "Fransızca bir şeyler söyle."

"*Tu es une si bonne fille*, Grace."

Sik beni. Adımı söyleme şekli bile Fransızcaydı. "Ne dedin sen?"

Jaxson masanın üzerinde öne doğru eğildi, gözleri benimkilerin arasında dans ediyordu. "Dedim ki - sen çok iyi bir kızsın, Grace."

Boynum yandı ve hemen doğrulup kalemimi elime aldım. "Evet. *Kesinlikle* listeye Jaxson Brittain'i Pis Fransızca Şeyler Fısıldarken Becer'i de ekliyorum."

Gülümseyerek karaladım ama Jaxson'a tekrar baktığımda midesi bulanmış gibi beni izliyordu.

"İyi misin?" Defteri kapatıp listeyi bir kenara koyarak sordum.

Bakışları sanki beni hafızasına kazıyormuş gibi yüzümü tekrar tekrar taradı. "Ben harikayım, Nova."

Sesi yumuşak ve hüzünlüydü; masanın öbür ucuna uzanıp elini kendi elimle kapattım.

"Grace gibi davranıyorsun." Bunun üzerine kıkırdadı.

"Baban mı?" Tahmin ettim.

Yutkundu, elimi tuttuğu yeri sıktı ve başını salladı. "Onu görmeye gitmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi hızlıca ve sonra uzun, acılı bir iç çekti. "Bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor."

"Seni sürekli kullanan ve istismar eden adamı görmek istemediğin için bir bok parçası değilsin."

Jaxson kaşlarını çatarak boynunu kırdı. "O kadar da kötü biri değil, biliyorsun. Onunla pek çok güzel anım var - bana paten öğretti, oynamayı öğretti, video çalışırken bakmam gereken her şeyi öğretti." Yutkundu. "Sadece..."

"Lekeli," tamamladım. "Çünkü çoğu zaman size bağırıyor ya da para istiyor."

Kaşları birbirine eğildi ve tekrar başını salladı. Sonra bir nefes verdi ve arkasına yaslanıp beni serbest bıraktı ve avuçlarını masanın üzerinde düzleştirdi. "Bu biraları bitirip kulübeye dönmeye ne dersin?"

"Kulağıma müstehcen Fransızca kelimeler fısıldayabilesin diye mi?" "Bir geceyi geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Gülümsedim ve bankadan aldığımız Kanada parasının bir kısmını çıkarmasını izledim. Parayı masanın üzerine bıraktı ve elimi içine aldı,

bizi sokağa geri götürüyor.

Nehre vardığımızda onu kenara çektim ve ellerimi omuzlarına koydum. Bana bakmasını bekledim ve sonra ondan çok daha kısa için elimden geldiğince yüzünü çerçeveledim. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin," dedim bakışlarını tutarak ve bana inanmasını umarak. "Onu sevebilir ve yine de mesafeye ihtiyaç duyabilirsin. Ona saygı duyabilirsin ve yine de senin üzerindeki gücünü geri çekebilirsin. Baban sana yardım etti - buna hiç şüphe yok. Ama bu hediye?" Elimi onunkinin üzerine koyarak kalp. "O senin ve sadece senin. Bunu senden çalmasına izin verme."

İçini çekti, avucumu kapattı, iri parmakları benimkilerin üzerine dolandı. "Tam olarak ne duymam gerektiğini nereden biliyorsun?"

Omuz silktim ve onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine bastım.

"Gülümseme taklidi yaptığımı anlayabildiğin gibi sanırım," dedim. "Sadece biliyorum... *seni*."

CHAPTER 31

Son Bir Kez

Grace

Zaman benim bir numaralı düşmanımdı.

Tutunabildiğim her şeye tutunmaya çalışırken kendimi serbest düşüşte, kesin bir ölüme doğru savruluyormuş gibi hissediyordum. Bir ağaç dalı, bir ip, sivri bir kaya - ama hiçbir şey yakalayamazdı ve hiçbir şey beni durduramazdı.

Listemdeki her maddeyi teker teker kontrol ettik.

Gün be gün keşfettik, güldük ve dünyadaki tek iki insanmışız gibi yaşadık.

Ve geceler geçtikçe Jaxson Brittain'e aşık oldum.

Karşı koymaya bile çalışmadım. Sanırım yolcu koltuğuna atladığım andan itibaren bir parçam bunun olacağını biliyordu. Ona aşık *olmamak* imkansızdı - gülümsemesine, ellerine, azmine, tutkusuna, bana sarılışına, beni öpüşüne, beni *dinleyişine*, sanki beni ben yapan her şeyi bilmek istercesine.

Ben de onu öylece sevmeye başlamadım. Gökyüzüne daldım. Bir uçurumdan atladım ve onu bir hediye gibi sevmenin ılık sularında yüzdüm.

Vedalaştığımızı biliyordum. Her şeyin sona erdiğini biliyordum.

Tıpkı yaşadığım diğer tüm ilişkiler gibi, daha başlamadan biliyordum. yakında biteceğini düşünmeye *başladı*.

Ama ilk defa şeye değdiğini gördüm.

Onunla geçirdiği bu yaz, gelecek acılara değmişti.

Her şeyin aptal bir çocuğun benden ayrılmasının ardından beni daha iyi hissettirmek istemesiyle başlaması neredeyse gülünçtü. *Bu* bir ilişki değildi. *Hiçbir şey değildi*.

Beni iyileştirmek isteyen adam bana kaybetmem için daha da zor bir şey vermişti.

Her günün her dakikasının dolu olduğu Canmore'daki o hafta sonsuza kadar yaşıyormuşuz gibi davranmak kolaydı. Düşünmek için hiç boş zaman yoktu. Gerçekliğin içimize işlemesine izin verecek sessiz bir an bile yoktu.

Ta ki otuzuncu gece Jaxson ve ben bavullarımızı toplayana kadar.

Ve bu sefer arabaya geri dönmek ve birlikte bir sonraki yere doğru yola çıkmak için değildi.

Bir çift jean şortu yuvarlarken, çantamda onlar için yeterli yer bulmaya çalışırken ve bulamazken boğazım inanılmaz derecede sıkıydı.

Yürüyüş ve kamp malzemelerimizi yerel karakolda satmaya karar vermiştik, böylece onlar da bölgede ihtiyacı olan birine iyi bir fiyata ikinci olarak satabileceklerdi. Ama yine de yol boyunca o kadar çok küçük şey almıştım ki, yeterli yer yoktu.

Bu da hiç bana göre değildi.

Tüm seyahatlerimde hiç hediyelik eşya almadım. Her zaman anılarımı ve fotoğraflarımı yanıma alırdım, başka bir şey almazdım. Ama bununla birlikte...

Kendimi, bunun sadece bir ateş rüyası olmadığına dair her türlü kanıtı yanıma almak için bulherhangi bir somut nesneyi bulmak ve ona tutunmak için çaresiz buldum.

Bunun gerçek olduğunu, *bizim* gerçek olduğumuzu.

Atlanta'daki bardan bir bardak altlığı, Chattanooga magneti, festivalden güneş gözlüklerim ve şapkam, turnuvadan bir golf topu, Wilson State Park tişörtü vardı. Rocky Mountain Ulusal Parkı'ndan bir kahve kupası, araba şovundan bir anahtarlık, Bay Bubbles'tan gizlice aldığım küçük bir şişe su vardı. Ve son bir hafta içinde Canmore ve Banff'taki her duraktan bir şeyler satın almıştım, bu çantayı Jaxson'ı ve onun büyüdüğü yeri, burada birlikte yaptığımız her anıyı hatırlatan şeylerle doldurmak için çaresizdim.

Şimdi, daha önce çantamda bulunan her şeyle birlikte, çantam dolup taşıyordu.

"Uçuşunuz için check-in yaptınız mı?"

Jaxson'ın sesi beni dalmış olduğum düşüncelerden biraz olsun uzaklaştırdı ve bir elimle yürüyüş botlarımı tutarak çantama baktım ve onları nereye koyabileceğimi bulmaya çalıştım. Hoparlörüm odanın köşesinde usulca çalıyordu, A Fine Frenzy'nin "Almost Lover" şarkısı ciddi bir hava yaratıyordu.

"Evet," diye cevap verdim ama sözcükler kuru boğazımdan bir vıraklamaya benziyordu. "Peki pasaportunuz yanınızda mı?"

Burnum sızladı ve ayakkabılarımı zorla çantama soktum. "Anladım o."

"Sabah erkenden yola çıkmamız gerekecek," dedi bulunduğu yerden. kendi çantasının fermuarını çekiyordu. "Calgary Havaalanı buradan yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta ve güvenliğin neye benzeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Burada en yoğun sezon."

Gözlerimden yaşlar süzülürken burnumu çektim ve kendime küfrettim.

Kes şunu, Grace. Topla kendini.

Jaxson'ın beni gördüğü anı hissettim, donup kaldığında odadaki enerjinin nasıl değiştiğini hissettim. Sonra yavaşça odanın içinde ilerledi, kollarını arkamdan doladı ve sırtımı göğsüne doğru çekti.

Çenesini başıma dayamadan önce saçlarımı öptü. "Her şey uygun değil, ha?"

Ona doğru yığıldım. "Hayır."

Kelimeyi ağzımdan kaçırdım ve Jaxson küçük bir kıkırdamayla bana daha sıkı sarıldı.

"Hey, değil. Sabah durup bir bavul daha alırız. Ben ısmarlıyorum."

Elimin tersiyle burnumu sildim ve omuz silkerek onun elinden kurtuldum. Sonra, tüm duygularımı bastırmak için son bir girişimde bulunarak bavulumdan bir şeyler çıkarmaya başladım.

"Tüm bunlara neden ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorum... tüm bu eşyalara," dedim, eşyaları birbiri ardına omzumun üzerinden atarak. "Aptalca. Savurganlık. Bütün bunları neden aldım? Neden ben-"

Neon kovboy şapkasını festivalden fırlatamadan Jaxson bileğimden yakaladı. Şapkayı elimden aldı, çantama geri koydu ve yüzüm ona dönük olana kadar beni çevirdi. Sonra beni ayı gibi sarıp sarmaladı, kollarıyla beni sardı, bir eli sırtımda, diğeri başımı göğsünde tutuyordu.

"Şşşt," dedi parmaklarını saç tellerinde gezdirerek. " yok." Yüzüm buruştu ve onu olabildiğince sıktım.

"Seni özleyeceğim."

Bu sözleri fısıldadığım anda gözlerimden akan yaşlar durduramayacağım kadar hızlı akmaya başladı.

İkimiz de sertleştik.

Bunu ilk kabul eden, ikimizin de hissettiklerini yüzeye ilk çıkaran .

Ve bu farkındalıkla birlikte kırıldım - omuzlarım titriyor, gözyaşlarım akıyor, beni boğan tüm o acı bir anda serbest kalıyordu. Onu daha fazla tutamadım, onunla savaşamadım ve beni bir gelgit dalgası gibi altına aldı.

Jaxson'ın bir sonraki nefesinin nasıl kesildiğini hissettim, cevap vermeden önce ne kadar zor yutkunduğunu duydum. Cevap verdiğinde sesi hırçın ve duygularla doluydu.

"Ben de seni özleyeceğim, küçük Nova." Düzensiz bir nefes verdi. "O kadar çok özleyeceğim ki bunu düşünmek bile beni öldürüyor."

Gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü göğsüne gömdüm, o da beni daha çok sardı. Sanki kendimizi birleştirmeye çalışıyorduk, sanki tek bir kişi olabilirsek istediğimiz her şeye sahip olabilirdik.

Beni de *yanında götür*.

Kelimeler dilimin ucundaydı ama onları yuttum ve bir hıçkırığa daha karşı koydum. Bu acıdan dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyordum. Ondan asla kurtulamamaktan, kendimi mutsuz bir hayata adamaktan çok korkuyordum.

Ama bu başından beri bildiğimiz bir şeydi.

Önümde daha güzel günler olduğuna inanmak zorundaydım. Bir gün hayatımın bu dönemine, Jaxson'la geçirdiğim bu yaza dönüp baktığımda mutluluktan başka bir şey hissetmeyeceğime inanmak zorundaydım. Bir gün kalbim iyileştiğinde -ki iyileşecekti- hikayemizi başka bir sevgiliye, belki çocuklarıma ya da torunlarıma, belki de sadece dünyada dolaşan bir yabancıya anlatacaktım.

Onlara anlatırdım ve gülümserdim, sahip olduklarımız için şükrederdim, hayatımda Jaxson Brittain'e ait olduğum ve onun da bana ait olduğu zamanlar için minnettar olurdum.

Ama şu anda, şu anda, üzgündüm.

Dikişlerim *sökülüyordu*.

Bir yere bağlanmak isteyeceğini düşünmek aptallıktı. Ne kadar eğlenmiş olsak da, biz sadece *eğleniyorduk*. Umursamaz bir yaz geçirmiştik, varış noktası olmayan plansız bir yolculuğa çıkmıştık, ama sonu kesinlikle çıkmazdı.

Kardeşimin takım arkadaşıydı.

Otuz yaşındaydı.

Kadınların kelimenin tam anlamıyla kendilerini ona attığı ve ilgisi için yalvardığı profesyonel bir hokey oyuncusuydu.

Onlardan herhangi birinin bunu elde edebileceğini düşünmek, başka birinin ona benim gibi dokunabileceğini, onu içinde hissedebileceğini düşünmek beni hasta ediyordu. Yuva kurmak istiyor muydu? Bir aile istiyor muydu? İstediği kadını yatağa atarak yaşamak neden istesin *ki?*

Ne olursa olsun, iki seçenekte de onun için uygun kız ben değildim.

Yerleşmek istemiyordum. Uçmak, keşfetmek, dünyayı görmek istiyordum. Şimdi çocuk istemiyordum. Belki de *hiç* istemedim.

Ne bekliyordum ki - benden uzun mesafeli bir ilişkide olmamı istemesini mi? Takım arkadaşının yirmi iki yaşındaki kız kardeşi dünyanın dört bir yanında koştururken ona sadık kalmasını mı? Karşıma çıkan benden çok daha çekici kadınları görmezden gelmesini mi? Gerçekten kardeşime söyleyebileceğimizi, onun da bunu sorun etmeyeceğini ve sonra da birbirimizi neredeyse hiç görmediğimiz bir ilişkimiz olacağını mı düşünmüştüm?

Hiçbiri mantıklı değildi.

Ne istediğimi soramadım çünkü *bilmiyordum* bile.

Uzun, derin bir nefes alarak gözyaşlarımı yüzümden sildim ve Jaxson'ın elini tutarak onu o sabah çöpe attığımızdan beri hala yapmadığımız yatağa götürdüm.

Son bir kez daha.

Onun olduğu her şeyi *son bir kez* hissetmem gerekiyordu. Ve sonra, imkansızı yapacaktım.

Gitmesine izin verirdim.

Ellerim titreyerek elbisemin eteklerine uzandım ve tek bir akıcı hareketle onu yukarı ve başımın üzerine çektim. Ardından hızlıca sütyenimi ve külotumu çıkardım ve sonra orada durdum - asla unutamayacağımı bildiğim bir adamın önünde ruhuma kadar soyundum.

Jaxson'ın bakışlarındaki bir şey bana onunla konuşmamı istediğini, acımı iyileştirmek istediğini söylüyordu. Ama sanırım o da en az benim kadar bunu yapamayacağını biliyordu - tıpkı benim onunkini iyileştiremediğim gibi.

Tek bir seçeneğimiz vardı, o da birlikte ayrılmaktı.

Yavaşça o da giysilerini çıkardı - ayaklarımızın altındaki zemin kaplanana kadar parça parça. Sonra beni kollarının arasına aldı, yatak başlığına yaslanırken beni kucağına çekti.

Ön sevişme, şaka ya da edepsiz konuşmalar için zaman yoktu. Uzandım ve onu en çok hissetmem gereken yere yerleştirdim ve sonra ellerimi omuzlarına dayayarak kendimi ona doğru ittim, yavaş yavaş acı verici, mutluluk verici, yürek parçalayıcı santim santim alçaldım.

Jaxson bir eliyle kalçamı tutarken diğer elini saçlarımın arasına soktu, parmakları boynumun arkasında kıvrıldı. Alnımı onunkine yaklaştırdım, ben onu sürerken aramızdaki boşlukta sıcak, sığ nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Yavaşça hareket ettim, bedenimi onunkinin içine yuvarladım, gerilmenin, açılmanın ve onun tarafından tüketilmenin tadını çıkardım. Onun da nasıl titrediğini kaçırmadım. Beni öpmeden önce gözlerini nasıl kıstığını ve sertçe yutkunduğunu, dilinin benimkiyle dans etmek için içeri girdiğini özlemedim.

İkimiz de doruğa ulaşamadık. Sanki ikimiz de olabildiğince uzun süre böyle kalmak, mümkün olan her şekilde birbirimize bağlanmak, diğerini son nefesimiz gibi içimize çekmek istiyorduk.

Bacaklarım hareket edemeyecek kadar ağrıyana kadar ona bindim, ta ki o beni çarşafın içine yuvarlayıp bacaklarımın arasında kendi yavaş temposuna başlayana kadar. Okyanus mavisi gözleri benimkileri arıyor, her hamlede ruhumu daha da derinden delip geçiyordu, ta ki görevimizde başarılı olduğumuzu düşünene kadar.

Çünkü o benim bir parçam gibiydi, bu kulübeden ayrıldığımızda kim olacağıma dair kalıcı bir parça gibiydi.

Yeni ilaveyi memnuniyetle karşıladım, ilk orgazmı atlattım ve sonra bir başkası için yalvarmak üzere tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Çantam gecenin geri kalanında yarı yarıya dolu kaldı, kabinimiz sabah uğraşmak zorunda kalacağımız mutlak bir karmaşaydı. Ama bunu elimizden geldiğince erteledik, uykumuzu kaybettik ve kendimizi başka bir zaman ve mekânda ne olabileceğimiz ihtimaline kaptırdık.

Ellerinin tenime her dokunuşunu, her esnemesini, dudaklarıma kondurduğu her öpücüğü katalogladım. Her biri bir *veda* fısıltısıydı*, seni, bunu ve bizi özleyeceğim*.

Ben de ona fısıldadım, omzunu, boynunu, güzel, kutsal ağzını öperken ona yapıştım - tüm bunlar kalbim göğsümde parçalanırken oldu.

Güle güle, güle güle, güle güle.

Sabah çok çabuk oldu ve bavullarımızı hazırlayıp kulübeden çıkarmaktan başka çaremiz kalmadığında, kesin olarak bildiğim sadece üç şey vardı.

Onu sevmiştim.

Beni iyi yönde değiştirdi.

Ve yaşadığım sürece onu asla unutamayacaktım.

CHAPTER 32

Şimdi değil. Asla olmaz.

Jaxson

Hokeyde ilk kez büyük bir sakatlık geçirdiğimi hatırlıyorum.

On yedi yaşındaydım - ki her şey düşünüldüğünde oldukça geç bir yaştı. O yaştan çok önce dişleri dökülen ve kemikleri kırılan pek çok çocuk tanıyordum. Hokey acımasız bir spordu ve sizi bir anda alaşağı etme yeteneğine sahipti. Ama ben şanslıydım. Elbette düşmüştüm. Bazı kesiklerim, çürüklerim ve burkulmalarım vardı ama ciddi bir şey değildi.

On yedi yaşımdayken WHL'de oynarken zamanım doldu.

Her şey çok hızlı oldu. Pakı henüz çalmıştım ve pivotumuzun pas için beklediği yere doğru buzun altına atmıştım. Sonra arkamdan sert bir darbe aldım ve önce omzumdan panolara uçtum.

Köprücük kemiğim kırıldı.

İlk başta bunun şoku beni acıdan daha çok etkiledi, vücudum acımı dindirmek için tüm adrenalini bana gönderdi. Acının etkisi geçene kadar sadece kırılmanın değil, ameliyat olmam gerektiğinin, aylarca buzdan uzak kalacağımın ve sezonumun bittiğinin farkına varmanın işkencesini gerçekten hissettim.

Sevdiğin bir şeyin sana zarar verebileceğini ilk kez o zaman fark ettim.

Otuz birinci günün sabahında Canmore'dan Calgary'ye giderken bu hissin, bu özel rahatsızlığın anısı hep aklımdaydı. Gözlerim gecenin geç saatlerinden beri yanıyordu, o kadar ki lens takmayı bile denememiştim. Grace'in kalçasına direksiyon kadar sıkı tutunmuştum, ikimiz de sessizdik, Grace'in yüzü bir gece önce ağlamaktan kızarmış ve lekelenmişti ve kalbim boğazıma sıkıca oturmuştu.

Bana yardım edecek bir adrenalin , beni iyileştirip bir rehabilitasyon planıyla eve gönderecek bir doktor yoktu.

Sadece acı vardı - olgun ve her şeyi tüketen.

Uçuşlarımızı olabildiğince birbirine yakın ayarlamıştık - onunki Grand Rapids'e, benimki Tampa'ya. Ama benimki onunkinden bir saat önce terminalin karşı tarafındaki bir kapıdan kalktı ve dakikaların ne kadar hızlı geçtiğine, ondan uzaklaşmak zorunda kalacağım anın ne kadar çabuk yaklaştığına lanet ediyordum.

Grace'in tüm hediyelik eşyalarını sığdırması için hızlıca fazladan bir bavul satın aldıktan sonra kiralık arabaya döndük ve el ele tutuşarak güvenliğe doğru ilerlerken bagajlarımızı kontrol ettik.

Tahmin ettiğim gibi meşguldü.

Sırada biri beni tanıdı, bu da imza ve fotoğraf isteyen insanların telaşına yol açtı. İçimden homurdandım, Grace beni tanımıyormuş gibi yaparken hepsine siktirip gitmelerini söyleme isteğimi bastırdım.

Artık bu işte profesyoneldik. Biri beni tanıdığında, bir pislik fotoğrafımızı çekip yayınlamaya karar verirse diye kayboldu.

Dünyaya, içinde bulunduğumuz koşullara o kadar kızgındım ki.

Onu saklamak istemedim. Onu *kaybetmek* istemedim.

Benimle bekleme salonunda buluşacağına dair bir mesaj attı. İkimize de birinci sınıf uçuş rezervasyonu yaptırmıştım ve en azından bekleme salonunda huzur içinde var olabileceğimizi biliyordum. Bu yüzden, güvenlik kalabalıktan kaçmama yardım edene kadar fotoğraflar için aptalca gülümsemeye zorladım.

Gelip Grace'in yanına oturduğumda endişeli bir enerji yığınına dönüşmüştüm.

Ayaklarım zıplıyor, ellerim dizlerimin arasında asılı kaldıkları yerde birbirine dolanıyor, her nefes bir öncekinden daha zor geliyordu. Yeterince oksijen alamıyordum, kalbimin durmasını sağlayamıyordum.

Gözlerimi kapatarak olabildiğince yavaş bir nefes aldım ve aynı şekilde verdim. Sonra kolumu Grace'e dolayarak yaslandım.

"Bence son bir video , sence de öyle değil mi?"

"*Bu*," dedi el karıştırırken. "Mükemmel bir fikir."

Kendini toparlamak için çok çabalıyordu. Gülümsemesi parlaktı, omzunun üzerinden bakarken zümrüt gözleri parlıyordu. Sonra bana doğru eğildi, başını göğsüme yasladı ve telefonunu havaya kaldırarak video karesine girmemizi sağladı.

"Bugün," diye başladı ve gülümsemesini tekrar yerine yerleştirmeden önce uzun bir iç geçirdi. "Birinci sınıfta uçacağım. Ailemi görebiliyorum. Ve ben de

bir maceraya veda edip bir sonrakine merhaba deyin."

Bu sözleri söylediğini duyunca ağır bir çizme göğüs kafesimi ezdi. Onun için istediğim şey buydu - hayatıma devam etmek - ve yine de bu beni paramparça etti.

"Bana iyi bir şey söyle Jaxson," dedi ve gözlerimi telefon ekranında bulmadan önce bana baktı.

Yutkundum, kolumu ona doladım ve onu daha da içime çektim. Konuşmak için ağzımı açtım ama sonra duygularımın beni nasıl boğduğunu hissederek durakladım.

Tanrım, hayatımda böyle hissettiğim bir zamanı hatırlamıyordum. Ne bir maçtan sonra babamla arabaya binerken yol boyunca bana bağıracağını bildiğimde, ne üniversite hokey takımım Frozen Four'a katılmayı başardığında kaybettiğinde, ne de ilk NHL maçımda oynayıp neredeyse tüm maç boyunca kendimi hasta hissettiğimde.

Bunun kadar çiğ bir şey yoktu.

Boğazımı temizledim, elimden geldiğince silkeledim ve sonra Grace bana bakana kadar çenesini eğdim, ben kamera yerine ona bakana kadar.

Gözlerim onunkileri aradı, bakışlarını bir kez daha bulmadan önce yüzünün her santimini taradı. Zihnimde bir fotoğrafını çektim ve sonsuza dek saklamak üzere kalbimin cebine yerleştirdim.

"Seninle hayatımın en güzel yazını geçirdim Grace Tanev," dedim ve ağzımdan çıkan her kelime boğazımı parçaladı.

Alt dudağı titredi ama buna rağmen gülümsedi ve sonra eğilip kamera hala kayıttayken dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Sonraki bir saati birbirimize sarılarak - Grace bana öyle sorular sordu *ki* kalplerimiz göğsümüzden fırlayacak gibi olsa da ikimiz de güldük. Başparmağımı elini tuttuğum parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim, bana attığı her gülümsemeyi içime çektim ve durumla onun gibi yüzleşmek elimden geleni yaptım.

Kaybettiklerimiz yerine minnettar olmamız gereken her şey için olumluya ulaştım. Ama bu Grace için doğal bir şeyken, benim için diş çekmek gibiydi.

Son bir ayın görüntüleri zihnimde bir film şeridi gibi oynadı. Her gülüşünü gördüm, her kahkahasını duydum, bedeninin benimkinin altındaki her titreyişini hissettim. Ve ikimiz de hazır olmadan çok önce, zaman tükendi.

Kapıma kadar on dakikalık bir yürüyüşüm vardı ve uçağım kalkmak üzereydi.

Yapabildiğim kadar erteledim ve başka seçeneğimiz kalmadığında ikimiz de ayağa kalkıp gergin okul çocukları gibi birbirimize baktık. Grace'in yanakları pembeleşmiş, saçları yüzünün önüne düşerken ben bir elimi enseme atmıştım.

Sonra titrek bir nefes verdim ve ona doğru uzandım.

Kolları boynuma dolanırken ellerim beline dolandı ve onu kendime çektim. Alnımı onunkine değdirdim, ikimiz de gözlerimizi kapatıp birlikte nefes aldık.

Ve vücudum isyan etti.

Göğsüm acı verici bir şekilde sıkıştı ve nefesim kesildi. Midem düşerken kalbim kabardı, göğüs kafesimin içinde çırpındı. Kanın düzensiz nabzını kulaklarımda hissettim, acının içimi nasıl parçaladığını ve hissedilmeyi talep ettiğini hissettim.

"Kahretsin Grace," diye fısıldadım, kelimeler ikimizi de kırmıştı. "Bunu yapmak istemiyorum."

Bu itirafla birlikte gözlerimi sıkıca kapattım ve birlikte, karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarım serbest kaldı.

Her bir yanağımda yanan bir yol açtılar, göğsüm dışarı çıkmasına izin vermeyi reddettiğim hıçkırıklarla kekeliyordu. Babam bana erkeklerin ağlamayacağını öğretmişti - ama *lanet* , durduramıyordum. Paramparça olduğum gerçeğini saklayamıyordum.

Grace beni daha sıkı sardı ve ona bakmak için gözlerimi açtığımda başını sallıyordu, benim gözyaşlarımı yüzümden silerken kendi gözyaşlarını da döküyordu.

"Hey," dedi gülümseyerek. "Bu bir veda değil. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Başımı salladım, alt dudağımı ısırdım ve bunun yeterli olduğunu hissetmeye çalıştım. Bir gözyaşı daha çenemden aşağı kayarak başparmağıyla buluştu. Ben küfrederken o sildi.

Ağlıyordum.

Bu kız için *ağlıyordum*.

Çocukluğum dışında *hiç* ağlamış mıydım?

Bu düşünce beni duraklattı ve bunun ne kadar önemli olduğunu hissettirdi. Yine de Grace'le her şey böyle gibi görünüyordu. Ondan önce hiç sarıldığımı ya da midemi bulandıracak kadar güldüğümü hatırlamıyordum.

incinmek ya da bir şeyi o kadar çok arzulamak ki, ona sahip olmak için *her şeyi* riske atmaya hazırdım - elimde tutamayacak olsam bile.

"Git, git," dedi gülerek, ellerini göğsüme bastırdı ve beni birkaç santim uzağa itti. "Yakında görüşürüz. Biz farkına bile varmadan bir maç için Tampa'da olacağım. Ve eğlenceliydi, değil mi?" Yüzü biraz buruştu ama hemen düzeltti - işinde uzmandı. "Çok eğlendik."

"Evet," dedim burnumu çekerek. "Evet, çok eğlendik."

Şimdi gülmek istiyordum - ama komik olduğu için değil. Çünkü iğrençti. Paylaştığımız şeye eğlence demek, ona bu kadar basit, sığ bir etiket yapıştırmak lanet bir *şakaydı*.

Bir süre daha birbirimize baktık ve sonra beni tekrar itti, kaşları kalkarken gülümsedi. "Git," dedi gülerek. "Uçağını kaçırmadan önce."

Çantamı yerden aldım, omzuma attım ve çıkışa doğru yöneldim. Dört adım attım ama her biri sanki bataklıkta yürüyormuşum, zaman ağır çekimde ilerliyormuş gibi geldi. Ve yine hissettim - vücudum isyan ediyor, düzgün çalışmayı reddediyor, bunun son olmasına izin vermeyi reddediyordu.

Birdenbire durdum.

Başka seçeneğim yoktu. Bacaklarım kıpırdamayı bıraktı ve sırtım Grace'e dönük bir şekilde öylece durdum.

Başımı salladım, çantamı yere bırakıp dönerken burnum alevlendi. Aramızdaki boşluğu uzun adımlarla geçtim, bunu yaparken Grace'in çenesi sallanıyordu. Ona doğru koştuğumda yarı şaşkın yarı yıkılmış görünüyordu ve onu kollarımın arasına alıp ağzımı onunkine yapıştırdım.

"Gitmelisin," dedi dudaklarıma karşı, bana sarılırken bile, beni hiç durmak istemiyormuş gibi sertçe öperken bile.

"Seni seviyorum."

Kelimeler göğsümden koptu, yüksek sesle ve kırık

dökük. Ve onu tamamen parçaladılar.

Onu tekrar tekrar öperken hıçkırarak ağladı, parmakları saçlarımda

kıvrıldı. "Bunu söylemenin bencilce olduğunu biliyorum," dedim . "Her

şeyi biliyorum

imkansız geliyor ve bizi nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yok Grace, ama bunun bitmediğini biliyorum. Sen bunu bilmeden seni geride bırakamam - *bırakmayacağım*."

Daha sert hıçkırdı ve ben de ellerimi saçlarında gezdirerek gözlerinin içine bakabilecek hale gelene kadar yüzünü çerçeveledim.

"Seni seviyorum," dedim tekrar. "Sen hayatıma girmeden önce yaşamanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Böyle bir neşenin, maceranın ya da göğsümün derinliklerinde böyle bir acının olabileceğini bilmiyordum."

Yumruğumu göğüs kafesime vurdum, içime attığım her şeyi itiraf ederken yüzüm buruştu.

"Seninle olabileceğimi bilmiyordum - her günün her saniyesi
- ve *hala* daha fazlasını istiyorum."

Grace başını salladı, sanki anlamış, sanki o da hissetmiş gibiydi.

"Şu anda senden ne isteyebileceğimi ve karşılığında sana ne verebileceğimi bilmiyorum." Yavaş bir nefes verdim, ona gerçeği söylediğim için kalbim yerinden çıkacak gibiydi. "Tek bildiğim senden, bu ilişkiden, *bizden* uzaklaşmayacağımı anlamanı istediğim." Başımı salladım. "Şimdi değil. Asla olmaz."

Kaşları birbirine eğildi, tekrar tekrar başını sallarken yüzü çarpıldı ve beni uzun bir öpücük için daha aşağı çekti.

Onu içime çektim. Ellerimi saçlarında ve boynunun arkasında gezdirdim ve onu kendime bastırana kadar aşağıya indirdim. O öpücükle izimi bırakmak istedim. Az önce söylediğim her şeyi, asla sorgulayamayacağı kadar güçlü bir sözle mühürlemek istedim.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onu daha da içime çektim, ışıldadım, varlığımdaki her hücre bunu söylediğini duymanın nasıl bir his olduğuna seviniyordu.

"Bizim hiç olmamamız gerekiyordu ama yine de seni seviyorum. Geçen ay boyunca kaç kez yıldızların bizim için aynı hizaya gelip gelmediğini merak ettiğimi anlatamam. Ve sana katılıyorum," diye ekledi burnunu çekerek. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama seni asla bırakmayacağımı biliyorum, Jaxson. Sen her zaman benim bir parçam olacaksın."

Hissettiğim o sevinç hâlâ oradaydı ama şimdi bir yumruk onu gazoz kutusu gibi eziyordu.

Çünkü sözleri bir vedaya çok benziyordu.

Salon hoparlörlerinden yapılan bir anons bizi böldü - tüm yolcuların uçağıma binmesi için bir çağrı.

"Gitmen gerek," dedi Grace.

"*Siktir*." Ağzına tekrar sahip oldum ve sonra göğsüme bastırdı ve kendimi ondan koparmaktan başka seçeneğim yoktu.

Çantama doğru koşarken arkama bakmaya cesaret edemedim, onu yerden aldım ve çıkışa doğru koştum. Havaalanında koştum, koştum, üzerimdeki baskıyı hissettim.

kapıma kadar ciğerlerimi eziyordu.

Kapılar kapanmadan hemen önce geldim.

Koltuğuma oturur oturmaz Grace'e mesaj attım, nefesim hala zor ve sığ geliyordu. Sonra kulaklığımı taktım, kapüşonumu başıma çektim ve onun sözlerini hafızama kazınana kadar tekrar ettim.

O da beni seviyordu.

Bundan sonra başımıza ne geleceğini hâlâ bilmiyordum. Ama ona gerçeği söylemiştim. Söylenmedik hiçbir şey bırakmamıştım. Her şeyi ortaya dökmüştüm ve şimdi onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

Uçak havalandı, beni eve götürüyordu.

Ama kalbimi onunla bıraktım.

CHAPTER 33

Burada ol

Jaxson

Tampa'ya döndüğüm ilk birkaç hafta zavallı bir bok parçasıydım.

Grace'in enerjisini yönlendirebilmeyi, kendimi onda kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeden önce mutlu bir şekilde yaşadığım hayata geri dönebilmeyi diledim. Ama bu imkânsızdı.

Evime, eski model arabalarıma, kitaplarıma, ekibime ve rutinime geri döndüm - ama artık her şey ters geliyordu.

Çocuklar eve döner dönmez dışarı çıkmak için can atıyorlardı, hepsi de sezon boyunca ortalıkta olmadığım için bana bok atıyordu. Neyse ki, ilgilenmem gereken aile meselelerim olduğunu söyleyip geçiştirmediler. Yüzlerine karşı daha ne kadar yalan söyleyebileceğimden emin değildim.

Onların yanında aynı şekilde davranamazdım. Ne zaman Vince'le birlikte olsam, boğazını yumruklamak ile ona saygısızlık ettiğim için *beni* yumruklamasına izin vermek arasında kalıyordum. Bana güvenmişti ve affedilebileceğinden emin olmadığım kadar derin bir ihanetin üzerinde oturduğumu biliyordum. Onun yanında normal davranmak, böyle bir sırrı sakladığım zamanlarda olduğu gibi gülmek ve şakalaşmak imkânsız hale gelmişti.

Carter beni birkaç kez Boomers'a sürükledi, daha çok bir kulüp gibi olan ve tüm disk tavşanlarının bizi bulabileceğini bildiği yerel bir bardı. Sonra da köşede oturup tek başıma içtiğim için beni azarladı. Aletimin kırılmasıyla ilgili şakalarına gülüp geçerken bir yandan da gerçeği yutuyordum; bu lanet şehirde -*dünyada*- şu anda onları istememi sağlayabilecek başka bir kadın yoktu.

Kirletilmiş. Ben de öyleydim.

Will'in bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Eskisi gibi olmadığımı biliyordu ama üstelemedi. Arada bir omzuma vurup "İyi misin?" diye soruyordu.

Karşılığında aldığı tek şey başını sallamak oldu.

Arabalarımı Bayshore Bulvarı'nda sürmek bana eskisi gibi heyecan vermiyordu. Herhangi bir kitapta bir sayfadan fazlasını okuyamıyordum. Önümde yeni bir sezon varken her zamanki gibi içimde uğuldayan heyecanı hissetmiyordum. Sadece uyuşmuş hissettim.

Sanki başka birinin hayatında rol yapıyormuşum, ayağıma büyük gelen ayakkabılarla yürümeye çalışıyormuşum gibiydi. Mümkün olan her şekilde dengesizdim.

Yolculuk sırasında yeterince yemek yememiş ya da egzersiz yapmamıştım, bu yüzden döndüğümde kilo almak için kendimi zorla beslemek zorunda kaldım - iştahımın hiç olmadığı düşünüldüğünde bu özellikle zordu.

Antrenörlerim beni her gün ağır kaldırmaya zorluyordu ve tekrar paten kaymaya, antrenman maçları oynamaya ve sezon öncesindeki gibi koşu antrenmanları yapmaya geri dönmüştük.

En azından bunun için minnettardım - hokey için. Kendimi yeniden hafifçe kendim gibi hissettiğim tek yer buzun üzeriydi.

Kayma zamanımız geldiğinde genellikle sahaya ilk gelen Will olurdu ama bugünlerde ondan önce davranıyor ve antrenörlerim beni sürükleyene kadar orada kalıyordum. Kaslarım ne kadar çok yanarsa, diskin nerede olduğunu ve nerede olmam *gerektiğini* o kadar çok düşünmek zorunda kalıyordum...

Onun hakkında ne kadar az düşünürsem.

Nedenini bilmiyordum ama artık binlerce kilometre uzakta olduğumuz için aramızdaki şeyler eskisi gibi hissettirmiyordu. Grace ve ben ilk birkaç gün çok mesajlaştık, ama sonra Kosta Rika'ya gitti ve servisi o kadar güvenilmezdi ki, ondan bir hafta boyunca haber alamadım.

Doğum gününde bile onunla konuşamadım.

Geri döndüğünde beni FaceTime'dan aradı ve onu gördüğümde kalbimin bir parçasının yerine oturduğunu hissettim. Bana her gün yoga yaptığını, sörf yapmayı denediğini, ses banyosunu, plajda geçirdiği günleri ve meditasyon yaptığı geceleri ne kadar çok sevdiğini anlatırken taze bir bronzluk ve parlak bir gülümseme vardı.

İyi gidiyordu. Ve *lanet olsun*, iyi olduğuna çok sevinmiştim.

Ama aynı zamanda çok üzüldüm - çünkü *ben* de yelpazenin diğer ucundaydım.

Yine de, ayaklarımızı sürüyüp tekmelesek ve ona karşı çığlık atsak da atmasak da zamanın bizi ileriye itmek gibi tuhaf bir yolu var. Çok geçmeden, Ağustos Eylül'e kaydı. Kamp ve sezon öncesi hayatımı ele geçirdi ve ben isteyerek atladım.

Göğsümde Grace'e duyduğum özlemden başka bir şeyle boğulmak için çaresizce o havuza girdim.

Hala mesajlaşıyorduk, neredeyse her gün. Bana resimler ve videolar gönderdi ve cevaplarımı gönderirken ekranımı Vince'den gizledim. İkimizin de yalnız olduğu birkaç gece vardı ve görüntülü sohbetlerimiz, ben sikimi okşarken ve onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlarken parmaklarını sikmesine dönüştü.

Ama ayrı kaldığımız süre uzadıkça Grace'in aramıza koyduğu mesafeyi daha çok hissettim.

Çok geçmeden, her gün mesajlaşmak gün aşırı mesajlaşmaya dönüştü, sonra da haftada sadece birkaç kez. Servise girip çıkıyordu, bu yüzden aramalarımız da azaldı. Birbirimize söyleyecek her şeyimiz varken, sadece yüzeysel konuşmaya başladık ve sonunda sadece bir şaka ya da meme gönderdik.

Bunun beni önemsemediğinden ya da her şeyin farklı olmasını istemediğinden kaynaklanmadığını biliyordum. Tam tersiydi.

Grace acıdan kaçma konusunda uzmandı. Ve

şu anda - kaynak bendim.

Hayatlarımız devam etti.

Tıpkı ikimizin de bildiği gibi.

Ama hâlâ göğsümde bir delik vardı, bana bir zamanlar orada olanları hatırlatıyor, henüz bırakmamam için fısıldıyordu.

Yirmi yedinci Eylül'de, evimizdeki ilk sezon öncesi maçımızda, telefonum çalmadan önce pedlerimi zar zor çıkarmıştım. Her seferinde olduğu gibi kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve arayanın Grace olmasını diledim.

Ekranda babamın adını ve fotoğrafını gördüğümde iç geçirdim ve boş bir eğitim odasına girip telefona cevap vermeden önce ıslak saçlarımda bir el gezdirdim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum evlat, Tanev canavar gibi bir gece geçirdiği için çok şanslısın."

Sesinin tanıdıklığı kara tahtaya çakılmış çiviler gibi gıcırdıyordu.

"Merhaba baba," dedim duvara yaslanarak. Başımı duvara yasladım.

"İkinci saniyedeki o saçmalık da neydi? Sen diski izlemekle meşguldün ve Hankin sanki iş başında uyuyan bir nöbetçiymişsin gibi saldırdı."

Telefonu kulağımdan çektim, sakinleştirici bir nefes almaya zorlarken babamın boş odanın boşluğuna bağırmasına izin verdim. Öfkelendi ve saçmaladı

ve saçma sapan konuşmayı seven diğer trollerden internetten çektiğini bildiğim saçmalıkları tekrarladı - ben onu dinlerken.

Bu yeni bir şey değildi.

Ama o devam ettikçe nefesim daha da zorlaştı. İçimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim, sanki uyuyan bir devi uyandırmıştım ve o da derinlerden yukarı tırmanıyordu.

Bunun benim normalim olmasından bıktığımı fark ettim.

Ve bunun gerçekten seçmek istediğim dövüş olup olmadığına karar veremeden, dev serbest kalıyordu.

"*Yeter*, baba!"

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm ve onu şaşırttığını bildiğim bir bariton sesiyle cümlesini yarıda kestim - neden gerçekten sustuğunun tek açıklaması buydu.

"Tanrım, kendini duyuyor musun? Bundan bıkmadın mı?"

Aramızda bir anlık sessizlik oldu ve ben nefes verirken burnumun kenarını sıktım.

"*Çocukluğumdan* beri her maç, *her* maç," dedim başımı sallayarak. "Artık eve dönerken arabada bana bağıramadığın için beni arıyorsun. Ve cevap vereceğimi biliyorsun. Bunu *biliyorsun*. Hiç durup nedenini düşündün mü? Hiç kendine sordun mu, 'neden oğlum ya oyununa sıçacağımı ya da ondan bir çek göndermesini isteyeceğimi bildiği halde her zaman cevap veriyor?"

Göğsüm . Babam tek

kelime etmedi.

"Çünkü seni seviyorum," diye cevap vermeye cesaret edemeyince onun yerine ben cevap verdim. "Seni seviyorum baba. Ve sana saygı duyuyorum. Hokeyi hayatıma soktuğun ve yaptığın her şeyi bana öğrettiğin için çok ama *çok* minnettarım. Ama bu iş bitti."

Konuşmasını bekleyerek başımı salladım.

Daha önce ona hiç cevap vermediğim için kalp krizi geçirdiğinden oldukça emindim.

"Geçirdiğin kaza için üzgünüm baba. Sevdiğin sporu senden aldığı için üzgünüm. Ama bu sana aynısını bana yapma hakkını vermez."

Bunun üzerine göğsüm kabardı ve birden Grace'i odada benimle birlikte hayal etmeye başladım. Başını salladığını ve beni cesaretlendirdiğini görebiliyordum. Elimi tuttuğunu ve devam etmemi söylediğini hissedebiliyordum.

"Sana ve anneme yardım etmekten mutluluk duyuyorum. Hep öyle oldum. Rahat olmanı istiyorum. Ama aynı zamanda midem bulanmadan beni aramanı da istiyorum.

düştüğünde. Hayatım hakkında sorular sormanı istiyorum. Senin bir
bir parçası."

"Bu lanet bir şaka mı?"

Sanki bana tokat atmış gibi geri çekildim - özellikle de gülmeye başladığında.

"Hayatının bir parçası olmamızı istiyorsun, öyle mi?" diye sordu. Sesi korkutucu derecede sakindi. "O kadar ki Canmore'da bir hafta geçirdin ve bize uğramak şöyle dursun, haber bile vermedin?"

Kahretsin.

Yutkundum, boğazım düğümlendi. Bu geceden önce neden ondan haber almadığımı merak ediyordum. Genelde, kamp başlar başlamaz kıçımı çiğnemeye başlardı.

Artık cevabımı almıştım.

"Haklısın," dedim. "Eve gelmeliydim. Farklı koşullar altında ben de yapardım. Ama bu haliyle..." Başımı salladım, gücümü arıyordum. "Seni görmek istemiyorum. Tamam mı? Kırbaçlarımı şahsen almak umurumda değil. Ya da hiç, bu konuda."

Bir kahkaha attı. "Oğlum, daha keskin. Başını okşamamı ve ne kadar iyi bir çocuk olduğunu söylememi ister misin?"

"Sadece babam olmanı istiyorum!"

Beni bıraktıkları sessizlikte göğsüm kabararak kelimeleri haykırdım.

Babam diğer hattan burnunu çekti ve ben de onun mickey'sinden bir fırt çektiğini duyduğuma yemin ettim. "Evet, öyleyim. Her iyi baba, oğlunun daha iyisini yapması gerektiğini bilmesini sağlar."

Gözlerimi kapattım.

Bu asla benim lehime sonuçlanmayacaktı.

"Dinle, seni seviyorum," dedim tekrar, bu sefer sesim daha yumuşaktı. "Ama bu enerjiyi artık hayatımda istemiyorum. Bu yüzden, eğer bunun bir parçası olmak istiyorsan, senin de katılmana ihtiyacım var. Artık maçtan sonra aramak yok. Tavsiye istersem, senden isterim. Sana ve anneme bakmaktan mutluluk duyarım ama hokeyle ilgili olmayan telefon görüşmeleri istiyorum. Nasıl olduğumu sormanı ve bana nasıl olduğunu söylemeni istiyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırmayan aile tatilleri istiyorum. Tanrı aşkına, ikinizin gelip lanet bir maç izlemenizi istiyorum. Ve sonra," dedim parmağımı kaldırarak. "Maçtan sonra aferin*, harika oyun* dışında tek kelime etmeyin. Bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Diğer uçtaki sesler boğuktu. Televizyonun sesini duyduğumu sandım. Ayrıca annemin burnunu çektiğini de duyduğumu sandım ki bu kalbimi kırdı. Ama eğer konuşmayı duyabiliyorsa, o zaman konuşacak kadar da yakındı.

İkisi de yapmadı.

Yutkundum ve başımı salladım. "O zaman sanırım konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

Eğitim kapısı açılıp Will tek kaşını saç çizgisine doğru kaldırarak kapıdan içeri girdiğinde aramayı sonlandırdım.

"İyi misin?" diye sordu - her zamanki gibi.

"Şimdi değil, Perry."

Nefesini tutup omzuma vurduktan sonra zıplayarak eğitim masalarından birine oturduğunda ellerim titriyordu. Ellerini birbirine kavuşturdu. "En iyi oyunun değil."

"Güven bana - zaten babamdan duydum, senden de duymama gerek yok."

"Kaleciniz ve kaptanınız ben olduğuma göre
için."

İçimi çektim.

"durumda olduğunu biliyorum, tamam mı? Ağustos'tan beri buradasın. Ve ben
Bunu biliyorum çünkü içiniz uyuşmuşken takımınıza destek olmaya çalışmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum."

Sözleri odanın havasını emdi.

Hepimiz ona ne olduğunu biliyorduk. Hepimiz karısının öldüğünü ve kızlarını büyütmesi için onu terk ettiğini biliyorduk.

Ama bu konuda hiç konuşmadı - ne olay olduğunda ne de o zamandan beri.

Bu yüzden hayatının o döneminden bahsettiğini duymak bile bir domuzun gökyüzünde uçtuğunu görmek gibiydi.

"Şimdi, tam olarak neler olduğunu bilmiyor olabilirim, ama tahmin etmem gerekirse, paramı hayatından çıkardığın boktan beyinli babana yatırmazdım - bu arada buna katılıyorum," diye ekledi. "Hayır, bahsimi en başından beri hiç dokunmaman gereken bir kız yüzünden kalbinin kırık olduğu gerçeğine yatırırdım."

Çenem gerildi ve gözümü yere diktim, onun yüzüne bakamıyordum.
Göz.

"Kiminle girdiğin beni ," dedi.
"Buraya aktığı zamanlar hariç." Parmağıyla aşağıya doğru işaret etti

zemin. "Seni St. Louis'de uyarmıştım ve etrafta dolanıp durmana bakılırsa beni dinlemediğini biliyorum. Önemli değil. Sen büyük bir çocuksun. Kendi kararlarını verebilirsin."

Masadan zıplayarak indi ve benim durduğum yere doğru yürüdü.

"Ama bu gece sahada oynadığın oyun benim tanıdığım Brittzy değil ve bu takımda ihtiyacımız olan da bu değil - özellikle de kadroda yeni bir kan bulmaya çalışırken."

Başımı salladım.

O haklıydı. Hâlâ öğrenmekte olan ve ilk profesyonel yıllarına alışmaya çalışan çaylaklar ve Aleks Suter'in Tampa'ya takas söylentilerinin doğru olması arasında yeni ve yabancı bir bölgedeydik. Geçen sezonun gücüne bir tutam belirsizlikle sahiptik. Çaylakların rehberliğe ihtiyacı vardı. Suter'in vahşi bir hayvan gibi evcilleştirilmesi gerekiyordu.

Ya yeni makinemize ince ayar yapacaktık ya da makinenin parçalanmasını izleyecektik - ve eğer hepimiz odaklanmazsak ikincisinin olması kaçınılmazdı.

Will, "Vince öğrenirse ve öğrendiğinde kıçına tekmeyi basacağını söylememe gerek yok," dedi. "Ama eğer olması gereken buysa, o zaman bunu hallet ki yolumuza devam edebilelim. Peki ya masadaki seçenek bu değilse? O zaman ikimiz de diğerinin ne olduğunu biliyoruz."

Bırak gitsin.

Bunlar söylemek zorunda olmadığı sözlerdi.

Ve bu noktada, bahsettiği ilk seçenek düşünülecek bir seçenek bile değildi. Grace dışarıda hayatını yaşıyordu. Beni çoktan o havaalanında bırakmıştı - tam da olması gerektiği yerde.

İmkansıza tutunan *bendim.*

"Hayat adil değil. Çoğu zaman kıçına tekmeyi yersin. Ama ne kaybettiğini düşünürsen düşün, sana hâlâ sahip olduğun ve *her zaman* sahip olacağın bir şeyi söyleyebilirim." Will parmağını sertçe göğsüme soktu. "Bu oyun senin. Buz senin. Bu lanet *takıma* sahipsin."

Başımı salladım, tekrar tekrar, sözlerinin içime işlemesine izin verdim.

"Sana ihtiyacımız var," diye bitirdi elini çekerek. "Ya *burada ol* ya da yoldan çekil ki olmak isteyen biri senin yerini alabilsin."

Beni bu notla terk etti ve eğitim odasının sessizliği yalnız kaldığım anda beni boğdu.

Başım dönüyordu - oynadığım boktan oyundan, ailemle belirlediğim ve asla cesaret edemeyeceğimi düşündüğüm sınırdan,

ve şimdi, kalecimin bana bıraktığı her kelimeden.

İçimdeki her şey telefonuma uzanmak, Grace'e mesaj atmak ya da onu arayıp olanları anlatmak istiyordu. Babama karşı durduğum için benimle gurur duyacağını biliyordum. Bunu yapabilecek güce sahip olmamın tek sebebinin o olduğunu biliyordum.

Ama P Baba haklıydı.

Bir hayale, bir fanteziye, Grace'in yaşayamayacağımızı zaten bildiği bir hayata tutunuyordum. Ve bu beni öldürüyordu. Oyunumu, takım arkadaşlarımın bana olan güvenini, *ruhumu* öldürüyordu.

Çoktan bırakmış ve yoluna devam ediyordu. Ve canının ne kadar yandığı önemli değildi. Benim de aynısını yapmamın zamanı gelmişti.

CHAPTER 34

İyice Mahvolmuş Zarafet

İnsanların yirmili yaşlarda çok değiştiğini söylediklerini hep duymuştum ve dürüst olmak gerekirse bunun bir saçmalık olduğunu düşünüyordum.

Kendimi bildim bileli hep aynı kişiydim. Bir Aslan burcunun sahip olduğu her şeye sahiptim. Her şeyin eğlencesi için yaşıyordum. Eğer biri benden *The Bachelorette* için biyografimi yazmamı isteseydi, ne söyleyeceğimi çok iyi biliyordum.

Grace Tanev: Güneşli, macera arayan, büyük yürekli ve her zaman iyi vakit geçirmeye hazır.

Değişmeyecektim. Değişmek *istemedim*. Çünkü günün sonunda, başıma ne gelirse gelsin, iyi tarafından bakma gibi esrarengiz bir yeteneğim vardı. Her zaman her çukurdan çıkabilirdim. Dirençliydim. *Dokunulmazdım*.

Ama yirmi üç yaşında, New Hampshire'da tek odalı bir kulübenin verandasında tek başıma kahve yudumlarken... Sonunda ne demek istediklerini anladım.

İki ay.

Jaxson beni o havaalanında terk ettiğinde kalbimin göğsümden söküldüğünü hissetmemin üzerinden iki *ay* geçmişti.

O gün hangisinin daha çok canımı yaktığını bilmiyordum - ikimizin de geleceğini bildiği bir sona doğru sessizce ilerlemek, o salonda yıkılışını izlemek, beni sevdiğini itiraf ettiğini duymak ya da sonunda çekip gitmekten başka çaresi kalmadığında sırtına bakmak.

Kendi elimle verdiğim bir ölümdü.

Ama bunun olacağını biliyor olmam, cinayeti daha merhametli hale getirmedi.

Artık kendimi tekerleğin üzerindeki bir hamster gibi hissediyor, eskiden yeni bir yere seyahat ederken hissettiğim yüksekliğin peşinden koşuyor ama asla o yüksekliğe ulaşamıyordum. Artık

Artık resmi olarak Jaxson'*dan uzakta* onunla geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyordum ama yine de her düşüncemi o tüketiyordu.

Sürücü koltuğunda onun oturmasını dilemeden araba kiralayamaz ya da otostop çekemezdim. Bir çadırda, bir kulübede ya da bir otel odasında, yorganın altında onunla kıvrılmayı arzulamadan tek bir gece bile uyuyamadım. Jaxson yanımda olsaydı ne yapardı diye düşünmeden kürek çekemez, dans edemez, ateşin başında oturamaz, dağa tırmanamaz ya da *herhangi bir şey* yapamazdım.

Tamamen mahvolmuştum.

Hayatımdaki her deneyim onsuz, eski bir film fotoğrafı ya da 90'lardan kalma bir VHS kaseti gibi sıkıcı geliyordu. Hayat devam ediyordu. İlerliyordum. Ama hiçbir şey o yanımdayken olduğu kadar keskin, renkli ya da net değildi.

Şimdi, sarı, turuncu ve kırmızı yaprakların teker teker yavaşça dökülmesini izliyordum, takvimden bir günü daha işaretlerken ve hüznümün içine tamamen otururken. Bu benim için de yeni bir gelişmeydi - *değişmiştim*.

Acıdan kaçmıyordum.

Jaxson'la son konuşmamızın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti.

Çocukluğumun masumiyetini özlediğim gibi onun sesini de özledim. Onu aramak, mesaj atmak, ona koşmak için can atıyordum. İletişim kurmadan geçen iki hafta, çölde bir hafta boyunca bir yudum su içmeden yürümüşüm gibi ona susamama neden oldu.

En iyisi buydu. Bunu içten içe *biliyordum*. Bu yüzden ona nerede olduğuma dair bir fotoğraf gönderme dürtümle savaştım, sesini duymak için yanıp tutuşmama rağmen neden mesaj atmadım ya da aramadım.

Eski ben şimdiye kadar iyi olurdu. İki ay mı? Bu bir ömür de olabilirdi. Onu dikiz aynamda bırakmış olurdum. Başka biri için çoktan ölüyor olurdum, onu her gördüğümde kelebekler uçuşacak kadar çok ezilirdim. Bu acıyı başımı döndürecek kadar hızlı bir şekilde takas eder, onun yerine beni iyi hissettirme yeteneğine sahip bir sonraki kişiye ulaşırdım.

Ama bilge *yaşlıların* tahmin ettiği gibi, içimde bir şeyler değişmişti.

Hâlâ iyi tarafı tercih etmediğimden değil, çünkü . Jaxson'ı özlediğimde, kendime birlikte geçirdiğimiz zamanın ne kadar harika olduğunu hatırlattım. Onunla yaşadığım için minnettar olduğum her deneyimi sıraladım.

Ama onun bana gösterdiği bir şey vardı: Arada sırada hüznümüzün içinde oturmak, hayatın bize sunduğu acıyı hissetmek normaldi.

Bu acı bizi insan yapan şeydir.

Bu acı, bize bahşedilen o büyük sevinci takdir etmemizi sağlayan şeydir.

Eski ben *hiç* ağlamazdı. Paslı bir makasla kolumu kesmeyi tercih ederdim. Ama yeni ben neredeyse her gün ağlıyordu ve bundan *hoşlanıyordu*. Tanrım, eskiden bu kadar mücadele ettiğim bir şeyin şimdi eve gelen eski bir dost gibi hoşuma gitmesi çılgıncaydı. Ama öyle yaptım. Göğsümdeki o sıkı titreşimi kucakladım. İlk gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldüğünde gülümsedim.

Çünkü hayatımda ilk defa özleyeceğim biri vardı.

Her gece, gözlerimi kapattığımda, o havaalanında bana doğru koşuşunu yeniden canlandırdım. Kaşlarının acıyla bükülüşünü izledim, beni sevdiğini itiraf ederkenki sesini duydum, ellerinin bana öyle sıkı yapıştığını hissettim ki sanki tenimi tenine değdirmeden yok olup gidecekti.

Bu benim en sevdiğim anımdı - kalbimin kendini iyileştirmek için yaptığı tüm girişimlerin kabuğunu koparmış olsa bile.

O beni sevdi. Ben de onu sevdim.

Keşke bunun yeterli olduğu bir film gibi olsaydı.

Onu rahat bırakacağıma dair kendime yemin ettim. Onun yoluna devam etmesine ve iyileşmesine izin vereceğime ve kendime de aynı saygıyı göstereceğime yemin ettim.

Ancak New Hampshire'daki ikinci günümde annemden gelen bir mesajla uyandım ve bu mesaj kürdanlardan yapılmış bir baraj gibi kararlılığımı kırdı.

Hey, küçük gezgin. İlk iç saha maçı için Tampa'ya gidiyoruz. Orada buluşalım mı?

CHAPTER 35

Ve yine de...

Jaxson

"BOOMERS'A VURMA ZAMANI, BEBEĞIM!"

Carter soyunma odasının zemininde Tom Cruise tarzı kayıyor, kalçalarını beni güldüren hem de ürperten bir şekilde oynatıyordu. Vince bir havluyu sıkı bir spiral şeklinde sararak Carter'ın kıçına yapıştırdı.

"Neden, bir tavşan seninle dans etmeye çalıştığında terleyebilesin ve sonra her gibi eve yalnız gidebilesin diye mi?" Carter bu sözün ardından koluna bir yumruk indirmeye çalıştığında Vince eğilerek yolundan çekildi.

"Biliyor musun, Tanny Boy? Sen bile beni yıkamazsın. Çünkü sezonun ilk maçını kazandık ve ben," dedi başparmağıyla göğsünü göstererek. "Maçın yıldızlarından biriydim."

Yedek kulübesinin diğer ucundan bir alay sesi geldi ve hepimiz döndüğümüzde Aleks Suter'in formasını ve pedlerini çıkarırken başını salladığını gördük.

Profesyonel hokey ligi soyunma odasından çok hapishaneye aitmiş gibi görünüyordu. Saçları kafasına kadar kısa kesilmişti, dudakları sürekli hırlıyordu ve yaşamak için dövüşen birinin vücut yapısına sahipti. Kavgacı ve bir o kadar da ürkütücüydü.

Ayrıca beni gerçekten kızdırıyordu.

Adam bu takımda yeniydi. Carter'dan daha iri ve kötü olması umurumda bile değildi - bu takımda o kadar uzun süre kalmamıştı. Ve ben ona saygı göstermeden önce onun biraz saygı göstermesi gerekiyordu.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, Su Adam?" Sesimi düz tutmaya çalışarak sordum.

Suter bana kendine özgü ölüm bakışını fırlattı ve sonra omuz silkerek Carter'ın göğsüne doğru ilerledi. "Yıldızının tadını çıkar evlat. Çünkü bu gece getirdiğin şey elindekinin en iyisiyse, bir ay içinde gönderileceksin."

Aleks'in bu konuda yardıma ihtiyacı olduğu için çenesini kapatmasını sağlamaya hazır bir şekilde ayağa fırladım. Ama Vince beni durdurmak için göğsüme sert bir yumruk indirdi.

Carter'ın yüzünün nasıl biraz düştüğünü kaçırmadım. Doğrusunu söylemek gerekirse Aleks haklıydı. Carter iyi bir maç çıkardı ama açılışı en kolay rakiplerimizle yaptık. Buzda iyiydi ama NHL'de kalmak istiyorsa *harika* olması gerekiyordu. İnanılmaz olmalıydı. Oyununu yükseltmesi gerekiyordu.

Yine de bunu ona söylemek yeni çocuğun haddine değildi - hele ki üç aydır burada bile değilken.

"Sanırım bu bize katılmayacağın anlamına geliyor, ha Suter?" Carter her zaman yaptığı gibi kendini toparlayarak sordu. Hiçbir şey onu uzun süre çökertemezdi.

Aleks homurdandı ve Carter kıkırdayarak Will'i işaret etti. "Peki sen, P Baba?"

"Hayır."

Cevabı öteye gitmiyordu ve eşyalarını aceleyle toplamasına bakılırsa, bakıcı konusunda hâlâ sıkıntı çektiğini hissediyordum. Bu onun için üzülmeme neden oldu. Benden sadece bir yaş büyüktü. Bırakın tek başıma büyütmek zorunda olduğum bir çocuğu, şu anda bir çocuğum olduğunu hayal bile edemezdim.

"Vince?" Carter sıradaki kanat oyuncumuzu işaret etmek için dönerek sordu.

"Orada olacağımı biliyorsun ama ailem maç için geldi. Onlarla evde biraz vakit geçireceğim."

Carter bir iniltiyle ellerini kalçalarına indirdi ve küçük bir çocuk gibi tepindi. "Ciddi misiniz siz? Tampa'nın disk tavşanlarına karşı sorumluluğumuzun farkında değil misiniz? Bu gece kalpleri kıracağız - hem de her zamanki değil." Başını salladı ve ardından omzuma vurdu. "Görünüşe göre sadece sen ve ben kaldık Brittzy."

Ama donup kalmıştım, beynim duvara saplanmış sivri bir çiviymiş gibi *aile* kelimesine takılmıştı.

Boynumu kırdım. "Demek bütün aile burada, ha Tanev?" Hafiften ilgileniyormuş gibi görünmeyi umarak sordum.

"Evet," dedi son giysilerini çıkarırken. "Zavallı Maven bütün hafta sonu annemin düğün sorularıyla uğraşmak zorunda kalacak. En azından Grace tampon olmak için burada. Bu konuda her zaman iyi olmuştur."

Kalbim durdu, heyecan ve endişe aynı ölçüde kan dolaşımıma karıştı.

Onun adını duymak bile tüm sinir uçlarını harekete geçiriyordu.

Carter Vince'e söz konusu düğünle ilgili bir şeyler sordu ama ben cep telefonumu maçtan çok önce çantama tıkıştırdığım yerden dikkatle çıkarmakla meşguldüm. Ana ekranda Grace'den gelen cevapsız mesajı gördüğümde kalbim bir kez daha çarptı.

Nova: Bu gece maça giderken kullandığın o küçük Porsche'nin yolcu koltuğunda bir otostopçu için yer var mı?

Mesajın ardından Tampa'daki tabelanın önünde çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyordu

Sparkman Wharf - ve maç için giyinmişti, kardeşinin forması onu yutacak büyüklükteydi.

Milyonlarca düşünce kafamdaki sisin içinden ilk geçen olmak için savaşıyordu. Uyarılar ve yanıt vermemek için nedenler vardı, ikimizin de yolumuza devam etmeye başladığımızı, bunun sadece kendini iyileştirmeye çalışan derin bir yarayı yeniden açacağını hatırlatıyordu.

Ama bunların hiçbirini, onu kollarıma almanın en hızlı yolunu bulmam için bağıran en yüksek sesten duyamıyordum.

Ben: ?

Nova: Annem ve babamla birlikte aile salonunda Vince'i bekliyorum.

Vince onun evine gideceğini söyledi.

Nova: Öyleyiz ama bütün gece başımın ağrıması için zemin hazırladım. Annem otele gidip biraz dinlenmemi söyleyip duruyor, Vince'i görür görmez özgür olacağım.

Kalbim göğsümde bir balyoz gibi çarpıyordu.

Ben: Sen kötüsün.

Öyleyim. Bana bir şaplak atıp ders vermen gerekebilir.

Lanet ettim, sikim külotumun içinde canlandı. Bir mesaj göndermeden önce kendimi ayarladığımda kimsenin fark etmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

Ben: Yarın oturamadığında bunu söylediğine pişman olacaksın.

Sözler, .

Dudaklarımda kıvrılan gülümsemeye engel olamadım. Her maçtan sonra olduğu gibi tüm vücudum enerjiyle dolmuştu ama şimdi bu enerji üç katına çıkmıştı; adresimi, kapı kodunu ve kapı şifresini ona verirken tüm sinirlerim gergindi.

O buradaydı.

Grace *buradaydı*.

Son birkaç aydır onun gitmesine izin vermek için yaptığım tüm çalışmalar bir anda boşa gitti. Neyin doğru olduğu umurumda değildi.

Yanlış. Yaş farkımız ya da kardeşinin kim olduğu umurumda değildi.

Önemsediğim tek şey ona olabildiğince hızlı ulaşmaktı.

Telefonumu bir kenara koydum ve yüz ifademi düzelttim, Carter duşlara doğru ilerlerken yanına kaydım.

"Hey, dostum," dedim, sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçak tutarak. "Bu gece Boomers'ı pas geçeceğim."

"Ne?!" Koca kıçlı adamın sızlanmak üzere olduğunu düşündüm. "*Hadi* ama dostum. Sezonun ilk maçını daha yeni kazandık! Bu gece herkesin nesi var böyle?" Sonra benimkini görünce yüz ifadesine bir şey takıldı. "Bekle... Bu surat da neyin nesi?"

"Ne yüzü?"

"Şuradaki," dedi burnumu göstererek. "Aletinin altından yapıldığını yeni öğrenmiş gibi görünüyorsun." Bilmiş bir sırıtışla parmaklarını şıklattı. "Oh, kahretsin. Biriyle görüşüyorsun, değil mi?"

Onu duşlara doğru itmeden önce kimsenin duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Bunu yaptığımda güldü, açgözlü bir orospu çocuğu gibi ellerini ovuşturdu.

"*Lütfen* bana geçen sezon New York'ta birlikte eğlendiğimiz aktris olduğunu söyle," dedi onu bir köşeye ittiğimde. "O yönetmenle evli olduğunu biliyorum ama o gece SoHo'da sana takılma şekli bana onun bir barikattan çok bir hız tümseği olduğunu söylüyor."

"Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum."

"Elbette," dedi, komplocu bir tavırla göz kırptı ve kaburgalarıma dirsek attı. Onu ittim. "Biraz sakin olabilir misin?"

"Eğer bana kim olduğunu söylersen."

Dişlerimi sıktım. Carter benim için bir kardeş gibiydi ama *lanet olsun*, duşumu alıp kız arkadaşımın yanına gidebilmek için konuşmayı kesmesine ihtiyacım vardı.

"Yapamam," dedim.

Gözleri büyüdü. "Oh, kahretsin. Bu o, değil mi? Seni yuva yıkan köpek." Dilini şaklatarak başını salladı. "Sana biraz tavsiye vermem gerekiyormuş gibi hissediyorum, iyi biri olmanı falan söylemek gibi. Aldatmak yanlıştır dostum." Sahte bir sert ifadeyle parmağını bana doğru salladı, kaşları çatıldı. Ama sonra bir düşünceyle çenesine vurdu. "Yine de, hile yapan teknik olarak *sen değilsen*..."

"O değil," diye homurdandım. "Bak, sana bir gün söyleyeceğim, tamam mı? Ama şu anda bunu kabullenmene ihtiyacım var."

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekala, dostum. Sakin ol. Bu gece için seni rahat bırakacağım. Ama bana borçlusun," diye ekledi parmağıyla göğsüme vurarak. Dar bakışlarla beni izledi. "Neden bu konuda bu kadar gergin görünüyorsun?"

Yutkundum, iki ay aradan sonra onu göreceğim gerçeği göğsümü kemiriyordu. Bana mesaj atmıştı. O da beni görmek istiyordu. Ama hangi sıfatla? Arkadaş olarak takılmak, dertleşmek, hasret gidermek ve yollarımızı tekrar ayırmak mı istiyordu?

Gönderdiği mesaj bana arkadaş sınırının en azından bir kısmını aşmak istediğini söyledi.

Sikiş arkadaşı mı olmak istiyordu?

Ayırt edemeyeceğimi anlayınca midem tekrar sıkışmaya başladı. Onun için sadece bir Tampa olabilmemin hiçbir yolu yoktu. Zaten çok ileri gitmiştim.

"Ateşle oynuyorum diyelim," diye itiraf ettim. "Beni daha önce bir kez yakıp kül eden bir ateşle."

Carter dişlerinin arasından ıslık çaldı, sonra bir elini omzuma sıkıştırdı. "Umarım hayatta kalırsınız. Ama eğer kurtulamazsan, arabalarını alabilir miyim?"

- - -

Evime ondan önce vardım ve arabamı garajda park ettikten sonra sanki gibi arabadan atladım. Çantalarımla bile uğraşmadım.

- Gözlerim kapıda, garaj yolumun ortasında öylece duruyordum.

Tanev'leri, kaçmanın onun düşündüğü kadar kolay olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Bahse girerim ağabeyi ve Maven evlerine dönmesi için ona yalvarmışlardır. Maven'in, Grace'i yanına alabilmesi için bir misafir odası ve bir şişe Advil önerdiğini duyabiliyordum.

On dakika geçtikten sonra, tahmini varış süresinin ne olduğunu soran bir mesaj attım ama yanıt gelmedi.

Sonunda farlar kapının önündeki peyzajın üzerinden kaydı. Araba durdu ve Grace bir taksiden inerken ben de koşarak aşağı indim.

Lanet bir taksi mi?

Yıllardır taksi kullanan birini görmemiştim ama bu şaşkınlığım sadece bir an sürdü, sonra tüm düşüncelerim Grace'in garajımın önünde olduğu gerçeğine döndü.

Uzun saçları omuzlarına döküldüğü yerde daha da açık renkliydi, bacakları koyu bronzdu, sanki ben geldiğimden beri her gün güneşleniyordu.

onu son gördüğümde. Hâlâ Vince'in formasını giyiyordu ve bu forma ona çok büyük geliyordu. Dizlerine kadar indiği için altında şort olduğunu düşündüm. Çapraz çantasındaki anahtarlıkları fark ettim ve ona ilk dokunduğum anın hatırası bir sonraki nefesimi göğsümden çıkardı.

O koşu bir sprint'e dönüştü.

Grace aceleyle kapı kodunu girdiğinde taksi çoktan uzaklaşmıştı ve metal kapı, onu kollarıma almadan önce sıkışarak geçmeme yetecek kadar açıldı.

Kokusu beni sardı, kolları boynuma dolandı, bacakları belime dolandı ve ben onu yukarı çekip göğsüme sıkıca bastırdım. Her zamanki gibi narenciye ve güneş ışığı gibi kokuyordu ama aynı zamanda Colorado Rockies, Yellowstone ve Banff gibi, yüksek sesli müzik ve açık yol gibi kokuyordu.

Ona sıkıca sarıldığımda sevdiğim ve özlediğim her şey yeniden elimin altındaydı. Aşağı inerken yakmayan ilk hava yudumuydu. Göğsümde artan tüm baskının hızlı bir şekilde boşalmasıydı. Tanıdık ve rahattı ve kollarımda olduğu son zamandan beri hissetmediğim neşenin kaynağıydı.

Home.

Benim için öyleydi.

Ve o anda, ikimiz de tek kelime etmeden önce, ondan ikinci kez uzaklaşamayacağımı biliyordum.

Ne pahasına olursa olsun ya da bu süreçte kime zarar verirsek verelim umurumda değildi. Bir kez olsun bencil olmak istedim. *Onun* da bana karşı bencil olmasını istedim.

O anda tek bildiğim Grace'e ait olduğumdu - ve hiç kimse, hiçbir şey onu benim yapmama engel olamazdı.

"*Kahretsin* Nova," dedim onu derin derin içime çekerek. "Seni çok özledim."

Geri çekildi, gözleri parlasa da duygularını bir gülümsemeye zorladı. "Sensiz perişan haldeydim."

Bunu gülerek söyledi ve ben de onunla birlikte güldüm, ama söylediklerine değil. Her şeyin aptallığına, ikimizin de aramızdaki şeyin saman alevi gibi önemsiz bir yaz olduğunu düşünmemizin saçmalığına güldüm. Ama aynı zamanda onun da aynı şekilde hissettiğini söylediğini duyunca, beni benim düşündüğüm gibi çoktan unutmadığını bildiğim için rahat bir nefes aldım.

Ona patenlerimin altında buza ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı ve ondan uzaklaşmaya çalışmak her zaman bildiğim gerçek dışında hiçbir şeyi kanıtlamamıştı - ki

yapamayacağımdı.

O zaman değil. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

"Sen mi?" Saçlarını yüzünden süpürerek söyledim. "Acınacak haldeydim."

Tekrar güldü, sesi o kadar tatlıydı ki göğsümü acıttı. Gözleri benimkileri aradı ve parmak uçlarını çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezdirerek başını salladı.

"Senden uzak durmaya çalıştım," diye fısıldadı. "Hayatıma devam etmeye ve sensiz yaşamaya çalıştım. Ama ben-"

"Yapamam," diye bitirdim ve sonra daha fazla dayanamadım. Çenesini eğdim ve ağzını kendi ağzıma aldım, aramızda söylenmemiş tüm kelimelerle onu öptüm. "Biliyorum," dedim dudaklarına karşı. "Ben de yapamam."

Bunun üzerine neredeyse ağlayacaktı, bana daha fazla sarıldı ve sanki bağlantıyı sürdürmezse yok olacakmışım gibi beni öptü.

"Son iki ayda tüm hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağladım. Yaptığım her şeyi keşke sen de benimle yapsaydın diyorum. Gittiğim her yerde, sen olmadan kendimi boşlukta hissediyorum."

Kalbimin ne kadar hızlı attığına, her nefes alışımda ne kadar zorlandığıma yemin edebilirim. Sözleri beni aynı anda hem yatıştırıyor hem de canlandırıyordu ve bedenim içimden taşan duygulara ayak uyduramıyordu.

", biliyorum," diye onu temin ettim, bir elimi saçlarında gezdirdim ve onu tekrar öptüm. "Sensiz hiçbir şey doğru gelmiyor. Ne bu ev, ne arabalarım, ne kitaplarım, hatta ne de hokey. Sanki yüz kiloluk bir ağırlık taşıyor ve okyanus tabanında yürüyormuşum gibi hissediyorum. Her şey sessiz ve yavaş." Başımı salladım. "Ben... Ben senin için tam bir aptalım Grace."

Bir kahkaha attı. "Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Senin de aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyordum ama şimdi hissettiğini biliyorum... Tanrım, Jax." Dudağını ısırdı. "Ne bok yiyeceğiz şimdi?"

"Şimdi mi?" Çoktan bizi eve doğru götürmeye başlamıştım. "Birçok, *birçok* pis şey."

"Peki ya sonra?"

Kalbim tekledi. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama... bunu çözeceğiz. Birlikte."

Başını salladı ve ellerini saçlarımın arasına soktu. "Birlikte. *Tanrım,* bu gerçek mi? Lütfen bana bunun gerçek olduğunu söyle."

"Bu gerçek bebeğim," diye söz verdim, ön kapının kilidini açarken onu öptüm ve içeri yuvarlandık. Sistemi devre dışı bırakmak için güvenlik tuş takımını elimle yokladım ve sonra Grace'i en yakın duvara sıkıştırdım. "Bunu ortalığı karıştırmadan nasıl yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Ama umurumda değil. Seni seviyorum, seni küçük ucube."

Bunun üzerine en güzel kahkahasını atarak başını arkaya yatırdı.

"Biliyorum," dedim boğazını öperek. "Ve çok üzgünüm Grace. Seni terk ettiğim için, sonunda sana sahip olacaksam her türlü sonucun buna değeceğini göremediğim için çok üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Sadece sen değildin. Ben de öyleydim. Bunu aşmanın bir yolunu göremedim. Hayatlarımız uyuşmuyor. Bir anlam ifade etmiyoruz."

"Ve yine de..."

Alnını benimkine bastırdı. "Ve yine de."

Gözlerim uzun ve rahatlamış bir nefesle kapandı. İçimdeki tüm gergin enerji bir anda boşaldı ve geride bıraktığı özlemin ve saf coşkunun tadını çıkardım.

"Grace."

"Evet?"

"Neden lanet olası bir taksideydin?" Başımı salladım. "Bana söylemeliydin, bir araba gönderirdim."

"Şey, bu konuda... Uber'e binmeyi planlıyordum ama telefonumu kaybetmiş *olabilirim*."

Gözlerim büyüdü. "Sen ciddi misin?"

Dudağını ısırdı ve inledi. "Ben çok kötüyüm, bu boku her zaman yapıyorum. Maçtan sonra sana mesaj atarken banyoda yanımdaydı ve sanırım tuvalet kağıdı rulosu dağıtıcısının üzerinde bıraktım."

Gözlerimi kırptım ve sonra bir kahkaha atarak yan tarafını çimdikledim.

"Biliyorum, biliyorum!" Başını omzuma yasladı. "Artık bende olmadığını fark ettiğimde Vince, Maven ve ailem çoktan sahil evine gitmişlerdi. Stadyuma geri dönmeye çalıştım ama tabii ki kimseyi içeri almıyorlardı. Ben de eski usulü denedim. Bir yabancının telefonunu kullandım ve bir taksi çağırdım."

"Kahretsin. Hemen gidip almak ister misin? Bizi içeri sokabilirim."

Bana bir bakış attı, parmaklarını saçlarıma doladı ve vücudumun tamamen uyanmasını sağlayacak kadar çekiştirdi. "Şu anda yapmak istediğim tek bir şey var ve bu aptal telefonumla ilgili değil. Bu

Bekleyebilir. Aile ve arkadaşlar salonunun banyosundaydı, endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Yarın alabiliriz."

"Emin misin?" diye sordum. Diye sordum ama ellerim çoktan gezinmeye başlamıştı, avuçlarım vücudunun kıvrımlarını ve çizgilerini yayıyordu, bu noktada takımyıldızlar gibi haritalayabilirdim.

"Beni odana götür, Jax," diye dudaklarıma doğru nefes aldı.

"Mmm," diye mırıldandım, bizi fuayede gezdirmeye başlamadan önce onu derin derin öptüm. "Sanırım önce bir tur atmamız gerekiyor. Mutfakla başlayalım." Eklemeden önce kulağını dişlerimin arasında emdim. "O maçtan sonra biraz *acıktım*."

CHAPTER 36

Çok Kitap Kurdu Bir Fantezi

Grace

Her şey yeniden yoluna girdi.

Jaxson beni evine doğru taşırken vücudum bu gerçeğin verdiği rahatlamayla uğulduyordu. Beni bir duvara yaslayıp nefessiz bırakacak şekilde öpmeden önce fazla uzağa gidemezdik ve sonra tekrar harekete geçerdik.

Parmaklarım saçlarına dolandı. Onunki kalçalarıma ve belime bastırıyordu. Sanki kalbimin düzgün atmadığı ve dünyamın güneşin etrafında çok yavaş döndüğü alternatif bir evrende yaşıyordum ve şimdi her şey yerine oturmuştu.

"Tanrım, tadını özlemişim," diye dudaklarıma doğru nefes aldı ve güzel evini seyretmeye çalıştım ama kıçımı mutfak adasının serin granitine dayamadan önce fazla hayranlık duyamadım. "Kokunu, *hissettiklerini*."

Elleri beni daha fazla yukarı taşımak zorunda kalmadığı anda saçlarıma doğru kayarak yüzümü çerçeveledi ve beni ona bağladı.

"Her gece, bunu bir daha asla yapamayacağımı, seni öpemeyeceğimi ve öptüğümde çıkardığın tatlı iniltileri duyamayacağımı düşündüm."

İşareti aldım, alt dudağımı ısırıp emerken tıpkı söylediği gibi inledim.

"Beni deli ediyordu," diye itiraf etti, sesi sanki benden çıkardığı bu sesin tadını çıkarıyormuş gibi çakıllı çıkıyordu. "Sensiz kesinlikle *çıldırmıştım*."

Sonra durakladı, gözlerinin üzerimde dolaşmasına izin verecek kadar geri çekildi. Gözleri göğsümün üzerinden aşağı kaymadan önce yüzümü inceledi ve çenesi biraz gerildi.

"Onun senin kardeşin olduğunu biliyorum," dedi Jaxson, giydiğim formanın ön tarafına yayılmış Ospreys logosunu çekiştirerek. "Ama *lanet olsun,* bu beni çok kızdırıyor."

"Ne yapar?"

"Seni benim olmayan herhangi bir formayla görmek."

Bu ifadedeki sahiplenme duygusu içimde dalgalandı ve kalçalarımın arasındaki elektriği nasıl yansıttığını görünce kıvrandım.

"Hmm..." Parmaklarımı formanın eteklerinden iyice kavrayana kadar kıvırarak söyledim. "O zaman belki de ondan kurtulmalıyız."

"Lütfen," diye kabul etti Jaxson, bana yardım etmeye fazlasıyla hevesliydi.

Ama formayı çıkardığımda durdu ve altına giydiğimi bilmediği - bütün gece giydiğimi *kimsenin* bilmediği - formayı görünce gözlerini .

Tüm maç boyunca çuval giymiş gibi görünsem de, rüküş görünsem de umurumda değildi. Jaxson'ın yüzündeki bu ifadeyi görmek için iki forma giymeye değerdi.

Dudakları aralandı, parmak uçları mavi kumaşın ve tenime yapıştığı her noktanın üzerinde gezindi. Yakadan omzuma doğru bir çizgi çizdi ve sonra parmakları aşağı doğru dans ederek kola dikilmiş numaranın üzerinden geçti.

Yetmiş yedi.

"Bunca zamandır benimkini mi takıyordun?" diye mırıldandı ve *lanet olsun*, bunun onu nasıl çözdüğünü görmek çok ateşliydi.

Başımı salladım ve parmaklarımı saçların arasından geçirdim. "Kalbime en yakın taşıdığım kişi sensin."

Jaxson kontrolü ele almaya çalışıyormuş gibi uzun, yavaş bir nefes verdi. Sonra elleri formanın altından kıvrılıp kot şortumun üst kısmına dolandı. Düğmeyi ve fermuarı bulana kadar bel bandı boyunca körü körüne dokundu ve ağzı benimkine çarpmadan önce hızlıca halletti.

"Yukarı," dedi, bir başka morartıcı öpücük kondurdu ve ne demek istediğini daha iyi anlatmak için kalçamın yan tarafına vurdu.

Avuçlarımı adaya bastırdım ve Jaxson'ın kot kumaşı kalçalarımdan ayak bileklerime kadar çekmesi için yeterince kaldırdım. Ardından spor ayakkabılarımı çıkardı, kot pantolonun geri kalanını kaydırarak çıkardı ve tangamı da aynı hızla çıkarmadan önce arkasına fırlattı.

Formamın eteklerine uzandım ama ellerini bileğimin üzerinde kenetledi.

"Hiç şansın yok Nova," dedi, avuçlarımı tekrar arkama dayamaktan başka çarem kalmayana kadar içime bastırarak. "Ben sana doyana kadar o forma üzerimde kalacak."

Ben karşılık veremeden bacaklarımı iki yana açtı, elleri iç uyluklarıma bastırdı ve kalçalarımı kavrayana kadar yukarı kaydı. Beni öne doğru çekti, kıçım tezgâhın çıkıntısından sarkarken dili ağzımı kapmak için içeri girdi.

Jaxson beni kabaca kavradı, sıcak avuç içi ağrıyan amımı kapladığında ikimiz de titrek bir nefes verdik. Sürtünme için çaresizce ona karşı sallandım ve sonra aradığım şeyi elde ettiğimde ağzına bir inilti verdim.

"*Lanet* olsun," diye fısıldadı, kalın parmakları dudaklarımın arasından kayıyordu. "Sırılsıklam olmuşsun."

Orta parmağını daha fazla içeri soktu, giriş yerimle oynadı ve parmağın içime girmesi için kalçalarımı sallarken dudaklarıma gülümsedi.

"Mmm, çok sabırsızsın," diye mırıldandı, ben başımı geriye atarken çenemi yaladı. "Seni bunun için yalvartmalıyım."

"Lütfen," diye mırıldandım, ikinci kez sormasına gerek kalmadan.

"Bu sesi seviyorum. Bana bu kadar muhtaç olmana bayılıyorum." İçime bastırdı, sadece parmağının ucuyla, beni kıvranmaya ve daha fazlası için kıvranmaya yetecek kadar. "Beni içinde istiyor musun, bebeğim?"

Sözleri, beklentiyle kıvrılan ayak parmaklarıma kadar inen bir ürperti yarattı. Son iki aydır her gece bunu düşünen, bunun bir daha asla olmayacağını düşünen tek kişi o değildi.

Her dokunuşun tadını çıkarıyordum, ama aynı zamanda doldurulmaya da hevesliydim.

Yine de... güvensizliklerim yatışmıştı ama tamamen sessiz değillerdi.

"Sen... bizden sonra başka biri oldu mu..."

Jaxson'ın elleri durdu, kasları kalbimin boğazıma kaçmasına neden olacak şekilde gerildi.

Oh, Tanrım.

Geri çekildi, bacaklarımın arasına yerleşti ve elleriyle yüzümü . Ağır bir nefes verirken gözleri benimkileri aradı.

"Nova, anlamıyor musun?" Başını iki yana salladı. "Beni başkaları için mahvettin. *Asla* başka biri olmayacak. Senden sonra olmaz."

Bu sözlerle beni sertçe öptü, bir söz gibi mühürledi ve sonra elleri tekrar keşfediyor, her dokunuşta beni canlandırıyordu. O

Gözlerini kalçalarımın arasına dikerek vücudumdan aşağı doğru inmeye başladı. "Ben de başka biriyle birlikte olmadım," diye fısıldadım.

Bu onun bakışlarını benimkilere çevirmesine neden oldu, çenesi gerildi. "Çünkü sen *bana aitsin*."

"Evet," diye nefes aldım, parmağını kaygan sıcaklığımda gezdirirken titriyordum.

feminist öfkeleniyormuş gibi bile yapmadı.

Ona ait olmak istedim.

Onun *bana* ait olmasını sevdim.

"Konuş benimle bebeğim. Bana ne istediğini söyle," dedi ve yine sadece bir santimetrelik bir penetrasyonla beni kızdırdı. "Ağzımı bu şişmiş klitorisin üzerinde ister misin?" diye sordu, bacaklarımdan birini omzuna kaldırarak. Diğer bacağım ise o alçalırken tezgâha tutunmaya çalıştı ve göbeğimi öpebilmesi için formasını yeterince yukarı itti.

"Tanrım*, evet,*" diye nefes aldım, iç uyluğumu emmesini ve ısırmasını izlerken alt dudağımı sabitledim. Tam bir erkek canavarıydı ve tezgâha yayıldığım yerde beni öpebilmek için eğilmek zorunda kalmıştı.

Jaxson Brittain'in benim için eğilmesi düşüncesine, görüntüsüne bayılmıştım. Ağzının ve dilinin her dokunuşu tüylerimi diken ediyordu, Bana onları nasıl kullanacağını bildiğini hatırlatıyordu. Ve o kalın parmağını içime doğru kaydırdığında, dili içime girdiği yerden klitorisimi çevrelemek için süpürürken derinlere doğru kıvırdığında, bu saf bir coşkuydu.

O ilk dokunuşta, o ilk tatta, bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm şeyin hayatıma bir tren gibi geri çarpmasıyla şiddetle sarsıldım. Onun evindeydim. Bana dokunuyor, beni öpüyor, parmağıyla ve ağzıyla beni ve bana daha fazlasını vereceğine söz veriyordu.

Son iki ay boyunca beni öldüren her fantezinin, her kâbusun beni yatıştırmak ve yeniden bütünleştirmek için geri gelmesiydi.

Çünkü bu bir rüya değildi ve bir daha asla kaybetmek zorunda kalacağım bir şey değildi.

Jaxson kalçalarımın arasına yerleşip beni sadece onun programlamayı bildiği bir makineymişim gibi çalıştırırken, tüm bunları *nasıl* düşünmeme çok fazla izin vermedim.

Bacaklarım birbirinden ayrı tuttuğum yerde titriyordu - biri omzunun üzerinden sarkıyor, diğeri tezgâh boyunca genişçe yayılıyordu. Onu izlemek, orgazmımı yüzeye çıkarmak için mükemmel bir ritimle yalayıp emerken ellerimi o dağınık saçların arasına sokmanın verdiği hissi içime çekmek istiyordum.

İlkine ikinci bir parmak eklediğinde haykırdım, teslim oldum ve kendimi tamamen tezgâha bıraktım. Klitorisimi emdiğinde ve parmaklarını içimde kıvırdığında, onları oynattığında ve omurgam boyunca yalamak için sıcak bir alev çağırdığında sırtım eğildi.

"Jaxson," diye nefes aldım, gözlerim kapalıyken tekrar ayağa fırladım. Kollarını pençeledim.

Ben sormadan ne istediğimi biliyordu.

Ağzı beni bırakır bırakmaz, parmakları geri çekilip beni boş bıraktığında ürperdim. Beni kollarına çekti, bacaklarım jöle gibiydi, ona sarıldım ve kurtarmak için tutundum. Jaxson, ağzıyla benimkini cezalandırarak evinin içinde bize doğru yürüdü ve ben onun dilinde kendimi tattım, onun baş döndürücü aciliyetini sistemimde bir uyuşturucu gibi hissettim.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Nefes nefese sordum.

Loş bir odaya girdik, Jaxson sadece ayağını bir lambanın yumuşak ışığıyla aydınlatan bir pedala basacak kadar zaman ayırdı. Ben tekrar soramadan, o cevap veremeden sırtım bir rafa çarptı ve birkaç kitap ile cam gibi ses çıkaran bir şeyi spiral çizerek parke zemine gönderirken nefesim kesildi.

"En mazoşist halimdeyken," dedi ve formasını başımın üzerinden çıkarabilmek için beni kalçalarıyla tahtaya yasladı. Kumaş atılır atılmaz beni öptü, sonra elleri sütyenimi çözmek için etrafımda dolandı. "Seni buraya, evime, bu odaya getirdiğimi ve bu raflara yaslayıp siktiğimi hayal ediyorum."

"Bu tam bir kitap kurdu fantezisi," diye takıldım, ancak beni tekrar avuçladığında, elinin sıcak topuğunu klitorisime doğru yuvarladığında kelimeler istediğimden daha nefes nefese çıktı. Bu benim orgazmımı tekrar yüzeye çıkardı ve kalçalarımı ona doğru bastırdım, doruk noktam benimle dalga geçerken biraz nefes nefese kaldım.

Elimin altındaydı, kanım bana dokunduğu noktaya akmaya hazırdı, ama sanki onu içime alana kadar bırakmak istemiyor gibiydi.

"Şikayet mi ediyorsun?" diye alay etti.

"Kesinlikle olmaz. Şimdi beni yere bırak ve soyun."

Acil öpücüklerime karşı gülümsedi, ayaklarımı sadece soyunacak kadar uzun süre yere bıraktı. Rafa yaslandım ve hevesle izledim, bir eli meme ucumu koparırken diğeri kalçalarımın arasından aşağı kaydı.

Jaxson, Oxfords'larını çıkarırken benim kendimle oynamamı izledi ve takım elbise ceketini silkelerken o derin mavi gözlerini benden ayırmadı

Sonraki. Gömleğinin düğmeleri teker teker açıldı ve eğer onu her zamanki joggers ve tişörtlerinden soyunurken izlemenin ateşli olduğunu düşündüysem, bu onun takım elbisesini yavaşça çıkarmasını izlemekle kıyaslanamazdı.

Eğer onun tanrısal vücudunu yavaşça ortaya çıkarmasına bu kadar odaklanmamış olsaydım, içinde bulunduğumuz güzel kütüphaneyi takdir etmek için zaman ayırabilirdim.

Nerede olduğumuz umurumda değildi.

Tamamen ellerinin kemerine dolandığı yere odaklanmıştım, pantolonunun üst düğmesini yırtmaçtan geçirip ardından yavaşça fermuarını açtığında heyecandan karnıma ağrılar girdi. Külotuyla birlikte onları da aşağı çekti ve ayak bileklerine geldiğinde tekmeleyerek çıkardı.

Aleti serbest kaldığında dudağımı ısırarak inledim, içimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayınca içim ateşlendi. Aylar geçmişti ama yine de onun beni germesiyle gelen zevk ve acının farklı kombinasyonunu hatırlayabiliyordum.

"Peçeteye ihtiyacın var mı?" diye sordu sırıtarak tekrar üzerime gelirken. "Biraz salyaların akıyor..."

Alaycı bir tavırla ağzımın kenarını okşadı ama ben de ona karşılık verecek gücü kendimde bulamadım ve tekrar ağırlığımı almaktan başka çaresi kalmayana kadar kollarına tırmandım.

"Lütfen," diye yalvardım, beni tekrar rafa bastırırken sıkıca tutundum. Birkaç kitap daha yere düştü ama umurumda değildi. Bir kolumu boynuna doladım ve diğer elim başımın üzerinden yukarı doğru uçarak bulduğum ilk rafı kavradı.

Bacaklarımın arasından kayan kalın şaftının verdiği hisle ikimizin de titremesinin tadını çıkararak ona karşı direndim. Kalçalarımı yuvarladım, ikimiz de titreyip küfredinceye ve yıldızları görünceye kadar onu içime almadan uzunluğunu sürdüm.

Jaxson'ın kıvranan kalçalarımı sıkıştırıp girişime doğru hizalanırken kullandığı kısıtlamayı hissedebiliyordum. Durmadan önce sadece bir santim içeri girdi, tüylerim diken diken olurken burun delikleri alevlendi.

"Tanrım*, evet,*" diye nefes aldım, ona karşı sallanıyordum. "Daha fazla."

Bir santim daha aşağıya batmadan önce beni kaldırmak için rafa ve omzuna tutundum.

"Tanrım," diye küfrederek alnını benimkine dayadı. "Seni incitmek istemiyorum."

"Beni incitmiyorsun," diye söz verdim ona. "Beni *iyileştiriyorsun*."

Beni sertçe öpmeden önce sert bir nefes çekti ve kalçalarını esneterek içime iki santim daha gömüldü.

Nefesim kesildi, ama zevk beni ele geçirmeden sadece bir saniye önce acı içimden geçti. Omuzlarını kavrayarak, daha fazlasını alana kadar yuvarlandım, beni itme için itme ile karşılayana ve onu tamamen içine sığdırmak için beni açana kadar.

"Uyanıkken her düşüncemi tüketiyorsun. Gördüğüm her rüyayı mahvettin," diye dudaklarıma küfretti, sonra çenemi ve boynumu öptü. "*Takıntılıyım.*"

İçimde dönen duygularla başa çıkamıyordum, bir daha asla yaşayamayacağımı düşündükten sonra ona sahip olmanın ve bu kelimeleri tenime fısıldamasının birleşimi.

"Her gece bunu düşünüyordum," diye itiraf ettim, yere daha fazla kitap gönderirken ona biniyordum. "Parmaklarımı ya da oyuncağımı becerirken bunu, *seni* düşünüyordum."

"*Kahretsin* bebeğim," diye nefes aldı, kulak mememi dişlerinin arasına alarak emdi. "Çok iğrençsin, değil mi? Beni düşünerek kendini beceriyorsun." Kalçalarımı nefesimi kesecek kadar sert tuttu ve sonra bana çarparak bir sonraki nefesimi çaldı. "Bunu duymak istiyorum. Gelmeni ve kaçırdığım onca zamanı telafi edecek kadar yüksek sesle adımı haykırmanı istiyorum."

Çok yaklaşmıştım, dileğini yerine getirmek için fazla beklemesine gerek kalmayacağını biliyordum.

Beni daha sert becerdi, raf her seferinde duvara çarparken kalçaları bana çarptı. Daha fazla kitap ve dekor kaydı, Jaxson ağzıma sahip olurken etrafımızdaki çarpma sesleri bir senfoni gibi. Bir elimi aramızdan aşağı kaydırdığımda, doruğa ulaşmam için sadece birkaç tur atması gerekti.

"Oh, Tanrım. Oh, *siktir*, Jax," diye nefes aldım, ihtiyacımla eşleşen bir hızda beni becerirken daha hızlı döndüm.

Ve ben yandım.

Daha önce orgazm olduğumu sanıyordum. Hayatımın en iyi boşalmasının içimden geçmesinin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama daha önceki her sefer, bu dalganın beni içten dışa nasıl tükettiğine ve çığlıklarımı nasıl boğduğuna kıyasla *hiçbir şeydi*.

Onun adını haykırdığımı biliyordum. Tırnaklarımı sırtına kan akıtacak kadar sert geçirdiğimi biliyordum. Ama vücudum titrerken ve amım onun etrafında titreşirken sanki yukarıdan izliyor gibiydim, beden dışı bir deneyim gibiydi.

"*Siktir*," diye küfretti kulağıma ve içime boşaldığını hissettim, o kadar derine sallanıyordu ki bir an bayıldım. O kendi orgazmını bulduğunda benim orgazmım hala beni mahvediyordu ve kalçalarının her esnemesi beni rafa çarpıyordu. Tahtanın sırtımda çürükler bırakacağını biliyordum. Hayatımda hiçbir orgazmın bu kadar güçlü hissettirmeyeceğini biliyordum.

Ve şu anda yaşadığımız dünyayı ateşe vermek üzere olsak bile, onunla birlikte olacağım anlamına geliyorsa küllerin içinde seve seve yaşayacağımı biliyordum.

Her şeyi teslim ettik.

zorluklar ve acılar olacağını bilerek eski hayatlarımızı bir kenara bıraktık. Riske balıklama atladık, el ele, birbirimiz adına her şeyden vazgeçmeye hazırdık.

Bu sefer kaçmak yoktu. Bu yazın sonu

yoktu.

Jaxson Brittain beni o kitaplığa damgaladı, ben de kendimi onun tenine. Bir raunt bitip diğeri başlıyordu ve ikimiz de doyamıyorduk, tekrar yapamayacak kadar yorgun ve bitkin olduğumuzda bile.

Çaresizdik, iki kişi yerine tek kişi olana kadar yeterli olmayacak gibiydik.

Bu geceden sonra ne olacağını bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı.

Sonsuza dek

öyleydik. Her

zaman öyleydik.

Ve bizi ayırabilecek hiçbir şey, *hiç kimse yoktu*

CHAPTER 37

Güzel

Yalanlar

Grace

Ertesi sabah bir kedi gibi esnedim ve gerindim - ya da belki öğleden sonraydı? Emin olamadım. Tek bildiğim, sırtımı dikleştirip ayak parmaklarımı sivrilttiğimde, kollarımı başımın üzerine doğru uzattığımda ve ağrıyan her lezzetli bölgeyi ıslattığımda kaslarımın ağrıdığıydı.

Hareketlerimi protesto eden her kas, göz kapaklarımın ardında bir gece öncesine ait bir anının parıltısını gönderdi. Her şey tekrarlanırken dudağımı ısırarak gülümsedim - mutfak, kütüphane, duş, yatak.

Şimdi güneş panjurların arasından sızıyor, ben ağır ve doygun bir iç çekerken gölgeler tenimdeki ışıkla oynuyordu.

"Her sabah bu manzarayla uyanmak gerçek bir sorun olacak."

Önce bir gözümü, sonra diğerini açtım ve gördüğüm manzara karşısında kalbim sıkıştı: Jaxson lacivert bir boxer külottan başka bir şey giymemişti ve elinde iki kupa sıcak ve cennet kokulu bir şey tutuyordu.

Bu hayatı istiyorum.

Bu düşünce midemde bir takla attırdı, binlerce kelebek kanadı midemin kenarlarını gıdıkladı. Bu dünyada hâlâ görmek istediğim çok şey, keşfetmek istediğim çok yer olduğunu biliyordum. Ama Jaxson'ın yarı çıplak bir halde uyanması ve bütün gece beynimi siktikten sonra bana içecek sıcak bir şeyler getirmesi bir gerçeğe odaklanmamı sağladı.

O benim için gerçekten güvenli bir yerdi.

Ve artık bir evim olduğu için uçma dürtüsünü o kadar fazla hissetmiyordum.

Yatakta doğrulup kendimi yatak başlığına yasladığımda biraz irkildim. Tıpkı St. Louis'in dışındaki otelde olduğu gibi, dün gece onun odasını da mahvetmiştik. Hatta tüm *evini* mahvetmiştik.

Kendi adıma, kütüphaneyi ya da raflarını kırıp döktüğümüzü söylediği yeri araştırmak için sabırsızlanıyordum.

Şu anda olduğu gibi, karın kaslarını ve göğsünü, devasa kollarını ve derisi boyunca yayılan mürekkebi görmekten büyük keyif alıyordum. Bana fincanlardan birini uzatıp yatağa tırmanarak karşıma oturduğunda ve bacaklarını altına katladığında ona teşekkür ettim.

İlk yudumu aldım ve inledim. Kremalı ve şekerli bir çeşit siyah çaydı, tatlı, sıcak ve rahattı.

"Peki bu neden böyle bir sorun?"

"Çünkü bugün izin günüm ve gidecek bir yerim yok, ama erken kalkıp antrenman için piste gitmem gereken günlerde boku yiyeceğim." Başını salladı, gözleri vücudumda geziniyordu. Henüz üzerime bir şey giyme zahmetine girmemiştim ve çarşaf kucağımda birikmiş, üst tarafımı açıkta bırakmıştı. "Sana dokunmadan kapıdan çıkıp gitmem mümkün değil."

"Hmm... o zaman belki de sorumlu olan ben olmalıyım." Bunu göstermek için bir bacağımı yorganın altından çıkardım ve beni öpmek için eğildiğinde onu durdurmak için bir ayağımı göğsüne bastırdım.

Jaxson göğsümü sızlatan uykulu bir sırıtışla bana vurdu ve sonra ayak bileğimi kapıp dudaklarına götürerek hassas deriyi öptü.

"Bu da ilk kimin kırılacağını görmek için başka bir meydan okuma mı? Çünkü ben-"

Jaxson koridorun sonundan gelen tuhaf bir sesle cümlesinin ortasında durdu. Kadınsı ama yine de robotik bir sesti. Emin olamadım ama *ön kapı* gibi bir şey söylediğini düşündüm.

Kaşlarını çattı, yataktan çıktı ve çay bardağını komodinin üzerine koydu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Ön kapıdan biri geçiyor," dedi. "Dün gece kapatmayı unutmuşum."

"Teslimat, belki?"

Yutkundu ama araştırmak için bir şort ve bir tişört giymeye başlamıştı bile. "Olabilir. Burada kal."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama o kapıya doğru bir adım bile atamadan, ikimiz de kim olabileceği sorusunun cevabını kapının dört kez ısrarla çalınmasıyla aldık.

Ve kardeşimin sesi.

"Aç şu lanet kapıyı, Brittzy."

Jaxson'ın gözleri benimkilere dikildi ve midem kuru üzüm kadar büzüştü.

Sikeyim.

Evin kapısı bir kez daha vurulunca Vince daha da yüksek sesle bağırdı. "Aç *şu* lanet kapıyı yoksa kırarım!"

Jaxson yutkunurken kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu, ikimiz de oyun planımız hakkında konuşacak vaktimiz olmadığını fark ettik. En büyük engelimizle tam burada, şu anda yüzleşmek üzereydik.

"Burada olduğumu bilmiyor," diye fısıldadım. "Saklanabilirim."

Ama Jaxson çoktan başını sallamaya başlamıştı. Daha fazla vuruş sesi duyulurken dolabının içinde kayboldu ve Vince'in aslında kapıyı kırmaya çalıştığına yemin ettim. Jaxson tekrar çıktı ve bana bir tişört ve bir çift eşofman altı fırlattı.

"Bunları giy," dedi ve sonra kapıdan çıkıp aşağıya doğru yürüdü.

Salon. "Kahretsin," diye küfrederek kumaşı başımın üzerinden çektim.

"Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*."

Büyük boy eşofman altımı kalçalarıma kadar çekmiştim ki duvara çarpan ve tüm evi sarsan bir ses duydu. Sonra koridorda öfkeli ayak sesleri duyuldu.

Çarşafı üzerime çektim, sanki hâlâ çıplaktım ya da beni birazdan olacaklardan koruyabilirdi. Ama faydası olmadı.

Kardeşim kapıdan içeri girdi ve gözleri bana kilitlendiğinde boynu ve yüzü parlak, pancar kırmızısına döndü.

Bana, tamamen harap olmuş odaya, masanın üzerine bıraktığımız çay bardaklarına ve sonra tekrar bana baktı.

"Onu *öldüreceğim*."

"Vince, bekle!" Ben yataktan fırlayamadan çoktan dönmüştü ve ben sorduğumda da durmadı. Koridorda hışımla ilerlediğini duydum ve tam zamanında kapı aralığına kayarak Jaxson'ı göğsünden sertçe itmesini izledim.

"Sen lanet olası ölü bir adamsın. *Ölü*."

Vince tehditkâr parmağını yüzüne doğru uzatırken Jaxson ellerini havaya kaldırdı. "Vince, nefes al."

"*Nefes* almak mı?" diye tekrarladı kardeşim kuşkuyla.

Sonra güldü ve dilini yanağına bastırarak geri çekildi. Jaxson'a Brütüs'müş gibi baktı, sanki bıçağı hâlâ elinde tutuyormuş gibi

kardeşimi sırtından bıçaklamak için kullanmıştı.

"Bunun hakkında konuşabiliriz," dedi Jaxson.

"Oh, yapabilir miyiz? Elbette. Hangi bölümden başlamak istersiniz?" Vince ellerini uzatarak sordu. "Kız kardeşimin yanında nasıl bir centilmen olacağına güvendiğimden ve bunun yerine onu arkamdan nasıl lanet bir yolculuğa çıkardığından mı başlamak istersin? *İkinizin* de," diye homurdandı, öldürücü bakışları tekrar Jaxson'a dönmeden önce kısa bir süre bana baktı. "Bana, herkese yalan mı söylediniz? Turnuvada hepimizin radarından kaçmanın ne kadar komik olduğunu anlatmak ister misin?" Başını iki yana salladı. "Yoksa bu sabah Grace'in telefonundan videolar sızdırıldığında tüm lanet ulusla birlikte öğrendiğim iyi kısma mı geçelim?"

Damarlarımda buz dolaştı, bir sonraki nefesimi almak o kadar zordu ki görüşümün kenarlarında siyah karıncalanmalar oluştu.

"Ne?" Sordum, sesim zorlukla nefes alıyordu.

"Evet," diye cevap verdi Vince, gözleri hâlâ hasta olacakmış gibi görünen Jaxson'daydı. "Biri telefonunu bulmuş ve her şeyi yayınlamış. Şu anda bütün haberlerde bu var." Dişlerini sıkarak Jaxson'ın alanına geri adım attı. "Manşetleri görmelisin. İnanılmazlar. Benim favorim *Jaxson Brittain'ın takım arkadaşının küçük kız kardeşiyle birlikte* olmasıydı."

Gözlerimi kıstım, söylediklerini anlamaya çalışırken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

Birisi telefonumu bulmuş.

Birisi telefonumu bulmuş ve içine girmiş.

Bunu yapmak zor olmazdı. Şifrem bile yoktu. Bıraktığım yerde güvende olacağını düşünmüştüm. Kimse geri dönmeyecekti. Onu bulabilecek tek kişi bir takım arkadaşımın aile üyesi, belki eşi ya da kız arkadaşı veya bir hademe olabilirdi.

O zaman ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Bir oyuncunun kız arkadaşının ya da karısının bu fırsatı kaçırmayacağını kim söyleyebilirdi? Bir kapıcının biraz para kazanmak için en yüksek teklifi verene satmayacağını kim söyleyebilir?

Jaxson için o kadar çaresizdim ki ona ulaşmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi ve bir kez ulaştığımda, ikimizin de ayrılacağı düşüncesine dayanamıyordum.

Bekleyebileceğini düşünmüştüm. Ve şimdi, ikimiz de cehaletimin bedelini ödüyorduk.

Sızıntı kelimesi zihnimde bir döngü halinde tekrarlandı ve sonra bulabilecekleri her şeyi kataloglarken ellerimle ağzımı kapattım.

Jaxson farkında bile değilken çektiğim fotoğraflar. Bazıları masum, bazıları masum olmaktan çok uzak olan videolarımız.

Tüm bunların sadece benim için olması gerekiyordu. Sosyal medyam bile yoktu. O telefon her şeyden çok günlüğüm gibiydi.

Artık dünyanın geri kalanı en özel düşüncelerime ve deneyimlerime erişebiliyordu - istesem de istemesem de.

İkimiz de konuşmayınca Vince başını tekrar tekrar salladı, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi gözleri Jaxson'ı boydan boya taradı. Birden döndü ve bana doğru hışımla yürüdü.

" topla. Biz . *Şimdi*."

Sözleri üzerine neredeyse harekete geçiyordum. İçgüdülerim tam olarak onun dediğini yapmaktı ama kalbim hareket etmeme izin vermedi.

"Grace," diye uyardı Vince, dumanı tüterken. "Al. Lanet olası. Bok."

"Vince, biraz sakinleşmeni istiyorum," dediğimde Jaxson, "Gitmiyorum," diye karşılık verdi.

"Sen değilsin!" Vince, Jaxson'ı görmezden geldi ve çenesi gergin bir şekilde beni işaret etti. "Halletmemiz gereken bir halkla ilişkiler *kâbusu* var. Annem ve babam çoktan Maven'la birlikte evde ekiple bir plan yapıyor."

Bu midemi bulandırdı. Annem ne derdi? *Tanrım... Babam* ne derdi?

Jaxson duvarı iterek, "Ben de geleceğim," dedi.

"Sen," diye homurdandı Vince, dönüp parmağını Jaxson'ın göğsüne bastırarak. "Ondan, benden ve tüm ailemden uzak duracaksın."

"Vince, *dur*. Aşırı tepki veriyorsun," dedim kardeşime. "Her şey geçecek, biz-"

"Kusura bakma kardeşim ama *takım arkadaşımın* sana onun sikini yalamakta ne kadar iyi olduğunu söylediği bir videonun *ortalıkta* dolaşmayacağından eminim."

Bahsettiği videoyu, Wilson State Park'ta çektiğimiz videoyu hatırlayınca utanç ve dehşet kapladı içimi. O an benim için çok şey ifade ediyordu. İlk kez ağlamıştım... Ne kadar zamandır ağladığımı bile hatırlayamıyordum. Jaxson'a içimi dökmüştüm ve o da beni dinlemiş, her duyguma yer açmıştı.

Bu son kısmı beni gülümsetmek, ortamı yumuşatmak için şaka olarak söylemişti. Kaba değildi. Çok güzeldi.

Ama şimdi herkes onu yargılayacak, *bizi* yargılayacak.

Birdenbire kardeşim arkadan sertçe itildi ve Jaxson onu köşeye sıkıştırdı, kesinlikle öfkeliydi.

"Kızımla konuşurken ağzından çıkana dikkat et."

"Senin *kız mı?"* Vince gülerek onu geri itti. "O benim lanet *abla,* seni serseri!"

Ona vurmak için hamle yaptı ve ben de çığlık atarak aralarına girene kadar koştum. Jaxson beni çekerek yoldan uzaklaştırdı ve kardeşimle aramda bir bariyer oluşturdu, bu da Vince'i daha da kızdırdı.

Titriyordu, Jaxson'ın arkasında saklandığım yere bakarken yüzü daha önce hiç görmediğim kadar kızarmıştı. O anın sıcaklığıyla bile sadece kızgın olmadığını biliyordum. İncinmişti. Ona yalan söylediğimiz için üzgündü. Muhtemelen haberlerde hakkımda söylenenler yüzünden yıkılmıştı, çünkü beni önemsiyordu.

Ama şu anda ulaşabildiği tek şey öfkeydi. Ve ben ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

Gözleri aramızda gezindi ve sonra ellerini gömleğinin üzerinde yumuşatarak uzun, sakin bir nefes aldı.

"Grace, eşyalarını alıp arabaya gitmeni istiyorum," dedi, sesi daha düzdü.

"Hayır," demeye çalıştım ama Jaxson yüzünü bana döndü, elleri kollarımdaydı. Daha o konuşmadan ne söyleyeceğini biliyordum ve başımı şiddetle salladım. "*Hayır,*" dedim tekrar.

"Sadece şimdilik," diye söz verdi Jaxson bana. "Git ailenle birlikte ol ve ben de takımın halkla ilişkiler ajansıyla konuşayım. Bu işi çözeceğiz."

"Seni terk etmek istemiyorum." Gözlerim yaşlarla doldu ve Jaxson yüzümü çerçeveleyerek bakışlarını benimkilere indirdi.

"Bunu birlikte çözeceğiz. Söz veriyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Tamam mı?" Ben başımı sallayana kadar bekledi ve o anda kardeşimle ilgili görebildiğim her şeyi görebildiğini biliyordum. Onunla mantık yürütmek mümkün değildi. "Ama şu anda ailenin onlarla birlikte olmana ihtiyacı var ve ben burada istenmiyorum."

Vince arkasından homurdandı ama Jaxson dikkatimi üzerinde tutmaya devam etti. "Bir yolunu bulacağız," diye tekrar söz verdi.

Onu öpmek, dudaklarının rahatlığını ve güvenliğini üzerimde hissetmek istiyordum. Şimdi tüm vücudum titriyordu, kardeşimin ortaya çıkardığı gerçekler pençeler gibi tenime batıyordu.

Birisi videolarımızı, fotoğraflarımızı, mesajlarımızı sızdırmıştı.

Bu öylesine kişisel bir mahremiyet ihlaliydi ki, zar zor nefes alabildim.

Jaxson son bir kez sıkarak beni serbest bıraktı ve ben de uyuşuk bir şekilde mutfak zeminindeki giysilerimi topladım. Başım dönerken ve kalbim küt küt atarken ön kapıya doğru yürüdüm.

Sersemlemiş bir haldeyken ağabeyimin Jaxson'a son bir darbe indirdiğini duydum. "Sana güvenmiştim."

Bu sözlerin Jaxson'ı kıracağını bildiğim için donup kaldım. Ama arkamı dönemezdim, onu rahatlatamazdım - şu anda olmazdı.

Vince'in eli omzumu buldu ve beni kapıdan dışarı yönlendirdi.

İçeri girdikten sonra kapıyı kapatmış olmalı, çünkü biz dışarı çıktığımızda zaten küçük bir paparazzi topluluğu vardı ve hepsinin kameraları yanıp sönmeye başladı.

Vince beni korudu ve Jaxson'ın arazisinin etrafındaki peyzaj nedeniyle, ben kardeşimin Maserati'sinin yolcu tarafına eğilmeden önce hiçbiri net bir atış yapamadı. Camlar karanlığın yasal tonunu çoktan aşmıştı ama Jaxson'ın garaj yolundan çıkıp Vince bizi şehrin öbür ucundaki sahile doğru hızla götürürken yüzümü yine de sakladım.

Jaxson'a mesaj atıp onu sevdiğimi, bunu atlatacağımızı ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek telefonum bile yoktu.

Sabahın ağırlığı beni tam karnımdan vurdu, panik göğsümde zıpladı ve kendi içime kıvrılmama neden oldu.

Ve belki de ona mesaj atamamamın iyi bir şey olduğunu fark ettim.

Çünkü bu son iki ifade oldukça yalandı.

Hiçbir şey yolunda değildi.

Bir daha olacağından emin değildim.

CHAPTER 38

Hayatım Jaxson

ile

Ertesi gün sabah patenine çenemi dik tutarak girdim.

Vince'in beni kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırmış, başımı öne eğmiş halde görmeyi çok isteyeceğini biliyordum. Ama ben reddettim.

Üzgün değildim.

Grace'e karşı hissettiklerim için, onun bana karşı hissettikleri için ya da yaptığımız herhangi bir şey için üzgün değildim. Mahremiyetimizin ihlali bizim isteğimiz dışındaydı ve hafifçe özür dilediğim tek şey Vince'e ve diğer herkese bizden bahsedemeyecek olmamızdı. Bu şekilde öğrenmiş olmalarından nefret ediyordum ama yine de bu benim suçum değildi.

Kapıdan içeri girdiğimde soyunma odasındaki uğultu bir anda kesildi. Kulaklığımı takmıştım ama hiçbir şey çalmıyordu. Sadece sorulara muhatap olmak istemiyordum - özellikle de tüm gün ve geceyi halkla ilişkiler ekibiyle birlikte bunu yaparak geçirdikten sonra.

Grace ve Vince gittikten sonra çığlık atmıştım. Öfkem yatışana kadar etrafa bir şeyler fırlatmış ve bir canavar gibi saldırmıştım. Sonra koçu arayıp nerede olmam gerektiğini ve bu işi halletmek için ne yapmam gerektiğini sordum.

İstediğim kadar kolay olmadı. Keşke haber kaynaklarını dava açmakla tehdit edebilseydik ama intikam pornosu kapsamına girecek bir şey sızdırmamışlardı. Hepsi nispeten sağlıklı içeriklerdi - Grace'in benden ona iyi bir şey söylememi istediği ve benim de onun benimle birlikte olmasıyla ilgili aptalca sözlerimle karşılık verdiğim videoyu tekrar tekrar oynatmaları .

Bunu her düşündüğümde gözlerimi kıstırıp nefes almaya zorluyordum. Sadece bize ait olan bir şeyi kaç kişinin gördüğünü düşünmek beni öldürüyordu.

Yine de kontrol edebildiğim şeylere odaklanmak zorundaydım - ki bu da pek fazla bir şey değildi. Ekibe bir açıklama hazırlattım; Grace'le konuşup iznini alır almaz bu açıklamayı yapmak istiyordum.

Ekibimi hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek ne kadar acı veriyorsa, onun çektiğini bildiğim acıyı düşünmek daha da acı veriyordu.

Ve ona ulaşamadım bile - çünkü lanet telefonu yoktu.

Sabah patenimiz için giyinirken soyunma odasında tek kelime etmedim ya da kimseye bakmadım. Bu akşam New York'la karşılaşacaktık ve odaklanmanın bir yolunu bulmalıydım. Çünkü takım arkadaşlarımın gönlünü almanın bir yolu varsa, o da ortaya çıkıp maçı kazanmamıza yardım etmekti.

Yarın, ilk deplasman maçımız için Atlanta'ya uçacaktık. O zamana kadar her şeyi çözme kararlılığıyla göğsüm sıkışıyordu.

Bunun benim için hiçbir şeyi değiştirmediğini bilmeden Grace'i terk etmeyi reddettim.

Onu hâlâ istiyordum. Onun için *her şeyden* vazgeçebilirdim. Sadece onun da aynı şeyi hissetmesini umuyordum.

Şu anda aklından neler geçtiğini bilmemek beni öldürüyordu. Ailesiyle yüzleşirken yanında olup elini tutamamaktan da nefret ediyordum.

- Birlikte. Onun babası , kendimi öldürmek isterdim.

Bunların hiçbirinin bu şekilde olmaması gerekiyordu.

Bir el omzumu sıktığında sıçradım ve kulaklığımı kulağımdan çıkarıp arkamda Will ve Carter'ı bulmak için döndüm. Carter'ın yüzünde ciddi bir gülümseme vardı, Will ise kendine özgü sert ifadesini takınmıştı ama o bile hüzünle karışıktı.

"İyi misin?" Baba P sordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama oynamaya hazırım."

Cevaptan memnun bir şekilde başını salladı. Carter ise bana sarılmak istiyormuş gibi görünüyordu. Döndüm ve gerçekten sarılmayı planlıyorsa diye kulaklığımı yerine yerleştirdim.

Vince geç geldi, benim kadar kötü uyumuş gibi görünüyordu. Beni görünce dondu kaldı, sanki geldiğime şaşırmış gibiydi. Tüm takım arkadaşlarımız nefeslerini tutmuş bizi izliyordu ama ben işimi bitirip buza doğru ilerlerken Vince kaşlarını çattı ve hışımla dolabına yöneldi.

Onunla konuşmak istedim. Bütün bu pisliği ezmek istedim. Bana bakışından nefret ediyordum, sanki ona ihanet etmişim gibi, sanki onun

bir gecede en iyi arkadaşından bir numaralı düşmanına dönüştü. O benim için bir kardeş gibiydi ve bunu düzeltme şansım olup olmayacağını bilmiyordum.

Ama şimdilik gereken bir maç vardı.

Bir maçtan önceki sabah pateni her zaman soğuktu. Gevşemenin ve hazır olmanın bir yoluydu ve genellikle paten sırasında şamata yapardık. Birbirimize cıvıldar ve tüm sinirlerimizi atmak için buz aptalca oyunlar oynardık.

Ama bugün, pist son derece sessizdi.

Tek duyabildiğimiz buz üzerinde kayan bıçaklar ve ağa ya da bara çarpan disklerdi. DJ'imiz müziği daha yumuşak çalıyor gibiydi, sanki rap müziği çok yüksek sesle patlatmanın bir kavgayı kışkırtacağından korkuyordu.

Antrenmanın ilk bölümünde Vince benden uzak durdu, ben de aynısını yaptım. Ama otuzuncu dakika civarında bana omuz atarak panolara çarptı.

Vuruşu beklemiyordum ve cama çarptım, sakinleştirici bir nefes almak için uzun bir süre orada kaldım. Sadece bu küçük hareket bile bana tüm bunların onu ne kadar etkilediğini gösteriyordu, çünkü eğer koç o boku görseydi, kıçı kızarmış olurdu.

Paten kaymaya ve onu görmezden gelmeye geri döndüm. Ta ki o pislik tekrar yapana kadar.

Will kaleden, "Bu kadar yeter, Tanny Boy," diye uyardı ama Vince ona aldırış bile etmedi.

Ve beş dakika sonra, benim bulunduğum yönün tersine doğru kayarken, sopasını yıldırım hızıyla savurdu ve bana çelme taktı.

Buza sertçe çarptım, göğsüm temas ettiği anda nefesim kesildi ve bunu yaptığımda takım arkadaşlarımdan gelen *ohh'u* kaçırmadım. Tam hızda kaymıyordum. Öyle olsaydı, ne kadar kızgın olursa olsun Vince'in bana çelme takmayacağını biliyordum. Beni gerçekten sakatlanma riskine sokmak, takımımızı bir defans oyuncusundan yoksun bırakmak istemezdi.

Hayır, iyi olacağımı biliyordu ama bir noktaya değinmek istiyordu. Ve şimdi benim çenem de aynısını yapma kararlılığıyla dikilmişti.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım, o nefesi bulmaya çalıştım - ama faydası olmadı. Buzdan fırladım ve pist boyunca hızlı ve öfkeli bir şekilde beni izlediği yere doğru kaydım.

"Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?" Ben sordum. "Hadi gidelim."

Bileklerimdeki cırt cırtları söktüm ve eldivenlerimi tam ona ulaştığımda çıkardım ve Vince sopasını bıraktı, kendi eldivenlerinden kurtulurken gözleri benimkilere dikilmişti. Durmadım ya da .

Hazır olması için. Doğruca üzerine atıldım ve ilk yumruğu tam çenesine indirdim.

Ondan sonrası çılgınlıktı.

Takım arkadaşlarımız durmamız için bağırıyor, birkaçı yumruklar havada uçuşurken bizi ayırmaya çalışıyordu. Ne zaman birimizi diğerinden , kurtulup tekrar devam ediyorduk.

İndirdiği yumrukların, dudağımın nasıl yarıldığının ve kan tadının uzaktan farkındaydım - ama bu ikimizi de durdurmaya yetmedi. Sanki Stanley Cup playofflarının yedinci maçındaymışız ve diğerimiz takım arkadaşlarımızdan birine ucuz bir vuruş gibi dövüştük.

Baba P buna bir son vermek için en başarılı girişimde bulundu ve ellerini göğsümüze koyarak aramızda durdu. Ama Vince kolunu çekip onu sertçe itti ve yumruğunu kulağıma indirecek kadar uzun bir boşluk yarattı.

Acı başıma vurduğunda tısladım, başım çınladı ve sonra saldırdım, Vince'i NFL'de dikkat çekmemi sağlayacak bir müdahaleyle buza doğru götürdüm ve ayağa kalkıp yumruğumu kaldırırken onu orada sabitledim.

Bir düdük çaldı, yüksek sesle, uzun ve tam kulağımın dibinde, beni irkiltti ve Vince'e serbest vuruş için yeterli zamanı verdi. Sonra tüm takım arkadaşlarımız araya girerek bizi birbirimizden ayırdı ve birbirimizden uzak tuttu.

Ve tüm bunların ortasında Koç McCabe vardı.

Benden çok büyük olmaması önemli değildi. Koç saygıyı emrederdi, her zaman da öyle oldu. Yaptığı her şeyde sert ve kasıtlıydı ve mutlu olmadığında bana kendimi çocuk gibi hissettirmenin bir yolunu bulurdu.

Şu anda tam bir caniydi, önce bana, sonra Vince'e ve tekrar bana bakarken göğsü kabarıyordu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi, çenesi gergindi. Sonra küçük bir çocukmuşuz gibi ikimizi de boynumuzdan tuttu ve bizi banka doğru yönlendirdi.

Buzdan çıkıp tünelden geçerken bile sıkıca tutmaya devam etti ve soyunma odasına girdiğimizde de durmadı. Bunun yerine bizi arka koridora götürdü ve genellikle video izlemek için buluştuğumuz karanlık bir konferans odasına attı.

Koç ışıkları yaktı, aramızdaki boşluğu işaret etti ve "Bir yolunu bulun" dedi.

Sonra kapıyı arkasından o kadar sert çarparak çıktı ki tüm salonun sallandığına yemin edebilirim.

Vince de ben de sessiz odada ağır ağır nefes alıyorduk, her ikimiz de yüzlerimizi siliyor ve silerken ellerimizdeki kana bakıyorduk. Ben sandalyelerden birine çöktüm, Vince de duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bana bakmadı ve ikimiz de konuşmadık.

Dün gece kafamda binlerce kez tekrarladım - konuşma şansım olduğunda Vince'e ne söyleyeceğimi. Ama şimdi her şey önemsiz ve sanki yeterli değilmiş gibi geliyordu. Ona kız kardeşine karşı bir şeyler hissettiğimi söylemek bir şeydi, ama telefon sızıntısından sonra her şeyi açıklamaya çalışmak tamamen başka bir canavardı.

Öfkeliydi ve bu ulaşılması en kolay duyguydu. Ama bundan daha fazlasını biliyordum, incinmişti. Ve ilk konuşanın o olması, içindekileri dökmesi gerekiyordu.

Ben de bekledim, eğilip patenlerimin bağcıklarını çözdüm ve onları çıkardım.

Vince de aynısını yaptı, nefeslerimiz eşitlenirken beni görmezden .

Etrafımızdaki sessizlik ağırlaştığında Vince burnunu çekti, bileğinin tersiyle burnunu sildi ve tekrar kan gördüğünde homurdandı. Uzun bir nefes verdi, sonra ilk kez bana baktı.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye hırladı. "Ve dürüst olmak gerekirse, bana kalsa bu takımdan ve bu lanet ligden atılırdın. Ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz, değil mi? O yüzden birbirimizden uzak durmaya ve kazanmaya odaklanmaya karar verelim."

Sanki son sözü buymuş ve işimiz bitmiş gibi duvarı itti ama ben de aynı hızla ayağa kalkarak onun çıkışını engelledim.

"Bu işe yaramaz."

Vince cüretime şaşırmış gibi başını yana eğdi. "Bu kararı senin vereceğini sanmıyorum."

"Öyle değil. Sen yüzleşmeye karar versen de vermesen de aramızdaki bu uçurumu hissedecek olan Koç ve takım arkadaşlarımız. Şimdi lafı dolandırmayı bırak ve ne söylemek istiyorsan söyle."

"Benim yok-"

"Yalancı."

"BANA IHANET ETTIN.″

Patlamayla birlikte göğsü kabardı ve ben başımı salladım, o söyleyene kadar dilimi tuttum.

"Hayatım boyunca Grace'i korudum. Çünkü buna ihtiyacı vardı. O bu dünya için fazla iyi ve bahse girerim siz de bunu biliyorsunuz. Bu yüzden takım arkadaşlarımın ya da dostlarımın yanlarından geçerken ağzının suyunun aktığını gördüğümde buna hemen bir son veriyorum. O lanet olası bir disk tavşanı değil ve siz puştlar için çok genç. Kalbinin kırılmasını önlemek için her zaman elimden geleni yaptım ve Austin'deki o gece onu seninle oturtmanın bunu yapmak için en iyi bahis olduğunu düşündüm. Çünkü arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bana saygı duyduğunu ve senin de ona saygı duyacağını düşündüm." Başını iki yana salladı. "Meğer onu kurda yem ediyormuşum."

"Hiçbir zaman çizgiyi aşmak niyetinde değildim - ne o gece ne de sonrasında," diye açıkladım. "Bana güvendiğini biliyordum ve bunu yürekten kabul ettim."

Vince alay etti. "Belli ki."

"Yaptım," diye ısrar ettim. "Ama o gece öyle bir şey oldu ki, hepsini yazacak bir kitabım olsa bile açıklayamazdım. Haklısın. Grace bu dünya için fazla iyi. O aynı zamanda hayatınıza girip sizi sersemletebilecek güce sahip bir kadın - ki bana yaptığı da tam olarak buydu."

Vince dişlerini gıcırdatarak tekrar kapıya yöneldi ama ben önüne geçtim. Onu.

"Onun senin kız kardeşin olduğunu anlıyorum," dedim. "Ama o çok daha fazlası

Bundan daha fazlası, Vince. O, bu etiketten bağımsız, güzel bir insan - ama sen ve ailen onu hiçbir zaman bu şekilde görmediniz."

"Siktir git," dedi ellerini göğsüme vurarak. "Bizi tanıyormuş gibi ailem hakkında konuşma."

"Roller tersine dönseydi nasıl hissederdin, ha?" Yüzüne doğru yaklaşarak sordum. "Ya ailenizin üzerine titrediği ve tüm dünyalarını etrafında döndürdüğü başarılı atlet Grace olsaydı? Ya başka seçeneğin olmasaydı? Ya kendinize ne yapmak istediğinizi hiç sormadıysanız çünkü sizin için bir alan olduğunu hissetmediyseniz? Ya her zaman sadece *Grace'in kardeşi* olsaydın? Nasıl hissederdin?"

Bakışlarını kısarak alay etti, ama o bunu yalanlayamadan ben tekrar söze girdim.

"Doğru değilmiş gibi davranma. Grace ne olursa olsun mutlu olan taraf olmak için omuzlarında her zaman dayanılmaz bir baskı hissetti. Hayallerinin ne olduğunu sizinle ya da ailenizle hiç paylaşmadı çünkü onun bir hayali *olması* için hiç yer yoktu.

"Üzgün olduğunuzda ya da elinizden gelenin en iyisini yapamadığınızda, kendinizi daha iyi hissetmeniz için elinden gelen her şeyi yapardı. Ailen üniversiteye nereye gideceğin ya da hangi takımın seni seçeceği konusunda strese girdiğinde, o onların yüzünü güldürmek için oradaydı. Her maçta senin için oradaydı. *Hâlâ* da öyle," diye hatırlattım ona, bunun maç öncesi ritüellerinin bir parçası haline gelen dansı yapmak için maçtan önce her telefona nasıl cevap verdiğini hatırlatmasını umarak.

Kaşlarının biraz yumuşadığını gördüm, sanki geçebileceğimi düşündüm - bu yüzden devam ettim.

"Siz ya da aileniz ona hiç tatilde ne yapmak istediğini ya da lanet olası bir geceyi bile nasıl geçirmek istediğini *sordunuz* mu? Bu Vince Tanev'in şovu ve Grace'in hakkını yemeyelim, bunu sorun etmedi. Aslında, doğduğundan beri senin en büyük hayranın olduğunu söyleyebilirim. Ama burada oturup bana onun kız kardeşin olduğunu söyleyemezsin, sanki bu sana onun kiminle çıkacağı ve hayatında ne yapacağı konusunda bir hak veriyormuş gibi. Açıkçası, onun kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu göremiyorsan aptalın tekisin. Ve kendi seçimlerini yapmasına izin var."

O zaman Vince'in ifadesi kesinlikle ayıldı, kaşlarının arasındaki çizgi ben konuştukça yumuşadı, sanki şimdiye kadar bunu gerçekten hiç görmemiş gibi.

"Grace beni hiç kimsenin açmadığı kadar açtı," diye devam ettim. "O aptal otobüste geçirdiğimiz ilk lanet geceden beri. Beni güldürdü. Bana uyuşukluktan başka bir şey hissettirdi. Ve o aptal serseri için ağlayarak evine geldiğini gördüğümde, evet - onu daha iyi hissettirme şansına atladım. Ona neye ihtiyacı olduğunu sordum, o da araba kullanmak istediğini söyledi. Biz de öyle yaptık.

"Ve sana o zaman söylemem gerektiğini biliyorum. Aldığım riski ve arkandan iş çevirerek güvenini nasıl kırdığımı anlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim ona karşı hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir çekim hissettiğimdi. Maven'ı dokuz aydan daha kısa bir süredir tanıdıktan sonra ona evlenme teklif etmene bakılırsa, bahse girerim bu tür bir çılgınlığı anlayabilirsin."

Vince bunun üzerine yutkundu ve gözleri yere düştü.

"Onu *görüyorum*, Vince," dedim, sesim şimdi daha yumuşaktı. "Sadece mutlu ve şanslı yanını da değil. Bu kız hayatı boyunca kırılacak güvenli bir yer arıyordu ve ben ona bir tane verdim. Bu konuda seninle bütün gün konuşabilirim. Lanet olası bir PowerPoint hazırlayabilirim ama bu sahip olduğumuz şeyi *asla* anlayamayacağın gerçeğini değiştirmez. Kimse anlamayacak.

"O yolda olanlar," diye ekledim, kapıyı göstererek. "Sadece bizim için olan bir şeydi. Telefonunun sızdırılmasından nefret etmediğimi mi sanıyorsun? Mahremiyetinin ihlal edilmesi, aramızda kalması gereken şakalara dayanarak dünyanın onun hakkında varsayımlarda bulunması midemi bulandırmıyor mu sanıyorsun? Bu beni öldürüyor. Tamam mı? Ama bunu halledeceğiz. Birlikte. Ben ve o. Çünkü beni affedip affetmemen umurumda değil. Hayatının geri kalanında benden nefret etsen de umurumda değil. O kızın gitmesine asla ama *asla* izin vermeyeceğim."

Vince bakışlarını kaldırdı ve evime girdiğinden beri ilk kez bana bakıyormuş gibi hissettirdi. Beni hem ölçüp biçtiğini hem de yeni bir ışık altında gördüğünü hissettim. Gözlerini biraz kısmıştı, sanki yalan söylüyor olabileceğime dair bir işaret . Sonra bir nefes verdi ve elini saçlarında gezdirerek en yakın koltuğa yığıldı.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra başını sallayarak "Seni duyuyorum" dedi.

Bir sonraki nefesim kesildi ve o zaman titrediğimi fark ettim. Onun yanındaki koltuğa doğru ilerledim ve ben de yere yığıldım.

"Onun böyle hissettiğini bilmiyordum," dedi sessizce. "Açıkçası kendi hayatıma o kadar dalmışım ki onunkini sormak gelmedi. Ona karşı her zaman çok korumacı oldum..." Başını iki yana salladı, acı kaşlarını çiziyordu. "Ve gerçekten, onu hiç tanımıyordum. Sanki benim için her zaman on yaşındaki küçük kız kardeş gibiydi. Fark etmemiştim..."

"Artık büyüdüğünü mü?" İç

geçirdi, başını salladı.

"Biliyor musun, eğer bana onunla ilgilendiğini söyleseydin-"

"Bana siktir olup gitmemi söylerdin," diye onun yerine sözümü bitirdim.

Tartışmak için ağzını açtı ama aynı hızla tekrar kapattı. "Yine de bana söylemeliydin."

"Haklısın. Ve bunu planlamıştım. . Ama tıpkı hayatının geri olduğu gibi, olayların ne zaman ve nasıl olacağını belirleyemezsiniz. Bu onun ve benim kararım. Bunun nasıl patlayacağını görmediğimizi mi sanıyorsun? Birlikte olamayacağımızın ve olmamamız gerektiğinin tüm nedenlerini fark etmediğimizi mi sanıyorsun?" Buna güldüm. "İnan bana, *kimse* o listenin üzerinden benden daha fazla geçmemiştir. O benden daha genç. Takım arkadaşımın kız kardeşi. Ben takıma ve onun benim için istediklerine bağlıyken o macera dolu bir hayat istiyor. Bir anlam ifade etmiyoruz ve uzaklaşmaya *çalıştık*. İzin verdik

kendimiz de yaz mevsimini geçirdik ve neyle karşı karşıya olduğumuzu bildiğimiz için hissettiklerimizi feda etmeye hazırdık."

Yumuşak bir kahkaha attım, gözlerim ellerime odaklandı.

"Ama bu bir akıntıya karşı savaşmak gibiydi. Yapamadık. Denerken ikimiz de kendimizi *perişan* ettik. Ve dün gece, ne olursa olsun sonuçlarına katlanmaya karar verdik, ama birlikte olacaktık." Yutkundum. "Bu şekilde öğrenmiş olman berbat bir şey ve bunun için üzgünüm. Ama kız kardeşini sevdiğim için üzgün değilim. Bunun için asla özür dilemeyeceğim."

Vince kaşlarını çattı. "Onu seviyor musun?"

"O kadar ki senin gazabınla ve bu konuda söyleyecek bir şeyi olan her yargılayıcı hıyarla yüzleşmeye hazırdım. O kadar ki gerekirse hokey dahil her şeyi bırakıp gitmeye hazırdım. O kadar ki, bensiz daha iyisini yapabileceğini, daha iyi *olabileceğini* bilsem bile ondan uzaklaşamazdım."

İçini çekti, sandalyesine gömüldü ve o söylemeden anladığını biliyordum.

Maven için de aynı şeyi hissediyordu.

"Zaten yapılmış olan bir şeyi geri alamam," dedim. "Ama bu pisliği temizlemek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim. Daha da ötesi, bu dünyada hiç kimsenin onu benden daha çok sevmeyeceğine ve onu hayatım pahasına koruyacağıma söz verebilirim." Elimi yumruk yaptım ve göğsüme vurdum. "*Hayatım* pahasına, kardeşim. Senin gözünde hiç kimsenin onun için yeterince iyi olamayacağını biliyorum ve bu gerçeği tartışmıyorum. Senden tek istediğim iyi olmaya çalışmama izin vermen. Bir kez olsun onu ve ne istediğini dinlemeni ve kendi kararlarını verebilecek yaşta olduğuna güvenmeni istiyorum."

Vince sırıttı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bunun provasını

yaptın mı?" "Dün gece uyuyamadığımda belki birkaç yüz kez."

Kıkırdadı, doğrulup ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Bana yalan söylemenden nefret ediyorum," dedi. "Ama... bunu neden yaptığını anlıyorum. Ve tüm dünyanın bilmesini istediğin bir sırrı saklamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Ben... Ben özür dilerim," dedi, hem kendini hem de beni şok ederek. "Bana gelip gerçeği söyleyemeyecek kadar canavar olduğun için. Elimde değildi. O benim küçük kız kardeşim ve ben sadece..."

"Biliyorum," dedim, bir elimi omzuna koyarak. Önce sertleşti ama sonra gevşeyerek başını salladı.

"Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin, Jax," dedi bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırarak. "Ağır şeyler hakkında pek konuşmadığımızı biliyorum ama bunları yaşadığını bilmem için konuşmamız gerekmiyor. Belki P Baba dışında herkesten daha çok çalıştığını biliyorum - ve bu sayılmaz çünkü o adam bir makine."

İkimiz de buna güldük.

"Ayrıca kız kardeşime benim yapmaya çalıştığım gibi bakacak biri varsa, o da sensin, bunu da biliyorum."

Duygularım bu sözlerle boğazıma bir yumruk gibi çarptı ve yutkunarak başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Ağzının kenarları yukarı doğru eğildi ve sonra ayağa kalkarak parmak eklemindeki bir parça kurumuş kanı sildi. "Ee, şimdi sarılalım mı, sarılmayalım mı?"

Ben de ayağa kalktım ve getirmesi için kollarımı açtım.

Ama o bunu yapamadan ben ona hafifçe vurdum ve sonra koridorda koşmaya başladım.

Vince topallayarak peşimden geldi, yarı homurdanarak yarı hayatımı tehdit ederek takım arkadaşlarımızın buzdan yeni çıktığı soyunma odasına girdim. Vince beni kovalarken aralarından sıyrıldım ama bu sefer ikimiz de gülüyorduk ve sonunda beni yakaladığında iç çamaşırımdan tutup sertçe çekti ve hayatımın en kötü kamışını bana verdi.

Carter da eğlenceye dahil oldu ve Vince'in formasının arkasından tutup başının üzerine çekti. Bu Vince'in doğruca açık olan bir dolap kapısına koşmasına ve Carter'ı kovalamadan önce küfretmesine neden oldu - tüm bunlar olurken ben de iç çamaşırımı kıçımdan çıkarmaya çalışıyordum.

P Baba gözlerini devirdi, ama ben sakladığı sırıtışı gördüm.

Göğsüm bir anda hafifledi, kalbim daha düzenli atmaya başladı. Hâlâ medya ile baş etmemiz gereken bir bok gösterisi olduğunu biliyordum ama Vince'in de onayıyla, yüzleşmemiz gereken diğer her şeyin bir sepet dolusu kedi yavrusu gibi olduğunu hissediyordum.

Bugün, takımım için ortaya çıkmaya, New York'un kıçını tekmelemeye ve sezona üst üste iki iç saha galibiyetiyle başlamaya odaklanacağım.

Ve bu gece, bir sonraki macerama Grace ile

başlayacaktım. *Sadece* Grace ile.

Bu sefer yolun bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

CHAPTER 39

Ev Zarafeti Fikri

Ailem maça gitmeme izin vermedi.

İlk kez, bir yetişkin gibi tekmeleyip bağırmak ve kendi kararlarımı vermeyi talep etmek istemiyordum. Çünkü her ne kadar Jaxson *ve* Vince için orada olmak istesem de, profesyonel ya da değil, bir kamera sürüsüyle yüzleşmeye hazır olmadığımı biliyordum.

Şu anda tüm ülke benim hakkımda kararını vermiş durumdaydı, ki bu sorun değildi. Umurumda değildi. Ama benimle ilgili değerlendirmelerini tüm arenanın duyabileceği kadar yüksek sesle haykırmalarını da istemiyordum. Manşetleri okumak yeterince kötüydü.

Ben de annem, babam ve Maven'la birlikte Vince'in kanepesinde oturmuş, uyuşmuş bir halde olanları izliyor ve her şeyin biteceği dakikaları sayıyordum. *Ne* olduğunu bilmiyordum ama kardeşim ve Jaxson'ın yüzlerinde ve eklemlerinde taze kesikler ve morluklar vardı ve Jaxson daha önce Maven'ın telefonunu arayarak bana ulaşmıştı.

Bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi ve bu gece beni görüp göremeyeceğini sordu.

Sanki bu lanet bir soruymuş gibi.

Şimdi, zamanı ileri sararak onun kollarında olduğum zamana dönmeyi diliyordum.

Maven kanepede yanıma kıvrılıp oturdu ve ilk ders bittiğinde bileğimi sıktı. "Sahilde yürüyüş yapmak ister misin?"

Sanki bana hayır diyeceklermiş gibi annemlere baktım ama annem gülümseyerek başını salladı. Babam son birkaç gündür yaşananlardan dolayı hala biraz yeşil görünüyordu, küçük kızı hakkında söylenenler göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durumdu, ama o bile dudaklarını hafifçe eğmeyi başardı.

"Hapiste değilsin," dedi. "Sadece dikkatli ol ve dışarıda kameralı serseriler olursa bizi ara."

Gözlerim yaşlarla doldu - ki bu son otuz küsur saatin ortak teması olmuştu. Ailemin beni bu süre içinde tüm hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağlarken gördüğünden emindim.

Ama bu kez ağladım çünkü minnettardım, çünkü ailemin kâbus olabileceği bir durumda beni şaşırtmışlardı. Annem bana sarıldı, beni yatıştırdı ve sayamayacağım kadar çok kez hiçbir şeyin benim hatam olmadığını ve yanlış bir şey yapmadığımı söyledi. Ve babam, küçük kızı hakkında söylenenlerin onu çılgına çevirdiğini bilmeme rağmen, aynı derecede destekleyiciydi. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken bana sarıldı ve yanımda olduğunu, yalnız olmadığımı söyledi.

İkisi de Jaxson hakkında tek bir kötü söz söylememişti.

Sonra tekrar - Vince bunu hepimiz için yeterince yapmıştı.

Annem şaşkın bir "Oh!" sesi çıkarırken ve babam da bana sarılmadan önce sertleşirken kollarımı ikisine de dolayarak sıkıca sarıldım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Yumuşadılar, bana doğru eğildiler. "Biz de seni seviyoruz tatlım," dedi annem.

dedi.

Geri çekildiğimde elini kendi elimde tuttum. "Seninle konuşmak istiyorum çocuklar ve Vince," dedim. "Ortalık ."

Annem, "Ne zaman konuşmaya hazır olursan, seni dinlemek için burada olacağız," diye söz verdi.

Elini sıktım ve sonra Maven'la birlikte nemli Florida havasına çıktık.

Ayak parmaklarım kuma değdiğinde içimi çektim, bunun ve uzakta yuvarlanan yumuşak dalgaların rahatlığını buldum. Maven kolunu benimkinin içinden geçirdi ve bana yol gösterdi.

"Seninle gurur duyuyorum."

Güldüm. "Telefonumu banyoda bırakacak kadar aptal olduğum için mi?"

"Tüm bu durumu zarafetle ele aldığın için. Ne yaptığımı gördün mü?"

Göz kırptı ve ben de onu dürttüm, tekrar düz bir çizgi bulmadan önce ikimiz de kumda biraz devrildik.

"Ciddiyim," dedi. "Sana olanlar... tamamen berbat bir şey. İnternetteki insanların ne kadar kötü olabileceğini çok iyi biliyorum ve bunun senin için kolay olmadığını da biliyorum. Ama sen başını dik tuttun. Ailen ve kardeşinle yüzleştin ve bunu yapmanın zor olduğunu biliyorum."

"Özellikle de Vince bir ejderhaya dönüştüğünde."

Maven kıkırdadı. "Bence onun öfkeli olduğu zamanlar biraz ateşli oluyor," diye itiraf etti. "Ama sana karşı değil."

"Bugün aralarında ne olduğunu merak ediyorum."

Maven, "Yüzlerine bakılırsa kavga etmişler," diye tahmin etti. "Ama Vince'in daha önceki mesajları ve Jaxson'ın seni benim telefonumdan arayacak kadar cesur olması bir gösterge ise... tahminimce kavga ettikten *sonra* konuştular."

Göğsüm umutla doldu. "Neden hâlâ hasta olacakmışım gibi hissediyorum?"

"Şey," dedi Maven. "Mahremiyetin ihlal edildi, ki bu hiç hoş bir his değil. Ve her ne kadar işler yoluna girmiş olsa da, hâlâ çok dalgalı sulardasınız. Medya bu işin peşini bırakmayacak." Bunun üzerine iç çekti. "Ve Jaxson'la konuşacak çok şeyiniz olduğunu tahmin ediyorum."

Yutkundum. "Evet."

"En çok hangi konuda gerginsin?"

"Tüm bunlardan önce kardeşim derdim," dedim. "Ama şimdi... Bilmiyorum. Sanırım şu ana kadar arkasına saklandığımız her şey, anlam ifade etmeyen tüm yollarımız."

"Neden, daha büyük olduğu

için mi?" Başımı salladım.

"Bu da bir parçası."

"Ve sen dünyayı gezmek istediğin ve o Tampa'da sıkışıp kaldığı için

mi?" Kıkırdadım. "O da bunun bir parçasıydı. Ama..."

"Ama eskisi kadar güçlü bir gezme çağrısı hissetmiyorsun, değil mi?"

Durdum ve onu da kendimle birlikte kumun içine çektim. "Bu işte çok iyisin."

"Livia beni etkiledi. Yemin ederim, o kadın bir Jedi."

"Artık seyahat etmek istemediğimden değil, çünkü istiyorum. Görmek ve yapmak istediğim o kadar çok şey var ki..."

"Ama Jaxson'la birlikte olmayı da seviyorsun. Burada. Bir ev fikrini seviyorsun."

Gözlerim yine doldu. "Evet."

"İkisini de istemekte sorun yok. O hokey sezonuyla meşgulken senin seyahat edemeyeceğini kim söyleyebilir? Mümkün olduğunda onunla deplasman maçlarında buluşun, istediğiniz zaman Tampa'ya eve gelin. Sezon dışında da ikiniz birlikte seyahat edebilirsiniz."

Göğsüm yine o umutla genişledi. "Gerçekten bu kadar basit olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"O adamın senin için *her şeyi* riske attığına bakılırsa mı?" Maven gülümseyerek başını salladı. "O kötü durumda, kardeşim. Ve sen de öyle. Gerisi?" Havada bir el salladı. "Sadece lojistik."

Başımı omzuna yasladım, tüm bunları düşünürken midem bir sinek kuşunun kanatlarında süzülüyordu.

Eğer kardeşim ve ailem için gerçekten sorun yoksa, dünyanın geri kalanının ne düşündüğü umurumda değildi. Doğrusu, onlar için sorun *olmasaydı* bile bunun bir önemi olmazdı.

Jaxson Brittain ile bir hayat istedim - yağmur ya da çamur, dolu ya da kavurucu kar fırtınası.

Birkaç saat içinde bunu ona söyleyecektim.

Ve bundan sonra olacaklarla birlikte yüzleşecektik.

- - -

Ospreys'in iki farkla kazandığı maçtan sonra ailem, Maven ve ben Vince ve Jaxson'ı bekledik. Arabaların garaj yoluna girdiğini duyar duymaz koşarak kapıdan çıktım ve kendimi Jaxson'ın kollarına bırakana kadar durmadım.

Eski model Porsche'sinden yeni inmişti ama beni bir dönüşle yakaladı, beni kendine doğru çekti ve sanki kendi oksijen kaynağıymışım gibi derin derin nefes aldı. Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve onu öptüm, öptüğüm anda göğsümdeki tüm gerilim anında boşaldı.

"İyi misin?" diye sordu, sanki çürükleri olan gibi saçlarımı yüzümden çekerek.

Sol gözünü boyayanı parmakladım. "Sanırım bu soruyu *benim* sormam gerekiyor."

Jaxson sırıttı ve beni oturturken kardeşim yüksek bir öğürme sesi çıkardı.

"Evet, dinle," dedi Vince, çantasını bir omzuna atıp diğer kolunu Maven'a dolayarak. "Bu boku bir daha asla görmemem gerekecek."

"Sanki senin ona asıldığını izlemek zorunda kalmamışım gibi," diye

. Maven parmağını kaldırdı. "Haksız değil."

"Bu farklı," diye karşı çıktı Vince. " konuda o kadar iğrenç değiliz."

"Ben saçmalık diyorum," diye araya girdi Jaxson. "Parti otobüsünde onu kucağına alıp hırpalamanın, kız kardeşinin senin yanında oturmaya bile tahammül edememesinin ve senin de onu benimle oturması için geri göndermenin tek nedeni olduğundan eminim."

Vince gözlerini kırpıştırdı. "Bunu gerçekten kendime ben yaptım, değil mi?" Sonra başını salladı. "Yine de aynı şey değil. Herkesin içinde öpüşmüyoruz," diye denedi, destek için Maven'a bakarak.

Yüzünü buruşturdu "Dürüst olmak gerekirse..." der gibi omuz silkti.

Maven gülerek onu içeri sürüklerken kardeşim fikrini savunmaya devam etti.

Onlar gittikten sonra Jaxson elini aşağı kaydırarak benimkiyle birleştirdi ve ikimiz de yavaşça ailemin yanına doğru ilerledik.

Babam göğsü kabarmış bir şekilde dik duruyordu ve annem ikimize de sempatik bir şekilde gülümsedi.

"Bay Tanev," dedi Jaxson. "Bayan Tanev. Sadece şunu söylemek istiyorum-"

"Ona ne söylediğimi sana söyleyeyim," diye araya girdi annem. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. İlişkiniz sadece ve sadece sizi ilgilendirir. Ben sadece başına gelenler için üzgünüm. Bu korkunç bir şey ve umarım bunu kim yaptıysa cezasını bulur."

Kıkırdamamı ve kızarmamı gizleyerek Jaxson'ın koluna yaslandım. Annem genelde çok düzgün biriydi. Anne ayı tarafını ortaya çıkardığı zamanları severdim.

"Ben de öyle umuyorum," dedi Jaxson onun elini sıkarken.

Bir sonraki elini babama uzattı, babam da elini bir böcek gibi süzdükten sonra sıkıca sıktı. Sanki alevler çıkarma isteğini bastırıyormuş gibi gırtlaktan bir nefes verdi. "Daha sonra konuşuruz ama şimdilik bilmeni isterim ki o benim küçük kızım ve eğer ona zarar verirsen..."

"Baba," diye inledim.

"Yapmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdi Jaxson.

Babam en azından şimdilik bundan memnun görünüyordu ve anneme bir kolunu dolayarak onu içeri götürdü, beni ve Jaxson'ı yalnız bıraktı.

Nihayet.

Uzun bir nefes verdi, saçlarımı öpmek için eğilirken beni kucaklamak için yanına yatırdı. Kokusu beni nostaljik yaptı - deri ve taze kesilmiş sedir. Beni yolculuğumuza geri götürdü, anılar kalbimi sıkıştırdı.

Jaxson, "Bu süreçte senden uzakta olmak tam bir işkence," dedi. "Olanlar için çok üzgünüm."

"Bu senin hatan değil," dedim ona bakarak. "Telefonumu tuvalette unutan aptal benim."

Jaxson, "Bunu hepimiz yapıyoruz," diye savundu. "Bu, o telefonun içindekilere sahip olmaya hakkı olduğuna karar veren pislik herifin suçu."

Ekip, telefonumdaki her şeyi sızdıran "kaynağın" kim olduğunu bulmak için ellerinden geleni yapıyordu. Bir yanım kim olduğunu bulmalarını ve böylece o kişinin kovulmasını ya da ifşa edilmesini umuyordu. Diğer yanım ise böyle bir şey yapmak için çok üzgün ve paraya çok muhtaç olmaları gerektiğini düşündü ve onlara zarar vermelerini istemeyecek kadar acıdım.

"Her iki durumda da olan oldu," dedim. "Bunların hiçbirini kontrol edemeyiz."

"Bir açıklama yapmak istiyorum," diye açıkladı Jaxson, elini tekrar benimkinin içine sokup bizi sahile doğru yönlendirerek. "Seni bir şey gibi gösterdikleri için onlara çok kızgınım..."

"Fahişe mi?" Sözünü ben tamamladım ve çenesi gerildi, ben de gülümseyerek ona doğru eğildim. "Ben *senin* küçük fahişenim, unuttun mu?"

Hırladı, parmakları yan tarafımı delerken boynuma öpücüklerle saldırdı. Ayaklarımız kuma değene kadar kahkahalarla güldüm ve suya doğru devam etmeden önce ikimiz de ayakkabılarımızı çıkardık.

"Kayıtları düzeltmek istiyorum," diye devam etti. "Tüm dünyaya birlikte olduğumuzu ve o fotoğrafların, videoların ve mesajların iki yetişkin arasında özel olduğunu söylemek istiyorum. Ayrıca hâlâ suç duyurusunda bulunup bulunamayacağımızı anlamaya çalışıyorum-"

"Bunun ne önemi var

ki?" Kaşlarını çattı.

"Ben ciddiyim," dedim. "Dinle, bundan ben de senin kadar nefret ediyorum ama bir açıklama yapmak, kendimizi savunmak... bu sadece daha fazla dikkat çeker. Ve inan bana

- Bizim hakkımızda o korkunç şeyleri paylaşan insanlar? Onlar çoktan kararlarını vermişler. Yaptığımız ya da söylediğimiz hiçbir şey onların durum hakkındaki düşüncelerini değiştirmeyecek. Aksine, bizi sürüklemeleri için onlara daha fazla cephane vermiş oluruz."

Jaxson bir elini saçlarında gezdirerek "Lanet olsun," diye küfretti. Maven'ın su kenarındaki şezlonglarından birine yığıldı ve ben de kucağına oturdum. "Haklısın."

"Mmm, bir daha söyle," diye takıldım boynunu öperken. "Bu sefer daha yavaş.

Sesini bir seviye düşür."

Ben kıvranana kadar yanlarımı gıdıkladı ve sonra kollarını bana dolayarak alnımı onunkine yaklaştırdı.

"Seni korumak istiyorum," dedi. "Seni güvende tutmak istiyorum."

"Medyadan mı?" Güldüm. "Bebeğim, sosyal medya kullanmamamın bir nedeni var. Yabancıların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Hayatım boyunca hep tuhaf oldum. Adımı bile bilmeyen insanlar için milyonlarca sarhoş gece hikayesine konu oldum." Omuz silktim. "Ne düşündükleri kimin umurunda?"

Başparmağını çenemde gezdirerek başını salladı. "Sen başka bir şeysin."

"Bilmek istediğim şey kardeşimle aranızda ne geçtiği." "Ah, bu sabah buzda kavga ettik," dedi ve parmağımı dudağındaki kesiğin üzerinde gezdirirken güldüm. "Koç bizi buzun içine attı. konferans odasına götürdü ve kadar burada kalmamızı istedi." "Peki ya sen?"

"Evet," dedi. "Evet, gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum. Ama bence sen de onunla konuşmalısın. Ve ailenle."

"Planlıyorum," diye söz verdim. "Sanırım uzun zamandır söylemem gereken çok şey var."

"Bu bana bir şey hatırlattı," dedi ve kucağında oturduğum uyluğumun üzerinde bir elini gezdirdi. "Sana söylemedim ama babamla aramda sınırlar koydum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen mi yaptın?"

Başını salladı. "Söyledim. Ona hayatımda olmak istiyorsa, hayatımda *olması* gerektiğini söyledim. Artık koçluk yok, saçma sapan konuşmalar yok ve yersiz tavsiyeler yok. Ona ve anneme destek olmaya devam edeceğimi ama aramızda gerçek bir ilişki olmasını istediğimi söyledim."

"Ve?"

Biraz sönükleşti. "Ve şu anda hayatımda ailem olmadığından oldukça eminim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ona sarıldım. "Çok üzgünüm, Jaxson."

"Ben de," dedi. "Diğer uçta annemin ağladığını duyabiliyordum, bu da bana her şeyi duyduğunu söylüyor. Ama biliyorsun, o da bir yetişkin. Telefonu alıp benimle konuşabilirdi. Babama ayak direyebilirdi. Ne yazık ki bunun olacağını hiç sanmıyorum, ama bunu kendi sorunum yapmaktan bıktım. Kum torbası olmaktan bıktım."

Onu tuttuğum yeri sıktım. "Seninle gurur duyuyorum ama böyle olmasından nefret ediyorum."

Jaxson gözlerimi kendi gözleriyle arayana kadar geri çekildi. "Sorun değil. Çünkü sen artık benim ailemsin."

Göğsüm genişledi, gözlerim yaşlarla doldu. İnledim ve düşmeden önce gözyaşlarımı silip attım. "Ağlamaktan çok yoruldum! Şirin olmayı bırak."

Kıkırdadı, eli uyluğumda daha da yukarı kaydı. "İstersen kirli olabilirim."

Bu sözler üzerine içime bir sıcaklık doldu. "Bunu daha sonra kesinlikle kabul edeceğim. Ama şimdilik..." Ensesindeki saçlarla oynadım. "Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum."

"Peki ya biz?"

"Şimdi ne olacak? Biz... biz neyiz?"

Bunu söylerken ağzından kaçan güvensizlikten nefret ediyordum ama bilmem gerekiyordu. Onun söylediğini duymaya ihtiyacım vardı. Yıllarca durumlara çok fazla baktıktan ve karşılığında aldığımdan daha fazla duygu verdikten sonra, kalbim bana yalvarsa bile yargılarıma güvenmiyordum. Beni onaylayacak, göğüs kafesimde isyan eden endişeyi yatıştıracak kelimelere ihtiyacım vardı.

"Benden erkek arkadaşın olmamı mı istiyorsun?"

Ona burnumu kıvırdım. "Eğer bu konuda bu kadar şımarık olacaksan, belki de olmaz."

"Oh, şimdi de *ben mi velet oldum*?" Jaxson sırıttı ve cebine uzanabilmek için kaldırmam için kıçıma vurdu. Sonra elimi uzatmamı istedi ve içine küçük, havalı bir zincir bıraktı.

Kaşlarımı çattım, ayın ve Vince'in evinden gelen yumuşak ışığın altında incelemeye çalışmak için elime aldım. Jaxson telefonunu çıkarıp el fenerini üzerine tuttuğunda, zincirin ucundaki tılsım karşısında nefesimi tuttum.

Küçük gümüş bir yıldız.

"Austin'de el falıma baktığında senin deli olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum," dedi kendi kendine sırıtarak. "Ve saçmaladığından oldukça emindim."

"*Tamamen* palavra," diye onayladım.

"Ama sen beni çiviledin. O zaman bile. Üzerimdeki ağırlığı görebiliyordun, ben farkına bile varmadan ne kadar sıkışmış hissettiğimi görebiliyordun. Tüm mantığıma rağmen, o gece seni öpmek istedim. O zaman bile sana sahip çıkmak istedim.

Ve iki hafta sonra hayatıma geri döndüğünde, sanki başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim." Yutkundu, gözleri benimkileri buldu. "Seçme şansım olduğunu sanmıyorum. Konu sen olduğunda başka bir seçeneğim olduğunu hiç sanmıyorum."

Kalbim o kadar büyüdü ki göğüs kafesimin bir hapishane olduğunu hissettim.

"Atlanta'da sana odadaki herkesten daha parlak yandığını söylemiştim, küçük Nova," dedi zinciri ellerimden alarak. Boynuma takmaya başladı. "Ve eğer sen bir yıldızsan, o zaman *benim* yıldızımsın - benim güneşimsin. Şu andan itibaren sadece senin yörüngende var olmak istiyorum."

Göğsümde duran tılsıma dokunarak yüzümü ona döndüm. "Bana sahip olduğun sürece," diye ekledi.

"Önce bir sorum var."

"Elbette. Ne isterseniz sorun."

Kucağına oturana kadar döndüm ve kollarımı boynuna doladım. "Önümüzdeki sezonu başka bir yolculuğa çıkarak mı geçirmek istersin, yoksa yeni bir şey mi deneyelim? Mesela... bir seyahati? Belki Bahamalar? Ya da Akdeniz!"

Gülümseyerek alt dudağını yaladı, elleriyle yüzümü çerçeveledi ve beni kendine çekti. "Oh, *kesinlikle* Med. Ama özel bir şey kiralayalım. Bir teknede yapabileceğimizi düşündüğüm o kadar çok edepsiz şey var ki, seyircimiz olsun."

Gülüşümü bir öpücükle örttü, ben de aynısını yaparken beni sıkıca tuttu. Dilinin her hareketi kalbimi ateşliyordu ve ona asla yeterince yakın olamayacakmışım gibi sarılıyordum.

Bu öpücüğü gerçekten istediğim yere götüremeden önce - ki bu bir plajda küpeştelenme fantezimin kilidini açmaktı - Jaxson geri çekildi ve telefonunu tekrar uzattı. Flaşı açtı ve kamerayı tam bana doğrultarak gülmeme ve gözlerimi ışığa karşı korumama neden oldu.

"Bugünkü notlarınız ne hakkında, Grace Tanev?"

Ellerimin vurmasına izin vererek nefes nefese gülümsedim. "Bugün bir erkek arkadaşım var."

"Müstakbel kocam," diye düzeltti ve ben gülümserken boynuma bir sıcaklık yayıldı. Evlenmeden önce yapmak istediğim çok şey olduğunu, bebek isteyip istemediğime *karar* vermeden önce çözmem gereken çok şey olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda... Jax ile her şeyi hayal edebiliyordum. Bir milli parka kaçtığımızı, bir göle atladığımızı ve bir fotoğrafçı her şeyi kayda alırken smokinimizi ve gelinliğimizi parçaladığımızı görebiliyordum. Bir aile kurduğumuzu, tıpkı ona benzeyen küçük bir oğlan ya da kız çocuğu yetiştirdiğimizi görebiliyordum.

Telefonu elinden alarak göğsüne yaslandım, kollarını bana doladığında sarıldım ve ikimizi de çekmek için kamerayı uzattım.

"Bana iyi bir şey söyle Jaxson," diye fısıldadım.

Yutkundu, kamera yerine bana baktı ve şakağıma yavaş, tatlı bir öpücük kondurdu.

"Sen varsın."

CHAPTER 40

Hava nasıl?
Jaxson
Bir Ay Sonra

Baba P'nin yeni adamımızı öldüreceğinden oldukça emindim.

Aleks Suter'in sebepsiz yere kavga etmeye karar vererek neredeyse mahvettiği bir seri yakalamıştık. Ceza sahasına gönderildi ve ardından gol yedik - Toronto ile berabere kaldık.

Aleks'in şansına, Vince bu gole üç dakikadan kısa bir süre sonra kendi golüyle cevap verdi ve galibiyete ulaştık. Ama soyunma odasına gider gitmez Will, Aleks'i formasından yakaladı ve sohbet etmek için koridora yönlendirdi.

Onu kıskanmıyordum - özellikle de P Baba son zamanlarda özellikle huysuz göründüğü için. Tahminimce bunun, hayatını kurtaracak güvenilir bir dadı bulamamasıyla ve ortalığı karıştırmayı seven, ne yapacağı belli olmayan bir infazcıya sahip bir takımın kaptanlığını yapmaya çalışmasıyla çok ilgisi vardı.

Dolabıma ulaştığımda, takım arkadaşlarım yanımdan geçerken onlara beşlik çaktım ve bu arada formamı ve pedlerimi çıkardım. Enerji, evimizde kazandığımız zamanki gibi değildi. Pistte kayarken galibiyet şarkımızı çalan bir DJ yoktu ama bir takımı kendi sahasında yenmenin özellikle tatmin edici bir yanı vardı.

Ekibin son üyesi de içeri girdiğinde kaşlarımı çattım çünkü Carter aralarında yoktu ve bundan nefret ediyordum.

Tekrar AHL'ye gönderilmişti.

Bunun ne kadar acı verdiğini tecrübelerimden biliyordum. Lige başladığımda, oyunumu yükseltene kadar ikisi arasında gidip gelmiştim. Carter'ın da eninde sonunda aynısını yapacağına, Tampa'da kalıcı yerini bulacağına inancım tamdı.

Ama o zamana kadar bunun nasıl acı verdiğini, yeterince iyi olup olmadığınızı sorgulamanıza neden olduğunu biliyordum.

Bizim için de berbat bir durumdu çünkü Carter'ın enerjisine kimse yetişemezdi. O küçük piçi özledim.

Çantama uzanıp telefonumu çıkardım ve Grace'den gelen birkaç cevapsız mesajı görünce gülümsedim.

Toronto'da hava nasıl? Çünkü bahse girerim burası kadar güzel değildir.

Bir sonraki mesajında küçük bir mayo giymiş ve bir salona yayılmıştı havuz kenarında bir sandalye. Tayland'da bitkilerle, paketlerle ve Gegee adında şişman bir kediyle ilgilendiği rastgele bir ev bakıcılığı işi bulmuştu, bu da yapmayı sevdiği gibi yeni bir yer keşfetmesi anlamına geliyordu.

Onu deli gibi özledim ama yüzündeki memnun gülümsemeyi görmek beni gittiği için mutlu etti.

Fotoğrafını çektim ve geri gönderdim.

Ben: Hava soğuk. Ama otele kendimi ısıtmak için gönderdiğin fotoğrafı kullanacağım.

Müstakbel Karısı: Sapık.

Eğlenceyi kaçıracağın için kızgınsın.

Müstakbel Eş: Ya da beni FaceTime'layabilirsin ve ikimiz de biraz eğlenebiliriz...

Ben: Hayır.

Kıkırdadım ve eşyalarımı çıkarmaya devam edebilmek için telefonumu yere bıraktım. Tekrar çaldığında, başka bir fotoğraf için açtım.

Bu sefer üstü açıktı.

Sabah saat henüz ondu, güneş ışığı üzerindeki palmiye yapraklarıyla oynuyor ve muhteşem vücuduna gölgeler düşürüyordu.

Ve şimdi, ereksiyon olmuştum.

Lanet , bebeğim. Beni başka bir takımın soyunma odasında taş gibi sertleştirdin.

Müstakbel eşim: Bir hafta içinde, seni içimde taş gibi

sertleştireceğim. **Ben:** Şimdi otele gittiğimde seni kesinlikle

arayacağım. **Müstakbel Eş:** Hmm... belki cevap veririm. Eğer

kendimi iyi hissedersem.

Bununla birlikte göz kırpan bir emoji gönderdi ve ben de sırıtarak başımı salladım.

Sonra Vince tam yanımda belirdi ve o ekranı görmeden önce telefonumu aceleyle ittim.

"Sanırım P Baba'nın bu gece sert bir içkiye ihtiyacı olacak," dedi Will ve Aleks'in az önce kapıdan geri döndükleri yere bakarak. Aleks kendini beğenmiş görünüyordu, P Baba ise on yıl yaşlanmış gibiydi.

"Bizimle en son ne zaman dışarı çıktığını hatırlamıyorum."

"Sanırım bu gece denemeliyiz."

Başımı salladım, Vince Will'le konuşmaya giderken eşyalarımı topladım.

Geçen ay tam bir kasırga gibiydi. Önümüzde playofflarda umut verici bir yer olan takımın sıcak bir seride olması arasında, kişisel hayatım hiç olmadığı kadar iyi durumdaydı. Grace ve ben hem çift olmanın hem de bizi birey yapan hiçbir şeyden ödün vermemenin bir yolunu bulmuştuk.

Grace Tampa'da benimle birkaç hafta geçirdi, ikimiz de antrenman ya da maç için sahaya gitmem gereken süreden daha uzun süre ayrı kalmak istemiyorduk. Ama sonunda gezmeye hazırdı, kalbinin o maceracı kısmı bir kibrit gibi canlanmıştı.

Şimdi Tayland'dan New Mexico'ya kadar çeşitli seyahatler planlıyordu. Gittiği için mutluydum. Yolun sonunda hep bana döndüğü için daha da mutluydum.

Bana gelince, hokey oynuyordum ve hayatımda ilk kez hokey gerçekten *benimdi*. Ona nasıl hissettiğimi anlattığım günden beri babam benimle iletişime geçmeye çalışmamıştı. Bazı günler bu çok acı veriyordu. Ama çoğu gün, kendimi özgür bırakmışım, beni tacizcime bağlayan zincirlerden kurtulmuşum gibi hissediyordum.

Her şeyden çok annemin iki hafta önce Tampa'ya gelmiş olması beni rahatlattı.

Grace'in Tayland'a gitmesinden bir gece önceydi ve ön kapımdan gelen telefonla annemi kapının diğer tarafında bulduğumda neredeyse altıma yapacaktım.

Bırakın ülkeyi, evden en son ne zaman ayrıldığını bile hatırlamıyordum.

Bize çay yapmıştım, annemle ben konuşurken Grace harekete geçmiş ve misafir odasını hazırlamaya başlamıştı. Babamı terk etmişti - ve bunu yapması için ona güç verenin ben olduğumu söylemişti.

Yine de, her ikimizin de özgürlüğünden ne kadar mutlu olsam da, babamın yalnız olduğunu düşünmek beni öldürüyordu. Ama bu onun seçimiydi ve yapabileceğimiz tek şey onu sevmek ve bizim için ortaya çıkmasını istemekti. Gelmezse, bu onun suçuydu.

Annem birkaç gece öncesine kadar benimle kaldı ve onu sahile yakın kendi küçük dairesine taşıdık - parasını ödediğim için mutluydum. İlişkimizi düzeltmemiz zaman alacaktı ve bunun kolay olmayacağını biliyordum. Ama o Tampa'daydı ve biz deniyorduk. İhtiyacım olan tek ilk adım buydu. Grace, medya çılgınlığı sona erdikten kısa bir süre sonra ailesiyle yüzleşmişti, Ben de. Yanına oturdum ve onlara kendisini nasıl hissettiğini anlatırken elini tuttum.

tüm hayatı boyunca. Ne onun için ne de ailesi için bunu duymanın kolay olmadığını biliyordum. Travmanın herhangi bir türüyle yüzleşmek ilgili herkesi rahatsız eder. Ama dinlediler, o da dinledi ve sonunda sarılıp ağladılar ve değişeceklerine dair sözler verdiler.

Gemiye ilk atlayan Vince oldu. Maven'dan başka hiç kimseyle bu kadar ilgilendiğini görmemiştim. Ama şimdi Grace en azından yarı zamanlı olarak Tampa'da yaşadığından, onunla takılmak ve onu daha yakından tanımak için elinden gelen her fırsatı değerlendiriyordu.

Grace'i mutlu etti - bu beni mutlu etti.

Şimdi onu tekrar kollarıma almak için gün sayıyordum. Görünüşe göre bu artık benim için ortak bir temaydı, ama onu özlediğim kadar, onun hala Austin'de o gece tanıştığım kadın olmasını da seviyordum. O kendini kaybetmek zorunda kalmadan birlikteydik. Başka türlü olsaydı acı içinde olurdum.

Hareket etme, seyahat etme, keşfetme ihtiyacı olan bir kuştu. Onun kanatlarını asla kesmezdim, kendini kafese kapatmasına da izin vermezdim.

Onun uçmasını istedim.

Ve sonunda, her zaman bana geri döndü. Her

zaman eve geri döndü.

CHAPTER 41

Mevsim
Grace
Noel'den İki Gün Önce

Eşler ve kız süitinde oturup Jaxson ve Ospreys'in geri kalanının Washington D.C.'ye karşı sert oyununu izlerken Noel'in erken geldiğini hissettim.

Bu çok sık olan bir şey değildi. Çoğu zaman, arkadaşlarımız ve ailemiz bizim için bir alan ayırırdı, tribünlerin daha üst düzey bir bölümünde hep birlikte oturduğumuz bir yer. Ama arada sırada bir süit açık olurdu ya da genel müdür bizim için deplasman maçlarında küçük bir hediye olarak bir süit satın alırdı.

Dediğim gibi, Noel'in erken gelmesi gibiydi.

Bir maça gitmiş olmanın, yani erkek arkadaşımı kendi halinde izlemenin keyfini çıkarıyordum. Evimizin mahremiyetinde o iri yarı adamı soymak, her kasını, her yağsız çizgisini, sert kenarını ve mürekkebin yayılmasını yakından ve kişisel olarak görmek başka bir şeydi. O anlara değer verirdim.

Ama *lanet olsun*, bu onun sahadaki hakimiyetinin yanında hiçbir şeydi.

Buz.

Çok ateşliydi. Isınmak için dışarı çıktığı andan itibaren

Oyunun son saniyesine kadar gergindi, kararlıydı. Yeni bir oyun oynamak için kaymaya başladığı her seferinde ağzım sulanırdı, özellikle de Ospreys şapkasını geriye doğru taktığında, önden ve yanlardan çıkan küçük bir tutam saçla. Kasıklarını esnetme hareketleri yaptığında göbeğim ateşlenirdi - tabii ki bu konuda yalnız değildim. Jaxson fantezimi kadın *ve* erkek binlerce diğer hokey hayranıyla paylaşmak zorundaydım.

Yine de umursamadım.

Çünkü gecenin sonunda yatağa götürdüğü *bendim*.

Isınma hareketleri sadece bir gösteriydi. İlk oyunda kaymaya başladığında gerçek seksapel ortaya başladı. Tam bir *canavardı*,

Golleri Will Perry'ye ulaşmadan çok önce engeller ve savunma bölgesine kayarak giren her rakibe baskı uygulardı. Benim favorim, gol atması için her şeyin doğru şekilde sıralandığı anlardı. Bu onun işi bile değildi ama eline fırsat geçtiğinde değerlendirdi.

O sopayı havada savuruşunu izlemek, pak fileyi bulduğunda zilin tatlı sesini duymak, kutlamasını yukarıdan görmek? Sihir gibiydi.

Özellikle kutuyu işaret etmesini çok sevdim. Göz kırptığını ve doğrudan bana baktığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Maç endişe verici bir bok gösterisiydi, 2-2'lik beraberlik bizi uzatmaya götürecek kadar uzun sürdü. Kazandık - Tanrı'ya şükür - ve hemen süitten kaçıp bekleme alanına doğru yola çıktım.

Tahoe'da bazı arkadaşlarımla kayak gezisindeydim ve Jaxson'ı on gündür görmemiştim.

Ona yeterince hızlı ulaşamadım.

Bu her zaman gecenin en kötü kısmıydı, parmaklarımı oynatarak onun oyun sonrası bisiklet seansını yapmasını ya da duş almasını ya da her ikisini birden beklemek. En azından son çıkan o olmazdı. Aslında genelde bundan çok uzaktı. Ama yine de beklemek beni öldürüyordu.

Nihayet, son zilin çalmasından yaklaşık bir saat sonra, Jaxson geniş bir sırıtışla kapıdan içeri girdi. Kollarına atlamam çantasını tam zamanında bıraktı ve sonra arka planda inlemeler, kıkırdamalar ve kedi çığlıklarından oluşan bir senfoni çalarken öpüşüyorduk.

Geri çekildiğinde Jaxson'ın eli yüzümün yan tarafına yayıldı, alnı benimkine değdi ve göğsünden özlem dolu bir iç çekiş çıktı.

"Siktir, seni özledim." "Ben
de seni özledim Brittzy."

Sırıtarak beni tekrar yere bıraktı. Bir eliyle çantasını, diğer eliyle de benimkini tutarak bizi otoparka doğru yönlendirdi.

"Bu akşamki oyun
harikaydı." "Bunu
sadece senin için
yaptım."

Gülümsedim, onun yanına yaslandım.

"Kiralık bir arabam var," dedi park vardığımızda.

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Bir sonraki maçımız ayın yirmi yedisinde Tampa'da," diye hatırlattı bana, sanki programı ezberlememişim gibi. "Bu bize... üç gece verir, eğer

Bunu sayarsan, antrenman için geri dönmem gerekiyor."

"Yani, temel olarak - Noel Arifesi ve Noel."

"Kesinlikle. Ailenin Tampa'ya gideceğini biliyorum ama..."

"Sanırım ailem bensiz bir Noel'i atlatabilir," dedim. "Vince ve Maven var ve Maven'ın ailesi de orada olacak."

Jaxson çantasını bir G-Wagon'un bagajına attı, bu da beni gülümsetti, sadece onu gördüğümde yazın tüm anıları geri geliyordu.

"Eşyaların otelde mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Benimki de öyle," dedi. "Bunu değiştirecek kadar uzun bir süre için oraya uğramaya ne dersin?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ağırlığımı tek kalçama verdim. "Aklında tam olarak ne var, Jaxson Brittain?"

Sırıttı, ellerini giydiğim formanın içine soktu - arkasında onun adı yazıyordu - ve beni kendine çekti.

"Arabayla gezmek ister

misin?" "Nereye?"

"Herhangi bir yer."

"Dikkat et, geçen sefer başını belaya soktun," diye

uyardım. "En iyi türden bir belaydı."

Beni bu şekilde öptü ve ben de ellerimi boynuna dolayarak onu içime çektim. Kalbim asla onunla tanışmadan önceki gibi atmıyordu. Şimdi daha yumuşaktı, sabitti - sadece bir başkasına ait olan bir kalbin yapabileceği şekilde. Onun kollarında kendimi güvende hissediyordum. Nerede olursak olalım kendimi evimde hissediyordum.

"Gün batımını kaçırdığımıza göre... sanırım şafakta yola çıkacağız?" Ben sordum. "Gece yarısı sürmeye ne dersin?" diye dalga geçti, kulak mememi emerken

dişlerinin arasında. Dudağımı ısırırken vücudumu ürpertiler kapladı.

"Biliyor musun, yaptığımız onca yolculuğa rağmen, arabada garipleşmeyi hiç test etmedik."

"Doğru değil. Hatırladığım kadarıyla birkaç kez yoldan çıkmıştık."

"Hmm... Sanırım hafızam zayıfladı, çok uzun zaman oldu..."

Jaxson homurdandı, beni kollarına aldı ve cipin yolcu tarafına taşıdı. Ama ön kapıyı açmadı. Arka kapıyı açtı.

"Sana hatırlatmama izin ver," diye dudaklarıma yapıştı.

"İyi ki bu camlar renkli."

"Sessiz olabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hiç şansın yok."

"O zaman umarım bu enayi de ses geçirmezdir."

Beni yatırıp içeriye kilitlediğinde ve beni kendisiyle o pelüş deri koltukların arasına sıkıştırdığında kıkırdadım. Camlar buğulanırken ve yeni bir anı oluştururken, minnettar olduğum her şeyi saydım - tıpkı Florida sahilinde kalbimin kırıldığı o sabah yaptığım gibi. Bu, iki saatten kısa bir süre sonra Jaxson'la birlikte araba kullanacağımı bilmeden, hayatımı sonsuza dek değiştirecek bir yaza başlamak üzere olduğumu bilmeden önceydi.

Artık kıştı, arabanın dışındaki hava buz gibiydi ve bir gerçek Yellowstone'da gece gökyüzünün olduğu kadar açıktı.

Jaxson ve ben mevsimleri aşan bir aşk yaşıyorduk. Ve bundan daha fazla minnettar olduğum bir şey yoktu.

Son

EPILOGUE

Evet, Sir

Will.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Gözleri faltaşı gibi açılmış yardımcı atletik antrenörümüzün yanından kayarak geçerken maskemi ve kaskımı yırtıp atarak kelimeleri homurdandım. Takımda yeniydi, ilk sezonunda bize katılmıştı ve verdiği mesaja verdiğim tepkiyle onu bir hayalet kadar solgun göstermek istememiştim - ama elimde değildi.

Son zamanlarda huysuz olmak benim doğal halimdi.

Ve antrenmanımızın ortasında bir antrenör tarafından kızımın burada olduğu söylenerek bölündüğüm için o anda *ekstra* huysuzdum.

Ava benim dünyamdı. Hokey dışında benim için önemli olan tek şey oydu. Onunla geçireceğim her dakikayı iple çekerdim.

Sorun şu ki, şu anda evde yeni tuttuğum dadıyla birlikte olmalıydı - ev sahibi yedek kulübesinin yanındaki ceza sahasında değil.

Ava'ya yaklaştıkça nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama başaramadım ve Koç McCabe yanından geçerken bana başını sallayarak sorun olmadığını ama kısa kesmemi söyledi

Ava locanın içindeki koltuğa tünemiş, camdan pisti daha iyi görebilmek için ayak parmaklarının ucuna basarak yükseliyordu. Takımın geri kalanı antrenman yaparken onları izliyordu, koyu kahverengi bukleleri sabah erken saatlerde toplamak için uğraştığım atkuyruğundan dökülüyordu.

Benim gibi kızım da pek gülmezdi. Bu, benim bir baba ve hayatındaki tek istikrarlı ebeveyn figürü olmamın talihsiz bir yan etkisiydi.

Ama şu anda gözleri kocaman ve heyecan doluydu. Çocuk hokeyi en az benim kadar seviyordu ve ne zaman sahaya gelmesine izin versem

Sanki onu Disney World'e götürmüşüm gibi ışıldadı.

Ama bu sefer gelmesine izin vermemiştim. Evde olması gerekiyordu - evcilik oynuyor, bahçede koşuyor ya da havuzumuzda yüzüyor olmalıydı.

Onun yerine disklerin uçuşunu izliyordu.

Yanında duran ve düşmemesini sağlayan da dadısı değildi.

Chloe Knott'tu, anaokulu öğretmeni.

Sadece tribünler boş olduğu için değil, bu kadın ne kadar uğraşırsa uğraşsın *hiçbir yere* uyum sağlayamayacağı için de göze batıyordu.

Parlak bakır dalgalı saçları omuzlarının hemen üzerinde toplanmış ve ortadan ayrılmıştı, kahverengi gözleri her kırpışında pembe yanaklarının tozunu alan kalın, koyu kirpiklerle çerçevelenmişti. Bu allık dışında cildi porselen gibiydi, her sabah evden çıkmadan önce güneş kremiyle yıkanmış gibi soluk ve pürüzsüzdü.

Beyaz puantiyeli uzun siyah bir etek ve üzerinde gökkuşağı olan beyaz bir tişört giymişti. *Gökkuşağının* altında *yağmur yoksa gökkuşağı da yok yazıyordu.* Görünümü tamamlamak için kulaklarından yeşim yeşili kemerler sarkıyordu ve ben yaklaştıkça stadyum ışığında parlıyorlardı.

Onunla ilk karşılaştığımda hissettiklerimi hatırladım. Kızgınlık ve rahatlamanın bir karışımıydı.

Kızgınlık, çünkü kimsenin bu kadar şen şakrak olmaya hakkı yoktu.

Ve rahatlamıştı, çünkü Ava'yı gördüğünde sanki tek öğrencisiymiş gibi aydınlanmıştı.

Chloe o hoş geldin gecesinde onun seviyesine inmiş, kızımın gözlerinin içine bakarak onunla bir yetişkin gibi konuşmuştu. Ava'nın gülümsemesini sağlamayı başarmıştı ki bu büyük bir başarıydı ve göğsümdeki ağırlığın dağıldığını hissetmiştim.

Ava'nın geçen yıl yarım gün erken eğitime katılması bir şeydi, ama resmi olarak okula gitmesi duygularımı alt üst etti. Onun büyümesini istemiyordum. Masumiyetini sonsuza dek korumasını, hep böyle genç kalmasını istiyordum.

Bayan Knott'un emin ellerde olduğunu bilmek, kendimi az da olsa daha iyi hissetmemi sağladı.

"Çok özür dilerim Bay Perry," dedi onu duyabilecek kadar yaklaştığımda. Özür dileyerek gülümsedi, önce Ava'ya sonra bana baktı. "Başka ne yapacağımı bilemedim."

Bana bir açıklama yapılmadan önce parçaları bir araya getirebiliyordum.

Yaz boyunca dadılarla yaşadığım kötü şansın ardından, yeni bir dadı tuttuğumda Bayan Knott'a haber vermeyi ihmal etmemiştim. Ayrıca bir şey olursa Bayan Knott'un Ava'yı bana getirebilmesi için yazılı izin de almıştım. Yılın ilk döneminde Ava'ya özel ders verdiği için zaten onaylılar listeme eklenmişti ama ikinci dönemde bile bu izni iptal etmemiştim.

İstediğim son şey, ulaşamayacağım bir yerdeyken kızımın okulda beni beklemek zorunda kalmasıydı - ve yakınlarda yardım edecek başka bir ailemiz yoktu.

Onlara locada katıldığımda, bir disk bize doğru uçarsa diye kapıyı hemen arkamdan kapattım. Antrenman gürültüsünü engellemek için pek bir şey yapmasa da, üçümüzün dar alana nasıl sığdığımızı anında fark ettim.

Chloe'ye ne kadar yakın durduğumun özellikle farkındaydım.

Giydiği mütevazı etek ve tişört kıvrımlarını gizlemek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu ve bu kıvrımları fark ettiğim gerçeğine şaşırdığım kadar sinirlenmiştim de.

O yanımın öldüğünü sanıyordum. Karım öldüğünden beri bir kadına ikinci kez bile bakmamıştım.

Ama derimin altında uğuldayan farkındalık teorimin yanlış olduğunu kanıtladı. Çünkü o anda kızımın öğretmeniyle *çok* uyumluydum. "Ne oldu?" İstediğimden daha güçlü bir şekilde homurdandım.

"Merhaba baba," dedi Ava, gözlerini pistten ayırma zahmetine girmeden.

Biraz yumuşadım, saçlarını yüzünden süpürmek için eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Selam, Balkabağım."

Chloe sesini biraz alçalttı, bir yandan da Ava'nın üzerinde durduğu banktan düşmediğinden emin olmak için ona göz kulak oluyordu.

"Aramayı denedim," diye açıkladı, gözleri sempatikti. "Ava'yı almaya kimse gelmedi. Ava'nın yeni dadısı için bize bıraktığınız numarayı denedik, o da olmayınca cep telefonunuzu ve sonra da dosyanızdaki acil durum irtibat numarasını denedik. Cevap alamayınca ben kendim aradım. Önce ev adresinizi denedim ama orada kimse yoktu. Yani..."

"Buraya geldin," diye bitirdim, iç çekerek burnumun kenarını sıktım. Yazdığım acil durum irtibat kişisi amcamdı - babama en yakın kişiydi. Ama o bir yan hakemdi ve artık evde olduğundan daha fazla yoldaydı.

"Özür dilerim," dedi tekrar ve ona baktığımda sanki yanlış bir şey yapmış gibi alt dudağını ısırıyordu.

Nefesimi üfledim. "Dünyadaki en kötü dadıları bulmak gibi bir yeteneğim olması senin suçun değil."

"Sorun yok, baba. Elimizden geleni yapıyoruz."

Ava bu sözleri söylerken yine gözlerini pistten ayırmadı. İşleri berbat ettiğimde, ki bu sık sık olurdu, kullandığım kelimeler tam olarak bunlardı. Şimdi o da bana bunları tekrarlıyordu ve Chloe gülümsedi, gözleri tekrar beni bulmadan önce kızıma baktı.

İçimden kızmak bile gelmiyordu - çünkü bu noktada sadece *yorgundum.* Takım arkadaşlarımın eşlerinin kişisel tavsiyelerinden bir işe alım uzmanıyla çalışmaya kadar her şeyi denemiştim.

Şimdiye kadar tuttuğum her dadı ya profesyonel değildi, ya kalifiye değildi ya da ihtiyacım olan saatlerde müsait değildi. Ava'nın enerjisine ayak uyduramayan yaşlı kadınlardan, dadı gibi davranıp Ava uyurken benimle çekim yapmaya çalışan genç kadınlara kadar her şeyle uğraştım.

Bu neden bu kadar zordu?

Jenny burada olsaydı, ne yapacağını bilirdi.

Jenny hayatta olsaydı, zaten bir dadıya ihtiyacımız olmazdı.

Rahmetli karımı düşündüğümde göğsüm her zamanki gibi sıkışıyordu, karmaşık duyguların karışımı çok tanıdıktı.

"Üzgün olması gereken *benim* ve üzgünüm," dedim sonunda Chloe'ye, öğretmenine tekrar bakmadan önce çocuğumun saçlarını karıştırarak. "Onu buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Chloe'nin gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, o inanılmaz genişlikteki kahverengi irisler belirsizlikle beni izliyordu.

"Ona göz kulak olabilirim," diye teklif etti aniden, sesi olduğundan daha yüksekti. Bu teklif beni olduğu kadar onu da şaşırtmışa benziyordu, çünkü diğer eliyle gergin bir şekilde dirseğini tuttu. "Yani, biraz elin kolun bağlı gibi görünüyor. Tabii dadısını çağırmak istemiyorsan?"

"Ah, ona *eski* dadı demek istiyorum," diye homurdandım.

Chloe gülümsedi. "Onu benim evime ya da senin evine götürmekten mutluluk duyarım - hangisini tercih edersen."

Başımı yana eğdim. "Gerçekten mi? Eminim planlarınız vardır."

Bunun üzerine homurdandı - gerçekten *homurdandı*. "Güven bana - yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Ensemi tuttum, saatime baktım ve arkamızda antrenmanın tüm hızıyla devam ettiği yere göz attım. Gitmem gerekirse Koç McCabe'in anlayış göstereceğini biliyordum. Benim *bir şey* istememem nadiren olurdu ve takımda bir liderdim.

Ama gitmek *istemedim*.

Yarın akşam play-off'larda yer almak için bizimle mücadele eden bir takıma karşı evimizde büyük bir maçımız vardı ve benim buz süresine ihtiyacım vardı.

"Eğer sakıncası olmadığına eminsen... sadece bu seferlik," diye çabucak açıkladım. "Ve sana ödeme yapacağım."

"Oh, buna gerek yok." "Sana

ödeyeceğim," diye tekrarladım.

Chloe yumuşak bir gülümseme sundu, parmakları eteğini karıştırıyordu.

"Evet,

Efendim."

Bunun üzerine burun deliklerim tamamen uygunsuz bir nedenden dolayı

alevlendi,

ve dikkatimi Ava'ya çevirmeden önce zihinsel olarak kendimi tokatladım.

"Öğleden sonrayı Bayan Knott'la geçireceksin, tamam mı?" Gözlerinin içine bakabilmek için onu kollarımın arasına alarak söyledim. "Ve seni işten sonra alacağım."

"Burada kalamaz mıyım?"

Bu sözleri mızmızlanarak söylemedi. Aslında, sanki ne cevap vereceğimi umursamıyormuş gibi söyledi. Dudakları kısıktı, gözleri sıkılmış gibiydi.

Sahte kayıtsızlığımı çok biliyordu. Ona

bulaşmış olmaktan nefret ediyordum.

"Bugün olmaz, Balkabağım," dedim şakağını öperek. Sonra onu oturttum ve elini sıktım. "Ama uslu durursan yarın maça gelmen hakkında konuşabiliriz."

Bunu düşündü ve sonra başını salladı ama yine de "Tamam" derken herhangi bir duygu belirtisi göstermedi.

Chloe önce Ava'ya, sonra bana kaşlarını kaldırdı ve yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. "Onu altı gibi eve getireyim mi?" diye önerdi.

"Bu mükemmel olur."

Göğsümden çıkan rahatlamış nefesi duyup duymadığını merak ettim. Ava'nın yanında olduğunu bilmek, antrenmana odaklanabileceğim anlamına geliyordu.

Tabii ki eski çalışanıma duyduğum öfke hâlâ içimde kaynıyordu ama bununla daha sonra ilgilenecektim.

"Belki akşam yemeğini bizimle yiyebilirsin," dedi Ava ve bunu umursamadığını gösteren bir omuz silkmeyle yaptı. "Şef Patel her zaman sadece ben ve babam için çok fazla yemek yapar."

Kızıma beni bu şekilde zor durumda bırakmamasını söyleyen bir uyarı bakışı atmaya çalıştım, çünkü öğretmeni yardım etmek için devreye girdiği için ne kadar minnettar olsam da, akşam yemeğinde *kimsenin* bize katılmasını istemiyordum.

Chloe başını kaldırıp bana baktı ve bir an için bu fikirden memnun göründüğünü düşündüm. Ama yüzümü görür görmez gülümsemesi kayboldu.

Boğazını temizledi. "Oh, sorun değil, tatlım. Sen ve-"

"Rica ederim," diye araya girdim. Kelimelerin hissettirdiği kadar zorlama gelmemesini, onları söylerken dişlerimin ne kadar sıkıldığını fark etmemesini umuyordum.

Bunun üzerine Chloe başını biraz eğdi, sanki yalanın içini okuyabiliyormuş gibiydi.

Sonra gülümsedi. "Tamam o zaman. Akşam
yemeği zaman." Gözlerimi kırptım.

Bu teklifi ciddiye almasını beklemiyordum.

Kesinlikle kabul etmesini de beklemiyordum.

Ava'nın elini tutup onu tünelden yüzündeki memnun gülümsemeden onun da bunu bildiğini anladım.

Huysuz kaleci, mükemmel dadıyı bulma arayışında kızının güneşli anaokulu öğretmeniyle çarpışırsa ne olur?
Daddy P'nin kitabında öğrenin: Dersini Öğren.

Jaxson ve Grace'e musunuz? Bu buharlı bonus sahnede yola geri dönün!doyamıyor

Eşinizle Tanışın'da Vince ve Maven'ın hikayesini kaçırmayın. Düşmanlardan aşıklara, zorunlu yakınlık ve ilk o düşüyor!

Eğer Eşinizle Tanışın'ı okuduysanız, Dersinizi Öğrenin'in yayınlanmasını beklerken Kandi Steiner'ın Kırmızı Bölge Rakipleri serisine bayılacaksınız!
Tutun

Blind Side'ın içine bir göz atmak için okuyun.

KÖR TARAFIN İÇİNE
GİZLİ BİR BAKIŞ

Giana

"Sen delisin."

Clay dirseklerini aramızdaki masaya dayayıp bana doğru daha da eğilirken, "Delicesine dâhice," diye itiraz etti. Kollarının, onun ağırlığını kaldırdıkça ince bacakları üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanan küçük masaya kıyasla ne kadar büyük olduğu neredeyse komikti.

"Ben... bu sadece... *saçma*."

Gözlüklerimi burnumun kenarına doğru ittim, soğuk parmak uçlarım sıcak yanaklarımı okşarken bacaklarımı diğer tarafa çaprazlamak için açtım. Ardından kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, tüm vücut dilim bu konuşmadan ve içindeki tekliften ne kadar rahatsız olduğumu gösteriyordu.

Clay Johnson'a ayrılıktan sonra medyayla nasıl daha iyi iletişim kuracağı konusunda koçluk yapmak için buradaydım - ki bu sadece onun için değil, tüm takım için acı vericiydi.

Buraya Shawn Stetson'a olan aşkım konusunda benimle dalga geçmesi ya da dikkatini çekmek için beni saçma sapan sahte bir ilişkiye sürüklemesi için *gelmedim*.

Hoşlandığımı anlamış olması bile yeterince utanç vericiydi. Bunu saklamakta her zaman iyi olduğumu sanıyordum - çünkü en azından Shawn'a göre görünmezdim. Geçen dönem onu ilk kez çalarken dinlediğimden beri onu takip ediyor, fırsat bulduğum her an kampüste onu dinliyordum.

Ona olan hayranlığımı en sevdiğim kitaplardan birine bağlıyorum - *Düşüncesiz*.

S.C. Stephens beni Kellan Kyle'a aşık etmişti ve o kitabı bitirip tamamen kaybolduğumda, hayatımın en kötü kitap funk'unda, işlevsiz kaldığımda... *Rum & Roasters*'a rastladım.

Ve işte , Shawn Stetson, düşünceli ve gizemli, karanlık ve yakışıklı.

"Bak, G," dedi Clay.

"Giana," diye düzelttim.

"Sana yine Kedicik dememi mi tercih edersin?"

Kendi şirin şakasına sırıtırken gözlerim sadece yarıktı.

"Ben bir erkeğim ve bir erkek olarak erkeklerin ne istediğini bilirim. En azından çoğu, heteroseksüel, aklı başında erkeklerin. Ve sana söylüyorum. Şu adam mı?" Parmağıyla Shawn'ın sahnede çaldığı yeri işaret etti; bar, yumuşak bir spot ışığının onu aydınlattığı yere kıyasla loştu. "Gizemli bir kadın istiyor, ilham perisi olabilecek, elde etmesi biraz zor, kendi liginin biraz dışında bir kadın."

Clay'in devasa parmağını iki elimle kapatıp aşağı itmeden önce gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlayacaktı, görmediğinden emin olmak için hızla Shawn'a baktım.

"Şükran Günü'ne kadar onu avucunun içine alabilirim."

Yanaklarım o kadar sıcaktı ki, yüzüme düşen saçlarımı yakacaklarından korkuyordum. "Bunu isteyeceğimi sana düşündüren nedir?"

Clay sadece kaşlarını kaldırdı.

Tamam, şu anda bir reklam panosu kadar kolay okunabilirim.

Dudağımın içini çiğnedim, sesimi fısıltıya indirmeden önce Shawn'a ve sonra tekrar Clay'e baktım. "Varlığımdan bile haberi yok."

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey daha var," dedi elini kendi üzerinde gezdirerek. "Sizce bu kampüste Clay Johnson'ın dikkatini kızı görmezden gelebilecek biri var mı?"

Bu ukala ima karşısında gözlerimi devirdim, ama ona karşı çıkamadım.

Bu doğruydu.

Clay, Kuzey Boston Üniversitesi'nin kampüsüne girdiğinden beri o iri yarı kas yığını ve delici yeşil gözler piyasadan çekilmişti.

- Her kızın korktuğu gibi. Maliyah'la ayrıldıklarından beri sefil bir hıyar gibi davranırken, takımı sinek gibi takip eden hayranları onun sevgisinin tadına bakmak için bile yalvarıyordu.

Yine de...

"O bir müzisyen," diye kollarımı kavuşturarak. "Futbol muhtemelen umurunda bile değildir."

Ve evren bana şaka yapmayı seviyordu, çünkü tam o anda Shawn çalmakta olduğu şarkıyı bitirdi ve gitarını birkaç kez tıngırdattıktan sonra mikrofona doğru konuştu ve "Bayanlar ve

Beyler, bu gece aramızda ünlü biri var. Clay Johnson, NBU'nun en iyi güvenlik oyuncusu ve NFL'e girmeye aday. İmkanınız varken imza almayı unutmayın."

Her bir çift göz bize doğru fırlarken Clay elini mütevazı bir şekilde salladı. Clay her saniyenin tadını çıkarırken başımı eğdim ve yüzümü gizlemeye çalıştım, baştan çıkarıcı bir sırıtış fırlattı ve belirli bir kız masasına göz kırptı. Gözleri Clay'in üzerinde gezinirken sessizce birbirlerine fısıldıyorlardı, gülümsemeleri hevesliydi, hepsi de onunla ilk kimin konuşmaya çalışacağı konusunda çöp çeker gibi birbirlerini dürtüyorlardı. İçlerinden biri çaktırmadan telefonuyla onun videosunu çektiğinde gözlerimi devirmiştim.

"Bir isteğin var mı, dostum?" Shawn sordu ve Clay'le konuşuyor olması ve Clay'*in benim* masamda olması, aşkımla aynı evrende olmaya en yakın olduğum andı.

Clay o lanet sırıtışı hâlâ yerinde dururken bana baktı. "Snow Patrol'dan 'Just Say Yes'e ne dersin?"

Gözlerimi tekrar devirdim ve Shawn çalmaya başladığında Clay daha da yaklaştı.

"Tartışmalar bitti mi?"

İçimi çektim. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Senin, varsayımsal olarak, Shawn'ı elde etmeme yardım edeceğin sahte bir ilişki içinde olacağız ve ben..." Gözlerimi kırpıştırdım, hiçbir şey bulamadım. "Tam olarak ne yapacaktı? Yani... bundan senin çıkarın ne?"

O sırada yüzüne bir şeyin gölgesi düştü ve birasının yarısını bir dikişte içmeden önce biraz omuz silkerek arkasına yaslandı. "Maliyah."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Kızımı tanıyorum," dedi, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar kararlıydı.

- Bu da bir şey ifade ediyordu, çünkü bu adamın birkaç kez imkansız bir müdahale için sahaya indiğini görmüştüm. "Beni hâlâ sevdiğini, hâlâ istediğini biliyorum ama dışarıda daha iyi bir şey olduğunu düşünüyor. Her zaman en iyisini istedi." Durakladı. "O bu arzuyla büyüdü. Bu onun kişiliğinin bir parçası."

Tüm bunları iyi bir kaliteymiş gibi anlatması karşısında dudağımın kıvrılmasını engellemek için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Ama beni başka biriyle gördüğünde, hayatıma devam ettiğimi düşündüğünde?" Şeytani bir gülümsemeyle başını salladı. "O yeşil canavar onu yakalayacak. Beni geri almak için yalvaracak."

Burnumu kırıştırdım. "Bilmiyorum Clay... Bu tür oyunlar oynamak istemiyorum."

"İnanın bana, herkes oynuyor. Yani, eğer oynamıyorsan - hayır, *kazanmıyorsan*?" Omuz silkti. "Kaybediyorsun."

Sözleri içimde bir şeylerin kasılmasına neden oldu, gözlerim Shawn'ın sahnede gitarını tıngırdattığı yere kaydı. Bakışları üzerimde gezindiğinde kalbim her zamanki gibi ters takla attı, o kadar hızlıydı ki altın gözlerinin rengini tekrar kaybolmadan önce zar zor fark ettim.

Onun için görünmezdim. Her zaman öyleydim.

Onun hakkında kaç kez fantezi kurduğumu asla yüksek sesle itiraf etmezdim, özellikle de *Düşüncesiz*'i yeniden okuduğumda. Ne zaman bu barda çalsa ve bana doğru baksa, acaba o gece setini bitirip masama doğru yürüyecek, beni tanımak isteyecek, beni eve götürmek isteyecek mi diye merak ederdim. Her setini izleyen, orijinal şarkılarının her kelimesini bilen, diğer tüm kızlar ona atlarken köşede sessizce oturan duvar çiçeği kızı ne zaman fark edecekti?

Ondan sonra fanteziler hep biraz baharatlı olur.

Yine de, bana baktığında bile, anında verdiğim tepki gözümü kaçırmak, saklanmak, kalabalığın içine gömülmek ve bir kez daha görünmez olmaktı. Böyle bir ilgi beni rahatsız ediyor, kendimden utanmama neden oluyor, çekici olup olmadığımdan ziyade dişlerimde bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu. Bakışları bir kez üzerimde sonra sırıtıp kaşlarını kaldırabilecek, dudaklarımı yalayabilecek ya da kahvemin kenarına baştan çıkarıcı bir daire çizebilecek türden bir kız değildim.

Ana karakter enerjim yoktu.

Ben daha çok bilge tavsiyeleri olan ilginç, sevimli en iyi arkadaştım.

İçimi çektim, kalbim ulaşılamayacak gibi görünen bir şeyi özlüyordu. Shawn bana tekrar baktığında, her zamanki gibi yüzümü sakladım, yanaklarım yanıyordu ve sonra Clay'e baktım, o da beni suçüstü yakalamış gibi kaşlarını kaldırdı.

Ya da bu durumda, kırmızı yüzlü.

Hayatım boyunca istediğim şeyin peşinden gitmekten çok korkmuştum - Maliyah'ın, Clay'in, takımda birlikte çalıştığım herkesin tam tersiydim. Kardeşlerim gibi kaderinde büyüklük olan ve etrafımdaki herkesi mıknatıs gibi çeken biri değildim. Girdiği her odada dikkatleri üzerine çeken patronum gibi değildim.

Ben yan tekmeydim ve her zaman arka planda olmaktan memnun olmuştum.

Ama şimdi, ilk kez, kendimi spot ışıkları için özlem duyarken buldum.

Ve lanet olası bir *erkek arkadaş* için, bilim aşkına.

Bacaklarımı açarak öne doğru eğildim ve ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Şartlara ihtiyacımız var. Koşullara. Kurallar."

Clay'in tek yanıtı dudaklarını hafifçe eğmek olduğunda, başımı ne kadar büyük bir belaya soktuğumu merak ettim.

Bir parmağımı kaldırdım. "Birincisi, Shawn açısından bana ne konuda yardımcı olursan ol, medya için senden ne yapmanı istersem onu yapacaksın. Söz verdiğim gibi önümüzdeki birkaç hafta seni rahat bırakacağım ama Grafik Günü'nde mükemmel bir kolej sporcusunu oynayacak ve beni iyi göstereceksin."

"Şu anda orantısız bir anlaşma gibi görünüyor."

"Maliyah'ı geri getirebilirseniz gerçekten öyle mi?"

Meydan okumam karşısında başını eğdi, sandalyesinde geriye doğru oturdu ve ayak bileğini karşı dizinin üzerine çaprazladı. Bunu yapmak için masanın altından tamamen kalkması gerekti. "Touché. Başka ne var?"

Arkama yaslandım, parmağımı çeneme vurarak okuduğum tüm sahte randevu mecazlarını hatırlamaya çalıştım. Gerçek şu ki, günde yaklaşık bir kitap okuyordum, bu yüzden bir süre sonra hepsi birbirine karışıyordu. Ama biriyle çıkıyormuş gibi yapmakla ilgili bildiğim tek şey, kesinlikle kurallara *ihtiyacınız olduğuydu*, yoksa işler karışırdı.

"PDA yok," dedim sonunda.

Clay bir zil sesi çıkardı, ses o kadar yüksekti ki etrafımızdaki masalarda oturan birkaç öğrenci omuzlarının üzerinden baktı. "İmkânsız. Gerçekten flört eden hiç kimse PDA'dan kaçınmaz."

"Tamam." Yüzümü buruşturdum. "O zaman güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var."

"*Güvenli* bir *kelime* mi?" Clay kıkırdadı. "Seni bağlayacağımı mı sanıyorsun, Kedicik?"

Gözlerinde hınzırca bir şey parlıyordu, sanki bunun nelere yol açabileceğini düşünmüş gibiydi ve bir kez daha iri gövdesini küçük masanın üzerine eğdi.

"Yani, bu ayarlanabilir," diye ekledi sırıtarak. "Eğer isterseniz."

Davet karşısında dudaklarımın aralanması, kalbimin bir an durduktan sonra eskisinden biraz daha hızlı atmaya başlaması hiç de hoş *değildi*. Neyse ki gözlerimi devirirken bunu oldukça iyi gizledim.

En azından öyle .

"Demek istediğim, eğer rahatsız olduğum bir şey yaparsan, bunu sana söylemenin bir yolunu istiyorum."

"Neden sadece neyin *olduğunu* gözden geçirmiyoruz?" diye önerdi. Başımı eğdim, düşündüm ve sonra başımı salladım.

"El ele mi?" "Tabii ki."

"Yanaktan, alından falan öpmek mi?"

Yanaklarım ısındı. "Evet."

Clay kaşlarını kaldırdı. "Dudaktan öpmek mi?"

Yine kalbimin ritmi bozulmuştu ama saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve soğumuş olan köpükten bir yudum almak için kahve fincanımı dudaklarıma götürdüm. "Sanırım yapmasaydık garip olurdu." Parmaklarımı şıklatarak ona ters ters baktım. "Ama dil yok."

"Dilin yok mu?" Clay dişlerini emdi. "Dudaklara kondurulan bir öpücüğü kim kıskanır ki? Kesinlikle şuradaki oğlun Shawn değil, bundan emin olabilirsin."

Homurdandım ve üzerime bir kova buzlu su atılmış gibi, tüm önermenin ne kadar inanılmaz derecede aptalca olduğunu fark ettim. Ben lanet olası bir kitapta yaşamıyordum - gerçek hayatta yaşıyordum ve bu durumun bizim lehimize sonuçlanmasının *hiçbir* makul yolu yoktu.

"Bu çok saçma," dedim. "İşe yaramayacak. Garip ve umutsuz bir durum ve her şeyi unutmalıyız."

Eşyalarımı toplamaya başladım ama Clay uzandı, eli bileğimi öyle yumuşak bir şekilde kavradı ki o nasırlı elin ağırlığı beni şaşırttı.

Gözlerim kaslı kolunun üzerinde gezinirken yutkundum ve onun beni derin bir samimiyetle izlediğini fark ettim. Bu bakışlar beni tedirgin ediyordu, ne kadar kararlı ve bir o kadar da *ürkütücüydü*. Acaba rakipleri de sahada böyle mi hissediyordu, enselerindeki tüyleri diken diken eden korku bu muydu?

"Miyav."

Bir kahkaha attım. "Miyav?"

"Eğer çok ileri gidersem, rahatsız olursan ve geri çekilmemi istersen, sadece miyavla."

"Aman Tanrım."

"Ama gerek kalmayacak," diye hızla ekledi. "Hakkımda yaptığınız tüm araştırmalara ve bildiğinizi sandığınız şeylere rağmen, ben bir

beyefendi." Arkasına yaslandı, sonunda elini bileğimi tuttuğu yerden çekti ve üzerimdeki tutuşunu kaldırması dudaklarımdan keskin bir nefes almamı sağlayana kadar düzgün nefes almadığımı fark etmedim. "Ve ben Maliyah'ın beni geri istemesini istiyorum, senin bana aşık olmanı değil."

. "Güven bana, endişelenecek şey yok."

"Pekâlâ," dedi Clay oturduğu yerden kalkıp parmaklarıyla sayarak. "Ben kamerada davranıyorum, Bay Emo Gitarcı'nın sana aşık olması için tüm adımlarda sana rehberlik ediyorum ve sen de Maliyah'ı kıskandırmak için benim sahte kız arkadaşım olarak oynuyorsun."

"Ve eğer miyavlarsam-"

Clay sırıttı. "Şimdi sırf bunu duymak için seni rahatsız etmek istiyorum."

"Yapma," diye uyardım.

"Tamam. Eğer miyavlarsan, geri çekilirim."

Tüm şartları düşünerek başımı salladım. "Bir şey daha var," dedim boğazımı temizleyerek, defterimin sayfalarını yırtmaktan spiraline yapışmış kâğıt fırfırlarını karıştırırken. "Ya işler karışırsa..."

"Anlamı?"

Omuz silkerek ensemi kaşıdım. "Bazen bu işlerin... karmaşıklaşabileceğini bilecek kadar film izledim ve kitap okudum." Gözlerim onunkileri buldu. "Ya birimiz ayrılmak isterse?"

"Öylece geri çekilemezsin," dedi kaşlarını çatarak. "Bu anlaşmayı bozmak olur."

"Ama ya..."

Söyleyemedim, nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ki sanki davul sesi gibiydi.

Clay sırıttı. "Demek bana aşık olmaktan endişeleniyorsun."

Yüzüm dümdüz oldu. "Bunun ne kadar imkânsız olduğunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim."

Elini masanın üzerine uzatırken göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Eğer herhangi bir noktada çıkmak istersen, söylemen . Seni rehin tutmuyorum. Ama," dedi, elini tutmaya gittiğimde elini geri çekti. "Canın öyle istiyor diye beni bırakma. Ben kendimi bu davaya adıyorum. Ya sen?"

"Güven bana - Maliyah'ı geri almana yardım etmek dünkü gibi bir felaketle daha uğraşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa, ne gerekiyorsa yaparım."

Dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme kıvrıldı, eli yerine geri döndü. "O zaman anlaştık, Kedicik."

Avucumu onunkinin içine kaydırdım, sert ve kararlı bir sallanışla bu saçma planı mühürledim.

Sahnede ise Shawn Stetson o güzel yüzünde meraklı bir ifadeyle bizi izliyordu.

- - -

Bir buçuk hafta sonra Clay'i gizlice ofisime soktum, hiçbir oyuncunun ya da personelin bizi görmediğinden emin olmak için koridordan aşağı baktım. Önemli olduğundan değil - bunu kolayca medyaya hazırlık olarak gösterebilirdim - ama birlikte yalnız olmamızın *gerçek* nedeni hakkında bir şey beni yalanı satamayacağıma ikna etti.

O içeri girdiğinde kapıyı olabildiğince yumuşak bir şekilde tıklattım ve kimsenin görmediği rahatlamış bir nefesle ona doğru döndüm.

"Neden bir bankayı soyacakmışız gibi davranıyorsunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse mi? Bu, *aslında* neden burada olduğumuzdan daha az korkutucu geliyor," diye itiraf ettim.

Clay sırıttı ve bana doğru bir adım atarken kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturdu. Üzerinde hâlâ antrenman forması ve vatkalı pantolonu vardı; ikisi de lekeli ve nemliydi ve üzerine yapışıyordu. Yaklaştıkça onu daha çok kokladım - ve ter, kir, çimen ve tik ağacı gibi bir şeyin karışımından iğrenmeyi *diledim*, ama kokteyl kendi feromon markası gibiydi ve gözlerimi tüm görkemli kaslarının uzunluğunu takip etmek yerine ukala yüzünde tutmak için aktif olarak çalışmak zorunda kaldım.

"Bu sadece küçük bir öpücük alıştırması."

"Kulağa ne kadar saçma *geldiğini duyuyor* musun?"

Kıkırdadı. "Anlaşmayı yaptığımızdan beri pek konuşacak vaktimiz olmadı. Bence planın üzerinden geçmek mantıklı."

Yutkundum. "Doğru. Yani... yine ne oldu?"

"Büyük açıklamamızı Grafik Günü'nde yapacağız. Antrenmandan önce stadyuma el ele girerek başlayacağız, dedikodu değirmenini harekete geçireceğiz. Herkes takıma kimin girdiğini ve kaçıncı sırada olduğunu öğrendiğinde takım yüksek enerjiyle dolup taşacak."

"Ve sonra, antrenmandan sonra kafeteryada... olay çıkarıyoruz."

Başını salladı. "Olay çıkarırız."

"Çünkü sana doğru koşuyorum ve... seni öpüyorum."

Clay'in sırıtışı iflah olmazdı ve ben de koluna vurdum.

"Bunun seni eğlendirmesine çok sevindim," dedim ters

ters bakarak.

"Sadece *öpücük* kelimesini zar zor söyleyebilmeni komik buluyorum."

Boynumu kırdım, omuzlarımı geride tuttum ve hayatımda sadece birkaç öpücük aldığımı - hiçbiri dünyamı sarsmadı - ve tüm bu olanların bende bir deliğe girip saklanma isteği uyandırdığını ona itiraf etmeyi reddettim.

Bunu yapabilir*dim*. Bu da bir seçenekti. Her şeyi hemen şimdi iptal edebilir ve kendimi utançtan kurtarabilirdim.

Ama o gece Clay'i kafede bıraktıktan sonra garip bir şey oldu.

İtiraf etmekten nefret ettiğim bir şeyi

fark ettim. Bunu *istiyordum*.

Çılgıncaydı ve muhtemelen başarısız olacaktı, ama Shawn'ın beni fark etmesini değil, benimle ilgilenmesini sağlayacak bir şekilde işe yarama *olasılığı* bile mi?

Kaçırılamayacak kadar sarhoş edici bir fanteziydi.

Yani benim rolüm Maliyah'ın Clay'in hayatına devam ettiğini fark etmesi için olay çıkarmak mıydı?

Ben rolümü oynarım.

Gerçi *onun* gibi bir kızı kıskandırabileceğimi düşünmesi bile başlı başına biraz gülünçtü.

"Tamam, hadi yapalım şu işi," dedim, göğsümü kemiren güvensizlik duygusunu görmezden gelerek. Daha sonra beni uyanık tutmasına izin vermek için bolca zamanım olacaktı. "Sen şurada dur, sıradaymışsın gibi davran."

Masamı işaret ettim ve Clay yerini aldı, meraklı gözlerle beni izliyordu.

"Pekâlâ," dedim ellerimi sıkarak. "İşte başlıyoruz."

"Tamam."

Clay bekledi, ben de orada öylece durdum, dudaklarımı birbirine doladım ve ayaklarımın hareket etmesini istedim.

"İşte geliyorum."

Kıkırdadı. "Tamam."

Uzun bir tereddütten sonra bana soru sormak için ağzını açtı ve ben de ona fırsat vermeden söze başladım.

Sıçramadan önce hızlıca beş adım atmıştım ve beni düşürme ya da sakarlığım yüzünden dengemi kaybetme ihtimaline karşı gözlerimi sıkıca kapamıştım. Ama Clay beni kolaylıkla yakaladı, kolları boynuma dolandı.

Bacaklarım onun beline kilitlendi. Nefesim kesildi, saçlarım biraz yüzüme düştü ve gözlük burnumun kenarından aşağı kaydı.

Onları yavaşça yukarı ittim, vücudumun onunkine dokunduğu her yeri kataloglarken ağır ağır nefes aldım - kollarım boynuna dolandı, göğsüm onunkine bastırdı, kalçalarım kalçalarını sıktı.

Ve bacaklarımın arasında, karnının bana sürtündüğü yerde yabancı bir şey karıncalandı.

Kollarının arasından sıyrılırken içimi bir panik dalgası kapladı. "Tamam. Anladım
o."

"Öpücüğü denemek istemiyor musun?"

Gözlerimi kısmıştım. "Şımarıklık yapma."

"Ne?" Masum numarası yaparak ellerini havaya kaldırdı. "Bence sen Şimdi, etrafta kimse yokken denersen daha rahat hissedersin."

"Seni uzun uzun öpeceğim ve sonra *başardın* bağıracağım*!* Gururlu kız arkadaş olayını mühürlemek için."

Clay bir parmağını kaldırdı ve iki yana salladı. "Sadece bir gagalama değil. Kimse buna ikna olmayacaktır. Bir çiftten ziyade kardeş olduğumuzu düşünmeye daha yatkın olurlar."

"İyi," diye mırıldandım. "Küçük bir dil. Ama sadece hızlı bir tarama, kapiş?"

Kaşlarını kaldırdı. "Nesin sen, İtalyan bir gangster mi?"

Ona salladım. "Benim işe dönmem gerek. Senin de antrenmana dönmen gerekiyor. Bence burada iyiyiz."

Clay gülümseyerek kabul etti ve kapıya yöneldi, ama çerçevede durakladı, bana dönmeden önce omuzlarında bir şey çökmüştü.

"Teşekkür ederim," dedi, kelimeler boğazında düğümlenmişti. "Bunu yaptığın için."

Ondan gelen yumuşaklık anı beni hazırlıksız yakaladı ama omuz silkerek güldüm. "Hey, bana ilk gerçek erkek arkadaşımı bulduğunda *sana* teşekkür edeceğim."

Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz irkildim - yüzümdeki şok ifadesi Clay'inkini yansıtıyordu.

"İlk erkek arkadaşın mı?" diye yankılandı.

Cevap vermeye fırsat bulamadan Charlotte benimkiyle bağlantılı olan ofisinin kapısından içeri girdi ve benden istediği yirmi şeyi sayıklamaya başladı.

Sorusuna cevap vermeden Clay'i iterek kapıdan çıktım ve kapı arkamdan kapandıktan sonra Charlotte içeri girdi.

"Dinliyor musun?"

ve masamdaki not defterimi kaptım. "Takip ediyorum.
Açık artırmayla ilgili bir gelişme de var."

Bana dikkatle baktı, soru sormaya değmezmiş gibi omuz silkmeden önce az önce koruduğum kapıya bir kaşını kaldırdı. Sonra arkasını döndü ve ofisine girdi, ben de onun listemize devam ettim.

Kalbim göğsümde hızla çarpmasına rağmen bir şekilde dikkatimi vermeyi başardım.

Blind Side'ı okumaya buradan devam edebilirsiniz. Kindle Unlimited'a dahil!

MORE FROM KANDI STEINER

Buzun Kralları Serisi

Eşinizle Tanışın

Vince Tanev ile Bir Ay: Tampa'nın Çaylağı - buzda ve buz dışında yirmi dört-yedi erişim. Başlık her şeyi anlatıyor ve hayatımın fırsatı kucağıma düştüğünde patronlarım sevinçten havalara uçuyor. Tabii ki, beni son sinirimi bozan tek adamla yakınlaşmaya zorladıklarının farkında değiller.

Ağzınıza Dikkat Edin

Kardeşimin takım arkadaşları bana dokunmamaları gerektiğini biliyorlar - ama bu, Jaxson Brittain'e kuralı ilk bozan kişi olması için meydan okumamı engellemiyor.

Kırmızı Bölge Rakipleri Serisi

Fair Catch

Üniversite futbol takımındaki tek kız olmak yeterince zor değilmiş gibi, Koç bir de gidip ağabeyimin en iyi arkadaşını - ve benim bir numaralı düşmanımı - oda arkadaşım olarak atamak zorunda kaldı.

Kör Taraf

Ülkedeki en ateşli kolej futbolu güvenliği bana sahte kız arkadaşı olmamı teklif etti. Ben de ondan bekaretimi almasını istedim.

Oyun Kurucu Sızıntısı

Oyun kurucu Holden Moore istediği her kıza sahip olabilir.

Ben hariç: Koçun kızı.

Hail Mary (Amazon 1 Numaralı En Çok Satan Kitap!) Leo F*cking Hernandez.

North Boston Üniversitesi'nin yıldız , kötü şöhretli bekar ve elimden gelse öldüreceğim insanlar listemin bir numarası.

Ya şimdi?

Yeni oda arkadaşım.

Becker Kardeşler Serisi

Kayalıklarda kitap 1)

Neat (kitap 2)
Manhattan (3. Kitap)
Eski Moda (kitap 4)
Dört kardeş, babalarının gizemli ölümü de dahil olmak üzere karanlık bir geçmişe sahip bir viski damıtımevinin etrafında dönen küçük bir Tennessee kasabasında aşkı buluyor.

En İyi Saklanan Sırlar Serisi
(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LISTESINDE ILK 10'DA)
Bilmedikleri (1. kitap) Her Zaman
Bildikleri (2. kitap) Hiç
Bilmedikleri 3. kitap)
Charlie'nin evliliği ölmektedir. İlk aşkı tekrar ortaya çıkıp ona aşkın başka türlü de yanabileceğini hatırlatana kadar alevler içinde kalmaktan son derece memnundur.

Yakın Mesafe
Lisans eğitimini tamamlayan Jasmine için Akdeniz'de yatçılık yapmak cennet gibi bir şeydi. Ama erkek arkadaşının milyarder patronu her zaman istediğini alır. Ve bu sefer, onu istiyor.

Senden Nefret Etmemi Sağla
Jasmine yıllardır en yakın arkadaşının erkek kardeşinden uzak durmaktadır ama bir düğün için aynı evde olduklarında, ne kadar çabalarsa çabalasın ona karşı koyamaz.

Yanlış Oyun
(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LISTESINDE ILK 5'TE)
Gemma'nın planı basittir: Chicago Bears'ın kombine biletlerini kullanarak her iç saha maçına yeni bir erkek davet etmek. Duygusal olarak bağlanmaktan kaçınmak ve aynı zamanda biraz aksiyon yaşamak için mükemmel bir yoldur. Ancak Zach onun deneme turu olma şansını elde ettikten sonra, bir maçın yeterli olmadığına karar verir. Seksi, eğlenceli bir spor romantizmi.

Doğru Oyuncu
Ne pahasına olursa olsun aşktan kaçıyor. Adam ise onu kendine bağlamaktan başka bir şey istemiyor. Seksi, komik ve bayıltmaya değer Doğru Oyuncu, spor romantizmi sevenler için mükemmel bir okuma.

Sana Giden Yolda
Sadece bir yolculuk olması gerekiyordu, ama Cooper kaçış arabasını kullanan çocuğun günlüğünü keşfedince her şey değişti. Duygusal, endişeli bir yol romantizmi.

Viskiye Bir Aşk Mektubu

(AMAZON'DA EN ÇOK SATANLAR LISTESINDE ILK 10'DA)

Kötü zamanlama lanetine karşı savaşan iki aşık arasında geçen öfkeli, duygusal bir romantizm.

Aşk, Viski'yi - Jamie'nin hikayeyi anlattığı kısmı ve genişletilmiş sonsözü - yeni Beşinci Yıldönümü Baskısı'nda okuyun!

Ağırlıksız

Genç Natalie, kişisel antrenöründe kendini sevmeyi ve romantizmi bulurken, onları hiç düşünmediği şekillerde birbirine bağlayan bir dizi sırla da karşılaşır.

Şenlik

Yakın zamanda boşanan Wren, Seattle'ın dışında bir yazlık kulübede berraklık arayışına girer ve burada yan komşusu olan küçük kasabalı münzevi ile unutulmaz bir bağ kurar.

Evet Deyin

Harley, İtalya'nın Floransa kentinde sanat eğitimi almaktadır. Mükemmeliyetçiliğinden kurtulmaya çalışırken Önüne çıkan her şeye Evet demeye kararlı bir şekilde bir gece dışarıda. Tabii ki Liam Benson ile karşılaşmayı beklemiyordu...

Yıkanmış

Gregory Weston, bir zamanlar oğlumun en iyi arkadaşı olarak tanıdığım çocuk, şimdi hiç tanımadığım bir adam. Hayır, sadece bir adam değil. Bir doktor. Ve beni istiyor.

Noel Battaniyesi

Eski kocamla bir kulübede mahsur kalıp kar fırtınasını beklemek mi? Tatil için eve sürpriz bir ziyaret planladığımda hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi...

Siyah Dört Numara

Genç ve ateşli bir poker yıldızı ile onu alt etmek için gönderilen bir gencin üniversite, Yunan hayatı romantizmi.

The Palm South Üniversite Serisi

Rush (kitap 1)

Çapa (kitap 2)

Rehin (3. Kitap)

Miras (4. Kitap)

Ritüel (5. Kitap)

Hazed (6. Kitap)

Yunanca (kitap 7)
#1 Numaralı NYT Çok Satan Yazarı Rachel Van Dyken, "Eğer Gossip Girl ve Riverdale'in bir aşk çocuğu olsaydı, bu PSU olurdu." diyor. Bu öfkeli üniversite serisi bir sonraki suçlu bağımlılığınız olacak.

Etiket Kovalayıcı
Asker erkeklerin peşinden koşmayı bırakabileceğine dair bir bahse girdi, bu kolay görünüyordu - ta ki parlak zırhlı şövalyesi ve iş yerindeki son müşterisi Ordu ACU'larında ortaya çıkana kadar.

Şarkı Kovalayan
Tanner ve Kellee birbirleri için mükemmeldir. Aynı barlara giderler, aynı müziği severler ve birbirlerinin kıyafetlerini parçalamak için aynı arzuya sahiptirler. Tek sorun nedir? Tanner hâlâ en iyi arkadaşına aşıktır.

ACKNOWLEDGEMENTS

Rhiannon Gwynne ve eşi Josh Brittain olmasaydı bu seri mümkün olmazdı. Profesyonel bir hokey oyuncusu ve aynı zamanda profesyonel bir hokey oyuncusunun EŞİ olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında çok sayıda röportajla beni şımarttığınız için teşekkür ederim. Rehberliğiniz ve sabrınız büyük fark yarattı. Umarım Jaxson'a sizin adınızı vererek minnettarlığımı göstermişimdir.

Kocam Jack'e - sonsuz desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim. Hayatım seninle daha güzel.

Annem Lavon'a ve en iyi arkadaşım Sasha'ya - her zaman en büyük amigolarım olduğunuz için ikinize de teşekkür ederim.

Yönetici Asistanım ve sevgili arkadaşım Tina Stokes'a - sen tam bir meleksin ve bu seri için grafikler, PR kutuları ve daha fazlası için harcadığın tüm saatler için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Bu kitapları kendi kitaplarınmış gibi sevdiğin için teşekkür ederim.

Bu kitabın çeşitli bölümlerinde bana yazarlık arkadaşlığı yapan bu sektördeki tüm harika kadınlara çok teşekkür ederim. Laura Pavlov, Elsie Silver, Lena Hendrix, Maren Moore, Jessica Prince, Fiona Cole, Karla Sorensen, Brittainy Cherry - sizinle bu yolculukta olmaktan onur duyuyorum.

Osys Studios ekibine bu kitaplara sesli olarak hayat verdikleri için teşekkür ederiz.

Beta okuyucu ekibime: Bu kitap çok önemliydi ve bu karakterleri benim kadar sevdiğiniz ve bu kitabı pırıl pırıl parlatmama yardımcı olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Frances O'Brien, Patricia Lebowitz QUEEN MINTNESS!, Allison Cheshire, Kellee Fabre, Sarah Green, Marie-Pierre D'Auteuil, Janett Corona, Jayce Cruz, Gabriela Vivas, Carly Wilson, Nicole Westmoreland, Anna, Lily Turner, Diana Daniel ve Jewel Caruso'ya kocaman ve yürekten teşekkürler. Hepiniz ekibimde olduğunuz için çok mutluyum. Vizyonumu hayata geçirmeme yardımcı olan ekibe: Allusion Publishing'den Elaine York, Emerald Edits'den Nicole McCurdy, Nina Grinstead, Kim Cermak ve Valentine PR'daki tüm ekip, Katie Cadwallader ve

Quirky Bird Kapak Tasarımı ile Staci Hart - TEŞEKKÜRLER. Düzenleme ve formatlamadan fotoğraf ve tanıtıma kadar, gerçekten bir köy gerekiyor. Her biriniz için çok minnettarım.

Ve son olarak, SİZE, okuyucuya - eğer buraya kadar okuduysanız, teşekkürlere kadar? Tebrikler, bebeğim. Ve bilmenizi isterim ki bunların hiçbiri siz olmadan mümkün olmazdı. Bunların hiçbirini hafife almadığım, kendimi çimdiklemediğim ve evrene şükran bombaları göndermediğim tek bir gün bile yok. Kitaplarımı okuduğunuz, sosyal medyada onlar hakkında paylaşımda bulunduğunuz, yorum bıraktığınız ve indie okuduğunuz için teşekkür ederim. Sizler benim kanatlarımın altındaki rüzgârsınız ve size ifade edebileceğimden çok daha fazla minnettarım.

ABOUT THE AUTHOR

KANDI STEINER Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarıdır. En çok "duygusal rollercoaster" hikayeleri yazmasıyla tanınan yazar, kusurlu karakterleri hayata geçirmeyi ve gerçek, ham romantizm hakkında yazmayı seviyor - her şekilde. Hiçbir Kandi Steiner kitabı birbirinin aynısı değildir ve eğer kızgın, duygusal ve ilham verici okumaları seviyorsanız, o sizin kızınızdır.

Central Florida Üniversitesi mezunu olan Kandi, Yaratıcı Yazarlık ve Reklamcılık/PR bölümlerinden çift ana dal, Kadın Çalışmaları bölümünden de yan dal yaparak mezun oldu. Yazma aşkı 10 yaşında başladı ve 6. sınıfta kendi gazetesini yazıp düzenledi ve sınıf arkadaşlarına dağıttı. Kandi "basın özgürlüğü" için mücadele etse de sonunda müdürün dikkatini çekmiş ve gazete kısa sürede durdurulmuş.

Üniversiteden sonra romantizm yazmaya özel bir ilgi duydu, çünkü her zaman umutsuz bir romantikti ve aşkın tüm zorluklarının yanı sıra zaferlerini de vurgulamayı seviyor.

Kandi yazmadığı zamanlarda onu her türden kitap okurken, bir sonraki macerasını planlarken ya da direk dansı yaparken (evet, doğru okudunuz) bulabilirsiniz. O

Canlı müzikten, seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan, yogadan, kürklü bebekleriyle oynamaktan ve hayatın tatlılığını içine çekmekten hoşlanıyor.

KANDI ILE BAĞLANTI KURUN:

➜ BÜLTEN: kandisteiner.com/newsletter

➜ FACEBOOK: facebook.com/kandisteiner

➜ FACEBOOK OKUR GRUBU (Kandiland): facebook.com/groups/kandilandks

➜ İNSTAGRAM: Instagram.com/kandisteiner

➜ TIKTOK: tiktok.com/@authorkandisteiner

➜ TWITTER: twitter.com/kandisteiner

➜ PINTEREST: pinterest.com/authorkandisteiner

➜ WEB SİTESİ: www.kandisteiner.com

Kandi Steiner size yakın bir şehre geliyor olabilir! Yakın gelecekte katılacağı tüm imza günlerini görmek için "etkinlikler" sekmesine göz atın:

➜ www.kandisteiner.com/events

İçindekiler

İthaf Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Bölüm
ÜçüncüDördüncüB
eşinci
AltıncıYedinci
Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
OnaltıBölüm
Onuncu Onbirinci
Oniki
OnüçüncüOndördü
ncüOnbeşinci
Bölüm
YirmiOnyedinci
Bölüm Onsekizinci
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir Yirmi
İki Yirmi Yirmi-Yirmi
Yirmi Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Yedi Bölüm Bölüm Dört
Beş Altı Yirmi Sekiz
Yirmi Yirmi Dokuz Otuz
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki Otuz
Üç

Fasıl Otuz Dört Fasıl
Yedi Otuz Otuz Otuz
Otuz Sekiz Otuz Beş
Altı Fasıl Fasıl Fasıl
Fasıl Kırk Dokuz
Fasıl Kırk Bir
Sonsöz
Blind Side - Sneak Peek
Kandi Steiner'dan daha
fazlası Teşekkür Yazar
Hakkında

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.